

Е. Дж. Ваггонер

ЖИТТЯ ТА УРОКИ ІСУСА ХРИСТА

Том 3

*«Я дорога, і правда,
і життя» (Івана 14:6)*

Харків
«Факт»
2026

УДК 279
В12

Вагонер Е. Дж.

В12 Життя та уроки Ісуса Христа. Том 3 / Е. Дж. Вагонер. – Харків : Факт, 2026. – 368 с.

ISBN 978-617-8784-17-1

У цьому томі продовжується дослідження земного життя, служіння та вчення нашого Господа Ісуса Христа на основі натхненних статей Е. Дж. Вагонера. Ці роздуми розкривають глибину Євангелія, показуючи Христа як досконале об'явлення Божої любові до людства та єдине джерело спасіння для кожної людини.

На сторінках цієї книги читач знову зустрінеться зі Спасителем, Який прийшов у наш світ не лише для того, щоб відкрити істину, але й щоб явити у Своєму житті досконалий приклад віри, послуху та цілковитої довіри Небесному Отцеві. Уважно розглядаючи слова і діла Ісуса, ми можемо краще зрозуміти характер Бога, Його ставлення до грішника та великий план викуплення.

Підготовлено з молитвою і увагою до Слова Божого групою «Вісники».

УДК 279

ISBN 978-617-8784-17-1

© Група «Вісники», підбір статей, складання, адаптація, богословська експертиза та переклад, 2026

Від укладачів

Дорогі читачі, ми раді представити вам для щоденного вивчення на друге півріччя 2026 року продовження циклу ранкових читань «Життя та уроки Ісуса Христа», том 3.

У цьому томі продовжується дослідження земного життя, служіння та вчення нашого Господа Ісуса Христа на основі натхненних статей Е. Дж. Ваггонера. Ці роздуми розкривають глибину Євангелія, показуючи Христа як досконале об'явлення Божої любові до людства та єдине джерело спасіння для кожної людини.

На сторінках цієї книги читач знову зустрінеться зі Спасителем, Який прийшов у наш світ не лише для того, щоб відкрити істину, але й щоб явити у Своєму житті досконалий приклад віри, послуху та цілковитої довіри Небесному Отцеві. Уважно розглядаючи слова і діла Ісуса, ми можемо краще зрозуміти характер Бога, Його ставлення до грішника та великий план викуплення.

Особливу увагу в цій збірці приділено практичним урокам, які Христос залишив Своїм послідовникам. Його життя свідчить про те, що перемога над гріхом, вірність Богові та справжнє духовне життя можливі лише через живу єдність із Ним.

Нехай ці щоденні читання допоможуть кожному читачеві глибше пізнати Спасителя, зміцнитися у вірі та навчитися слідувати за Христом не лише на словах, а й у повсякденному житті. Нехай Його життя стане нашим прикладом, Його віра – нашою надією, а Його любов – рушійною силою нашого служіння.

При підготовці даного матеріалу використовувалися тексти Святого Письма українською мовою в перекладі І. Огієнка. У випадках, коли для точнішої передачі змісту використовувався інший переклад, наводиться відповідна примітка (пер. KJV або пер. з англ.).

Добір статей, упорядкування, адаптація, богословська експертиза та переклад виконані групою «Вісники».

Зміст

ЛИПЕНЬ	9
1. Відкриті двері.....	10
2. Злодій і грабіжник	12
3. Добрий Пастир	14
4. Христос – Пастир.....	18
5. Помилкова ревність	20
6. Ввічливе довготерпіння Христа	21
7. Робітники для жнив	22
8. Захист ягнят від вовків	24
9. Гроші – не еквівалент праці.....	25
10. Влада над сатаною, гріхом та смертю	27
11. Жнива.....	29
12. Ім'я Христа.....	31
13. «А хто то мій ближній?»	32
14. Ближній.....	34
15. Джерело любові	36
16. Віддавати означає бути наповненим. Посвячення	38
17. Відповідь Ісуса.....	39
18. Любити як ближнього чи як ворога?	40
19. У безпеці в Його руках.....	42
20. Нам усе дано.....	43
21. Сповідувати Христа.....	44
22. «Не із світу цього».....	45
23. Що станеться зі світом?	48
24. Новий рівень життя	49
25. Наша законна частка	50
26. Надія на нашого Небесного Отця.....	51
27. «Остерігайтеся всякої зажерливости»	54
28. «Погляньте на ті он лілеї».....	56
29. «Нехай підперезані будуть вам стегна».....	58
30. Світильники, що горять	60
31. Слава пильності	61
СЕРПЕНЬ	63
1. Слуга – Цар.....	64
2. В очікуванні плоду	65
3. Христос-Визволитель	66
4. Законна робота в суботу.....	68
5. Ісус і зцілення в суботу	69
6. Природа та призначення суботи.....	70
7. Субота – повнота спасіння.....	71

8.	Дотримання суботи – це свобода від гріха.....	72
9.	Суботнє благословення.....	73
10.	«Перед славою скромність іде».....	74
11.	Відплата при воскресінні.....	75
12.	Велика вечеря і загальне запрошення.....	76
13.	«Ідіть, бо вже все наготовано».....	79
14.	Відмовки та виправдання.....	83
15.	Взяти хрест.....	86
16.	Просте Слово.....	88
17.	Врятувати грішників.....	90
18.	Христос і загублений грішник.....	92
19.	Христос і митарі.....	95
20.	Любов, що зрівнює.....	97
21.	Приймаючи Своє.....	98
22.	Безпека одного – безпека всіх.....	99
23.	Блудний син.....	101
24.	Притча про блудного сина. Урок 1. Життя – як наділ.....	103
25.	Притча про блудного сина. Урок 2. Ненависть до життя.....	104
26.	Притча про блудного сина. Урок 3. У нужді.....	106
27.	Притча про блудного сина. Урок 4. Пробудження свідомості.....	108
28.	Притча про блудного сина. Урок 5. Достаток у домі Отця.....	109
29.	Гарантований прийом.....	111
30.	Здоровий глузд.....	113
31.	Негайна відповідь Бога.....	114
ВЕРЕСЕНЬ	115
1.	Турбота про майбутнє. Частина 1.....	116
2.	Турбота про майбутнє. Частина 2.....	118
3.	Притча про багатія та Лазаря.....	121
4.	Багатство і бідність.....	125
5.	Готовність прощати.....	128
6.	Примноження віри.....	129
7.	Негідні раби.....	130
8.	Усяка чеснота – у Христі.....	132
9.	Справжні благословення.....	133
10.	Життя через воскресіння.....	134
11.	Воскресіння.....	135
12.	Воскресіння і життя.....	137
13.	«Що ж нам робити?».....	140
14.	Юдейські правителі та їхні діяння.....	141
15.	Добровільний полонений.....	143
16.	Десять прокажених.....	146
17.	Очищення десяти прокажених і уроки для нас. Частина 1.....	149

18.	Очищення десяти прокажених і уроки для нас. Частина 2	151
19.	Воскресіння Христа – знамення Його приходу	153
20.	«Як було за днів Ноя»	156
21.	Відновлення втраченого	157
22.	«Коли не станете як діти»	158
23.	Багатий молодий правитель	159
24.	Вхід у Царство	163
25.	Цінне вкладення	166
26.	Заради Ісуса	167
27.	Робітники у винограднику	169
28.	Віра і знання	170
29.	По дорозі до Єрусалима	172
30.	Слова Христа і бажання учнів	174
ЖОВТЕНЬ	177
1.	Перед славою ж скромність	178
2.	Господар і слуга	180
3.	Кожна людина – і цар, і підданий	182
4.	«Церковна влада». Частина 1	184
5.	«Церковна влада». Частина 2	186
6.	Зір для сліпих	188
7.	Він кличе тебе	191
8.	Вартимей: уроки для нас. Частина 1	193
9.	Вартимей: уроки для нас. Частина 2	195
10.	Вартимей: уроки для нас. Частина 3	197
11.	Гість серед грішників	199
12.	Прихід до Учителя	202
13.	Любов Бога і людини	204
14.	Ісус у домі фарисея	205
15.	Біля ніг Ісуса	207
16.	Привілеї любові	209
17.	Жертва любові	211
18.	Божий закон про бідних	214
19.	В'їзд Христа в Єрусалим	216
20.	Царська влада	219
21.	Тріумфальний в'їзд	222
22.	Сила істини	225
23.	Досягнення мас	227
24.	Справжня віра	228
25.	«Майте віру Богу»	229
26.	Віра, яка рухає гори	231
27.	Авторитет сили	232
28.	Притча про виноградник	234

29. Притча, історія і пророцтво	238
30. Весільний бенкет	239
31. «Та вони злегковажили»	242
ЛИСТОПАД	243
1. Богові? Чи кесарю?.....	244
2. Питання садукеев	246
3. Чому люди помиляються?.....	249
4. Святість ангелів	250
5. Велика заповідь.....	253
6. Фарисеї замовкли.....	256
7. Чудесне народження.....	258
8. Первісток	260
9. Закон спадковості	262
10. Викриття фарисеїв	264
11. Слова і діла.....	265
12. Гроби побілені.....	268
13. Міра величі	269
14. Послух серця	270
15. Смерть і життя. Частина 1.....	271
16. Смерть і життя. Частина 2.....	274
17. Смерть і життя. Частина 3.....	277
18. Славна смерть	279
19. Шанований нечестивими	281
20. Світло і темрява	282
21. Прославлення імені Божого.....	285
22. Поки маєте світло	286
23. Світло для сліпих.....	287
24. Він засліпив їхні очі.....	291
25. Кожному працю свою.....	293
26. Терпіння перемагає.....	295
27. Війна і вбивство	296
28. Підпорядкованість Божому Закону.....	300
29. Церковне беззаконня	301
30. Питання про Спасителя.....	303
ГРУДЕНЬ	305
1. Христос скоро прийде	306
2. «Оце Я наперед вам сказав»	308
3. Притча, що збувається.....	309
4. Час і підготовка.....	312
5. Злий раб	314
6. Пильність.....	315
7. Світло життя. Частина 1.....	318

8. Світло життя. Частина 2.....	321
9. Один талант.....	323
10. Талановиті люди.....	324
11. Хто гідний?.....	327
12. День суду.....	328
13. Приходить, бо любить.....	331
14. Повернення додому.....	332
15. Остання Пасха нашого Господа. Частина 1.....	334
16. Остання Пасха нашого Господа. Частина 2.....	338
17. Остання Пасха нашого Господа. Частина 3.....	340
18. Прояв любові через прийняття служіння.....	343
19. Те, чого слід дотримуватися.....	344
20. Велич служіння.....	345
21. Вечеря Господня.....	346
22. Незаквашений хліб під час Господньої Вечері.....	349
23. Господня Вечеря.....	351
24. Хліб і вино.....	353
25. Обіцянка Його приходу.....	354
26. Роздуми над Івана 14.....	355
27. Другий прихід Христа. Частина 1.....	357
28. Другий прихід Христа. Частина 2.....	361
29. Блаженна надія.....	364
30. «То сказав би Я вам».....	365
31. Особисте, видиме прищестя.....	366

ЛИПЕНЬ

Відкриті двері

(Івана 10:9)

«Я двері: коли через Мене хто ввійде, спасеться, і той ввійде та вийде, і пасовисько знайде» (Івана 10:9). Це – слова Христа, Доброго Пастиря. І знову Він каже: «Я дорога, і правда, і життя» (Івана 14:6). Він – дорога і двері, через які людина може отримати доступ до місця, більш бажаного, ніж те, в якому вона перебуває нині.

За своєю природою всі люди перебувають у стані рабства. Вони народжуються у в'язниці, і ця в'язниця представлена плотською природою. Люди можуть і не усвідомлювати цього факту, подібно до юдеїв, які сказали Христу: «Авраамів ми рід, і нічиїми невільниками не були ми ніколи»; але істина не залежить від людської необізнаності. «Кожен, хто чинить гріх, той раб гріха» (Івана 8:34). **Усі люди за своєю природою – грішники.** «Бо хто ким переможений, той тому й раб» (2 Петра 2:19). **Сатана – автор гріха.** Сатана переміг Адама, і таким чином весь людський рід був приведений у рабство гріха.

Але «тому то з'явився Син Божий, щоб знищити справи диявола» (1 Івана 3:8). Отже, Син Божий знищить гріх, і коли гріх буде знищений, його рабство також зникне. **Христос – дорога із похмурого царства гріха та рабства. Він – двері, що відкривають вхід у сферу світла та свободи.** Проголошуючи світові Свою місію, Він процитував пророчі слова Ісаї 61:1: «Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перев'язати зламаних серцем, полоненим звіщати свободу, а в'язням відчинити в'язницю». Це і є звільнення з рабства гріха. Це – відкриття дверей в'язниці для тих, хто скутий ланцюгами своєї власної злої природи, так що сатана за допомогою них веде їх у полон за своєю волею.

Двері темниці відчинені; кайдани зняті. **Ось блага вістка Євангелія занепалим синам людським.** Ісус Христос скасував закон царства рабства, який є «законом гріха й смерті» (Римл. 8:2). **Він поставив на його місце «закон духа життя».** Він переміг сатану і переміг світ, так що **вся сила зла в сатані і в світі підпорядкована Його волі, вираженій у цьому законі духа життя.**

Чому ж тоді не всі люди вільні? Ах, свобода прийшла до них, але вони не знають про це. Подібно до бідного раба, якого, як нам розповідають, його злий господар на півдні США тримав у рабстві довгі роки після прокламації про звільнення, виданої президентом Лінкольном, так і смертні нині утримуються в невіданні про велику прокламацію звільнення, що міститься в Євангелії Ісуса Христа. **Їх утримує в темряві їхній злий господар – диявол.** Він не бажає, щоб хтось знав про те, що в Христі є свобода, світло і життя. Він не міг перешкодити тому, щоб ця свобода була дарована людині; тому **він намагається не дати їм прийняти її, утримуючи їх у невіданні про неї.**

Але звістка для тебе, читачу, і для всіх, хто чує благу вістку Євангелія, така: свобода вже тут. Життя і безсмертя вже тут; вони явлені через Євангеліє: «А тепер об'явилась через з'явлення Спасителя нашого Христа Ісуса, що й смерть зруйнував, і вивів на світло життя та нетління Євангелією» (2 Тим. 1:10). **Справа визволення – не майбутня справа, а вже звершена.** Вона лише чекає на ваше прийняття. Якщо ви, як Павло, кажете: «Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?» – то ви також можете сказати: «Дякую Богові моему через Ісуса Христа». **Визволення – ваше, якщо ви його приймете.** Двері темниці відчинені; чи вийдете ви з неї, чи залишитеся в рабстві?

«Виберіть собі сьогодні, кому будете служити». Так говорив Ісус Навин синам Ізраїля, як записано в І. Нав. 24:15. Вони могли самі вибирати, чи будуть вони слугами Бога, чи ні. І та сама сила вибору належить кожному з нас. **Таємниця успіху в цьому питанні полягає у використанні волі.** Ми можемо захотіти служити Богові, або можемо захотіти служити богам цього віку. «Кому віддаєте себе за рабів на послух, то ви й раби того, кого слухаетесь, або гріха на смерть, або послуху на праведність» (Римл. 6:16). **Кожному гріху передусь поступка з боку грішника; і кожному праведному вчинку також передусь поступка; але в одному випадку поступка – сатані, а в іншому – Богові. І в момент спокуси, коли здається, що ми маємо впасти, ми можемо поступитися Богові, і в такому стані ми не поступимося сатані, бо нами керує Той, Кому ми віддаємо себе і Кому поступаємося. І коли ви підкоряєте свою волю Богові, ви не втрачаєте свою волю, бо Бог поєднує її зі Своєю, яка є джерелом незліченної сили. І тоді ви зрозумієте, що «Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю».** (The Present Truth. 30 листопада 1893 р.)

Злодій і грабіжник

(Івана 10:1, 9)

«Поправді, поправді кажу вам: Хто не входить дверима в кошару, але перелазить деінде, той злодій і розбійник» (Івана 10:1).

Ісус є дверима. Він каже: «Я двері: коли через Мене хто ввійде, спасеться, і той ввійде та вийде, і пасовисько знайде» (вірш 9).

Але як може бути, що той, хто не входить через Ісуса Христа, є злодієм і розбійником? Для багатьох це здається незрозумілим, але стає цілком зрозумілим, коли ми розглянемо факти. Подивімося, які вони.

Той, хто не входить дверима, – це той, хто думає врятувати себе сам. Він не приходить до Христа, щоб мати життя. **Він не приймає Христа і не визнає Його права на нього. Іноді він навіть не бажає визнати, що є грішником.**

Чи визнає він, що не такий добрий, як мав би бути, чи ні, **той, хто не входить через Христа, зберігає свої гріхи при собі.** Факт залишається фактом: у нього є гріхи, бо «всі згрішили й позбавлені Божої слави». **Той, хто входить через двері, залишає свої гріхи біля самого входу, бо жоден гріх не може перейти через цей поріг; але той, хто припускає, що увійде на небо своїм власним шляхом, несе всі свої гріхи з собою на власній спині.**

Однак істина така: і людина, і її гріхи належать Господу Ісусу. Він викупив їх. «Самого Себе дав за нас» (Тита 2:14), і Він також «за наші гріхи дав Самого Себе» (Гал. 1:4). **Оскільки Ісус заплатив ціну за нас і за наші гріхи, то і ми, і вони належать Йому; і хто не віддає себе і своїх гріхів Господу, той обкрадає Його,** позбавляючи того, що належить Йому.

Нехай ніхто не обманює себе думкою, що він може дотримуватися Божих заповідей поза Христом. Як ми вже бачили, кожен, хто не віддає себе Господу, від самого початку є злодієм і розбійником, незалежно від того, якою доброю репутацією чесності він користується серед людей; крім того, той, хто не вірить Господу, виявляє себе брехуном, бо своєю невірою він звинувачує Бога істини у брехні. «Хто вірує в Нього, не буде засуджений», але «хто ж не вірує, той вже засуджений» (Івана 3:18).

Яка користь від земної репутації чесної людини, коли Суддя всієї землі знає, що так звана чесна людина – брехун, злодій і розбійник? Чому люди, які вважали б ганебним позбавити ближнього навіть копійки, грабують Бога так спокійно, ніби Він зовсім не існує? **Віддайте Богові те, що Йому належить; віддайте Йому себе і ті гріхи, які Він придбав,** і дозвольте Йому чинити зі Своїм так, як Він того хоче. Він назавжди знищить гріхи, а грішника врятує вічним спасінням.

Коли діти Ізраїлю вперше побачили їжу, яку Бог дав їм у пустелі, вони сказали: «Ман-ху?» (מַן הַזֶּה), тобто: «Що це?» – і це запитання, англійзоване у слово

«манна», відтоді служить назвою для неї. **Люди взагалі думають, що «манна» – це назва того, що їли сини Ізраїлю сорок років, тоді як насправді це лише вказівка на їхнє незнання того, що це було.** Так само це стосується багатьох «наукових» назв, які ми зустрічаємо. У даному випадку, однак, не було виправдання для невігластва, бо Бог заздалегідь сказав їм, що пошле їм «хліб з неба»; і нам сказано, що люди їли «хліб ангольський», «хліб небесний». **Якби вони називали його його справжнім ім'ям – «хліб з неба» або «хліб небесний», це утримувало б їх у тіснішому зв'язку з Небом і, можливо, позбавило б від багатьох бід.** Так само і нині, якби люди визнавали Божі дари як такі, що приходять безпосередньо від Нього, замість того щоб вигадувати назви, які є лише слабким прикриттям їхнього власного невігластва й надійною завісою, що приховує від них Бога, світ був би в набагато кращому стані.

Тема сповіді зараз викликає багато суперечок у деяких церквах. Практику сповіді багато хто засуджує як ще одне ритуальне нововведення, запозичене з Риму; з іншого ж боку, лідери євангельських церков висловлювалися на її користь. Однак очевидно, що лише небагато з тих, хто сперечається, черпають свої уявлення про сповідь зі Слова Божого. Ніде Писання не наказує таку сповідь, яка існує в Римській церкві та в громадах, що наслідують її зразки. Нам сказано: «Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах, і молитесь один за одного, щоб вам уздоровитись. Бо дуже могутня ревна молитва праведного!» (Якова 5:16). Якби ця настанова виконувалася, одна особлива група людей не наполягала б на своєму праві слухати сповіді інших. Усі були б вільні самі обирати, кому сповідатися; жінки, природно, сповідалися б жінкам, чоловіки – чоловікам, і не було б тієї метушні та спокус, які супроводжують сповідь зараз.

Сповідатися в гріху слід перед тим, проти кого його було вчинено; а оскільки всі гріхи звершуються проти Бога, то й визнавати їх слід Йому. **Тільки Його Дух переконує людей у гріху, тому лише коли Дух розкриває гріх, людина усвідомлює свою провину.** Дух сповіді не пробуджується запитаннями священника. І Господь не приймає сповіді гріха з докором і накладенням епітимії. «Бо з Господом милість, і велике визволення з Ним» (Псал. 129:7). «Бо в Тебе пробачення, щоб боятись Тебе» (вірш 4).

Боляче бачити в релігійних організаціях, які заявляють, що вони існують тільки для служіння і поклоніння Богові, такі наполегливі спроби утримати людей від Бога, вимагаючи, щоб вони зверталися до Нього через посередників – своїх побратимів. Учні виявляли надто багато такого духу, коли Христос був на землі, бажаючи відіслати тих, хто звертався до Нього, і не підпускаючи дітей; але Ісус лише дорікнув їм за таке неправильне розуміння Його роботи та характеру. **Він і нині – Двері, Дорога, і ніхто не приходить до Отця інакше, як через Нього. Ті, хто ставить себе хоча б якоюсь мірою між Христом і грішниками, не знають, якого вони духу.** (The Present Truth. 8 вересня 1898 р.)

Добрий Пастир

(Івана 10:1–16)

Головна думка цього уроку міститься в 11-му вірші, Золотому Тексті: «Я Пастир Добрий! Пастир добрий кладе життя власне за вівці» (Івана 10:11).

Але пастир не може розглядатися окремо від стада; тому насамперед звернемо увагу на овець, які є об'єктом турботи Доброго Пастиря.

Коли апостол Павло скликав пресвітерів церкви в Ефесі і давав їм свої останні настанови, він сказав: «Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку власною кров'ю набув Він» (Дії 20:28). Тут ми бачимо, що Церква Божа – це стадо. У згоді з цим апостол Петро каже: «Тож благаю між вами пресвітерів, співпресвітер та свідок Христових страждань, співучасник слави, що повинна з'явитись: пасіть стадо Боже, що у вас, наглядайте не з примусу, але добровільно по-Божому, не для брудної наживи, а ревно, не пануйте над спадком Божим, але будьте для стада за взір. А коли Архипастир з'явиться, то одержите ви нев'янучого вінка слави» (1 Петра 5:1–4).

Христос, Добрий Пастир, стоїть і кличе Своє стадо. Його голос лунає по всьому світу, і Він закликає всіх, хто хоче, – прийти до Нього (див. Об'явл. 22:17). Він каже: «Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть» (Івана 10:27).

Вся людська сім'я по праву є стадом Божим. «Знайте, що Господь Бог Він, Він нас учинив, і Його ми, Його ми народ та отара Його пасовиська» (Псал. 100:3). «Прийдіть, поклонімося, і припадім, на коліна впадім перед Господом, що нас учинив! Він наш Бог, а ми люди Його пасовиська й отара руки Його. Сьогодні, коли Його голос почуєте, не робіте твердим серця вашого, мов при Мериві, немов на пустині в день спроби...» (Псал. 95:6-8).

Але ми – вівці заблудлі, бо «усі ми блудили, немов ті овечки, розпорозились кожен на власну дорогу, і на Нього Господь поклав гріх усіх нас!» (Ісаї 53:6). Тому Господь стоїть і кличе весь світ.

«Овечки загинулі дому Ізраїлевого» – це всі, хто блукає у гріху. Ісус показав це, коли сказав: «А Він відповів і сказав: Я посланий тільки до овець загинулих дому Ізраїлевого» (Матв. 15:24), і відразу ж після цього задовольнив прохання бідної язичниці. «Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!» (Луки 19:10), і Він прийшов спасти світ. «Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся» (Івана 3:17).

Таким чином, весь світ становить законне стадо Господа; але чи залишаться вони Його вівцями насправді залежить від того, чи почують вони Його голос і чи підуть за Ним.

«Я буду пасти отару Свою, і Я їх покладу на спочинок, говорить Господь Бог. Загинулу вівцю відшукаю, а сполошену поверну, а поранену перев'яжу, а хвору зміцню, а ситу та сильну погублю, буду пасти її правосуддям! А ви, отаро Моя, так говорить Господь Бог: Ось Я буду судити між вівцею й вівцею, між бараном і козлами» (Єзек. 34:15–17).

Слово «церква» в Новому Завіті походить від складного грецького слова, що означає «покликані зовні» (*ред.: народна етимологія*). **Це не є перекладом цього слова, а радше слово, яким перекладачі приховали силу тексту.**

Ми прочитали, що Церква і Боже стадо тотожні (Дії 20:28; 1 Петра 5:2). Ми також прочитали, що Добрий Пастир стоїть і кличе, і що ті, хто чує Його голос і приходять до Нього, складають Його справжню отару. **Це і є покликані. Це – зібрання Господа, і саме таке слово має стояти замість слова «церква».**

Усі, хто слухається голосу Доброго Пастиря, приходять до Нього; а **оскільки всі приходять до Нього, то вони неминуче збираються разом.** Тоді, тут ми маємо Пастиря і Його отару.

А тепер – щодо характеру Доброго Пастиря. «Я Пастир Добрий! Пастир добрий кладе життя власне за вівці» (Івана 10:11). Добрий Пастир віддає Своє життя за овець. «Господь то мій Пастир, тому в недостатку не буду» (Псал. 23:1)

Немає потреби наводити решту цього всім нам знайомого псалма. Але порівняйте з цим описом Доброго Пастиря поведінку невірних пастирів, підлеглих пастирів, яких Головний Пастир поставив охоронцями для благополуччя стада: «Сину людський, пророкуй на Ізраїлевих пастирів, пророкуй та й скажеш до них, до тих пастирів: Так говорить Господь Бог: Горе Ізраїлевим пастирям, які пасуть самих себе! Хіба ж не отару повинні пасти пастирі? Жир ви їсте, та вовну вдягаєте, ситу вівцю ріжете, але отари не пасете! Слабих не зміцняєте, а хворої не лікуєте, і пораненої не перев'яжете, сполошеної не вертаєте, і загинулої не шукаєте, **але пануєте над ними силою та жорстокістю!**» (Єзек. 34:2–4).

Добрий Пастир віддає своє життя за овець, але невірний пастир – найманець – не тільки тікає, залишаючи стадо, коли бачить, що наближається вовк, але й сам пожирає стадо. Бог не пожирає Своїх овець, але живить їх Своїм власним тілом.

Характер істинного пастиря – лагідність і безкорислива відданість. Давид, прообраз Христа, говорив: «Твій раб був пастухом свого батька при отарі, і приходив лев, а також ведмідь, та й тягнув штуку дрібної худоби зо стада, а я виходив за ним, і побивав його, і виривав те з пащі його. А як він ставав на мене, то я хапав його за його гриву, та й побивав його» (1 Сам. 17:34, 35).

Але якщо пастух захищав овець від хижого звіра лише для того, щоб потім з'їсти їх самому, де ж тут самовідданість? Чим він тоді кращий за самого хижого звіра?

Розглядаючи це в найбуквальнішому значенні, ми бачимо, що Бог поставив усе нижче творіння **не для того, щоб вона жила за їхній рахунок, а щоб дбала**

про них і захищала слабких. Поведінка Досконалого Пастиря зі Своєю отарою показує нам, що всі, хто перебуває у нашій владі – чи то люди, чи тварини – **повинні отримувати від нас захист і благо, а не бути об'єктами наших egoїстичних бажань.**

Поставивши людину на чолі творіння і підкоривши їй усе, – «учинив Ти його володарем творива рук Своїх, все під ноги йому вмістив: худобу дрібну та биків, їх усіх, а також степових звірів диких» (Псал. 8:6, 7), – Бог взяв людину у співпрацю з Собою і дав їй можливість розвивати Божественні риси. **Дбати про слабких, захищати немічних – це справа Бога; і саме в тій мірі, в якій людина стає подібною до Бога, вона робитиме те саме для кожної живої істоти.**

Це зовсім не відходить від теми уроку; бо, хоча ми і є вівцями Господньої пастви, **ми також покликані бути пастирями.** Христос, Пастир-голова, є Агнцем Божим, що несе гріх світу: «Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!» (Івана 1:29).

Тому зовсім не суперечить істині те, що члени стада також є співпастирями нашого істинного Пастиря. Дійсно, Він вибирає зі стада деяких, щоб бути співпастирями для решти стада; бо пресвітери або єпископи збору – це також члени збору, пастви.

А милість не знає примусу. Добрий і ніжний пастир не є вибірковим у прояві своєї доброти.

– «Господь добрий до всіх, а Його милосердя на всі Його творива!» (Псал. 145:9).

– «Господь чинить правду та суд для всіх переслідуваних» (Псал. 103:6).

– «Отця вашого,... що наказує сходити сонцю Своему над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних» (Матв. 5:45).

– «Добрий бо Він до невдячних і злих!» (Луки 6:35).

– «Господи, аж до небес милосердя Твоє, аж до хмар Твоя вірність, Твоя справедливість немов гори Божі, Твої суди безодня велика, людину й худобу спасаєш Ти, Господи!» (Псал. 36:5, 6).

Тут ми бачимо, що спасительна милість Господа до людини поєднана з Його милістю до тварин. Його турбота про безсловесних тварин і птахів наводиться як доказ Його турботи про нас. Так само й люди, у яких у серці справжнє милосердя, що робить їх благодійниками для ближніх, будуть добрими до кожної істоти, яку Бог створив. Ця риса показує наше єднання з Божественним. «Ми, сильні, повинні нести слабості безсилим, а не собі догоджати... Бо й Христос не Собі догоджав, але як написано: Зневаги тих, хто Тебе зневажає, упали на Мене» (Римл. 15:1, 3).

Доброта людини проявляється не в її ставленні до сильних і приємних, а до слабких і неприємних. Тому той, хто придатний бути одним із Господніх співпастирів, буде лагідним до всіх, навіть до найменшої істоти.

Христос – Добрий Пастир, і Він – приклад для стада, так само, як і співпастирям заповідано бути прикладом. **Він віддав Себе за стадо; тому все Його стадо повинно віддавати себе за інших.** «Ми познали й увірували в ту

любов, що Бог її має до нас. Бог є любов, і хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі, і в нім Бог пробуває!» (1 Івана 4:16).

Але наше служіння призначене не тільки тим, хто визнає себе нашими братами. Так само, як Бог обирає зі Свого стада деяких бути пастирями решти стада, Він поставив усе стадо – усіх, хто почув Його голос і вийшов – **служити тим, хто ще не почув і не послухався**. У Нього є ще вівці, які поки що не з цього стада, і їх Він повинен привести; і для цієї мети Він доручає служіння кожному, хто прийняв слово примирення.

Євангеліє не є одностороннім. Воно не тільки для нашого спасіння; але **Бог відкриває нам Свою любов, щоб ми, у свою чергу, відкривали її іншим**.

У Господній любові є сила. Він великий, і Він – любов, тому **Його велич є мірою Його любові й лагідності**. Коли Він приходить, щоб визволити Свій народ від рикаючого лева, який ходить навколо, шукаючи, кого пожерти, то робить це з такою силою, що небо й земля здригаються й зрушуються зі свого місця; однак цей могутній вияв сили є лише проявом Його ніжної любові. «Ось прийде Господь, Бог, як сильний, і буде рамено Його панувати для Нього! Ось із Ним нагорода Його, а перед обличчям Його відплата Його. Він отару Свою буде пасти, як Пастир, раменом Своїм позбирає ягнята, і на лоні Своему носитиме їх, дійняків же провадити буде!» (Ісаї 40:10, 11).

Але найстаріша людина на землі – порівняно з Господом лише немовля, і тому Господь каже: «Почуйте Мене, доме Яковів, та весь залишку дому Ізраїлевого, яких від живота Я підняв, носив від утроби, і Я буду Той Самий до старости вашої, і до сивини вас носитиму, Я вчинив, і Я буду носити, й Я двигатиму й порятую!» (Ісаї 46:3, 4).

Є надія й розрада для всіх у Того, Хто сказав: «Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!» (Євр. 13:5). (The Present Truth. 16 серпня 1900 р.)

Христос – Пастир

(Івана 10:4, 11, 16, 27–29)

«Я Пастир Добрий! Пастир добрий кладе життя власне за вівці» (Івана 10:11).

Христос має безліч видів стосунків зі Своїм народом. Він – «Отець Вічності», і все ж Він наш Брат. Тому **Він не тільки Добрий Пастир, але також і двері в овечий двір, і навіть сам цей двір**. У Ньому знаходиться все хороше.

Добрий Пастир віддає Своє життя за овець; і Він віддає його не даремно, як показує притча в Луки 15:3–7: «А Він їм розповів оцю притчу, говорячи: Котрий з вас чоловік, мавши сотню овець і загубивши одну з них, не покине в пустині тих дев'ятидесяти й дев'яти, та й не піде шукати загинулої, аж поки не знайде її? А знайшовши, кладе на рамена свої та радіє. І, прийшовши додому, скликає він друзів і сусідів, та й каже до них: Радійте зо мною, бо знайшов я вівцю свою тую загублену. Говорю вам, що так само на небі радитимуть більш за одного грішника, що кається, аніж за дев'яностаох і дев'ятьох праведників, що не потребують покаяння!»

Це вчить тому, що заблукала вівця неодмінно буде знайдена, що означає, що Божий народ буде спасений; бо Його вівці – це Його народ. «Прийдіть, поклонімося, і припадім, на коліна впадім перед Господом, що нас учинив! Він наш Бог, а ми люди Його пасовиська й отара руки Його. Сьогодні, коли Його голос почуєте» (Псал. 95:6, 7).

Коли язичниця хананеянка благала Ісуса зцілити її дочку, Він сказав: «Я посланий тільки до овець загинулих дому Ізраїлевого» (Матв. 15:24). Однак Він почув її молитву і зцілив її дочку, показуючи тим самим, що ця бідна язичниця також була однією із загублених овець дому Ізраїлевого. Вона була однією з тих, кого Він прийшов спасти.

Ще одне запевнення міститься в таких словах Христа: «Усе прийде до Мене, що Отець дає Мені, а того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть. Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене. Оце ж воля Того, Хто послав Мене, щоб з усього, що дав Мені Він, Я нічого не стратив, але воскресив те останнього дня» (Івана 6:37–39).

Тому Він неодмінно знайде всіх Своїх і збереже всіх, кого знайде; бо далі Він говорить: «Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть. І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки. Мій Отець, що дав їх Мені, Він більший за всіх, і вихопити ніхто їх не може Отцеві з руки» (Івана 10:27–29). Отже, «черідка мала» не повинна боятися, хоча диявол і ходить, як рикаючий лев, шукаючи кого поглинути.

Але Господь сказав: «Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари, Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони, і буде отара одна й Один Пастир!» (Івана 10:16). Дехто цитує цей текст, щоб виправдати численні розколи

у світі, що сповідує християнство; але вони, безсумнівно, читають його неухважно. Істина в тому, що у Господа дійсно є інші вівці – вівці, які блукають у пустелі **і навіть перебувають у пащі лева**. Але Він збере їх, бо Його місія – спасти загублених, і тоді буде «отара одна й Один Пастир». **Єдність – це досконалість Божого плану**. Боже бажання для Його народу – «щоб були всі одно» (Івана 17:21). І тільки через «з'єднання віри» вони досягають «Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти» (Ефес. 4:13).

Є лише один двір, хоча вівці розсіяні в різних місцях. Церква – це тіло Христове (Ефес. 1:21, 23), і «одне тіло, один дух, як і були ви покликані в одній надії вашого покликання. Один Господь, одна віра, одне хрищення, один Бог і Отець усіх, що Він над усіма, і через усіх, і в усіх» (Ефес. 4:4–6).

Чи ж не всі люди на землі є загубленими вівцями дому Ізраїлевого? Ні; бо всі вівці мають бути спасенні, тоді як лише небагато людей будуть спасенні порівняно з безліччю тих, хто жив на землі (див. Матв. 7:13, 14). **В останній день людство буде розділене на два класи – овець і козлів, – і вони будуть відокремлені один від одного:** «І поставить Він вівці праворуч Себе, а козлята ліворуч. Тоді скаже Цар тим, хто праворуч Його: Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу... Тоді скаже й тим, хто ліворуч: Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь, що дияволові та його посланцям приготований» (Матв. 25:33, 34, 41).

Хіба ж Христос не помер за всіх? Безумовно; адже Писання так стверджує. **І Він не ділить людство довільно на дві категорії – овець і козлів. Люди самі роблять цей поділ; Господь лише відокремлює ці дві групи, коли приходить.** Кожна людина має повну свободу вибору, до якої з цих двох категорій вона належатиме. Кілька слів далі повністю прояснюють це.

Прочитайте наступні вірші з 10-го розділу Івана. «А як вижене всі свої вівці, він іде перед ними, і вівці слідом за ним ідуть, бо знають голос його» (вірш 4). «Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари, Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони, і буде отара одна й Один Пастир!» (вірш 16). «Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть» (вірш 27). Ось і вся історія.

Кожен, хто чує голос Ісуса і йде за Ним, – Його вівця. **Чути – означає коритися. Слово Боже – це випробування.** Ті, хто, коли слово приходить до них, відкидають його – повністю або частково, або відразу починають суперечити йому, або намагаються спотворити його простий зміст, або виправдовують себе за непокору йому, – **позначають себе як козлів.** Вівці чують голос і йдуть за ним. **Де б вони не були і наскільки б повністю вони не були загублені, якщо вони дійсно чують, тоді вони вівці, і їхнє спасіння так само вірне, як і існування Бога.** «Нахиліть своє вухо, й до Мене прийдіть, послухайте, й житиме ваша душа!» (Ісаї 55:3). «Хто має вуха, нехай слухає!» (Матв. 11:15). «Ми люди Його пасовиська й отара руки Його. Сьогодні, коли Його голос почуєте, не робіте твердим серця вашого» (Псал. 95:7, 8). (The Present Truth. 12 березня 1896 р.)

Помилкова ревність

(Луки 9:54–56)

Коли деякі самаряни відмовилися надати Ісусу та Його учням нічліг, Яків та Іван сказали Йому: «Як побачили ж те учні Яків й Іван, то сказали: **Господи, хочеш, то ми скажемо, щоб огонь зійшов з неба та винищив їх, як і Ілля був зробив.** А Він обернувся до них, їм докорив та й сказав: Ви не знаєте, якого ви духа. Бо Син Людський прийшов не губить душі людські, а спасати! І пішли вони в інше село» (Луки 9:54–56).

Двом учням здавалося, що ними керує ревність за Господа. Але Він дав їм зрозуміти, що не схвалює таких дій. **Він прийшов рятувати людські життя, а не знищувати їх.** Звідси випливає, що позбавлення людей життя – чи то за їхні переконання, чи то за їхні вчинки, – навіть якщо це робиться нібито в ім'я Христа, завжди виходило лише від диявола.

Цілком ймовірно, що в пропозиції учнів було стільки ж особистої образи, скільки й ревності за Вчителя. Людям дуже легко прикривати свою егоїстичність і нетерпимість ім'ям християнської ревності. Ніколи не було часу переслідувань у цьому світі, коли більша їх частина не була б задоволенням лише особистої злоби. Якби люди знали Христа, в Ім'я Якого вони нібито діяли, вони не прагнули б карати інших за те, що ті з ними не згодні. (The Present Truth. 14 червня 1894 р.)

Ввічливе довготерпіння Христа

(Луки 9:56)

Яке глибоке розуміння характеру Ісуса ми отримуємо з Його поведінки, коли мешканці цього самарянського селища відмовилися прийняти Його. Після того, як розповідається, що Він приборкав нетерплячу завзятість Своїх учнів, розповідь завершується простим твердженням: «І пішли вони в інше село». Він прийшов, щоб спасти людські життя, і мав палке бажання їх спасти, але **не нав'язував Своєї присутності**.

Яке чудове пояснення до Об'явл. 3:20: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною». **Він прагне увійти, бо Його присутність приносить життя. Він благає впустити Його, але ніколи не вторгнеться туди, де Його не бажають.** Кожна людина залишається абсолютно вільною. Яка нескінченна тактовність і ввічливість! **Марно намагатися змусити людей прийняти Його, бо це неможливо. Він – втілення свободи і приходить, щоб дарувати свободу; а спроба примусити людину бути вільною була б суперечливою. Це означало б зректися Себе Самого і зруйнувати саму мету, заради якої Він прийшов.**

І тому, коли люди відкидають Його пропозиції і відмовляються прийняти Його, Він із сумом відвертається і прямує в інше місце. І все ж Він продовжує стукати в кожні двері, і Дух і далі благає: «Сьогодні, як голос Його ви почуєте, не робіть затверділими ваших сердець!» (Євр. 4:7). (The Present Truth. 21 червня 1894 р.)

Робітники для жнив

(Луки 10:1–11, 17–20)

«Після того призначив Господь і інших Сімдесят, і послав їх по двох перед Себе до кожного міста та місця, куди Сам мав іти. І промовив до них: Хоч жниво велике, та робітників мало; тож благайте Господаря жнива, щоб робітників вислав на жниво Своє» (вірші 1, 2).

Господь уже посилав дванадцятьох, давши їм владу над нечистими духами, щоб виганяти їх, і зцілювати усяку хворобу та усяку неміч, давши їм таке повеління: «А ходячи, проповідуйте та говоріть, що наблизилось Царство Небесне. Уздоровляйте недужих, воскрешайте померлих, очищайте прокажених, виганяйте демонів. Ви дармо дістали, дармо й давайте» (Матв. 10:7, 8).

Тепер Він обирає ще сімдесят і посилає їх з тими ж настановами, майже тими ж словами, частина яких і становить предмет нашого сьгоднішнього вивчення.

Перш за все, доречно задатися питанням, навіщо нам вивчати цю подію? Яку користь нам приносить знання того, що Господь сказав тим, кого Він посилав проповідувати Євангеліє, якщо більшість із нас не розраховує коли-небудь залишити дім для проповіді або коли-небудь постати перед зібранням, щоб проголошувати Слово?»

Якщо ми вивчаємо це лише з цікавості і якщо ця подія є для нас лише історичною обставиною, то вона не має для нас ніякої цінності. Якщо все, що Ісус сказав сімдесятьом, не стосується нас і не має для нас ніякого практичного значення, то вивчати це марно; але оскільки «усе Писання Богом надхнене, і корисне» (2 Тим. 3:16), то ми можемо бути впевнені, що в словах, звернених до сімдесятьох, Ісус говорить настільки ж безпосередньо до нас, як і до них. Про це ми можемо знати також з того факту, що кожен, хто примирений з Богом через Господа Ісуса Христа, є новим творінням у Христі й **отримав у себе слово примирення**, так що, як посланець Христовий, він повинен від імені Христа закликати грішників примиритися з Богом. «Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталось нове! Усе ж від Бога, що нас примирив із Собою Ісусом Христом і дав нам служіння примирення, бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим, не зважаючи на їхні провини, і поклав у нас слово примирення. Оце ми як послали замість Христа, ніби Бог благає через нас, благаємо замість Христа: примиріться з Богом!» (2 Кор. 5:17–20).

Кожній людині Господь дав своє діло, і нам необхідно вивчати доручення, дане сімдесятьом, щоб знати наші обов'язки та привілеї як посланців Христових, навіть якщо наше місіонерське поле не простягається далі найближчого кола знайомих і вся наша робота здійснюється виключно в приватному порядку.

«А Дух і невіста говорять: Прийди! А хто чує, хай каже: Прийди!» (Об'явл. 22:17).

«І промовив до них: Хоч жниво велике, та робітників мало; тож благайте Господаря жнива, щоб робітників вислав на жниво Своє» (Луки 10:2).

Тут ми маємо додатковий доказ того, що настанова, дана сімдесятьом, і сила, дарована їм, були призначені не лише для них, а й для всіх інших, кого Господь пошле на жнива.

Якщо поставити запитання: «Кого Господь пошле?» – відповідь знаходиться в Ісаї 6:5–9. Молодий Ісаїя побачив видіння Бога і сказав: «Годі я сказав: Горе мені, бо я занашащений! Бо я чоловік нечистоустий, і сиджу посеред народу нечистоустого, а очі мої бачили Царя, Господа Саваота!» (Ісаї 6:5).

Тоді один із серафимів підлетів до нього з палаючим вугіллям, взятим з жертвника Божого, і доторкнувся ним до його уст, кажучи: «Ось доторкнулося це твоїх уст, і відійшло беззаконня твоє, і гріх твій окуплений» (вірш 7).

Потім Ісаїя продовжує розповідь: «І почув я голос Господа, що говорив: Кого Я пошлю, і хто піде для Нас? А я відказав: Ось я, пошли Ти мене! А Він проказав: Иди» (вірші 8, 9).

З цього ми дізнаємося, що кожна душа, очищена від своїх гріхів і яка відгукнулася на заклик Господа, посилається з Його вістю. «Та від Ісуса Христа, а Він Свідок вірний, Первенець з мертвих і Владика земних царів. Йому, що нас полюбив і кров'ю Своєю обмив нас від наших гріхів, що вчинив нас царями, священиками Богові й Отцеві Своєму, Тому слава та сила на вічні віки! Амінь» (Об'явл. 1:5, 6).

Ісус послав сімдесятьох у кожне місце, куди Сам мав прийти, і тому сказав їм молитися, щоб на жнива Господні були послані робітники.

Тут є одна особливість, яку майже повсюдно не помічають. Вона полягає в тому, що **Господь нікому не велів молитися за робітників, окрім тих, хто сам є працівниками на жнивах.** Кожному, хто виходить за Його велінням, сказано молитися про те, щоб були послані й інші робітники; **але нікому не сказано скласти руки в бездіяльності й молитися, щоб хтось інший був посланий замість нього.**

Молитва про робітників від того, хто сам не служить Господеві, є лише насмішкою. Той, у кого немає достатнього інтересу до справи Господньої, щоб присвятити їй себе цілком, тілом і душею, не має й належного розуміння важливості цієї справи, щоб молитися Духом і розумінням.

Тільки вірні працівники можуть приносити дієві молитви; однак це зовсім не відсторонює тих, чий обов'язки обмежують їх власним домом або навіть однією кімнатою. Ті, хто є лише найскромнішими слугами, але виконують свою працю як для Господа, – є слугами Господа Христа. (The Present Truth. 23 серпня 1900 р.)

Захист ягнят від вовків

(Луки 10:1–11, 17–20)

«Ідіть! Оце посилаю Я вас, як ягнят між вовки» (Луки 10:3).

Чи повинні ягнята, отже, вживати всіх заходів, щоб захистити себе? Безумовно; але що може зробити ягня для захисту від вовка? **Очевидно – нічого, окрім як триматися якомога ближче до пастиря. Єдиний засіб його захисту – надія на свого охоронця.**

Тому ті, кого посилають на жнива, заповідано не дбати про власні потреби, а покладатися на Господаря жнив. Це не що інше, як настанова, дана в Нагірній проповіді: «Отож, не журіться, кажучи: Що ми будемо їсти, чи: Що будемо пити, або: У що ми зодягнемось? Бож усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться» (Матв. 6:31-33).

«Бо вартий робітник своєї заплати» (Луки 10:7).

Але надто часто працівник забуває, Хто саме найняв його, і починає очікувати плату від людей; а коли він чинить так, він неминуче потрапляє в скруту. Бог – Той, Хто посилає працівників на жнива, і **кожен, хто не посланий Ним, не має права виходити.**

Справа тут цілком ясна: **якщо Бог посилає людину на поле, то ця людина не повинна дивитися на людей в очікуванні платні; і якщо вона знає, що Бог послав її, вона й не буде дивитися на людей.** За тим самим правилом, **кожен, хто шукає утримання від людей, тим самим свідчить, що він не має впевненості в тому, що був покликаний і посланий Господом, і не повинен очікувати, щоб його вважали одним із працівників Господніх.**

Чи означає це тоді, що тим, хто трудиться для Господа, неправильно отримувати що-небудь від людей? Зовсім ні; бо у Господа є на землі Свої управителі, обов'язок яких – розподіляти тимчасові засоби, і такими є всі ті, кому Він довірив матеріальні блага.

Але слід пам'ятати, що ті, в чиїх руках знаходяться Господні кошти, не є наймачами працівників, і що працівники трудяться не для них, а тільки для Господа. Якщо домоправителі вірні, вони отримають свою нагороду; а якщо вони не будуть сумлінними і вірними у розподілі того, що Бог довірив їхнім рукам, постраждають вони самі, а Він забезпечить Своїх працівників іншим чином, якщо тільки вони **будуть дивитися на Нього як на джерело свого утримання.** (The Present Truth. 23 серпня 1900 р.)

Гроші – не еквівалент праці

(Луки 10:1–11, 17–20)

Серед людей дуже поширене абсолютно хибне уявлення про цінність праці будь-якого роду. Більшість думає, що роботу можна оплатити грошима, і говорить про «отримання еквівалента» за витрачені сили. Звідси походить і повсякденний вираз «заробляти собі на життя». Але цього не може зробити жодна людина, бо життя надто дорогоцінне, щоб порівнювати його зі сріблом і золотом. Той, хто вважає, що які б гроші він не отримував, навіть якщо це тисячі на рік, є платою за його працю, має дуже низьку оцінку цінності свого життя і своїх сил.

Розгляньмо це питання на хвилину. Люди встановлюють грошову ціну на бушель пшениці, але ця ціна не є сталою й змінюється з дня на день. Уже одне це показує, що оцінка, яка їй надається, є цілком довільною та умовною. Коли пшениці мало, вона дорога; коли її багато, вона дешева. Якби серед тисячі людей був лише один бушель пшениці і не було ніякої іншої їжі, ціна його була б колосальною.

Але існує величезна різниця між ціною бушеля пшениці та його цінністю. Справжня цінність пшениці ясно виявляється тоді, коли її залишається зовсім небагато для групи людей, які зазнали корабельної аварії і опинилися на безлюдному острові без іншої їжі. Тоді стає очевидним, що вона є їхнім життям, і коштує вона рівно стільки ж, скільки коштує людське життя. І хто може це оцінити? Це не піддається грошовому обчисленню.

Однак бушель пшениці має таку ж життєдайну силу в часи достатку, як і в часи голоду. Його цінність нескінченна, бо життя нескінченно дорожче за будь-який розрахунок. Життя є Божий дар, більше того – дар Самого Бога; отже, очевидно, що ніхто не «заробляє собі життя». Усі ми отримуємо життя, перш ніж набуваємо здатності до будь-якої праці, і все, що ми робимо, є або має **бути простим актом вдячності Богові. Ми цілковито віддаємо себе Йому – як найменше, що ми можемо зробити для Того, Хто віддав Себе за нас.**

Візьмімо тепер людину, яка стає знаряддям спасіння душі. Що вона може отримати як еквівалент? Весь світ не вартий стільки, скільки одна душа. «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить? Або що дасть людина взамін за душу свою?» (Матв. 16:26).

Таким чином, очевидно, що жодна сума грошей не може оплатити працю людини. Але їй потрібні гроші для придбання їжі, на яку світ встановив грошову ціну, і це Господь забезпечує їй, спонукаючи когось, у кого вони є, виділити частину для її потреб. Так він трудиться для Господа і отримує плату від Господа; частина цієї плати приходиться через людське посередництво, але набагато більша

її частина надходить безпосередньо від Господа – **через дію одного лише Святого Духа.**

Очевидно, що той, хто дотримується такого погляду на працю та її цінність, ніколи не страйкуватиме за підвищення заробітної плати чи скаржитиметься на те, що з ним поводяться не так, як слід. **Він довірить свою справу в руки Господа, Якому він служить і Якому належить.**

Даючи настанови дванадцятьом, коли Він посилав їх, Господь сказав: «Ви дармо дістали, дармо й давайте» (Матв. 10:8).

Тут йдеться не просто про достаток, а про дар. Це цілком можна передати так: «Те, що ви маєте, ви отримали даром, тому й віддавайте даром».

У такому дусі має здійснюватися вся євангельська робота. Більше того, якби все, що людина робить своїми руками, здійснювалося в цьому ж дусі, це безмежно піднесло б працю і стало б дієвим засобом запобігання всім трудовим конфліктам. До того ж самі трудівники жили б набагато краще, ніж тепер. Покладаючись на Бога, вони отримували б від Нього все необхідне і дякували б Йому за все.

У цих словах – що ми отримали життя даром і повинні так само вільно віддавати його – ми знову бачимо, що все, що ми отримуємо для нашого тимчасового утримання, не повинно розглядатися як плата за те, що ми робимо. Хто дивиться на це саме так, той неминуче знизить рівень своєї роботи, щоб відповідати тому, що отримує. Ніхто не може добре працювати, поки він вважає себе лише слугою Господа і водночас залежним від людей у своєму утриманні.

Але той, хто вважає себе слугою Господа і боржником усіх людей через нескінченний і вічний дар, який Бог дарував йому, присвятить усі сили тіла і душі вдосконаленню тієї справи, яку йому доручено. Прагнення надати найкраще можливе служіння буде єдиним, що займе його увагу. Лише такі трудівники почують від Владики: «Гаразд» (Матв. 25:21). (The Present Truth. 23 серпня 1900 р.)

Влада над сатаною, гріхом та смертю

(Луки 10:1–11, 17–20)

«А ті Сімдесят повернулися з радістю, кажучи: Господи, навіть демони коряться нам у Ім'я Твоє! Він же промовив до них: Я бачив того сатану, що з неба спадав, немов блискавка. Ось Я владу вам дав наступати на змії та скорпіонів, і на всю силу ворожу, і ніщо вам не зашкодить. Та не тіштеся тим, що вам коряться духи, але тіштеся, що ваші ймення записані в небі!» (Луки 10:17–20).

Тим, хто цілковито присвячений Богові, дарована дивовижна сила і забезпечений дивовижний захист. Ця сила – сила Божа для спасіння, і це спасіння є повним.

Влада, дана кожній Божій дитині, – над усією силою ворога, тобто влада над усіма бісами. Це ясно з того факту, що Христос спасає нас від гріха. **Якби існував хоча б один біс, над яким ми не мали б влади, якби існувала якась сатанинська сила, що перевершує нашу силу в Господі, тоді ми все ще не були б спасенні від гріха; але оскільки ми повністю спасенні від гріха, то маємо силу, більшу за силу всіх демонів разом узятих.**

Це стосується як найменшої Божої дитини, так і того, хто займає найвідповідальніше становище. **Володіння цією силою, яка є нічим іншим, як володінням Самим Господом Ісусом і яка не може існувати окремо від Його присутності, є захистом.**

Дракон – це «...вуж стародавній, що зветься диявол і сатана» (Об'явл. 12:9). **Якби не він, на землі не було б отруйних звірів і змії. Перш ніж він заволодів змієм, щоб спричинити падіння людини, на землі не існувало нічого отруйного чи смертоносного. Лише дух сатани, який є губителем, у будь-якій тварині робить її небезпечною для людини.**

Тому очевидно, що той, хто має повну владу над дияволом, так що злий дух не може вкласти в нього навіть найменшої отрути гріха, не може зазнати шкоди ані від змії, ані від скорпіонів. Приклад цього ми маємо в Дії 28:3–5: «Як Павло ж назбирав купу хмизу та й поклав на огонь, змія вискочила через жар, і почепилась на руку йому... Як тубільці ж угледіли, що змія почепилась на руку йому, зачали говорити один одному: Либонь цей чоловік душогуб, що йому, від моря врятованому, Помста жити не дозволила! Він струснув ту звірюку в огонь, і ніякої шкоди не зазнав!»

Однак радіти й хвалитися слід не володінням цією силою. **Той, хто спрямовує свій розум на зовнішній прояв Божої сили, дуже схильний випустити з уваги те, проявом чого вона є, і почати сподіватися на зовнішню форму замість внутрішньої реальності. Саме це і приводить людей до спроб отримувати вигоду з Божого дару.**

Причина нашої радості повинна завжди полягати лише в тому, що імена наші записані на небесах і що ми – сини Божі. Цього цілком достатньо для радості. Ісус сказав:

– «Я бачив того сатану, що з неба спадав, немов блискавка» (Луки 10:18).

– «І сталась на небі війна: Михаїл та його Анголи вчинили зо змієм війну. І змій воював та його анголи, та не втрималися, і вже не знайшлося їм місця на небі. І скинений був змій великий, вуж стародавній, що зветься диявол і сатана, що зводить усесвіт, і скинений був він додолу, а з ним і його анголи були скинені. І я почув гучний голос на небі, який говорив: Тепер настало спасіння, і сила, і царство нашого Бога, і влада Христа Його, бо скинений той, хто братів наших скаржив, хто перед нашим Богом оскаржував їх день і ніч! І вони його перемогли кров'ю Агнца та словом свого засвідчення, і не полюбили життя свого навіть до смерті!» (Об'явл. 12:7–11).

Сатана скинутий на землю як результат перемоги Христа над ним. Він проводить свій час, «...мандруючи по землі та й переходячи її» (Йова 1:7), «...шукаючи пожерти кого» (1 Петра 5:8).

Але саме в цьому ми маємо причину для радості, бо в тому, що він скинутий на землю, **маємо доказ того, що спасіння, сила, Царство Бога і влада Його Христа прийшли до нас. Усвідомлення небезпеки приносить нам усвідомлення перемоги.** Нехай навіть ми читаємо: «Горе землі та морю, до вас бо диявол зійшов, маючи лютість велику, знаючи, що короткий час має!» (Об'явл. 12:12).

Оскільки ми оживотворені з Христом, і воскресли, і посажені з Ним на небесах, далеко вище усякого уряду і влади, і сили, і панування (див. Ефес. 1:21), – **ми абсолютно недосяжні для сатани, поки перебуваємо у Христі.** «Бо хто народився від Бога, той себе береже, і лукавий його не торкається» (1 Івана 5:18).

У цьому наша радість і віха. (The Present Truth. 23 серпня 1900 р.)

Жнива

(Луки 10:2)

«Хоч жниво велике, та робітників мало; тож благайте Господаря жнива, щоб робітників вислав на жниво Своє» (Луки 10:2).

Чи означає це, що Спаситель тим самим каже, ніби Господь жнив байдужий до потреб поля і Його потрібно спонукати зацікавитися ним? Зовсім ні; бо Сам Він голосно закликає: «Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?» (Ісаї 6:8).

Що ж тоді Він має на увазі, наказуючи нам молитися про те, щоб Він послав робітників на Свої жнива? Відповідь підказується тією молитвою, яку Ісаїя, з устами, що палають святим вогнем, виголосив одразу після того, як почув заклик Господа. Ісаїя сказав: «Ось я, пошли Ти мене!»

Ледве Ісаїя підніс таку молитву до Господа, як пролунала відповідь: «Іди». Господь негайно послав його на жнивне поле. Це доручення мало тривати «доки міста спустіють без мешканця, і доми без людей, а земля спустошена буде зовсім» (вірш 11). Тобто – до кінця світу. Отже, воно включає й нас.

Отже, відповідь, якої ми повинні очікувати на нашу молитву про те, щоб Господь жнив вислав робітників, – це: «Іди». Тільки безкорисливі молитви можуть очікувати відповіді, і **жодна безкорислива людина не стане просити Господа послати когось іншого робити роботу, яку вона сама не бажає робити.**

Але куди ми повинні просити Його послати нас? «На жнива», бо саме про це Він велить нам молитися. А де вони? «Поле це світ» (Матв. 13:38). Прощальні слова Христа були: «Ідіть по цілому світові» (Марка 16:15).

Але хтось скаже: «Я готовий іти, але я чекаю, щоб дізнатися, в яку частину світу Він хоче, щоб я пішов». Що! Хіба ви не засвоїли самої молитви? Прочитайте наказ ще раз. У ньому не сказано молитися про те, щоб Господь послав нас у якесь особливе місце, але – на жнива, якими є світ. Але ж ви вже там, чи не так? Тоді, якщо у вас є бажання трудитися, ваша молитва вже почута. Що ж вам робити? – **«Все, що всилі чинити рука твоя, теє роби»** (Екл. 9:10).

Дивною видається думка, якої дотримуються багато хто, ніби для того, щоб бути місіонерами на ниві Господній, їм неодмінно потрібно виїхати з місця, де вони перебувають. Люди, що живуть в Англії або в будь-якій іншій країні, перебувають у світі анітрохи не менше, ніж якби вони перетнули океан. Той самий принцип, який нібито робить необхідним покинути місце свого перебування, щоб увійти на жнивне поле, зобов'язав би їх покинути й будь-яке інше місце, де б вони не перебували. Таким чином, їм довелося б постійно переміщатися, нічого не досягаючи.

Той, хто не може трудитися для Господа там, де він перебуває зараз, безумовно, не зможе трудитися для Нього і в жодному іншому місці. Подорож

з одного місця в інше не робить людину місіонером. Людина може об'їхати навколо світу і все ж не бути місіонером. Цілком очевидно, що якою людина є на своїй батьківщині, такою вона буде і в будь-якій іншій країні. **Той, хто виконує справу Господню там, де він зараз, з великою ймовірністю продовжуватиме робити це і тоді, коли обов'язок покличе його в інше місце.**

Отже, бути місіонером на великому жнивному полі означає просто «отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Матв. 5:16). Це означає «робіть усе без нарікання та сумніву, щоб були ви бездоганні та щирі, невинні діти Божі серед лукавого та розпусного роду, що в ньому ви сяєте, як світла в світі, додержуючи слово життя на похвалу мені в день Христа, що я біг не надармо, що я працював не надармо» (Филп. 2:14–16). (The Present Truth. 23 серпня 1894 р.)

Ім'я Христа

(Луки 10:17-20)

«Сімдесят учнів повернулися з радістю і говорили: Господи! І біси підкоряються нам в ім'я Твоє. Він же сказав їм: Я бачив сатану, що впав з неба, як блискавку; Ось, даю вам владу наступати на змії і скорпіонів, і на всю силу ворожу, і ніщо не зашкодить вам; однак не радійте тому, що духи вам підкоряються, але радійте тому, що імена ваші записані на небесах» (Луки 10:17–20).

Ім'я Ісуса всемогутнє. Він у спадок отримав ім'я найвище, ніж ангели. «Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я» (Филп. 2:9). «Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали» (Дії 4:12). Але це ім'я не слід вживати як просте заклинання. Сім синів Скеви намагалися виганяти злих духів ім'ям Ісуса, кажучи: «Заклинаємо вас Ісусом, Якого Павло проповідує!» (Дії 19:13). Але результат був такий, що злий дух напав на них. Чому? **Тому що вони не знали того імені, яким користувалися. Це не просто звук; це життя.**

Ісус сказав: «І сталась на небі війна: Михаїл та його Анголи вчинили зо змієм війну. І змії воював та його анголи, та не втрималися, і вже не знайшлося їм місця на небі. І скинений був змії великий, вуж стародавній, що зветься диявол і сатана, що зводить усесвіт, і скинений був він додолу, а з ним і його анголи були скинені» (Об'явл. 12:7–9). Сатана був переможений і скинутий з неба; і коли Христос прийшов на землю, Він «роззброївши влади й начальства, сміливо їх вивів на посміховисько, перемігши їх на хресті!» (Колос. 2:15). Тому **кожен, хто зустрічає сили темряви з небесною силою, неодмінно здобуває над ними перемогу.**

Сатана впав з неба, як блискавка. Але він і досі є ангелом, хоча й занепалим. **Гріх позбавив його первісної слави, але той блиск, який він і досі зберігає, далеко перевершує все, що може уявити людина.** «Сам сатана прикидається анголом світла!» (2 Кор. 11:14). Тому немає нічого дивного в тому, що він зваблює людей, які покладаються на зовнішність або довіряють зовнішньому вигляду. Завдяки тому саяву, яке він ще зберігає, він здатний переконати багатьох, нібито він і є Христос. **Лише життя Христа, що перебуває в серці, дає здатність розпізнавати його підступи і гасити всі розпечені стріли лукавого.**

Велику владу дарує Христос Своїм учням. Велика справа – мати владу над древнім змієм і всіма його силами. «Однак не радійте тому, що духи вам підкоряються, але радійте тому, що імена ваші записані на небесах». Людині властиво радіти тому, що можна бачити. Дивовижні явища засліплюють почуття. Служителі Христові нерідко схильні радіти тому, що Господь звершує через них. У цьому й полягає їхня небезпека. Коли вони починають хвалитися звершеними справами, сила, якою вони були звершені, відступає. **Нашою радістю має бути лише наш зв'язок із Христом, Який є наше життя.** Ми повинні дивитися не на видиме, а на невидиме; «бо видиме дочасне, невидиме ж вічне!» (The Present Truth. 28 червня 1894 р.)

«А хто то мій ближній?»

(Луки 10:27–29)

«А хто то мій ближній?» – таким було запитання, яке одного разу поставив Ісусу один законник. Заповідь: «Люби свого ближнього, як самого себе» щойно була процитована, і законник поставив це запитання так, ніби визначити, хто саме є ближнім, – було для нього справою важкою. Відповіддю Спасителя стала притча про доброго самарянина, в якій ясно показано, що **кожен, з ким ми стикаємося, є нашим ближнім**, і що ми повинні виявляти любов і милосердя до всіх.

Хто мій брат? Це питання багатьом здається настільки ж важким для вирішення, як і попереднє. Вираз «братерство людей» вживається дуже часто, але майже завжди – неправильно. Коли цим виразом хочуть сказати, ніби всі люди однаково впевнені в спасінні, незалежно від віри та способу життя, і що всі релігії мають одне й те саме походження, тоді цей вираз є грубим спотворенням істини. Однак у певному сенсі воно є правдивим, що всі люди – брати, і кожен, хто уважно вивчає Писання, може це побачити. І не випадково саме той учень, який більше за всіх любив Господа, говорить більше за інших про любов до людей. Прочитаємо кілька віршів.

«Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів. А хто брата не любить, пробуває той в смерті!» (1 Івана 3:14). Чи означає це, що любити тих, хто любить нас, – це вже ознака нового народження? Сам Спаситель вирішив це питання, сказавши: «Коли бо ви любите тих, хто вас любить, то яку нагороду ви маєте? Хіба не те саме й митники роблять?» (Матв. 5:46). І язичник може чинити так само. Отже, хоча віруючі й називаються братами в особливому сенсі, як члени Божого дому, слово «брат» у Писанні вживається й у ширшому значенні – стосовно всіх людей.

«А хто має достаток на світі, і бачить брата свого в недостатчі, та серце своє зачинає від нього, то як Божа любов пробуває в такому?» (1 Івана 3:17). Очевидно, що це питання рівнозначне твердженню: у людині, яка відмовляє в допомозі братові, що перебуває в нужді, не перебуває Божа любов. Але припустимо, що ми вживаємо термін «брат» тут у його найвужчому значенні. Невже можна припустити, що людина може бути байдужою до нужди іншої, якщо та – язичник, і при цьому в ній все ж перебуватиме Божа любов? Звичайно, ні; бо слова Христа вирішують це питання остаточно. **Бути християнином – а християнин є той, хто перейшов від смерті до життя, – означає мати любов до всіх людей, незалежно від того, хто вони.** Це означає мати в серці Божу любов.

Але наступний вірш розкриває цю істину ще ясніше: «Ми з того пізнали любов, що душу Свою Він поклав був за нас. І ми мусимо класти душі за братів!» (1 Івана 3:16). Інакше кажучи, **та любов, яка спонукає нас віддавати життя за братів, за своєю природою тотожна Божій любові, якою Він віддав Своє**

життя за нас. Це можливо лише тому, що Його любов живе в нас. Але за кого Він віддав Своє життя? За друзів? Ні – за ворогів. «А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками»; «бо коли ми, будши ворогами, примирилися з Богом через смерть Сина Його...» (Римл. 5:8, 10). Божа любов, вилита в серцях християн, – це любов, що охоплює все людство. Вона не питає, хто ця людина, перш ніж прийти їй на допомогу. Отже, з нашого боку всі люди повинні розглядатися як брати; якщо ж хтось сам відмовляється бути братом, це вже його вибір. (The Present Truth. 30 листопада 1893 р.)

Ближній

(Луки 10:28, 29)

Ввічливість і люб'язність повинні стати звичкою нашого життя. Ніжність, уважність, доброта мають так незмінно характеризувати кожну думку, слово й вчинок, щоб не залишалось жодного місця навіть для підозри в грубості, неухважності чи недобррозичливості.

У заповіді: «Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви. Бо в цьому Закон і Пророки» (Матв. 7:12), закладена безмежна широта ставлення до ближнього. Грубе запитання: «Чи я сторож брата свого?» – було імпульсивною відповіддю, викликаною попереднім допитом у першому судовому процесі у справі про вбивство.

Чи ж не законник запитав Учителя, що він повинен зробити, щоб успадкувати вічне життя? І Учитель відповів йому питанням: як він читає в законі і що там написано? Він відповів, що там заповідано любити Бога і любити ближнього свого, як самого себе. Але коли його похвалили за це, він знову запитав: «А хто то мій ближній?».

Так, хто ж мій брат і мій ближній? Хто та людина, до якої я повинен бути ввічливим, люб'язним, ніжним, уважним і добрим, яку я повинен любити, як самого себе? Хто ж він насправді, і як я зможу завжди розпізнавати його? Чи впізнаю я його за кольором шкіри або за кроєм одягу, тому що він одягнений у червоний мундир і носить шаблю або кулемет? Хто мій ближній і мій брат? «А той бажав сам себе виправдати, та й сказав до Ісуса: А хто то мій ближній?» (Луки 10:29). Чи виправдало його це запитання? Якщо ні, то й ми не маємо виправдання для наших станових упереджень чи расових симпатій.

Пан Д. Л. Муді, євангеліст, висловився з притаманною йому відвертістю щодо деяких расових і станових упереджень, з якими йому самому доводилося стикатися:

«На Півдні скажи білому чоловікові, що негр є його ближнім і братом, і він більше не матиме з тобою жодних справ. Ти вже не зможеш йому проповідувати. Так само і в Каліфорнії. Не варто казати білому чоловікові в Каліфорнії, що китаєць є його ближнім і братом, бо він розгнівається на тебе. Одного разу я йшов вулицею в Сан-Франциско, і якийсь білий хуліган вискочив і схопив китайця за косу, поваливши його на землю. Я заступився за китайця; хуліган розлютився на мене і сказав, що думає про мене не краще, ніж про китайця. Він вихопив ніж, і я мало не втратив життя лише через те, що не хотів бачити, як знущаються з китайця.

Ми нічим не кращі за тих юдеїв, які зневажали самарян. Усі ми – жалюгідне плем'я. Так легко бути священником або левитом. Скажи благопристойній

людині, що п'яниця, який валяється на вулиці, є її ближнім, і вона обуриться. Ми не знаємо самих себе. Якби знали, то краще розуміли б, хто є нашим ближнім.

Нам потрібно пізнати Христа, і тоді Він покаже нам нас самих».

Час сумнівів у тому, хто наш ближній і брат, і в тому, який наш обов'язок щодо нього, вже минув. Ми знаємо, що в законі написано: «Люби Господа» і «свого ближнього, як самого себе», і що відповідь Ісуса законнику була: «Роби це, і будеш жити». (The Present Truth. 30 квітня 1896 р.)

Джерело любові

(Луки 10:25–37)

Марно говорити людині, щоб вона любила свого ближнього, як самого себе, якщо вона не любить Бога всім своїм серцем. Якщо ж вона любить Бога, тоді любов до ближнього проявиться сама собою, природно й неминуче, як це було у випадку з самарянином.

«Улюблені, любім один одного, бо від Бога любов, і кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога! Хто не любить, той Бога не пізнав, бо Бог є любов!... Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив» (1 Івана 4:7, 8, 19).

Тут відкривається джерело любові. Це – Бог. Справжньої любові не існує, крім тієї, що походить від Бога, і ця любов виливається в серце «Святим Духом, даним нам» (Римл. 5:5).

Кожен, хто приймає в себе Святого Духа, отримує силу любити свого ближнього, як самого себе, і буде виявляти любов природно, без зусиль, бо вона стає його життям, так само як любов є саме життя, бо Бог є любов, і Він є життя всього суцього. **Людина починає жити тоді, коли в її серці народжується любов, бо:**

– «Ми знаємо, що ми перейшли від смерти в життя, бо любимо братів» (1 Івана 3:14).

– «Кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога!» (1 Івана 4:7).

А пізнати Бога – означає мати вічне життя: «Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (Івана 17:3).

Тепер ми побачили джерело любові; але в чому ж саме вона полягає? Як вона проявляється? У чому її сутність, її справжня природа? Про це Писання говорить так само ясно, як і про саме джерело любові. Наведемо кілька текстів і виведемо з них їхній загальний зміст.

– «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

– «Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас, і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи» (1 Івана 4:10).

– «Ми з того пізнали любов, що душу Свою Він поклав був за нас. І ми мусимо класти душі за братів!» (1 Івана 3:16).

– «А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Римл. 5:8).

– «І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:20).

– «І поведіться в любові, як і Христос полюбив вас, і видав за нас Самого Себе... Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе» (Ефес. 5:2, 25).

Хіба можна не побачити тут головного? У чому ж полягає любов? Безсумнівно – у віддачі. Скрізь нам говориться, що Божа любов виявилася в тому, що Він віддав Себе за нас. Любов – від Бога; і ми знаємо, що таке любов, тільки тому, що Він поклав за нас Своє життя.

Егоїзм – це не любов. «Любов не величається, не надимається... не шукає тільки свого» (1 Кор. 13:4, 5).

Не потрібно доказів – достатньо лише вказати на факт, – що **більша частина того, що в цьому світі називають любов'ю, більшою чи меншою мірою є прагненням отримати якусь вигоду або задоволення для себе.** Той, хто любить або думає, що любить іншого, часто настільки ж зайнятий думкою про власне задоволення, як і думкою про те, щоб принести радість іншому.

Любов, яка віддає все й нічого не шукає для себе, крім самої можливості любити, – рідкість. Вона зустрічається серед людей лише настільки, наскільки любов Божа вилася в їхні серця. Проте саме це і є справжня любов. **Любити на ділі й у правді – означає віддати себе заради й тому, кого любиш.**

Тому, коли ми читаємо, що закон Божий вимагає любити Господа, Бога нашого, всім серцем, всією душею, всією силою і всім розумом, це означає не що інше, як **повне посвячення всієї нашої сутності Богові.** Він віддав Себе нам, не залишаючи нічого для Себе, – і це було проявом любові. Отже, коли ми любимо Його, ми робимо те саме: **віддаємо Йому все. Наш дух, душа і тіло віддаються Йому, щоб Він міг розпоряджатися ними цілковито за Своєю волею.** Тоді **Дух Його повністю оволодіє нами, так що ми не матимемо іншого розуму, окрім розуму Божого.** Якщо комусь це здається занадто великим, можна лише відповісти, що йдеться про «найбільшу заповідь». (The Present Truth. 30 серпня 1900 р.)

Віддавати означає бути наповненим. Посвячення

(Луки 10:25–37)

Про посвячення Богові говориться дуже багато, однак, мабуть, мало хто справді розуміє, що воно означає. Багато хто каже, що бажає присвятити себе Богові, але при цьому уявляє собі це як щось надзвичайно важке.

Насправді ж це не що інше, як віддати себе Йому. **Бути цілковито посвяченим Богові – означає бути цілком відданим Йому; а це означає любити Його так, як написано в Законі.** Усе, що потрібно зробити, щоб посвятити себе Богові, – це відмовитися від себе і дозволити Богові оволодіти тобою.

Тут доречно відзначити ще один важливий і вельми повчальний факт. У всіх випадках, де в Старому Завіті йдеться про посвячення священників, вживається вираз, що **їхні руки були наповнені**. Звернення до приміток на полях переглянутого перекладу покаже це в таких текстах:

– «І наповниш руки Аарона та синів його» (Вих. 29:9, *пер. KJV, Revised Version*).

– «Наповніть сьогодні руки ваші для Господа» (Вих. 32:29, *пер. KJV, Revised Version*).

– «Оце імена Ааронових синів, помазаних священників, що він наповнив їхні руки бути священниками» (Чис. 3:3, *пер. KJV, Revised Version*).

– «І ще, через моє замилювання до дому Бога мого, є в мене скарб власного золота та срібла, і його я віддав для дому свого Бога... І хто ще жертвує, щоб сьогодні наповнити свою руку пожертвою для Господа?» (1 Хронік 29:3, 5).

– «І відповів Єзекія й сказав: Тепер ви наповнили свої руки для Господа. Підійдіть, і приведіть жертви та приноси вдячні для Господнього дому» (2 Хронік 29:31, *пер. KJV, Revised Version*).

З усіх цих місць ясно видно, що коли когось висвячували на священника, його руки наповнювалися, щоб він міг приносити жертву Господу; і посвячення всього народу полягало в тому ж – у наповненні рук, щоб вони могли принести приємну Богові жертву. І весь народ Божий покликаний бути священством, «щоб приносити жертви духовні, приємні для Бога через Ісуса Христа» (1 Петра 2:5)

А жертви вгодні Богові – це «добročинність та спільність» (Євр. 13:16).

Отже, стає зрозуміло, що коли людина любить Господа всім серцем, всією душею, всією силою і всім розумом, тобто коли все її єство віддане Богові, **тоді вона наповнюється Богом і стає здатною служити ближньому**. І таким чином він виконує другу заповідь закону: «Люби свого ближнього, як самого себе» (Матв. 22:39). (The Present Truth. 30 серпня 1900 р.)

Відповідь Ісуса

(Луки 10:29)

Розглянемо питання, яке поставив законник Ісусу: «А хто то мій ближній?» (Луки 10:29).

Саме це слово означає: **той, хто знаходиться поруч**. Слід зауважити, що Господь не відповів на це питання прямо. Він розповів притчу, а потім, замість того, щоб запитати, хто був ближнім самарянинові, щоб тим самим вказати, кого саме слід любити (як того хотів законник), – поставив інше запитання: хто виявився ближнім для того, хто потрапив у біду.

Без сумніву, це, здавалося б, ухилення від запитання або його перевертання, бентежило багатьох; однак при уважному роздумі повчання стає цілком ясным. Наче Христос каже законникові, а через нього і всім нам: **«Не турбуйся про те, хто є твоїм ближнім; будь сам ближнім для кожного, з ким стикаєшся. Не задавайся питанням, кого тобі слід любити, але дозволь Божій любові, що перебуває у твоєму серці, вилитися на всіх навколо. Саме твоє ставлення робить інших твоїми ближніми».**

Бог віддав Себе всім без розрізнення – незалежно від того, хто вони були; всі однаково були грішниками і однаково потребували милості. «Бо колись були й ми нерозсудні, неслухняні, зведені, служили різним пожадливістям та розкошам, жили в злобі та в заздрощах, бридкими були, ненавиділи один одного» (Тита 3:3).

Тому ми покликані віддавати своє життя за інших, незалежно від того, хто вони. Істина полягає в тому, що **кожен, хто перебуває поруч із нами і потребує допомоги, є нашим ближнім, і ми зобов'язані любити його, як самих себе.**

Хто з нас серйозно замислювався над тим, що означає любити ближнього – кожного – як самого себе? Ми не будемо розвивати цю думку далі, але можемо з упевненістю сказати: **якщо ми по-справжньому почнемо виконувати цю заповідь, вона спричинить глибоке перетворення всього нашого життя.** «Жорстока це мова! Хто слухати може її?» (Івана 6:60).

Ніхто не здатний виконати це інакше, як тільки тоді, коли в ньому живе Божа любов – та сама любов, яку Бог виявив, віддавши Себе за нас і за весь світ. Лише тоді, коли ми цілковито віддаємося Йому, коли любимо Його всією своєю сутністю, ми здатні любити і наших ближніх.

І що ж означає така любов до Бога? Це означає, що ми «будем жити... кожним словом, що походить із уст Божих» (Матв. 4:4). **Це означає, що, коли Бог говорить, ми не заперечуємо і не шукаємо виправдань.** Це означає, що кожну з Десяти заповідей, які випливають із цих двох найбільших заповідей (Матв. 22:25–40), **ми будемо виконувати без вагань і без жодних спроб ухилитися.** Чи важко зрозуміти, у чому полягає наш обов'язок перед Богом і людьми? «Що в Законі написано, як ти читаєш?» (Луки 10:26). (The Present Truth. 30 серпня 1900 р.)

Любити як ближнього чи як ворога?

(Луки 10:30–37)

Було поставлено таке запитання: «Згідно з притчею про доброго самарянина (Луки 10:30–37), хто є нашим ближнім? Чи вчать вірші 36 і 37 того, що нашими ближніми є лише ті, хто самі проявляють себе як ближні, і що ми повинні любити тільки таких як ближніх, тоді як інших любити – як ворогів?»

Ми не знаходимо в Біблії жодної різниці у ставленні до «ближніх» і «ворогів». Якби така відмінність існувала, згадана притча, безперечно, була б викладена інакше, ніж вона викладена. Між юдеями та самарянами існувала запекла ворожнеча, що майже доходила до смертельної ненависті (див. Івана 4:9; Луки 9:51–54). За цю ворожнечу, мабуть, головним чином відповідали юдеї, оскільки вони вважали себе набагато вищими за самарян, ставилися до них з презирством і поводитися з ними як із собаками. Найгіршим докором, який невіруючі юдеї могли висловити Христу, були слова: «Чи ж не добре ми кажемо, що Ти самарянин і демона маєш?» (Івана 8:48). Назвати Його самарянином означало затаврувати Його ганьбою.

У притчі ми бачимо людину, ймовірно юдея, оскільки він йшов з Єрусалима до Єрихону, якого пограбували розбійники, жорстоко побили і залишили помирати. Деякі з його одноплемінників – священник і левит – пройшли повз і залишили його напризволяще. Але самарянин, представник зневажаного і ненависного народу, підійшов і вчинив з пораним так, як це описано. **Він не міг би зробити для нього більше, навіть якби той був його рідним братом.** Отже, питання: хто був ближнім для того, хто потрапив до рук розбійників? Відповідь така: «Той, хто вчинив йому милість», – і ця відповідь прийнята. Добрий самарянин виявився ближнім для безпорадного юдея, до якого він поставився як до свого ближнього. І все ж юдей був ворогом самарянина. **Єдиний висновок полягає в тому, що, коли закон говорить: «Люби ближнього свого, як самого себе», ми повинні бути готові служити кожному, хто потребує нашої допомоги, і не повинні зупинятися, з'ясовуючи, чи є той, хто потребує допомоги, «ближнім» чи «ворогом», і тим самим мати два різних стандарти поведінки.** Іншими словами, до наших ворогів слід ставитися як до ближніх; або, краще сказати, **ми повинні чинити так, ніби у нас зовсім немає ворогів.** У наших стосунках із ближніми ми не повинні задаватися питанням, чи є якась людина нашим ворогом, але зобов'язані ставитися до всіх із доброю увагою.

Це повністю узгоджується зі словами нашого Спасителя в Нагірній проповіді: «Ви чули, що сказано: Люби свого ближнього, і ненавидь свого ворога. А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує, щоб вам бути

синами Отця вашого, що на небі, що наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних» (Матв. 5:43–45). Бог роздає благословення Свого Провидіння неупереджено – і добрим, і злим. Об'єктами Божої турботи є як богохульники, так і ті, хто підносить хвалу. Якщо ми бажаємо бути Його дітьми, ми повинні чинити так само. **Це не відповідає людській природі.** Таке можливо лише тоді, коли ми повністю проникнуті Духом Того, Хто на хресті молився за Своїх нещадних гонителів: «Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!» (Signs of the Times. 25 листопада 1886 р.)

У безпеці в Його руках

(Івана 10:27–29)

«Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть. І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки. Мій Отець, що дав їх Мені, Він більший за всіх, і вихопити ніхто їх не може Отцеві з руки» (Івана 10:27–29). Це місце Писання має наповнювати кожного послідовника Христа підбадьоренням. **Поки вони слухаються Його голосу і йдуть туди, куди Він їх веде, вони перебувають у безпеці.** Ніхто – навіть сатана – не може вирвати їх з Його рук. Бог «більший за всіх». Як би не множилися випробування та спокуси, «вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1 Кор. 10:13). Христос також каже: «Страждання зазнасте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг!» (Івана 16:33). І, щоб зміцнити впевненість, Він додає: «Я й Отець Ми одне!» (Івана 10:30). **Коли й Отець, і Син єднаються заради спасіння людини, яку впевненість ми можемо мати!**

Але хоча ми й черпаємо мужність з того факту, що «може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходять» (Євр. 7:25), ми не повинні бути самовпевненими. Ісус сказав: «Вихопити ніхто їх не може Отцеві з руки», **але Він не сказав, що ніхто не може сам себе вивести звідти.** Це місце Писання було спотворено і використано для вчення про те, що жоден послідовник Христа не може відпасти. Неправильність такого погляду підтверджується багатьма текстами. Нам дано настанову: «Тримай, що ти маєш, щоб твого вінця ніхто не забрав» (Об'явл. 3:11). Сказано також: «А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений!» (Матв. 24:13). Як ясне свідчення прочитаємо: «Не можна бо тих, що раз просвітилися були, і скуштували небесного дару, і стали причасниками Духа Святого, і скуштували доброго Божого Слова та сили майбутнього віку, та й відпали, знов відновляти покаянням, коли вдруге вони розпинають у собі Сина Божого та зневажають» (Євр. 6:4–6). Наш Господь також каже: «Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галузка, і всохне. І громадять їх, і кладуть на огонь, і згорять» (Івана 15:6, див. також Об'явл. 4:2–5; 3:16).

Отже, ситуація така: поки ми слухаємо голос Христа і задовольняємося тим, щоб іти за Ним, покійно й беззастережно довіряючи Йому, нам не загрожує жодне зло; Його сила дасть нам змогу відбити всі напади. Але коли ми починаємо покладатися на себе, ми виходимо з-під Його опіки; або ж, якщо відмовляємося надалі слухати Його голос, то відпадаємо. Прислухаймося всі до слів апостола Павла: «Вони відломились невірством, а ти тримаєшся вірою; не величайся, але бійся» (Римл. 11:20). (Signs of the Times. 20 жовтня 1887 р.)

Нам усе дано

(Матв. 7:9–11; Луки 11:13)

«Чи ж то серед вас є людина, що подасть своєму синові каменя, коли хліба проситиме він? Або коли риби проситиме, то подасть йому гадину?» (Матв. 7:9, 10). «Отож, коли ви, будучи злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, скільки ж більше Небесний Отець подасть Духа Святого всім тим, хто проситиме в Нього?» (Луки 11:13). Природний висновок був би таким: «скільки ж більше Отець ваш Небесний подасть добра тим, хто проситиме в Нього!» (Матв. 7:11). Святий Дух включає в себе всі благі дари. Бог вільно дав Свій Дух, вилив Його рясно на всіх. Якщо ми тільки відкриємо серця, щоб прийняти Його, то за Ним прийде кожен добрий і досконалий дар, бо **всі благі дари знаходяться в Дусі**. «Усяке добре давання та дар досконалий походить згори від Отця світлil, що в Нього нема переміни чи тіні відміни» (Якова 1:17). Це означає не просто те, що немає нічого доброго, крім того, що приходить від Бога; але що **кожен добрий дар сходить згори**. Бог нічого не утримав; усе, що Він має, сходить до нас. **У Бога немає жодного егоїзму**. Немає жодного доброго дару, яким би Він володів і не дав нам. Кожен добрий дар сходить згори – сходить навіть тепер. **Він віддає Себе заради нас, і все міститься в Ньому**; і все ж ворог, здається, паралізує наші відчуття так, що ми ніби не здатні усвідомити, що **все належить нам**. (The Present Truth. 22 лютого 1894 р.)

Сповідувати Христа

(Луки 12:8; Матв. 10:32)

«Кажу ж вам: Кожного, хто перед людьми Мене визнає, того визнає й Син Людський перед Англами Божими» (Луки 12:8). «Отже, кожного, хто Мене визнає перед людьми, того перед Небесним Отцем Моїм визнаю й Я» (Матв. 10:32). **Саме своїм життям ми визнаємо або зрікаємося Христа.** Визнати Христа – означає визнати, що Він є Спасителем світу і, зокрема, що Він є нашим особистим Спасителем; і це можна зробити лише тоді, коли ми виявляємо, що Він є нашим Спасителем у тому, що ми спасенні Ним від наших гріхів. Усе, що менше за це, не дає жодного доказу того, що Ісус є Спасителем людей.

Коли ж ми обираємо власний шлях замість Його, тобто коли не дозволяємо Йому діяти в нас за Його волю, ми зрікаємося того, що Він є нашим Спасителем; бо цим ми фактично заявляємо, що наш шлях кращий за Його, а якби це було так, Він не міг би бути нашим Спасителем, бо тоді ми могли б спасти самих себе. Таким чином, **саме своїм життям, а не порожніми словами, ми сповідуємо або відкидаємо Його і визначаємо, чи визнає Він нас перед Своїм Отцем і ангелами, чи відречеться від нас.** (The Present Truth. 15 березня 1894 р.)

«Не із світу цього»

(Луки 12:13–23)

Коли Ісус постав перед Пилатом, Він оголосив Себе Царем, але подбав про те, щоб усунути будь-яке непорозуміння, сказавши: «Моє Царство не із світу цього» (Івана 18:36).

Якби Його царство було від цього світу або якби Він побажав прийняти владу в справах, що стосуються виключно цього світу, Його не засудили б до смерті; бо ті самі люди, які вимагали Його розп'яття, зовсім незадовго до того намагалися зробити Його своїм земним правителем. Але Він не захотів прийняти цього становища.

Ця відмова Ісуса Христа привласнити Собі будь-який ступінь влади в політичному чи діловому житті є однією з найпомітніших рис Його земного шляху; проте й донині дуже мало тих, хто сповідує, що «поводиться так, як поводи́вся Він» (1 Івана 2:6), засвоїли цей урок. «Раб не більший за пана свого, посланець же не більший від того, хто вислав його» (Івана 13:16).

Якщо Владика всього, Той, Ким були створені світи, відмовився користуватися будь-якою владою в цьому світі, перебуваючи в ньому, то яке виправдання мають Його послідовники, чинячи інакше? Якщо Він не побажав бути суддею або розподільником майна, то чому повинні цього бажати Його учні?

Якщо ж сказати, що ніхто не може бути настільки добре підготовленим, як християни, щоб правильно вирішувати всі справи, то з цим доведеться погодитися; бо святим належить судити світ і навіть ангелів, і тому вони, без сумніву, здатні правильно судити й справи цього світу, які мають набагато меншу вагу.

Але при цьому необхідно пам'ятати, що все, що справедливо стосовно святих, у незрівнянно більшій мірі справедливо і стосовно Христа. Він мав якості, що робили Його більш придатним до ролі судді чи правителя, ніж будь-яка інша людина, яка коли-небудь жила на землі; однак **Він не побажав виконувати цю роль.**

Його царство не було від цього світу, і тому для Нього було б так само недоречно здійснювати Свою владу у світських справах, якби цар Росії чи німецький імператор надумали зайняти суддівське місце в Англії або диктувати порядок управління державою.

Якщо ми не визнаємо цього принципу, ми не розуміємо Христа і сили Його справи; але коли ми засвоїмо цей принцип і будемо дотримуватися його, то побачимо, що він допоможе нам пройти через багато важких обставин.

Бог Отець, «визволив нас із влади темряви й переставив нас до Царства Свого улюбленого Сина» (Колос. 1:13).

Про Своїх учнів Христос сказав: «Вони не від світу, як і Я не від світу» (Івана 17:14). І ще, звертаючись до них безпосередньо, Він сказав: «Ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить» (Івана 15:19).

Це ясно показує, що **послідовникам Христа не належить втручатися у справи цього світу. Суд над цим світом ще не переданий святим Всевишнього, бо Сам Христос ще не прийняв на Себе царства цього світу.** Ми є правителями в царстві, абсолютно відмінному від будь-яких царств на цій землі.

Сила Христа – це сила хреста, настільки несхожа на ту, яка зазвичай визнається серед людей, що більшості вона здається абсолютно божевільною і непрактичною. «Бож слово про хреста тим, що гинуть, то глупота, а для нас, що спасаємось, Сила Божа!» (1 Кор. 1:18).

І тим, хто спасений, не дано права користуватися якоюсь іншою силою. Та й навіщо б їм цього бажати? **Немає сили більшої, ніж сила Божа, бо всяка сила походить від Нього; і коли людина знає цю «всю силу», як може вона бажати чи задовольнятися чимось меншим?**

Але ця сила є такою, що проявляється лише Тим, Хто нею володіє, тобто Богом; люди не можуть керувати нею на свій розсуд або зручність, і саме тому вона непопулярна. Вона не діє за людськими методами. Вона має найбільший вплив за таких умов, які з суто людської точки зору здаються найбільш несприятливими.

Доказом цього, а також відповіддю на часто повторюване твердження, ніби християни, як найкращі люди у світі, повинні керувати державними справами, є історія перших трьох століть після Христа.

Тоді існувала одна держава для всього світу, і вся влада зосереджувалася в особі однієї людини – римського імператора. Держава була язичницькою, а закони були спрямовані проти християн і християнства. У багатьох випадках вони створювалися з явною метою викоринити їх, а виконання цих законів доручалося людям, які були всього лише бездушними виконавцями приписів. Важко уявити більш несприятливі умови. У такій ситуації природно було б подумати: «Якби тільки нам вдалося поставити наших провідних церковних діячів на впливові державні посади і змінити ці гнітючі закони, християнство могло б просунутися вперед, і справедливість тріумфувала б для всіх станів суспільства».

Але які факти в даному випадку? Вони такі: **ніколи в історії світу християнство не робило такого прогресу, як у той час, коли всі умови для нього були найбільш несприятливими.** Простою силою проповіді хреста, проголошуваної людьми, що перебували поза законом, була здійснена революція в управлінні державою, і були прийняті закони, сприятливі для християнства.

І потім, всупереч усім людським очікуванням, коли християнство було звільнене від усіх своїх кайданів і його керівники отримали перші місця та необмежену владу як у державі, так і в церкві, **його справжня сила зникла.** Люди втратили з поля зору ту силу, за допомогою якої було досягнуто зміни

в суспільних настроях, і було продемонстровано, що **християнство не володіє абсолютно ніякою силою для добра у світі, крім безмовної, таємничої сили хреста Христового.**

Однак для більшості людей урок історії виявився написаний даремно. Святі часто виявляють нетерпіння і не можуть дочекатися приходу Господа, перш ніж почати керувати справами світу; їм хочеться взяти все більше у свої руки, щоб навести порядок, – але вони незмінно зазнають поразки.

Тільки за допомогою проповіді Євангелія в його простоті та силі і через благочестиве життя християни можуть чинити на світ вплив, який неможливо виміряти; і жодним іншим шляхом вони не здатні зробити чогось по-справжньому значного. (The Present Truth. 6 вересня 1900 р.)

Що станеться зі світом?

(Луки 12:13–23)

Поставлено запитання: «Хіба світ не загинув би, якби християни спрямували всі свої сили лише служінню людству в тій приватній формі, як це робив Ісус?» Відповідь така: так, безумовно; але ніхто, крім нечестивих, не буде втягнений у цю загибель, адже вони підуть на погибель попри всі зусилля їх урятувати. **Писання не відкриває нам жодного іншого кінця для цього нинішнього злого світу, окрім загибелі.** «Минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!» (1 Івана 2:17).

Євангеліє має єдину мету – зібрати з цього світу всіх, хто бажає бути підданими Господа Ісуса і співучасниками Його вічного царства; і чим швидше це буде здійснено, тим краще. Єдина велика перешкода, що заважає цьому завершенню і відновленню всього, як було на початку, полягає в небажаних тих, хто визнає себе послідовниками Господа, відпустити світ і належати виключно Господу.

У світі є багато людей, які не визнають себе християнами, але які значною мірою, хоча й несвідомо, перебувають під впливом Духа Христового; і вони, поки залишаються у світі, стримують злі сили, так що державна влада не стає повністю розбещеною.

Цим людям не потрібно залишати ті відповідальні посади, які вони обіймають, коли вони приймають Євангеліє, – як неодмінно зробить кожен чесний серед них, побачивши силу Євангелія; їм лише слід дозволити досконалому життю Христа виявлятися в них, і невдовзі їхні послуги вже не будуть потрібні, і їх усунуть із їхніх становищ світської пошани.

І коли всі ці щирі душі у світі приймуть Христа як свого Царя і вийдуть зі світу, тоді настане час кінця; **бо світ стане цілком зіпсованим, без жодної закваски добра в ньому, і придатним лише до того, щоб бути спаленим як непотріб.** (The Present Truth. 6 вересня 1900 р.)

Новий рівень життя

(Луки 12:13–23)

У Біблії немає нічого більш ясного, ніж те, що коли людина по-справжньому наvertsється, вона стає «...іншою людиною» (1 Сам. 10:6), «...створіння нове» (2 Кор. 5:17).

Вона має ту саму плоть, що й раніше, і той самий загальний зовнішній вигляд; проте вона уже «не в тілі, але в душі» (Римл. 8:9).

Відтепер життя Христа має проявлятися в її смертній плоті, так що вже не вона живе, а Христос живе в ній. Христос опановує її тіло, і тут відбувається втілення настільки ж істинне, як і тоді, коли Ісус народився від Діви Марії.

Здійсниться тасмниця – людина у плоті живе цілком духовним життям. Вона живе так не якоюсь силою, укладеною в плоті, і не якоюсь силою, відомою світу, але силою Духа Христового. Її життя є життям віри. «Праведний житиме вірою» (Євр. 10:38).

Усе життя має бути безперервною низкою дій віри. Принцип, за допомогою якого людина спасається від гріха, залишаючись все ще в гріховній плоті, має панувати в усіх її стосунках із цим світом. Вона – нове створіння і день у день відчуває силу, що створила світи. Тому, як вірою вона осягає, «що віки Словом Божим збудовані, так що з невидимого сталося видиме» (Євр. 11:3), – так вона знає, її життя походить не від того, що бачать її фізичні очі і чого торкаються її руки, але від Слова Божого. Така істина, якої навчає цей урок. «Бо життя чоловіка не залежить від достатку маєтку його» (Луки 12:15). Інший переклад робить це ще більш виразним, передаючи зміст так: «Навіть якщо хтось має достаток, життя його не залежить від того, чим він володіє».

Дійсно, їжа, яку дає земля, служить засобом, через який Бог підтримує наше життя; однак саме життя походить від Бога і не залежить від цих засобів. Життя виробляє їжу, а не вона – життя. Якщо їжу буде відібрано, Бог так само успішно може продовжувати Своє життя в нас; і якщо у нас є комори, наповнені запасами на майбутнє, у нас не буде більше життя, ніж те, яким ми володіємо в кожному мить.

Наявність комор, повних їжі, не є підставою для надії; **так само як і відсутність будь-якої їжі не є підставою для відчаю.** Бог завжди той самий, і Він є нашим життям. (The Present Truth. 6 вересня 1900 р.)

Наша законна частка

(Луки 12:13-23)

«Глядіть, остерігайтеся всякої зажерливості» (Луки 12:15). Грецьке слово, перекладене як «зажерливість», означає мати або **вимагати більше своєї частки**; вимагати більше, ніж у іншого. Що ж є часткою людини? Тільки те, що вона може спожити сьогодні, і не більше того. Вона може мати у володінні й більше та володіти цим чесно; але мати вона повинна це лише як добрий доморядник всілякої Божої благодаті.

«Хліба нашого насущного дай нам сьогодні» (Матв. 6:11) – це молитва, яку повинна підносити кожна людина, і підносити її не формально. **Той, хто не вимовляє це прохання від усього серця, покладається на іншого бога, а не на Бога живого.**

«Наказуй багатим за віку теперішнього, щоб не неслися високо, і щоб надії не клали на багатство непевне, а на Бога Живого, що щедро дає нам усе на спожиток... Бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести. А як маєм поживу та одяг, то ми задоволені будьмо з того» (1 Тим. 6:17, 7, 8). Той, хто живе за цим правилом, «...багатіє в Бога» (Луки 12:21), – навіть якщо у нього немає земельних володінь. Він буде «творити добро, [подібно до Учителя,] багатіти добрими справами, буде щедрим і товариським» (1 Тим. 6:18, *переклад з англ.*). Такі люди «збирають собі скарб, як добру основу в майбутньому» (вірш 19).

І ця основа є єдиною, яку можна покласти, а саме – Ісус Христос. Так вони здобувають вічне життя і міцно тримаються його.

Принцип земних царств такий: «Бери все, що можеш». Принцип Царства Христового такий: «Віддавай все, що можеш». Цей світ каже: «Нехай мій брат поділиться зі мною». Світ, у якому царює Христос, каже: «Дозволь мені поділитися з моїм братом».

І причина, через яку християни можуть так відрізнитися від решти людства, полягає в тому, що у них є спадщина – Христос, – Який примножується тим більше, чим більше Його ділять. Він – їхнє життя.

Сини Ізраїлеві в пустелі їли духовну їжу, що сходила з неба. Це була духовна їжа, саме життя Господа, і, як і всі Божі благословення, «нове воно кожного ранку» (Пл. Єрем. 3:23). **Бог бажає, щоб ми мали свіжий запас щодня, а не харчувалися черствою їжею.** Тому «не мав зайвого той, хто зібрав більше, а хто зібрав менше, не мав нестачі» (Вих. 16:18).

Тут була та рівність, про яку часто говорять соціалісти й комуністи, але яка здійснюється в цьому світі. Її можна знайти лише в наслідуванні Христа.

Кожен у Христовій родині дбає про благополуччя інших, а не про своє власне, і таким чином кожен опиняється оточений турботою всіх інших. І в цьому світі, як і в світі прийдешньому, всі вони в рівній мірі поділяють те, що становить повноту життя, – праведність Божу у Христі. (The Present Truth. 6 вересня 1900 р.)

Надія на нашого Небесного Отця

(Луки 12:22–34)

«І промовив Він учням Своїм: Через це кажу вам: Не журіться про життя, що ви будете їсти, і ні про тіло, у що ви зодягнетесь» (вірш 22). Слово «через це» вказує на причину, засновану на сказаному раніше. Чому не турбуватися про це? Тому що «життя чоловіка не залежить від достатку маєтку його» (Луки 12:15). Очевидно, що найбільшу турботу слід приділяти тому, що становить головну частину життя, а це виключає речі, що стосуються лише фізичного. Коли Ісус сказав: «Хто в Сина не вірує, той життя не побачить» (Івана 3:36), **Він показав, що той, хто живе лише цим коротким земним життям, зовсім не живе.** Він не знає, що таке життя. **Лише безсмертне життя гідне називатися життям; тільки воно є життям у справжньому сенсі.** Якщо дивитися на питання в цьому світлі, неважко побачити, що їжа та одяг – це дуже незначні речі, що складають життя.

«Не журіться». Ці слова зовсім не заохочують безтурботності та ліні. Одна частина Біблії не суперечить іншій; і апостол Павло каже, що «коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той вирікся віри, і він гірший від невірного» (1 Тим. 5:8). «Як хто працювати не хоче, нехай той не їсть!» (2 Сол. 3:10). Слово, перекладене як «журба», будучи похідним від грецького слова, що означає «частина» (μέρος), відповідно пояснювалося як турбота, що відволікає серце від істинної мети життя. Однак від цього пояснення відмовилися, і слово віднесли до групи, що несе загальне поняття життєвої заклопотаності. Воно може включати ідею тривоги та занепокоєння і підкреслювати їх. Господь засуджує саме занепокоєння та тривогу про майбутнє.

«Погляньте на гайвороння, що не сіють, не жнуть, нема в них комори, ні клуні, проте Бог їх годує. Скільки ж більше за птахів ви варті!» (Луки 12:24). Тут знову Господь, засуджуючи тривогу і марне занепокоєння та навчаючи безумовної довіри до Бога, користується ілюстрацією, що виключає думку про бездіяльне очікування випадкової удачі. Птахи не сіють, не жнуть і не збирають у житниці, як робив багач, що покладався на своє багатство і забув Бога, але Бог годує їх, тоді як його неспокій не приніс йому ніякої користі. **Але Бог не годує птахів, поки вони сидять на гілці з розкритими дзьобами, чекаючи, що Він принесе їм їжу.** Псалмоспівець, вихваляючи Бога за Його дивну турботу про німі створіння, говорить про них: «Вони всі чекають Тебе, щоб Ти часу свого поживу їм дав. Дасш їм збирають вони, руку Свою розкриваш добром насичаються» (Псал. 104:27–28). Вони збирають те, що Бог приготував для них, і задовольняються тим, що достатньо для сьогодення. Оскільки людина набагато цінніша за птахів, є всі підстави вважати, що Бог виявить до неї незрівнянно більшу турботу, ніж до птахів. Отже, у людей набагато менше приводів для журби й занепокоєння, ніж у птахів. Якщо Бог не забуває птахів, то тим більше Він не

забуде людину, яку створив за Своїм образом. Сам факт того, що Христос наказав нам молитися: «Хліба нашого насущного дай нам сьогодні», служить доказом того, що Бог має намір щодня давати нам їжу, необхідну саме на цей день.

У тому ж ключі, але ще сильніше, звучить згадка про квіти. Ісус сказав: «Погляньте на ті он лілеї, як вони не прядуть, ані тчуть. Але говорю вам, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них! І коли он траву, що сьогодні на полі, а завтра до печі викидається, Бог так зодягає, скільки ж краще зодягне Він вас, маловірні!» (Луки 12:27, 28). Зворот «що сьогодні на полі» краще передати, як у переглянutoму перекладі: «траву на полі, яка сьогодні є». Тобто трава на полі, яка сьогодні живе, а завтра знищується.

Немає нічого більш тендітного, ніж польові квіти; і ні на що інше Бог не вилив такого багатства краси, як на них. Ранньою весною каліфорнійські рівнини буквально засліплюють яскравістю незліченних квітів найрізноманітніших видів; і все ж мені доводилося бачити, як за один день ділянка, вкрита квітами, була так витоптана людьми і худобою, що ніхто й не подумав би, що там колись цвіли квіти. **Чого ми повинні навчитися з цього? Нескінченному багатству Божих ресурсів.** Він може дозволити Собі щедро одягати природу. І оскільки саме у творінні нам відкриваються сила і Божественність Бога (див. Римл. 1:20), Він бажає, щоб із цього ми навчилися покладатися на Нього. Ми можемо дякувати Богові за птахів і квіти не лише тому, що вони тішать наші почуття, але й тому, що вони є наочними уроками Божої ніжності. Той, хто не дивиться на них у такому світлі, не отримує від них і половини тієї втіхи, яку міг би отримати.

З усього цього випливає практичне, розсудливе запитання: «Хто ж із вас, коли журиться, додати зможе до зросту свого бодай ліктя одного? Тож коли ви й найменшого не подолаєте, то чого ж ви про інше клопочетесь?» (Луки 12:25, 25). По суті, це означає: **«Не турбуйтеся про те, на що ви не можете вплинути»**. Усі турботи світу ще жодного разу не зробили жодної справи; наскільки ж нерозумно віддаватися їм, тим більше що це передбачає заперечення Божої турботи про нас.

«Шукайте ото ж Його Царства, а це вам додасться! Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство» (вірші 31, 32). Це – єдине, що має справжню цінність. «Бо видиме дочасне, невидиме ж вічне!» (2 Кор. 4:18). **Як же нерозумно людям витратити дорогоцінний час на турботи про те, що триває лише мить, і нехтувати тим, що має значення для вічності.** І все ж світська людина набагато мудріша за того, хто називає себе християнином і планує головним чином для цього світу. Першому ще не відкриті очі, щоб бачити майбутній світ, і він планує лише настільки далеко, наскільки бачить; другий же має перед собою вічну спадщину, але планує тільки для сьогоднішнього. Воістину «сини цього світу в своїм поколінні мудріші, аніж сини світла» (Луки 16:8).

Але хоча **Царство Боже** і є єдиною справжньою цінністю, **ми не повинні тривожно піклуватися й турбуватися навіть про нього.** Ми повинні шукати його, але з люблячою надією на Небесного Отця, Який все забезпечує. Нам заповідано «не лякатися», бо Йому до вподоби дати нам Царство. І саме тут, для

зміцнення цієї впевненості, розкривається Божа турбота про нас у цьому житті. **Безсумнівно, Той, Хто так милостиво дбає про наші тимчасові потреби, не знехтує й найважливішим із усього. Так навіть лілії стають для нас запорукою Божої любові та Його вірності дати нам вічні багатства**; бо лілії – запорука того, що Бог подбає про наші тимчасові потреби набагато більше, ніж про них; і якщо Він робить менше, то, без сумніву, зробить і більше. Тому ми можемо сказати разом із псалмоспівцем: «Бо потішив мене Ти, о Господи, вчинком Своїм, про діла Твоїх рук я співаю!» (Псал. 92:4). (Signs of the Times. 16 червня 1890 р.)

«Остерігайтеся всякої зажерливості»

(Луки 12:15)

Ісус сказав: «Глядіть, остерігайтеся всякої зажерливості, бо життя чоловіка не залежить від достатку мастки його» (Луки 12:15).

Це застереження було підкріплене притчею про багатія, який внаслідок рясного врожаю вирішив знести свої комори й побудувати більші, щоб сказати самому собі: «Душе, маєш багато добра, на багато років складеного. Спочивай, їж та пий, і веселися! Бог же до нього прорік: Нерозумний, ночі цієї ось душу твою зажадають від тебе, і кому позостанеться те, що ти був наготовив?» (вірші 19, 20).

Нерозумний, у біблійному розумінні цього слова, – це той, хто каже у своєму серці: «Нема Бога» (Псал. 14:1). Бог відкрив Себе в кожній зірці на небі, у кожному листі лісу, у кожному джерелі води, що тече з гір, і в кожному подиху вітру. Небеса проповідують славу Його, і вся земля повна благості Його. Це одкровення лежить в самій основі всякого істинного знання і є найлегшою та найприроднішою річчю у світі. Тому кожен, хто не визнає його, справедливо називається безумним.

Багач у притчі говорив і діяв так, ніби Бога не існує. Той, хто справді вірить, що Бог є, повинен вірити й у те, що Він саме такий, яким Він Сам Себе відкрив, – «тим, хто шукає Його, Він дає нагороду»; ніжний, люблячий Отець. Тому кожен, хто вірить, що Бог є, знатиме, що тільки Він один здатний зберігати життя і що Він з радістю задовольняє потреби Своїх дітей. Багач же поведився так, ніби його життя цілком залежить від нього самого; і тим самим він говорив у своєму серці: «Нема Бога».

Але ця притча призначена не тільки для багатих. Вона потрібна і бідним. Застереження «остерігайтеся всякої зажерливості» необхідне бідним так само, як і багатим. Бідна людина, яка спрямовує всі свої сили на накопичення багатства, або та, яка не сподівається і не очікує стати багатою, але постійно турбується про майбутнє, так само вірно покладається на земні блага, як і будь-який багатий. Кожен, хто чинить так, ніби його життя цілком залежить від нього самого, тим самим заперечує існування Бога.

У 6-му розділі Євангелія від Матвія Спаситель говорить нам, що ми не можемо служити двом панам; якщо ми служимо мамоні, то не можемо служити Богові. Потім Він показує, що **служіння мамоні полягає в тривожному піклуванні й занепокоєнні про майбутнє.** Тривожні думки про те, що нам їсти, пити й у що одягнутися, – характерна риса язичників. Тому той, хто називає себе християнином і дозволяє собі сумніватися або жадібно турбуватися про майбутнє, зрікається віри. Бо жадібність є ідолопоклонством.

«Бож усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться» (Матв. 6:32, 33). Бо «мій Бог нехай виповнить вашу всяку потребу за Своїм багатством у Славі, у Христі Ісусі» (Филп. 4:19). «Надійся на Господа й добре чини, землю замешкуй та правди дотримуй! Хай Господь буде розкіш твоя, і Він сповнить тобі твого серця бажання!» (Псал. 37:3, 4). (The Present Truth. 19 липня 1894 р.)

«Погляньте на ті он лілеї»

(Луки 12:27, 28)

«Погляньте на ті он лілеї, як вони ростуть: не прядуть, ані тчуть. Але говорю вам, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них! І коли он траву, що сьогодні на полі, а завтра до печі вкидається, Бог так зодягає, скільки ж краще зодягне Він вас, маловірні!» (Луки 12:27, 28, *пер. КJV*).

Ісус послав нас навчатися у лілій і призначив їх нашими вчителями на шляху життя. Ми ще далеко не вичерпали тих уроків, які вони можуть дати нам; справді, мало хто з нас зробив більше, ніж лише почав, бо хоча настанова, яку вони дають, настільки проста, що її може зрозуміти й дитина, але жоден філософ не може зрівнятися з ними за глибиною мудрості.

Що ж ми повинні розглядати в ліліях? «Як вони ростуть». Не те, як вони виглядають, а те, як вони ростуть. Природно було б припустити, що, оскільки Ісус говорив про одяг і про те, як ми повинні бути забезпечені необхідним, Він направив би нас до зовнішнього вигляду лілій, щоб ми побачили, як витончено вони одягнені; але таке припущення є доказом нашої потреби в наставленні. Ми настільки неосвічені в перших принципах мудрості, якої навчають лілії.

«Бо Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце» (1 Сам. 16:7). Не те щоб Господь зневажав зовнішню красу; зовсім ні. «Сила й краса у святині Його!» (Псал. 96:6); і Він «прикрашає покірних спасінням!» (Псал. 149:4). Він любить красу; **але Він знає, що як нечистота виходить зсередини, а не ззовні** (див. Марка 7:18–23), **так і справжня краса повинна виходити зсередини**. Він суворо викривав книжників і фарисеїв за те, що вони очищали зовнішність чаші та тарілки, тоді як всередині вони були сповнені нечистоти, і говорив: «Фарисею сліпий, очисти перше середину кухля, щоб чистий він був і назовні!» (Матв. 23:26).

Соломон у всій своїй славі не одягався так, як лілія. Як це розуміти? Невже лілія настільки прекрасніша за все інше? Ісус цього не говорив. Деякі лілії дійсно більш чудові, але інші вельми скромні й ледь помітні. Цілком можливо, що коли Соломон з'являвся в царських шатах на державних заходах, його вбрання затьмарювало б цілу клумбу звичайних лілій. І все ж у всій своїй славі він не був одягнений, як найскромніша лілія, що росте в полі. Чому? Тому що, яким би пишним і красивим не було його вбрання, все це було одягнуте на нього; воно не становило частини його самого; тоді як **краса вбрання лілії – це сама лілія. Усім тим, чим вона здається, вона і є.**

Так лілії, призначені нам вчителями за Божим задумом, вчать нас, що **єдиний одяг, який має справжню цінність, – це не той, який можна одягнути й зняти, а той, що росте; той, що формується зсередини**. Про цей одяг писав і апостол Петро, кажучи жінкам: «А красою їм нехай буде не зовнішне, заплітання волосся

та навішання золота або вбирання одяг, але захована людина серця в нетлінні лагідного й мовчазного духа, що дорогоцінне перед Богом» (1 Петра 3:3, 4).

Як дивно, що люди з гордістю хваляться тим, що зовсім не є частиною їх самих! **Мало того, що наш одяг не є частиною нас самих, – сам факт, що ми взагалі змушені носити виготовлений одяг, є доказом нашого гріховного та приниженого стану. Бог одягнений у світло, як у одяг, бо Сам Він є світло. Його вбрання – краса Його власного характеру.** Його одяг, як і у лілії, є тим, чим Він є. Так було і з людиною спочатку, бо людина була створена за образом Божим. **Лише після того, як через гріх наші прабатьки втратили свій первісний стан, у них з'явилася потреба в одязі, який потрібно одягати ззовні.** Таким чином, те, на що більшість людей витрачає стільки турбот і тривоги і чим вони так пишаються, є знаком їхнього сорому.

Поки Царство знову не відновиться, як на початку, всьому людству, як дітям Божим, так і нечестивим, доведеться носити виготовлений одяг; але нехай вони не турбуються про нього і не пишаються тим, що не є частиною їх самих. Що ж їм робити? – «Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його». Тоді одяг і все інше необхідне буде додано. «Шукайте Царства Божого». Де ж нам шукати його? Спаситель дав відповідь: «Царство Боже не прийде помітно, і не скажуть: Ось тут, або: Там. Бо Божеє Царство всередині вас!» (Луки 17:20, 21).

Це узгоджується з настановою про одяг, який є «захована людина серця» (1 Петра 3:4). **Де є Цар, там є і Царство;** а Цар – це Слово Боже, яке «сталось тілом». Це Слово перебуває в нас, у наших устах і в нашому серці, щоб ми виконували його. Якщо ми віддамо себе Йому, ми будемо сповнені праведності. Ми виростемо «дубами праведности», і нашим одягом буде «одежа праведности», що є плодом внутрішнього зростання. Той, Хто здатний наділити нас цим прекрасним одягом, яким ніхто не може хвалитися, бо він приходить лише зі смиренням, з легкістю може забезпечити нас і іншим необхідним одягом. Тимчасовими речами дуже легко керує Той, Хто тримає у Своїх руках вічність.

Отже, урок, якого ми навчаємося від лілій, – це урок повної надії та довіри. «Погляньте на ті он лілеї, як вони ростуть». Як же вони ростуть? Вони просто ростуть. **Вони ростуть під впливом Божої сили, якій вони не чинять опору.** Ви пам'ятаєте, що ім'я «Ізраїль» було дано Якову тоді, коли він припинив будь-яку боротьбу з Господом і цілком віддав себе Всемогутньому. **Його сила виявилася нікчемною, і тому він дозволив Господу підтримувати його.** І нині Господь каже: «Я буду Ізраїлеві, як роса, розцвіте він, неначе лілея, і пустить коріння своє, мов Ліван» (Осії 14:5). Тобто «ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять». Їхньою красою буде «оздоба свята». **Їхній одяг буде не просто тим, що можна одягти й зняти, але, подібно до одягу лілії, стане плодом зростання благодаті всередині; він буде ними самими й перебуватиме на віки вічні.** (The Present Truth. 23 червня 1898 р.)

«Нехай підперезані будуть вам стегна»

(Луки 12:35)

Настанова така: «Нехай підперезані будуть вам стегна» (Луки 12:35).

Перше питання, яке неминуче виникає у того, хто бажає підкоритися цьому наказу, таке: «Чим мають бути підперезані стегна? Що це за пояс?»

Відповідь на це запитання дається в Ефес. 6:14, де наводиться опис обладунків, що дадуть нам змогу бути готовими, коли прийде Господь: «Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою».

А що є правда? Це питання поставив Пилат, але Господь дав на нього відповідь ще до того, як Пилат подумав його поставити: «Освяти Ти їх правдою! Твоє слово то правда» (Івана 17:17). «Правда Твоя правда вічна, а Закон Твій то істина» (Псал. 119:142).

Закон Божий, викладений у десяти заповідях, і є тим поясом, яким ми повинні бути підперезані. Це – праведність, і володіння нею свідчить про нашу єдність із Самим Господом Ісусом, про Якого сказано: «І буде праведність поясом стегон Його» (Ісаї 11:5, *пер. КЛ*).

Яка користь від пояса? При нашому сучасному способі одягання ми не цінуємо його так, як цінували б, якби звикли носити вільний, просторий одяг давніх часів, який і досі значною мірою використовується на Сході.

Важливо зрозуміти, що хоча такий широкий, вільний одяг був вельми зручним, поки людина не займалася жодною активною діяльністю, він ставав вкрай незручним, якщо потрібно було бігти, боротися або працювати. **Він заважав, сковував рухи і нерідко спричиняв падіння.** Тому щоразу, коли людині потрібно було працювати або бігти, вона підв'язувала свій одяг, щоб мати можливість трудитися або бігти, не спотикаючись.

Християнське життя – це і біг, і битва, а тому всім дається настанова мати підперезані стегна. Діяльність повинна бути відмінною рисою всього Божого народу. Вони – слуги, і тому повинні бути або зайняті роботою, або принаймні бути готовими негайно вирушити на служіння. А тепер прочитаємо: «Мир великий для тих, хто кохає Закона Твого, і не мають вони спотикання» (Псал. 119:165) – або «ніщо не змусить їх спіткнутися».

Закон Божий – це любов, і той, у чие серце любов Божа вилита Духом Святим, не може бути приведений до падіння нічим із того, що роблять інші. Якщо інші вперті, він терплячий; якщо інші непокірні, його неможливо схилити зробити це виправданням для власного відхилення від правильного шляху. Він у буквальному сенсі не буде ображений (засмучений), бо любов не дратується. «Любов... не поводить нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого» (1 Кор. 13:5).

Святий Дух обітниці, «Дух синівства», вкладає закон Божий у розум, і таким чином «стегна розуму» підперізуються, згідно з настановою: «Тому то, підперезавши стегна свого розуму та будши тверезі, майте досконалу надію на благодать, що приноситься вам в з'явленні Ісуса Христа» (1 Петра 1:13).

Хіба не очевидно, що саме **ця твердість мети, ця стійкість розуму, цей спокій і впевненість, засновані на надії на Господа, і означають бути з підперезаними стегнами? Це означає володіння розумом і характером Агнця Божого.**

Це стає особливо зрозумілим, коли ми читаємо далі в уривку, до 45-го вірша. Ми можемо побачити стан слуги, чії стегна не підперезані істиною: **він починає бити своїх товаришів по службі і жити життям плотських задоволень. Закон любові, прийнятий у серце, запобіг би всьому цьому.** (The Present Truth. 13 вересня 1900 р.)

Світильники, що горять

(Луки 12:35)

«Нехай підперезані будуть вам стегна, а світла ручні позасвічувані!» (Луки 12:35)

Світильники мають горіти так само, як і стегна мають бути підперезані. Що ж являють собою ці світильники? Відповідь лежить на поверхні: «Ви світло для світу». «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Матв. 5:14, 16).

А що робить послідовників Ісуса світлом для світу? Це володіння істиною, – **бути підперезаними нею, мати перетворений нею розум**. Так сказано: «Робіть усе без нарікання та сумніву, щоб були ви бездоганні та щирі, невинні діти Божі серед лукавого та розпусного роду, що в ньому ви сяєте, як світла в світі, додержуючи слово життя на похвалу мені в день Христа, що я біг не надармо, що я працював не надармо» (Филп. 2:14–16).

Тут ми бачимо, що **володіння істиною в серці, наявність закону, написаного в серці, є єдиною запорукою проти нарікань і суперечок, – проти побиття співслуг, що й характеризує невіруючих. А володіння законом любові робить людину світлом**; бо: «Бо заповідь Божа світильник, а наука то світло» (Прип. 6:23). «Бог є світло, і немає в Нім жадної темряви!» (1 Івана 1:5).

Його світло – це Його життя, і Він одягається у світло: «Зодягнувся Ти в велич та в славу. Зодягає Він світло, як шати» (Псал. 104:1, 2)

Його одяга – це Його власне життя праведності. Він покриває всіх віруючих у Нього Своїми власними шатами праведності, так що й вони самі стають світлом. Христос є світлом світу, бо Він – сяйво слави Отця; і Іван: «світильником був, що горів і світив» (Івана 5:35).

І все ж ні Христос, ні Іван Хреститель не ходили з німбом навколо голови, як їх зображували в минулі століття; і в їхній зовнішності не було нічого, що могло б засліпити. **Їхнім світлом було їхнє життя. Світло – це Слово, що перебуває в серці й керує життям.**

Христос, істинне Світло, «просвічує кожну людину, що приходить на світ» (Івана 1:9), – тож кожен, якщо захоче, також може бути світлом. Світло перебуває у темряві, і темрява не може огорнути його так, щоб загасити. **Світло, яке не може світити у темряві, є марним. Інакше кажучи, християнин, який не здатний жити християнським життям серед спокус світу, не є християнином.**

Темрява покриває землю, а морок – народи, і ця темрява ставатиме дедалі густішою в міру наближення кінця; але над народом Господнім має засяяти Господь, і слава Його буде видима на них, так що вони будуть перетворюватися «від слави на славу, як від Духа Господнього» (2 Кор. 3:18). Чим глибша темрява, тим яскравіше сяятиме їхнє світло. (The Present Truth. 13 вересня 1900 р.)

Слава пильності

(Луки 12:35–46)

«Нехай підперезані будуть вам стегна, а світла ручні позасвічувані! І будьте подібними до людей, що очікують пана свого, коли вернеться він із весілля, щоб, як прийде й застукає, відчинити негайно йому. Блаженні раби ті, що пан, коли прийде, то знайде, що пильнують вони! Поправді кажу вам: підпережеться він і їх посадовить, і, підійшовши, буде їм послуговувати. І коли прийде о другій (ред.: з 22:00 до 2:00 ночі) чи прийде о третій сторожі (ред.: з 2:00 до світанку), та знайде так само, блаженні вони! Знайте ж це, що коли б знав господар, о котрій то годині підкрадеться злодій, то він пильнував би, і свого б дому не дав підкопати. Тому будьте готові і ви, бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаете! Озвася ж Петро: Господи, чи до нас кажеш притчу оцю, чи до всіх? А Господь відказав: Хто ж тоді вірний і мудрий домоправитель, що пан настановить його над своїми челядниками, щоб давати харч визначену своєчасно? Блаженний той раб, що пан його прийде та знайде, що робить він так! Поправді кажу вам, що над всім маєтком своїм він поставить його. А коли раб той скаже у серці своїм: Забариться пан мій прийти, і зачне бити слуг та служниць, їсти та пити та напиватися, то прийде раба того пан за дня, якого він не сподівається, і о годині, якої не знає, і розітне його пополовині, і визначить долю йому з невірними!» (Луки 12:35–46).

Але яке все це має відношення до пильності? Ось яке: той, хто пильнує в очікуванні приходу Господа, буде світити. Інакше бути не може. Саме дивлячись, ми перетворюємося на славу; і кожен, хто очікує повернення Господа Ісуса на хмарах небесних, вже зараз дивиться на Нього вірою, дивиться в Його обличчя: «Бо Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нам знання слави Божої в Особі Христовій» (2 Кор. 4:6).

Справа не тільки в тому, що Бог засяяв у наших серцях, щоб дати нам світло пізнання Своєї слави, але й у тому, що Він засяяв у наших серцях для того, щоб ми передавали іншим світло пізнання цієї слави; і це ми робимо, ходячи у світлі, як Він у світлі, і дозволяючи світлу з обличчя Ісуса сяяти на нас і через нас. «Приглядайтесь до Нього й засяєте, і не посоромляться ваші обличчя!» (Псал. 34:5).

Поки ми пильнуємо, ми сяємо, хоча так само не усвідомлюємо світла, що виходить від нас, як не усвідомлював цього Мойсей. Це впливає з того факту, що ми сяємо лише тоді, коли дивимося на Господа; а коли ми дивимося на Нього, очевидно, що ми не можемо бути зосередженими на собі.

Однак неможливо, щоб хтось перебував у правильному духовному стані і при цьому не був світлом для інших. Тому пильнувати в очікуванні повернення

Господа – це не просто обов'язок, а й слава. І що більше зростає слава наближення світанку, то більше зростає слава тих, хто його очікує.

Але ніхто, хто перебуває в суперечках чи конфліктах, у наріканнях, прискіпуванні або скаргах, не може вважатися таким, що очікує приходу Господа, хоч би як багато він про це говорив. Яке ж натхненне застереження? «Не нарікайте один на одного, браття, щоб вас не засуджено, он Суддя стоїть перед дверима!» (Якова 5:9).

Багато хто настільки обізнаний із цією істиною, що навіть вступає в суперечки щодо приходу Господа! Яка неймовірна сліпота! Як дивно, що люди сваряться через Євангеліє миру і тим самим втрачають його! Отже, «пильнуймо та будьмо тверезі... Не належимо ми ночі, ні темряві» (1 Сол. 5:6, 5). (The Present Truth. 13 вересня 1900 р.)

СЕРПЕНЬ

Слуга – Цар

(Луки 12:37)

Яка сенсація виникла б, якби член будь-якої з королівських родин Європи влаштував бенкет для безлічі людей і сам став позаду гостей, у службовому ковпаку та фартуху, подаючи їм страви.

І все ж ми читаємо такі слова Христа: «Блаженні раби ті, що пан, коли прийде, то знайде, що пильнують вони! Поправді кажу вам: підпережеться він і їх посадовить, і, підійшовши, буде їм послуговувати» (Луки 12:37).

Цар царів служить Своїм слугам! Яка честь може бути вищою для них? **Чи може щось досконаліше показати, яка гідність закладена в самому служінні?** Вона показана:

1. У тому, що Сам Господь не вважає нижчим за Свою гідність бути слугою.
2. У почесному становищі, яке даровано слугам.

І все ж є такі, хто називає себе християнами, але вважає себе вищими за звичайну працю і думає, що ті, хто служить, належать до нижчого стану, ніж вони.

Чи може залишатися питання про те, як такі люди насправді ставляться до Господа? (The Present Truth. 13 вересня 1900 р.)

В очікуванні плоду

(Луки 13:6–9)

«І Він розповів оцю притчу: Один чоловік у своїм винограднику мав посаджене фігове дерево. І прийшов він шукати на ньому плоду, але не знайшов. І сказав винареві: Оце третій рік, відколи приходжу шукати плоду на цім фіговім дереві, але не знаходжу; зрубай його, нащо й землю марнує воно? А той йому в відповідь каже: Позостав його, пане, і на цей рік, аж поки його обкопаю довкола, і обкладу його гноєм, чи року наступного плоду не вродить воно. Коли ж ні, то зрубаш його» (Луки 13:6–9).

Ця притча перегукується зі словами Спасителя в Євангелії від Івана 15:1, 2: «Я правдива Виноградина, а Отець Мій Виноградар. Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відтинає, але всяку, що плід родить, обчищає її, щоб рясніше родила».

Ці місця Писання містять урок як підбадьорення, так і застереження. Вони показують довготерпіння Бога. Він не поспішає у Своїх судах. Він не відсікає людину відразу через її невдачі. Його слово таке: «Я руки Свої цілий день простягав до людей неслухняних і суперечних!» (Римл. 10:21). Його велике бажання – спасати, а не губити. Коли християни виявляють нетерпіння до тих, хто заблукав, і готові засуджувати їх, вони спотворюють уявлення про Бога.

Є підбадьорення для тих, хто усвідомлює свої недоліки та убогість служіння, яке вони здійснюють. Після того як людина терпіла безплідне дерево протягом трьох років, не можна припустити, що вона зрубає його тому, що плід, який почав з'являтися на четвертий рік, виявився малим. **Так і Господь: якщо Він роками терпів нас при нашому повному зневаженні до Нього, то тим більше буде милостивий до нас, коли ми, нарешті, прислухаємося до Його голосу.** «Бо коли ми, будши ворогами, примирилися з Богом через смерть Сина Його, то тим більше, примирившись, спасемося життям Його» (Римл. 5:10).

Але цей текст містить і застереження проти самовпевненої надії на Божу милість. Ми не повинні продовжувати грішити, щоб благодать примножувалася. Нас застерігають від думки, ніби ми можемо безкарно грішити, бо перебуваємо під благодаттю. Небезпечно легковажно ставитися до Бога. «Чоловік остережуваний, та твердоший, буде зламаний нагло, і ліку не буде йому» (Прип. 29:1). Тому, як каже Святий Дух: «Сьогодні, коли Його голос почуєте, не робіте твердим серця вашого» (Псал. 95:7, 8). (The Present Truth. 9 серпня 1894 р.)

Христос-Визволитель

(Луки 13:10-13)

«І навчав Він в одній з синагог у суботу. І ось там була одна жінка, що вісімнадцять років мала духа немочі, і була скорчена, і не могла ніяк випростатись. А Ісус, як побачив її, то покликав до Себе. І сказав їй: Жінко, звільнена ти від недуги своєї. І Він руки на неї поклав, і вона зараз випросталась, і стала славити Бога!» (Луки 13:10–13). У наступних віршах ми знаходимо заяву Христа, що ця жінка всі ці роки була зв'язана сатаною. Отже, звільнення її Христом було прямим доказом Його влади над сатаною.

У цьому чуді ми бачимо ілюстрацію звільнення людей від рабства гріха. Гріх сковує своїх жертв. «Власні провини безбожного схоплять його, і повороззям свого гріха буде зв'язаний він» (Прип. 5:22). «Кожен, хто чинить гріх, той раб гріха» (Івана 8:34). «Гріх то беззаконня» (1 Івана 3:4). Отже, це і є рабство порушника закону. «Думка бо тілесна ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може» (Римл. 8:7).

Так і бідна жінка з духом немочі, точно зображує стан грішника. Вона була зв'язана; у такому ж становищі й грішник. Вона була скорчена так, що не могла випрямитися. Вона була змушена ходити, дивлячись вниз, на землю. Так і псалмоспівець, описуючи свій гріховний стан, каже: «Беззаконня мої досягли вже мене, так що й бачити не можу» (Псал. 40:12). Жінка охоче ходила б прямо, але ніяк не могла випрямитися. Так і грішник часто охоче робив би те, що правильно, але він не в силах, він не може, «бо тіло бажає противного духові, а дух противного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете» (Гал. 5:17).

Однак становище грішника не безнадійне. «Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха. Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать» (Євр. 4:15, 16). Христос сказав, що це місце Писання стосується Його: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених» (Луки 4:18).

Жінці, яка була зв'язана, Христос сказав: «Жінко, звільнена ти від недуги своєї». Так і Своїм словом Він звільняє людей від рабства гріха. «Тож промовив Ісус до юдеїв, що в Нього ввірували: Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!» (Івана 8:31, 32). Юдеї хвалилися тим, що вони не в рабстві; але Ісус показав, що вони в рабстві, сказавши: «Поправді, поправді кажу вам, що кожен, хто чинить гріх, той раб гріха. І не зостається раб у домі повік, але Син зостається повік. Коли Син

отже зробить вас вільними, то справді ви будете вільні» (вірші 34–36). Отже, це рабство – рабство гріха, а свобода, яку дає Христос, – це свобода від гріха.

Христос сказав, що Він дає свободу Духом. Тому ми й читаємо: «Де Дух Господній, там воля» (2 Кор. 3:17). **Дух дає свободу, бо Він є праведність; Він – джерело закону**, бо «Закон духовний» (Римл. 7:14). Плід Духа – це послух закону. Бо «плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість: Закону нема на таких!» (Гал. 5:22, 23). **Ті, хто має цей Дух і ведений Ним, вільні, бо дотримуються закону**; бо псалмоспівець сказав: «І буду ходити в широкості, бо наказів Твоїх я шукаю» (Псал. 119:45).

Як Христос звільнив бідну немічну жінку Своїм словом, так і грішників Він звільняє Своїм словом. **Його слово є закон; Він говорить слова Отця; а заповідь Божа є життя вічне (Івана 12:50), бо це Його власне життя.** Слова, які говорить Христос, – дух і життя; і оскільки саме Дух робить вільними, очевидно, що прийняття слів Христа зробить грішника вільним. **Оскільки рабство є рабством гріха, а слова Христа – словами праведності, то прийняття цих слів саме по собі і є звільненням від рабства. Простої віри в слово Христа достатньо, щоб дарувати грішникові свободу**; але кожному, хто таким чином став вільним, приходять слова натхнення: «Гож стійте в ній та не піддавайтеся знову в ярмо рабства!» (Гал. 5:1). (The Present Truth. 17 листопада 1892 р.)

Законна робота в суботу

(Луки 13:10–17)

Ісус навчав у синагозі в суботу і побачив серед присутніх жінку, яка через хворобу була скорчена і змушена була ходити, нахилившись. У такому стані вона перебувала вісімнадцять років. Ісус покликав її до Себе, сказав: «Жінко, звільнена ти від недуги своєї» (Луки 13:12), і поклавши на неї руки, вона одразу випрямилася і прославила Бога. Це чудо, замість того щоб викликати хвалу, лише збудило гнів у серці начальника синагоги, який різко сказав народу, що якщо вони хочуть бути зціленими, то нехай приходять в один із шести робочих днів, а не в суботу. Ісус же осоромив Своїх противників, вказавши, що це було ділом милосердя, набагато важливішим, ніж напування худоби, про яке вони самі дбали в суботній день.

Назва теми відсилає нас до висловлювання Ісуса, зробленого Ним іншим разом, коли Він звершив чудо зцілення в суботу. Він сказав: «Тому можна чинити добро й у суботу!» (Матв. 12:12). Це висловлювання визнає існування закону про суботу, і цей закон – четверта заповідь. Усе, що зробив Ісус, було в повній відповідності з Його місією. «Тому то з'явився Син Божий, щоб знищити справи диявола» (1 Івана 3:8). Кайдани, в яких перебувала ця бідна жінка, були одним із діл сатани, і, звільняючи її, Ісус руйнував діло сатани. **У суботній день дозволено знімати тяжкі тягарі й відпускати пригноблених на волю.**

Обурення начальника синагоги є прикладом лицемірства, яке трапляється дуже часто. Це було не через його ревність за суботу, бо, якби це було так, він знав би, що, зцілюючи жінку, Ісус виконував найвище призначення суботи; **а тому, що він ненавидів Ісуса і скористався цією нагодою, щоб викликати упередження людей проти Нього.** Релігійні упередження легко збудити, і з ними дуже важко мати справу; але, як і в цьому випадку, вони майже завжди виникають тоді, коли людина не зробила нічого поганого. Усі релігійні переслідування, які коли-небудь ганьбили людство – чи то з боку язичників, чи тих, хто називає себе християнами, – **були спрямовані проти тих, хто чинив правильно, але не підкорявся хибним стандартам, встановленим переслідувачами.**

Значення чуда зцілення скорченої жінки не слід недооцінювати. Ісус був помазаний «звіщати вбогим... проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених». **Його чудеса відбувалися для того, щоб люди знали, що Він – Христос, Син Божий, і щоб, віруючи, мали життя в ім'я Його.** «Багато ж і інших ознак учинив був Ісус у присутності учнів Своїх, що в книзі оцій не записані. Це ж написано, щоб ви вірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в Ім'я Його!» (Івана 20:30, 31). Коли жінка, яку сатана зв'язав тілесно на вісімнадцять років, була звільнена від своєї недуги, це було задумано як яскравий наочний урок, що ілюструє Його силу звільняти людей від пут гріха, в яких сатана тримав їх роками. Його співчуття до цієї жінки в її хворобі має спонукати нас сміливо приходити до Нього, бо Він співчуває нашим духовним немочам. (The Present Truth. 30 червня 1890 р.)

Ісус і зцілення в суботу

(Луки 14:1–4)

«І сталося, що Він у суботу ввійшов був до дому одного з фарисейських старшин, щоб хліба спожити, а вони назирали за Ним. І ото перед Ним був один чоловік, слабкий на водянку. Ісус же озвався й сказав до законників та фарисеїв: Чи вздоровляти в суботу годиться чи ні? Вони ж мовчали. А Він, доторкнувшись, уздоровив його та відпустив» (Луки 14:1–4).

Передусім маємо факт, що Ісус зцілив людину в суботній день. Деякі з найдивовижніших чудес, які звершив Ісус, були зроблені саме в суботу; і однією з примітних рис є те, що в жодному з них зцілений не перебував у безпосередній небезпеці смерті.

Не було абсолютної необхідності, щоб заради порятунку життя людина була зцілена саме в той самий момент. Наступний день так само підійшов би, принаймні з погляду хворого. Ісус знав упередження фарисеїв проти такого роду діл у суботу, і все ж зціляв у суботу. Чому?

Те, що в самому факті звершення Ісусом зцілень у суботній день міститься для нас особливий урок, відмінний від загальних уроків чудес, очевидно з тієї уваги, яка цьому приділяється.

Якщо хтось думає, що це має показати нам, ніби почуттями людей можна нехтувати, він глибоко помиляється щодо характеру Христа. Ввічливість є такою ж християнською чеснотою, як і милосердя; і Той, Хто звів весь закон і пророків до слів: «Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви» (Матв. 7:12), – ніколи не став би навмисно завдавати кому-небудь непотрібної образи. **Нехай ніхто ніколи не думає, ніби справжнє християнство включає в себе зневагу до почуттів або навіть упереджень інших людей.**

Хоча Бог сказав: «Шість днів працєю», дарувавши нам повну свободу працювати в будь-який із «шести робочих днів», Він ніколи не бажав би, щоб той, хто дотримується суботи, працював у неділю на прикрість будь-якому сусідові, який вважає цей день суботою і хоче відпочивати в нього. **Навчайте його істини зі Слова Божого, а не зневажаючи його необізнаність щодо цього.** (The Present Truth. 27 вересня 1900 р.)

Природа та призначення суботи

(Луки 14:1–4)

Окрім зцілення людини, Христос мав також проповідувати велику істину про природу та призначення суботи. На це вказує запитання: «Чи вздоровляти в суботу годиться чи ні?» (вірш 3).

Щось є «законним» не тоді, коли це лише терпимо допускається, так би мовити, з поблажливості, а тоді, коли це відповідає вимогам закону.

З вчинку Ісуса в цьому випадку, так само як і в багатьох інших, ми дізнаємося, що закон про суботу включає в себе зцілення. Зцілювати людей у суботній день – означає виконувати обов'язок суботи. Справа Ісуса була і є: «звіщати вбогим... проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилування» (Луки 4:18, 19).

Проголошення цієї місії відбулося в синагозі в суботу, і багато з чудес Ісуса були спрямовані на те, щоб показати: субота, коли її правильно розуміють, знаменує собою здійснення цієї справи. Вона приносить свободу Євангелія і всі його благословення.

Не можна було допустити, щоб народ продовжував залишатися під хибним враженням про суботу, яке створили фарисеї. Вони спотворили Божий закон, а місія Христа полягала в тому, щоб «збільшив та прославив Закона» (Ісаї 42:21).

Що таке субота і для чого вона дана? Відповідь можна дати коротко. Субота – це Божий спочинок; бо коли Бог створив небо і землю за шість днів, і все, що Він створив, було «вельми добре», Він спочив на сьомий день: «Тому поблагословив Господь день суботній і освятив його» (Вих. 20:11).

Він каже: «І святить суботи Мої, і вони стануть знаком поміж Мною та між вами, щоб пізнати, що Я Господь, Бог ваш!» (Єзек. 20:20). Субота дана для того, щоб ми знали Бога як Того, Хто освячує: «І також дав Я їм Свої суботи, щоб були вони знаком поміж Мною та між ними, щоб пізнати, що Я Господь, що освячує їх» (Єзек. 20:12).

Субота знаменує завершене діло Боже; і оскільки: «хто в Христі, той створіння нове» (2 Кор. 5:17) – вона знаменує завершення нового творіння у Христі. **Ми спасаємося ділами Божими, а не своїми власними.** Наше спасіння здійснюється тією ж силою, якою був створений світ: «Бо... Євангеліє... сила Божа на спасіння кожному, хто вірує» (Римл. 1:16) – і ця сила видима у всьому створеному.

Так само як спочинок Бога в сьомий день ознаменував завершення досконалого, нового творіння, так і дотримання суботи Божої – Божого спочинку – не тільки за формою, але й у душі та істині, є печаткою досконалого, нового творіння у Христі. **Цим віруючий свідчить, що він більше не покладається ні на свої власні, ні на будь-які людські діла для отримання спасіння, а лише на досконале, завершене діло Боже у Христі.** (The Present Truth. 27 вересня 1900 р.)

Субота – повнота спасіння

(Луки 14:1–4)

Бог є Творець усього. **Цей факт становить основу Його права панувати.** «Знайте, що Господь Бог Він, Він нас учинив, і Його ми, Його ми народ» (Псал. 100:3). «Бо Господь Бог великий, і великий Він Цар над богами всіма, що в Нього в руці глибини землі, і Його верхогір'я гірські, що море Його, і вчинив Він його, і руки Його суходіл уформували! Прийдіть, поклонімося, і припадім, на коліна впадім перед Господом, що нас учинив!» (Псал. 95:3–6).

Останнє проголошення вічного Євангелія, яке має бути проповідуване перед самим кінцем «кожному людові, і племені, і язичку, і народові» як свідчення для всіх народів – проголошення, повнота якого має підготувати народ до приходу Христа, є таким: «Побійтеся Бога та славу віддайте Йому, бо настала година суду Його, і вклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і водні джерела!» (Об'явл. 14:7).

Але саме це знання і покликана постійно зберігати в нашому розумі субота. «Він пам'ятку чудам Своїм учинив» (Псал. 111:4).

Через Його діла ми маємо спасіння; у ділах рук Його ми торжествуємо; тому субота, яка відкриває нам дивні, завершені діла Господа, є тим, що в повноті розкриває нам освячуючу силу Бога. Таким чином, вона є печаткою Божою, яку Святий Дух покладе на всіх щирих віруючих, що живуть напередодні Другого приходу Господа.

І як прощення гріхів, коли воно повністю усвідомлене, приносить із собою зцілення від хвороб, а зцілення тіла є зовнішнім, видимим знаком сили Христа очищати від гріха, то цілком доречно, що деякі з найвизначніших чудес зцілення відбувалися саме в суботній день. Це мало показати, що **субота приносить досконалий Божий спокій як для душі, так і для тіла.** (The Present Truth. 27 вересня 1900 р.)

Дотримання суботи – це свобода від гріха

(Луки 14:1–4)

Біблія не залишає жодного місця для суперечок щодо того, який день є суботою. Субота – це сьомий день, останній день тижня, що йде за першими шістьма днями праці. Так було на початку, так було проголошено в законі з Синаю, і в гармонії з цією істиною жив Христос, – **Той, Хто є одкровенням живого Божого закону.**

Святе Письмо ніде не вказує на те, що коли-небудь існувало або могло існувати якесь питання щодо цієї істини. Звісно, Біблія говорить навіть про людей, які заперечують Самого Господа; але ж ми говоримо про тих, хто Його знає.

Немає більше підстав для питання про те, який день тижня є суботою Господньою, ніж для питання про те, хто є Бог. Той, хто справді знає Бога, повинен знати і суботу, бо **Бог дав суботу з певною метою – відкрити Себе.**

Підтвердивши істину про те, що сьомий день є суботою, пам'яткою досконалого Божого творіння, Писання розкриває глибини і широти святого закону, печаткою якого є субота, і того, як ми повинні її дотримуватися. Настанова така: «І не засмучуйте Духа Святого Божого, Яким ви запечатані на день викупу. Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із усякою злобою. А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!» (Ефес. 4:30–32).

Якщо ми ні в чому не ображаємо Святого Духа Божого, Яким ми запечатані, то, зрозуміло, отримаємо й саму печать – ту, що знаменує досконале діло Боже, а саме суботу; і цей текст показує нам, у чому полягає справжнє дотримання суботи.

Це – досконалість життя Христа в нас. Це – свобода від усякого подратування, люті, гніву, злоби й лихослів'я та вияв доброти й любові Божої.

Воно полягає не просто у зовнішньому служінні, але в повній віддачі духу, душі та тіла Тому, Хто покликав нас і Хто вірний Своїй обітниці освятити нас тією ж силою, якою Він і створив усе. (The Present Truth. 27 вересня 1900 р.)

Суботнє благословення

(Луки 14:1–4)

Все, що Бог благословляє, Він робить засобом благословення. «Тому поблагословив Господь день суботній і освятив його» (Вих. 20:11).

Він послав суботу з місією – нести благословення людству. Істина полягає в тому, що Бог щедро вилив Свої благословення на всіх людей; **саме володіння життям є благословенням Творця**; але саме субота відкриває людству повноту Божого благословення.

1. Вона приносить усім, хто приймає її саме такою, якою вона є, пізнання такого благословення, про яке вони раніше навіть не мріяли, хоч би скільки років мали християнського досвіду.

2. Вона була дана в Едемі, належить до Едему і приносить із собою радість Едему.

3. Вона, по суті, є частиною Едему, залишеною людству в цьому проклятому гріхом світі, щоб привести нас до відновленого Едему.

4. У ній ми знаходимо силу майбутнього світу.

Господь каже: «Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий, і будеш звати суботу приємністю, днем Господнім святим та шанованим, і її пошануєш, не підеш своїми дорогами, діла свого не шукатимеш та не будеш казати даремні слова, тоді в Господі розкошувати ти будеш, і Він посадовить тебе на висотах землі, та зробить, що будеш ти споживати спадщину Якова, батька твого, бо уста Господні сказали оце!» (Ісаї 58:13, 14). «Скуштуйте й побачте, який добрий Господь» (Псал. 34:8).

Прийміть Його досконалий спокій – Його суботу – дотримуйтеся її і вже тепер пізнайте радість Господа. (The Present Truth. 27 вересня 1900 р.)

«Перед славою скромність іде»

(Луки 14:7–11)

«А як Він спостеріг, як вони собі перші місця вибирали, то сказав до запрошених притчу: Коли хто покличе тебе на весілля, не сідай на першому місці, щоб не трапився хто поважніший за тебе з покликаних, і щоб той, хто покликав тебе та його, не прийшов і тобі не сказав: Поступися цьому місцем! І тоді ти із соромом станеш займати місце останнє... Але як ти будеш запрошений, то приходи, і сідай на останньому місці, щоб той, хто покликав тебе, підійшов і сказав тобі: Приятелю, сідай вище! Тоді буде честь тобі перед покликаними з тобою. Хто бо підноситься буде впокорений, а хто впокоряється той піднесеться» (Луки 14:7–11).

«Перед славою скромність іде» (Прип. 15:33). Це слова Того, Кому Бог дарував мудрість, і вони повторюються, щоб показати їхню безсумнівну істинність. Не будемо припускати помилки, вважаючи, ніби смиренність є лише засобом для здобуття слави чи честі, і що, коли слава вже досягнута, від смиренності можна відмовитися.

Смиренність – це не приниження себе. Вона не має нічого спільного з духом підлабузництва перед вищим заради здобуття прихильності. **Смиренність – це характер Бога, бо Він лагідний і смиренний серцем; і в Його смиренності ми знаходимо спокій.**

Отже, ми бачимо, що урок про смиренність природно пов'язаний із суботою. **Слово, перекладене як «передус», означає не «передування», а «в присутності».** Інакше кажучи, **смиренність завжди стоїть у присутності справжньої слави та честі; смиренність супроводжує славу та честь.**

Ми не повинні думати, що настанова зайняти найостанніше місце виконується тоді, коли ми робимо це лише формально, потай вважаючи себе гідними найвищого місця і лише чекаючи, поки хтось посадить нас туди, щоб ми могли насолоджуватися оплесками або заздрістю інших. Кожен з нас за своєю природою в тій чи іншій мірі знайомий з таким фальшивим смиренням.

Справжнє смирення не передбачає прийняття низького становища, коли всередині ми відчуваємо, що заслужили вищу посаду. Справжнє смирення не ображається, якщо честь вищого місця нам не надана. Дух Христов навчав нас займати найнижче місце з задоволенням і радістю, як те, що по праву належить нам, і, коли нас запрошують на вище місце, займати його з тією ж лагідністю, з якою ми займали нижче.

«Перед славою ж скромність» (Прип. 18:12). Тобто там, де немає смирення, ніколи не буває справжньої слави. Цей урок можна практично засвоїти лише від Христа, Який зайняв найнижче і останнє місце та виконував найскромніше служіння з усією гідністю Царя, і Який займає найвище місце з усією покорою слуги. (The Present Truth. 27 вересня 1900 р.)

Відплата при воскресінні

(Луки 14:12–14)

«А тому, хто Його був покликав, сказав Він: Коли ти справляєш обід чи вечерю, не клич друзів своїх, ні братів своїх, ані своїх родичів, ні сусідів багатих, щоб так само й вони коли не запросили тебе, і буде взаємна відплата тобі. Але, як справляєш гостину, клич убогих, калік, кривих та сліпих, і будеш блаженний, бо не мають вони чим віддати тобі, віддасться ж тобі за воскресіння праведних!» (Луки 14:12–14).

Дотримання цієї настанови змінило б весь вигляд того, що називається суспільством. Вона повністю виключає ідею «нашого кола». Ми можемо бути певні, що Христос, Який був добрий до всіх, зовсім не має на увазі, що ми повинні відсторонювати братів, родичів і друзів від нашого суспільства; зовсім ні. **Сенс вчення полягає в тому, щоб ми не були замкненими, не обмежували себе якоюсь однією групою, а маємо вважати найслабших, найнижчих і найбільш нужденних найбільш гідними нашої гостинності й турботи.**

«Віддасться ж тобі за воскресіння праведних!» (вірш 14). Воскресіння праведних, під час Другого приходу Христа, – це час відплати. Ніде нам не подається думка, що після смерті ми одразу отримуємо свою нагороду. Ця ідея абсолютно чужа Біблії.

Ми можемо радіти попри смерть, бо Божа любов сильніша за смерть; **але в самій смерті немає нічого, що приносило б радість.** Вона – ворог, ненависний і жорстокий. Тління, якого зазнає тіло в смерті, свідчить про її страшну природу.

Але прихід Господа і воскресіння наприкінці світу приносять нагороду – **входження в присутність Господню і участь у трапезі з Ним.** Тоді ми побачимо повне здійснення вчення Христа. Там і тільки тоді стане ясно, що Ісус запросив на Свою трапезу жебраків, калік і сліпих – усіх знедолених, – і що **Він садить їх поруч із Собою як рівних і служить їм так, ніби вони вищі за Нього.** Яке дивне піднесення і гідність, яка честь, укладені в смиренні Христа! «Блаженний, хто хліб споживатиме в Божому Царстві!» (Луки 14:15). (The Present Truth. 27 вересня 1900 р.)

Велика вечеря і загальне запрошення

(Луки 14:15–24)

Ісус вечеряв у домі одного фарисея, і суперництво знатних гостей за отримання почесних місць спонукало Його зробити деякі зауваження про те, як слід поводитися в подібних випадках, а також дати настанову про те, кого запрошувати на бенкет.

«Як почув це один із отих, що сиділи з Ним при столі, то до Нього сказав: Блаженний, хто хліб споживатиме в Божому Царстві! Він же промовив до нього: Один чоловік спорядив був велику вечерю, і запросив багатьох. І послав він свого раба часу вечері сказати запрошеним: Ідіть, бо вже все наготовано. І зараз усі почали відмовлятися. Перший сказав йому: Поле купив я, і маю потребу піти та оглянути його. Прошу тебе, вибач мені! А другий сказав: Я купив собі п'ять пар волів, і йду спробувати їх. Прошу тебе, вибач мені! І знов інший сказав: Одружився ось я, і через те я не можу прийти. І вернувся той раб і панові своєму про все розповів. Розгнівався господар тоді, та й сказав до свого раба: Піди швидко на вулиці та на завулки міські, і приведи сюди вбогих, і калік, і сліпих, і кривих. І згодом раб повідомив: Пане, сталося так, як звелів ти, та місця є ще. І сказав пан рабові: Піди на дороги й на загороди, та й силою прийти, щоб наповнився дім мій. Кажу бо я вам, що жаден із запрошених мужів тих не покуштує моєї вечері... Бо багато покликаних, та вибраних мало!» (Луки 14:15–24).

Немає ні найменшого сумніву в тому, що згаданий тут «один чоловік» уособлює Бога, бо притча була натхненна словами людини, яка сказала: «Блаженний, хто хліб споживатиме в Божому Царстві!» (вірш 15).

Ми знаємо, що Другий прихід Христа на землю матиме на меті привести Його народ на весільний бенкет, на який вони вже запрошені, і тоді «підпережеться він і їх посадовить, і, підійшовши, буде їм послуговувати» (Луки 12:37).

Про саме весілля ми читаємо в Ісаї 49:13–23; 54:1–17; 62:1–5 та в Об'явл. 19:5–9. З того часу, як запрошення було вперше розіслано, минуло вже багато часу, і тепер – час вечері, «бо наблизився прихід Господній!» (Якова 5:8).

Тому цей урок є дуже своєчасним і представляє для нас найглибший інтерес. З безлічі важливих істин, які він викладає, ми відзначимо лише деякі.

Одна з найбільш втішних думок полягає в тому, що «деякі ввійдуть до нього» (Євр. 4:6).

Подумайте, якою ганьбою було б для будь-якої людини «у суспільстві» влаштувати бенкет і потім виявити, що ніхто не вважав за потрібне відгукнутися на її запрошення. Але Бог не може допустити, щоб з Ним сталося щось подібне.

Він приготував бенкет, достатньо щедрий для всіх, і Він не може насолоджуватися ним наодинці заради Самого Себе. Йому необхідно, щоб хтось розділив його з Ним.

Але оскільки так багато хто відмовляється від запрошення, тим очевидніше, що «хто хоче» може прийти. Не має значення, хто вони і в якому вони стані, – всі можуть прийти; **більше того, деякі повинні прийти**. Тому ніколи не будемо ні говорити, ні думати: «Я такий бідний, такий незначний, такий слабкий і грішний, що Господь не прийме мене». Саме таких Господь і переконує прийти на Свій бенкет.

Тут нам відкривається ясний погляд на природу Божих заповідей. Більшість людей вважають їх суворими вимогами, утиском їхніх прав. Ні; це зовсім не так; **вони – запрошення на бенкет**.

Коли Її Величність (королева Великої Британії) «наказує» людям обідати й ночувати у Віндзорі, ніхто не скаржиться на тяжке рабство. Запрошення королеви завжди мають форму наказу, яким не можна знехтувати без найгрубішої неповаги, але ніхто й не бажає відмовлятися, бо всі раді такій честі.

Так само і Божі заповіді – це не що інше, як милостиві запрошення прийти на Його вечерю. Розсилаючи Свої запрошення, Він виявляє Свою щедрість, бо **запрошення набуває вигляду весільного вбрання. Він посилав кожному одяг Своєї праведності, в якому слід з'явитися на бенкет.** Більш делікатного і водночас більш настійного запрошення неможливо було б придумати. Його заповіді виявляють Його праведність, і тому вони «не тяжкі» (1 Івана 5:3).

Ця тема вчить нас, що для того, щоб відгукнутися на запрошення Господа, **потрібно залишити все**. Чи важко це? Послухайте: «І кожен, хто за Ймення Мос кине дім, чи братів, чи сестер, або батька, чи матір, чи діти, чи землі, той багатократно одержить і успадкує вічне життя» (Матв. 19:29).

Нас закликають відмовитися від малого – того, чим ми в кращому разі могли б насолоджуватися лише кілька днів – заради вічного володіння всім. І дія обітниць не обмежується лише майбутнім. Тут і тепер Бог дарує нам життя вічне, і «усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божа сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою» (2 Петра 1:3).

«Господь дає милість та славу, добра не відмовляє усім, хто в невинності ходить» (Псал. 84:11). Бог не бажає позбавити нас жодного з благ життя – будинків, земель, друзів, – **але Він бажає, щоб ми отримували все це з Його рук. Коли ми не бажаємо нічого, крім Христа, тоді виявимо, що у Христі маємо все. Все, що не можна утримати, при цьому не відпускаючи Христа, не варте того, щоб його мати, і воно є шкідливим.**

Чи здається, що притча закінчується суворо і різко? Господар каже: «Кажу бо я вам, що жаден із запрошених мужів тих не покуштує моєї вечері» (Луки 14:24).

Але чия це вина? Вони були запрошені, але не захотіли прийти. Як вони можуть сподіватися залишатися осторонь бенкету й водночас брати в ньому участь? Сам факт, що вони були запрошені, показує, що вони вільні прийти; а оскільки навіть відкинуті спонукаються прийти, щоб було зібрання, – наскільки ж може бути впевнений у привітному прийомі кожен, хто запрошений. Тому: «Ідіть, бо вже все наготовано» (Луки 14:17). «Ось тепер час приємний, ось тепер день спасіння!» (2 Кор. 6:2). (The Present Truth. 4 жовтня 1900 р.)

«Ідіть, бо вже все наготовано»

(Луки 14:15–24)

«Як почув це один із отих, що сиділи з Ним при столі, то до Нього сказав: Блаженний, хто хліб споживатиме в Божому Царстві! Він же промовив до нього: Один чоловік спорядив був велику вечерю, і запросив багатьох. І послав він свого раба часу вечері сказати запрошеним: Ідіть, бо вже все наготовано. І зараз усі почали відмовлятися. Перший сказав йому: Поле купив я, і маю потребу піти та оглянути його. Прошу тебе, вибач мені! А другий сказав: Я купив собі п'ять пар волів, і йду спробувати їх. Прошу тебе, вибач мені! І знов інший сказав: Одружився ось я, і через те я не можу прийти. І вернувся той раб і панові своєму про все розповів. Розгнівався господар тоді, та й сказав до свого раба: Піди швидко на вулиці та на завулки міські, і приведи сюди вбогих, і калік, і сліпих, і кривих. І згодом раб повідомив: Пане, сталося так, як звелів ти, та місця є ще. І сказав пан рабові: Піди на дороги й на загороди, та й силою прийти, щоб наповнився дім мій. Кажу бо я вам, що жаден із запрошених мужів тих не покуштує моєї вечері... Бо багато покликаних, та вибраних мало!» (Луки 14:15–24).

Це – притча і водночас щось більше, ніж притча. Це опис реальної події. Підставте Бога замість «один чоловік», і ви отримаєте розповідь про те, що справді сталося. Бог приготував для людини стіл – не тільки той, за який ми щодня сідаємо, але незрівнянно славніший.

Слуга, якого Він послав із запрошеннями, – ніхто інший, як Його власний Син, вірний Слуга, про Якого Він так багато говорить через пророка Ісаю. Це показано навіть у 3-му розділі Послання до євреїв, де стверджується перевага Христа над Мойсеєм: тоді як Мойсей був вірним у всьому домі Божому як слуга, Христос був вірним у тому ж домі як Син; бо це показує, що Він вірно служив як Син.

Христос завжди був Слугою, хоча й Сином. Коли Він прийшов на цю землю в людській плоті, Він змінив лише Свою зовнішню форму, але не Свою Божественну природу чи характер. Він був у Божому образі, «але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина» (Филп. 2:7).

Йому потрібно було прийняти лише образ слуги; **характер слуги Він мав уже від вічності**. Він прийшов на цю землю у видимій формі, **щоб люди дізналися, чим Він завжди був зайнятий**, і щоб запросити їх до небесного столу, приготованого для них. **І Він збереже це служіння слуги в домі Свого Отця і після того, як усі святі будуть взяті додому у славу**; бо Він каже, що «підпережеться він і їх посадовить, і, підійшовши, буде їм послуговувати» (Луки 12:37). Яке вражаюче упокорення! Яка нечувана гостинність! **Цар, який виконує обов'язки слуги для Своїх підданих!** Христос, Цар слави, запрошує Своїх

підданих на вечерю і Сам служить за столом! Хто може не полюбити Того, Хто виявляє таку просту, добру, щирю і водночас безмежну гостинність? І хто, дивлячись на це, зможе коли-небудь відмовитися від будь-якого необхідного служіння своїм ближнім?

Однак це не та особливість, на якій робиться головний акцент у цьому уроці. Наша увага звернена на заклик до вечері. Що це за заклик? Це заклик до спасіння; заклик куштувати приховану манну, обіцяну переможцям: «переможцєві дам їсти приховану манну» (Об'явл. 2:17), і бути в достатку насиченими хлібом Божого дому (Псал. 36:8). Бог готує для нас стіл тут, у присутності наших ворогів: «Ти передо мною трапезу зготовив при моїх ворогах» (Псал. 23:5); але Він закликає багатьох синів до слави (Євр. 2:10), щоб вони могли сісти за стіл, не чуючи брязкоту зброї та хрипких вигуків розлючених ворогів.

«Бо вже все наготовано» (вірш 17). Коли ж було приготовано? Відповідь міститься в словах: «Бо до Його відпочинку входимо ми, що ввірували, як Він провістив: Я присяг був у гніві Своїм, що до місця Мого відпочинку не ввійдуть вони, хоч діла Його були вчинені від закладин світу» (Євр. 4:3).

Діла були завершені від заснування світу, і тоді, звісно, був приготований і спочинок. Коли Бог закінчив усю Свою працю у творенні цього світу і, оглянувши все, побачив, що воно «вельми добре», Він покликав людину насолоджуватися Його трапезою і поставив перед нею все, що було приємне для ока й добре на поживу. Дерево життя з його різноманітними плодами, що знаходиться «в раю Божім» (Об'явл. 2:7).

І саме туди людину тепер покликано, щоб вона їла з нього. Стіл, накритий під його широко розлогими гілками, ніколи не буде позбавлений рясного запасу найсмачнішої та поживної їжі.

Коли відбувається придворне свято, король визначає, в якому вбранні повинні з'явитися перед ним запрошені; і ніхто не вважає цю вимогу несправедливою. Було б виявом неповаги до Його Величності – користуватися Його гостинністю в непристойному, недбалому вбранні; і запрошені не вважають витрати на нього чимось таким, що можна порівняти з честю бути гостем короля.

Тим більше доречно, що Цар царів встановлює придворне вбрання, носіння якого обов'язкове для всіх, хто приходить перед Його обличчям. **Це вбрання – святість; і воно потрібне не заради Царя, а заради нас самих, бо без нього нам було б неможливо навіть дивитися на Бога.** Отже, це необхідність; адже хто захоче бути гостем за столом Царя і при цьому ніколи не бачити свого царственного Господаря?

Але Бог, як і личить Царю царів, милостивіший за земних монархів. Багато гідних людей через бідність ніколи не можуть з'явитися при земному дворі; але Бог не залишає жодного приводу для скарги, бо, **готуючи вечерю, Він разом з тим надає й одяг, який слід одягнути.** Він також уже готовий: «Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Ефес. 2:10).

Бог не просто наглядав за виготовленням цього одягу, але Сам виготовив його Своїми руками. Він Сам виткав цю тканину і приготував її, зберігаючи напоготові для вжитку: «Яка величезна Твоя доброта, яку заховав Ти для тих, хто боїться Тебе, яку приготував для тих, хто на Тебе надіється перед людськими синами!» (Псал. 31:19).

Воістину все готово, і ні в кого не може бути ні найменшого виправдання для відмови від Його милостивого запрошення, бо Він Сам одягає Своїх гостей у царську одягу, яку Сам і приготував. «Я радісно буду втішатися Господом, нехай звеселиться душа моя Богом моїм, бо Він зодягнув мене в шату спасіння, і в одягу праведности мене вбрав, немов молодому, поклав Він на мене вінця, і мов молододу, приоздобив красою мене!» (Ісаї 61:10).

Що означає «все наготовано»?

«Переможець наслідить усе» (Об'явл. 21:7), – бо Сам Христос є тим небесним вбранням, в яке ми маємо одягнутися: «але зодягніться Господом Ісусом Христом» (Римл. 13:14), і «і все Ним стоїть» (Колос. 1:17).

І не може бути інакше, ніж що «Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, як же не дав би Він нам із Ним і всього?» (Римл. 8:32).

«Вже все наготовано»: усе на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престоли, чи влади, чи начальства, чи сили – усе готове й чекає на тих, хто відгукнеться на милостивий заклик на вечерю. «Тож нехай ніхто не хвалиться людьми, бо все ваше: чи Павло, чи Аполлос, чи Кифа, чи світ, чи життя, чи смерть, чи теперішнє, чи майбутнє усе ваше, ви ж Христові, а Христос Божий!» (1 Кор. 3:21–23).

Попри все це багатство, що міститься в запрошенні, «зараз усі почали відмовлятися» (Луки 14:18). І які нікчемні виправдання! «Поле купив я, і маю потребу піти та оглянути його».

Але у нього немає жодної гарантії, що він взагалі доживе до того, щоб побачити це поле; а якщо й доживе, то не зможе вступити у володіння ним і втримати його, бо той, у кого він купив, не може дати йому дійсного права власності на землю.

Кожен гість, що сидить за Божим столом, є сином і тому «спадкоємцем світу» (Римл. 4:13), так, спадкоємцем «усього» (Об'явл. 21:7). І все ж багато хто із запрошених відмовиться від запрошення заради жалюгідного клаптика землі, на який у них немає справжнього права!

Наступний наводить ще слабше виправдання: «Я купив собі п'ять пар волів, і йду спробувати їх» (Луки 14:19). Але що таке п'ять пар волів у порівнянні з «худобою із тисячі гір» (Псал. 50:10)

А яке виправдання у третього? Воістину, дружина цінніша за поля і стада; проте його виправдання: «одружився ось я, і через те я не можу прийти» (Луки 14:20) – найслабше з усіх. Тим доводиться залишити своє майно; їм потрібно від чогось відмовитися, хоча вони отримують щось незрівнянно краще; а цій людині не потрібно відмовлятися ні від чого, **бо його дружина запрошена так само, як**

і він. У нього немає взагалі ніякого виправдання, і йому не вистачає навіть ввічливості, щоб попросити вибачення, він просто грубо відмовляється прийти. Безрозсудна й невдячна людина, яка відкидає єдиний шлях, який міг би забезпечити їй вічне спілкування з її близькими.

Знехтувати запрошенням царя – справа нелегка; бо всі царські запрошення є наказами і мають перевагу перед усіма іншими. Людина може вибачитися перед ким завгодно, крім царя. Відхилити його запрошення – означає виявити зневагу до його гідності; а це є невірність.

Цар не може просити про милість або благати про чиюсь присутність; він виявляє милість і видає накази. Зверніть увагу, що запрошення має наказовий характер: «Ідіть!» Жодне виправдання не може бути прийняте, бо для нього немає підстави; і коли ті, що знехтували, постануть у присутності самого Царя, ніхто не матиме сміливості наводити виправдання, і кожні уста замовкнуть.

Усі Божі запрошення є наказами, але всі Його накази є обітницями, і, як уже зазначалося, Він не лише готує бенкет, але й забезпечує все необхідне для нашої появи за столом. Він Сам приведе нас туди, несучи навіть немовлят і калік. «А Тому, Хто може вас зберегти від упадку, і поставити перед Своєю славою непорочними в радості, Єдиному премудрому Богові, Спасителеві нашому через Ісуса Христа, Господа нашого, слава, могутність, сила та влада перше всього віку, і тепер, і на всі віки! Амінь» (Юди 1:24, 25). (The Present Truth. 9 липня 1903 р.)

Відмовки та виправдання

(Луки 14:16–24)

В одній із притч нашого Господа показано схильність людей знаходити відмовки, коли їх запрошують до виконання їхніх духовних обов'язків. Ця притча записана в 14-му розділі Євангелія від Луки: «Він же промовив до нього: Один чоловік спорядив був велику вечерю, і запросив багатьох. І послав він свого раба часу вечері сказати запрошеним: Ідїть, бо вже все наготовано. І зараз усі почали відмовлятися. Перший сказав йому: Поле купив я, і маю потребу піти та оглянути його. Прошу тебе, вибач мені! А другий сказав: Я купив собі п'ять пар волів, і йду спробувати їх. Прошу тебе, вибач мені! І знов інший сказав: Одружився ось я, і через те я не можу прийти. І вернувся той раб і панові своєму про все розповів. Розгнівався господар тоді, та й сказав до свого раба: Піди швидко на вулиці та на завулки міські, і приведи сюди вбогих, і калік, і сліпих, і кривих. І згодом раб повідомив: Пане, сталося так, як звелів ти, та місця є ще. І сказав пан рабові: Піди на дороги й на загороди, та й силою прийти, щоб наповнився дїм мій. Кажу бо я вам, що жаден із запрошених мужів тих не покуштує моєї вечері... Бо багато покликаних, та вибраних мало!» (Луки 14:16–24).

Усі ці відмовки здавалися цілком переконливими тим, хто їх висував; але господар дому, почувши їх, «розгнівався». Він зрозумів природу цих відмовок і причину, з якої вони були подані. Він побачив і відчув завдану Йому образу. Він побачив, що ці відмовки були не виправданнями, а ухиленнями, продиктованими лише егоїзмом; і Він вирішив, що такі люди будуть виключені з благ, які Він мав намір їм дарувати. Коли згодом вони прийдуть до Нього, сподіваючись на Його прихильність, вони виявлять, що їхні виправдання не мали в Його очах тієї обґрунтованості, яку, здавалося, мали в їхніх власних очах. Вони дізнаються, що винесено суворий вирок: «жаден із запрошених мужів тих не покуштує моєї вечері».

Господар дому, який влаштував вечерю (бенкет), – це Бог. Він розіслав людям Свої запрошення і вказав їм шлях до Свого бенкету, але всюди Його посланці зустрічають відмовки. **Люди не бажають приходити тим шляхом, який визначив Бог.** Цей шлях здається їм надто важким і суворим; їм хочеться шляху легшого і зручнішого. Є один шлях, що веде до дому Господаря, – через круті пагорби і темні долини, він кам'янистий і тернистий, пов'язаний з багатьма труднощами. Мало хто схильний обрати цей шлях. Є й інші шляхи, що виглядають набагато привабливіше і, здається, ведуть до того ж місця; і більшість обирає той чи інший із них, де можна йти без особливих зусиль. Але вони не знають, що саме суворий шлях – шлях незручний, вузький і, на вигляд, настільки важкопрохідний – є єдиним, який веде до бажаної мети. Вони не знають, що шлях,

який спочатку гладенький і легкий, у кінці стає важким і темним і закінчується серед перешкод, які неможливо подолати.

Ніхто не заперечує проти раю. Людині просто не подобається шлях, який туди веде. Усі люди хотіли б потрапити на небо, якби могли йти туди своїм власним шляхом; але порівняно небагато хто досягне його, бо шлях лише один, і це шлях, якого людина за своєю природою не бажає.

Виправдання, які здаються прийнятними в людських умах, виявляться помилковими перед судом Божим. Зупинись, читачу, і ретельно подумай, чи наважишся ти у великий день розплати запропонувати Богові ті виправдання, якими ти тут задовольняв себе або намагався задовольнити свою совість і виправдати свій шлях. Чи не здадуться вони тобі іншими, коли ти постанеш вічна-віч з Ним на суді, де не потрібно буде захищати земну репутацію або досягати мирського багатства і становища, але де очікуватиметься рішення, що визначає вічну долю твоєї душі? Чи не охопить тебе тоді страшне почуття невизначеності – чи не подивиться Бог на цю справу інакше, ніж ти, – чи не побачить Його всепроникне око, що читає найпотаємніші думки й спонукання, ясніше за твоє власне – корисливість там, де ти вважав, що її немає? Воістину є підстави для страху, якщо в той день у тебе не виявиться кращої підстави, ніж відмовки та виправдання, які задовольняють лише людей.

Там, вогненними літерами, постане перед тобою закон Божий, що вимагає смерті для кожного порушника. Там, у його четвертій заповіді, пролунають слова: «Пам'ятай день суботній, щоб святити його! Шість день працєю і роби всю працю свою, а день сьомий субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невільниця твоя, і худоба твоя, і прихोцько твій, що в брамах твоїх» (Вих. 20:8-10). Чи наважишся ти сказати Богові: «Так, Господи, так це написано, але Ти ж мав на увазі, що ми повинні святити перший день тижня (неділю)»? Чи наважишся ти сказати: «Господи, цим малося на увазі, що потрібно дотримуватися будь-якого дня з семи»? Чи наважишся ти пояснювати Богові значення Його закону? Чи наважишся ти стверджувати перед Ним, що Він не мав на увазі саме те, що сказав?

Чи наважишся ти сказати Йому прямо в обличчя, що Його закон скасовано? Чи наважишся ти сказати Йому, що Його вимоги були надто незручними й тяжкими? Чи наважишся ти стверджувати, що ти мав рацію, бо чинив, як більшість, або як наказували тобі церковні служителі, хоча це й не відповідало заповіді Божого слова? Ні і ще раз ні. Жодна з цих відмовок не зірветься з тремтячих вуст тих, кому буде сказано: «Відійдіть». **Один пронизливий погляд Ока Безкінечного відкриє приховані мотиви кожного серця, і вони стоятимуть мовчазні та засуджені самими собою.**

Сам Бог дав нам єдину основу, на якій ми можемо стояти з повною впевненістю, у будь-який час, навіть коли будемо приведені в Його присутність у годину суду. «Бог є любов, і хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі, і в нім Бог пробуває! Любов удосконалюється з нами так, що ми маємо відвагу на день

судний, бо який Він, такі й ми на цім світі... Що ми любимо Божих дітей, дізнаємося з того, коли любимо Бога і Його заповіді додержуємо. Бо то любов Божа, щоб ми додержували Його заповіді, Його ж заповіді не тяжкі» (1 Івана 4:16, 17; 5:2, 3). «Бо народжені ви не з тлінного насіння, але з нетлінного, Словом Божим живим та тривалим. Бо кожне тіло немов та трава, і всяка слава людини як цвіт трав'яний: засохне трава то й цвіт опадє, а Слово Господнє повік пробуває! А це те Слово, яке звіщенє вам в Євангелії» (1 Петра 1:23–25). **Це слово витримає випробування. Стоячи на ньому – і лише на ньому – ви знайдете основу, яка буде надійною серед руйнування й розпаду всього земного, і дасть вам повну впевненість у день Божий.** (The Present Truth. 7 вересня 1893 р.)

Взяти хрест

(Луки 14:25, 26)

«Ішло ж з Ним багато людей. І, звернувшись, сказав Він до них: Коли хто приходить до Мене, і не зненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, той не може бути учнем Моїм!» (Луки 14:25, 26).

Спаситель щойно розповів притчу, яка показує милостиве запрошення, яке Бог простягає до всіх; і тепер, щоб ніхто з тих, хто прийняв його, не міг згодом сказати, що його обдурили, Христос прямо і ясно говорить про умови, які ставляться до кожного, хто йде за Ним. Господь не хоче, щоб хтось слідував за Ним сліпо. Він бажає, щоб люди знали все, що пов'язано зі слідуванням за Ним, перш ніж вони почнуть; тоді вони будуть менш схильні залишити шлях у розчаруванні. Він нічого не приховує про труднощі шляху, а навпаки, висуває це як стимул або спонукання.

Цілком природно вважати закони, що обмежують вільне сповідання віри, справжньою перешкодою для релігії. Переслідування зазвичай вважають лихом для церкви. І все ж, хоча ніхто не повинен прагнути переслідувань, зовсім не обов'язково, що це найбільше лихо, яке церква може зазнати в цьому світі. Правда, що коли такі ворожі закони скасовуються, легше спонукати людей ототожнювати себе зі справою Божою; але неправда, що церква отримує більше реальної сили від багатьох, хто приєднується до неї в мирний час, ніж від небагатьох, хто приєднується до неї перед лицем переслідувань. Ті, хто приймає Божу істину, знаючи, що це пов'язано з переслідуваннями та втратою друзів і майна, не злякаються, коли це станеться. Але ті, про кого кажуть, що вони прийняли б істину, якби могли бачити можливість зробити це без перешкод, – це ті, хто, навіть якби шлях був відкритий і вони могли приєднатися, відступили б, щойно він знову став би важким. Не слід забувати, що найсвітліший (ред.: найкращий у її духовності) період церкви був тоді, коли весь язичницький світ був проти неї.

Це підводить нас до твердження, яке люди часто висловлюють, коли їм пропонують якусь практичну істину, – що вони «не змогли б заробляти на життя», якби її дотримувалися. Вони, здається, не бачать того, що тисячі людей дотримувалися її за ще важчих обставин і не втратили можливості заробляти на життя. Але навіть якщо б це було не так – це нічого не змінює. Христос закликає нас здобути майбутнє безсмертне життя; і якщо для цього доведеться втратити теперішнє, то це лише відмова від малого заради чогось незрівнянно більшого. «Хто душу свою зберігає, той погубить її, хто ж за Мене погубить душу свою, той знайде її» (Матв. 10:39). Таким чином, виявляється, що насправді єдина надія зберегти життя – це коритися Христу. «Спасіння і сила,

і царство нашого Бога, і влада Христа Його» приходять до тих, хто «не полюбили життя свого навіть до смерти» (Об'явл. 12:10, 11).

Вірш 26 слід читати у світлі вірша 33 та інших текстів: «Так ото й кожен із вас, який не зречеться усього, що має, не може бути учнем Моїм». **Коли сказано, що людина не може бути учнем Христа, якщо вона не зненавидить батька, матір, дружину, дітей, саме життя тощо, це означає, що вона повинна вважати все це другорядним порівняно зі справою Божою.** Те, що слово «зненавидіти» в цьому місці не означає ворожості чи злоби, ясно з того, що «любов виконання Закону» (Римл. 13:10) і що вона «не чинить зла ближньому»; а також із того, що нам наказано «усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із усякою злобою» (Ефес.4:31). Крім того, апостол Павло прямо наказує чоловікам любити своїх дружин так, як Христос полюбив Церкву: «Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе» (Ефес. 5:25). Заповідь «Шануй свого батька та матір свою» (Вих. 20:12) забороняє будь-які почуття ворожнечі до них. Отже, ми повинні розуміти, що Христос має на увазі: **ніщо не повинно бути настільки улюбленим, щоб витіснити любов до Нього. Він має займати перше місце.** Це часто може привести людину до прямого протистояння навіть із найближчими, як сказано в Матв. 10:35, 36: «Я ж прийшов порізнити чоловіка з батьком його, дочку з її матір'ю, і невістку з свекрухою її. І: вороги чоловікові домашні його!» **Іноді людина може опинитися в становищі, коли їй доведеться відмовитися навіть від власного життя. Не тому, що вона менше любить своє життя чи близьких, а тому, що більше любить Христа.**

Отже, така ціна Царства Божого. Христос не здобуває послідовників неправдивими обіцянками. Він відкриває перед ними як усі труднощі, так і величний результат, а тоді закликає кожного свідомо зважити, чи може він узятися за це: «Ісус відказав: Поправді кажу вам: Немає такого, щоб дім полишив, чи братів, чи сестер, або матір, чи батька, або діти, чи поля ради Мене та ради Євангелії, і не одержав би в сто раз більше тепер, цього часу, серед переслідувань, домів, і братів, і сестер, і матерів, і дітей, і піль, а в віці наступному вічне життя» (Марка 10:29, 30). «Хто бо з вас, коли башту поставити хоче, перше не сяде й видатків не вирахує, чи має потрібне на виконання, щоб, коли покладе він основу, але докінчити не зможе, усі, хто побачить, не стали б сміятися з нього, говорячи: Чоловік цей почав будувати, але докінчити не міг...» (Луки 14:28–30). **Той, хто не зважить ціни, ризикує бути осоромленим.** Щаслива та людина, яка, сідаючи рахувати, має настільки ясне бачення, що може розглядати речі в їхньому правдивому світлі та співвідношенні, віддаючи перевагу кращому, і розуміє, що **одна мить неба переважить усе, що вона може пережити чи втратити на землі.** У порівнянні з «безмірним багатством слави вічної ваги» (2 Кор. 4:17) нинішні страждання дуже легкі. Справді, апостол Павло, який мав такі можливості для точного підрахунку, яких не мав жоден інший, дійшов висновку, що «страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас» (Римл. 8:18). (Signs of the Times. 14 липня 1890 р.)

Просте Слово

(Луки 15:1)

«Наближались до Нього всі митники й грішники, щоб послухати Його» (Луки 15:1). «І багато людей залюбки Його слухали» (Марка 12:37). «І простий народ слухав Його із задоволенням» (там же, *пер. КЛВ*)

Немає жодного запису чи натяку на те, що Ісус вимагав, щоб хтось ходив з Ним і роз'яснював Його слова народу. Немає й жодної вказівки на те, що людям був потрібен якийсь учений, який стояв би між ними і Господом, щоб тлумачити Його слова.

У чому ж була різниця між вченням Ісуса та книжників і законників? Вони користувалися тими самими Писаннями і цитували ті самі слова. **Коли Ісус приходив до їхніх синагог, Він читав призначений на той день уривок. Але різниця полягала в тому, що Його вчення було простим, тоді як їхнє затуманювало зміст. Люди могли розуміти Його, але не могли зрозуміти їх.**

Слова, які говорив Ісус, були тими самими, що їх промовляли давні пророки, бо «багато разів і багатьма способами в давнину промовляв був Бог до отців через пророків, а в останні ці дні промовляв Він до нас через Сина» (Євр. 1:1, 2). Це були ті самі слова, які проповідували апостоли після Його вознесіння; бо слово спасіння, яке «проповідувалося спочатку від Господа, ствердилося нам через тих, хто почув» (Євр. 2:3). Це ті самі слова, які ми знаходимо в Біблії сьогодні.

Коли говорили пророки, люди їх розуміли. Їхні застереження й докори не завжди приймалися, але були зрозумілими. Коли Бог посилав пророка з вісткою до царя чи народу, Він не посилав ще одну людину, щоб роз'яснювати їм цю вістку. **Насильницька смерть пророка нерідко слугувала доказом того, наскільки добре було зрозуміле його небажане послання.**

Так було й з апостолами. Коли Петро говорив у день П'ятидесятниці, люди «серцем розжалобились» й казали: «Що ж ми маємо робити?» І «ті, хто прийняв його слово, охристилися». Коли Павло «розповідав... про праведність, і про здержливість, та про майбутній суд», Феліксу не був потрібен тлумач, щоб пояснити його слова. Він настільки добре їх зрозумів, що затремтів.

У всіх цих випадках «тлумач» лише заплутав би розум слухачів. Питання: якщо люди, які чули слова Господа, коли вони були сказані, розуміли їх без допомоги тлумача, то чому ми не можемо? Хіба простий народ тепер менш проникливий і розумний, ніж тоді? Чи не є та плутанина, що існує щодо Писання, наслідком того, що так багато людей беруться «пояснювати, що воно означає», тим самим наводячи людей на думку, ніби воно не означає того, що говорить, і що його не може зрозуміти проста людина?

«Але, – запитують нас, – хіба Христос і пророки не користувалися часто образною мовою, говорячи притчами?» Так, користувалися, проте народ все одно

розумів їх. Якщо ж іноді учні не розуміли слів Христа, вони приходили до Нього, і Він пояснював їм їхній зміст.

Це було розумно. Чому б і нам не чинити так само мудро? Якщо ми бажаємо знати, що має на увазі Господь, коли Він говорить, нам слід йти до Нього і запитувати Його. А що, якщо ми не можемо говорити з Ним лицем до лица? Він залишив Свого Представника, про Якого сказав: «Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив» (Івана 14:26).

Саме Святе Письмо містить у собі власне пояснення. Якщо ми хочемо зрозуміти, що означає притча або пророцтво, ми повинні шукати пояснення у самому Слові. Жодна людина на землі – чи то папа, чи проста людина – не має права надавати їм довільного значення за своїм власним розумінням. Кожен, хто наважується це робити, ставить себе на місце Бога, виставляючи себе як Бога. (The Present Truth. 22 листопада 1894 р.)

Врятувати грішників

(Луки 15:1, 2)

«Наближались до Нього всі митники й грішники, щоб послухати Його. Фарисеї ж та книжники нарікали й казали: Приймає Він грішників та з ними їсть» (Луки 15:1, 2).

Фарисеї вважали це найгіршою образою, яку могли висунути проти Ісуса. **Вони не усвідомлювали, що саме це було Його славою і причиною, чому Він прийшов на землю.** «Вірне це слово, і гідне всякого прийняття, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішних, із яких перший то я» (1 Тим. 1:15). І Він каже: «Того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть» (Івана 6:37).

Як це не дивно, але й у наші дні дуже багато людей так само не розуміють місії Христа, як і фарисеї. **Їх стримує від того, щоб прийти до Господа, думка, що вони великі грішники, тоді як саме це і є причиною, чому вони повинні прийти.** Він не лише приймає їх, але й запрошує та наполегливо закликає прийти. «А про Ізраїля каже: Я руки Свої цілий день простягаю до людей неслухняних і суперечних!» (Римл. 10:21).

Дві притчі, що йдуть далі за наведеними вище віршами із Євангелія від Луки, ілюструють ставлення Христа до загублених грішників. Чоловік пішов шукати загублену вівцю, бо вона була його власною. Жінка шукала загублену драхму, бо вона належала їй. **Так і Христос, коли приходить шукати й рятувати загублених, шукає Своє. Це має відразу ж усунути будь-які сумніви щодо того, чи прийме Він нас. Він уже прийняв нас і прийме, якщо ми прийдемо.**

Але як Він прийме нас? На це питання відповідає наступна притча – про блудного сина. Він приймає нас з радістю, бо чекає на нас і прагне нашого повернення. «А коли він далеко ще був, його батько вгледів його, і переповнився жалем: і побіг він, і кинувсь на шию йому, і зачав цілувати його!» (Луки 15:20). Христос показав, як сильно Він бажає нас, і що «дав Самого Себе» за нас (Гал. 1:4).

Яким блудний син повернувся додому? Таким, яким він був: виснаженим від голоду і в лахміттях. Іншим він прийти й не міг. Він розтратив усе, що мав, і не було нікого, хто дав би йому що-небудь. Він не міг прийти в багатих шатах. **Якби він чекав, щоб привести себе до пристойного вигляду, то помер би.** До того ж, якби він прийшов добре вдягнений і сильний, не було б нічого, що викликало б співчуття до нього. **Саме його слабкий і пригнічений вигляд викликав усю батьківську жалість.**

Батько не вагався через те, що син прийшов у лахміттях. І в цьому відношенні картина цілком відповідає життю. **Справжній батько любить дитину, а не одяг, який та носить. Одяг не має жодного значення для любові батька до сина.** Батько не сумував за гарним одягом, який син забрав із собою. Він мав достатньо одягу і для себе, і для сина. **Він сумував за своїм загубленим сином.** Тож коли

син повернувся, батько був задоволений, і стан, у якому він прийшов, не мав значення. Цим показано, що Божою любов'ю до нас не зменшується через те, що ми вкриті брудними лахміттями гріха. У Нього достатньо праведності, щоб покрити всі наші недоліки.

Отже, ми знову повертаємося до перших слів: «Приймає Він грішників та з ними їсть». Тим, хто «нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий», Він каже: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об'явл. 3:17, 20). Вражає те, що **Він Сам влаштовує бенкет**. Він – хліб і вода життя. Його тіло і кров – справжня їжа і справжнє пиття. «Ти передо мною трапезу зготовив при моїх ворогах, мою голову Ти намастив був оливою, моя чаша то надмір пиття» (Псал. 23:5). (The Present Truth. 13 вересня 1894 р.)

Христос і загублений грішник

(Луки 15:1–10)

«Наближались до Нього всі митники й грішники, щоб послухати Його» (Луки 15:1). Митарями називали тих, хто збирав податки, тобто збирав державні доходи. Митарі Нового Завіту, за словами Тренча, були «людьми нижчого стану, які виконували чорнову роботу зі збирання податків. Їх усюди ненавиділи за грубість, шахрайство, утиски та пригноблення; збереглися довгі списки образливих назв, якими їх обзивали греки. Але було щось, що робило ще гострішою зневагу й ще сильнішою ненависть, з якою юдейські митарі сприймалися своїми співвітчизниками. Вони вважалися не інакше як відступниками й зрадниками, які заради ганебної наживи стали на бік ворога і тепер збирали для нечестивої язичницької скарбниці ту данину, яка була явним знаком підпорядкування Божого народу язичницькому ярму. Ця зневага і ненависть виявлялися тисячами способів: від них не приймали милостині, їхні свідчення не бралися до уваги в судах; їх вважали як язичників, а в певному сенсі навіть гіршими за язичників».

Їхнє заняття було законним, але сповненим спокус. Природною схильністю більшості людей було б скористатися наданою їм можливістю нечесно наживатися, адже лише сильна жага до грошей могла спонукати людину наражатися на загальне осудження; і той факт, що митарів усюди зневажали, природним чином призводив до того, що вони набували зневаженого характеру. Те, що як клас вони були дуже зіпсованими, видно зі зв'язку, в якому про них часто говорилося – «митники й грішники»; а також зі слів Христа про те, що невинного члена церкви слід вважати «як поганина і митника» (Матв. 18:17). Проте вони не були цілком розбещеними і не були нечутливими до доброго впливу, як це видно з багатьох прикладів. Вони були грішниками, це правда, але все ж перебували в більш обнадійливому стані, ніж самоправедні фарисеї (див. Матв. 21:31). Ми бачимо підтвердження цьому в Луки 7:29, 30, де сказано, що митарі «визнали Божу волю за слушну», і охрестилися хрещенням Івановим; фарисеї ж і законники відкинули Божу волю щодо себе, не хрестившись від нього: «І всі люди, що слухали, і митники визнали Божу волю за слушну, і охрестилися Івановим хрещенням. А фарисеї й законники відкинули Божу волю про себе, і не хрестилися від нього». Вони також приходили слухати вчення Христа, як зазначено в цьому уривку, бо Він мав для них звістку надії.

«Фарисеї ж та книжники нарікали й казали: Приймає Він грішників та з ними їсть» (вірш 2). У цьому наріканні виявляються гордість і фанатизм книжників та фарисеїв. Але залишмо їх і розгляньмо звинувачення, яке вони висунули проти Ісуса: «**Приймає Він грішників**». Є підстави для радості в тому, що цього разу фарисеї сказали правду. Христос приймає грішників. «Того, хто до Мене

приходить, Я не вижену геть», – сказав Він (Івана 6:37). Він надсилає милостиве запрошення: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Матв. 11:28). «А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Римл. 5:8). **Він кличе грішників до Себе і приймає їх, бо вони – грішники**, а лише Він має силу очистити від гріха. О, якби кожен зневірений грішник повірив словам, сказаним про Христа: «Приймає Він грішників». Бідні, сліпі фарисеї! Вони сподівалися на самих себе, що вони праведні, і не знали, що вони – грішники, навіть гірші за зневажених митарів. Якби вони це усвідомили, то могли б на свою вічну радість переконатися в істинності того, що вважали гіркою образою; бо Христос прийняв би й їх.

Вірші 4–9 містять дві яскраві ілюстрації Божого ставлення до грішників. Перша з них така: «Котрий з вас чоловік, мавши сотню овець і загубивши одну з них, не покине в пустині тих дев'ятидесяти й дев'яти, та й не піде шукати загинулої, аж поки не знайде її? А знайшовши, кладе на рамена свої та радіє. І, прийшовши додому, скликає він друзів і сусідів, та й каже до них: Радійте зо мною, бо знайшов я вівцю свою тую загублену. Говорю вам, що так само на небі радітимуть більш за одного грішника, що кається, аніж за дев'ятдесятьох і дев'ятьох праведників, що не потребують покаяння!»

У цьому показано розумність того, що Христос приймає грішників. Кожен пішов би шукати загублену вівцю, навіть якщо це лише одна зі ста. Божі творіння – Його стадо. Як природно, що Він шукає загублених. «Син бо Людський прийшов, щоб спасти загинуле». І оскільки Він прийшов ціною безмежної особистої жертви, щоб спасти загублених, хто може хоч на мить засумніватися в тому, що Він з радістю приймає тих, хто приходить до Нього? Як грішник може сумніватися в готовності Христа прийняти його? Він віддав Своє життя саме для того, щоб вони могли прийти до Нього. Він «Самого Себе дав за нас, щоб нас визволити від усякого беззаконства» (Тита 2:14).

«Говорю вам, що так само на небі радітимуть більш за одного грішника, що кається, аніж за дев'ятдесятьох і дев'ятьох праведників, що не потребують покаяння!» Але де ж ті, хто не потребує покаяння? У всякому разі, не на цій землі; «бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Римл. 3:23). Не можна сказати, ніби Христос мав на увазі, що радості про одного грішника, що кається, більше, ніж було б про дев'яносто дев'ятьох, які не потребують покаяння, якби такі існували. **Очевидно, що тими, хто не потребує покаяння, мають бути ангели, що не впали, та мешканці інших світів**. Але це – питання другорядне. Головне ж у тому, що Христос не тільки готовий приймати грішників, але й Сам закликає їх і радіє, коли вони приходять.

«Так само, кажу вам, радість буває в Божих Анголів за одного грішника, який кається» (вірш 10, «...радість буває у присутності Божих Анголів...» пер. КJV). **Тут не сказано, що радість буває серед ангелів**, хоча ми можемо бути певні, що ті, хто послані служити спадкоємцям спасіння, глибоко зацікавлені у всьому, що їх стосується. Але сказано, що радість буває «у присутності Божих Анголів»

(пер. КJV). Отець і Син не приховують Свої радості «про одного грішника, що кається». Хто ж тоді може «погорджувати днем малих речей» або вважати навернення одного грішника незначною справою? Навіть якщо праця важка, витрати великі, а в результаті спасається лише одна душа, – хіба це мала справа, щоб додати радості на Небі? І чи не дає це нам ключ до розуміння слів, які Господь скаже вірним слугам: «Увійди до радощів пана свого»? **Радість Господа – це бачити, як грішники каються і спасаються.** Ця радість велика, бо спасіння досягнуто ціною величезної жертви. Якщо нам буде дозволено розділити радість Господа, то це буде радість не лише за власне спасіння, але й за спасіння інших, особливо тих, кого наш вплив допоміг привести до пізнання Євангелія. (Signs of the Times. 21 липня 1890 р.)

Христос і митарі

(Луки 15:1, 2)

«Наближались до Нього всі митники й грішники, щоб послухати Його. Фарисеї ж та книжники нарікали й казали: Приймає Він грішників та з ними їсть» (Луки 15:1, 2).

Кожен, хто пам'ятає настанову, записану в 14-му розділі Євангелія від Луки, не може не побачити, що 15-й розділ є її природним продовженням.

Ісус сказав фарисеям, що, влаштовуючи бенкет, вони повинні запрошувати «убогих, калік, кривих та сліпих», і в образі притчі показав, що саме таких людей Бог закликає прийти на велику шлюбну вечерю, яку Він готує. Тому було неминуче, щоб Христос, як істинний Учитель, приймав знедолених людей і їв з ними.

Юдея перебувала під владою Риму і була зобов'язана платити податок. Але юдеї, пам'ятаючи свою колишню славу і незалежність, ніколи не могли примиритися з думкою про сплату данини; і люди, які опускалися так низько, що погоджувалися збирати гроші зі свого народу для ненависної влади, вважалися найпідлішими зрадниками своєї країни. Жодна «порядна» людина не хотіла мати з ними нічого спільного.

Цілком очевидно, що це була робота, яку не обрав би ніхто, кому дорога була думка оточуючих. Ті, хто йшов на таке, здебільшого були людьми, які ставили гроші вище доброго імені; **і, будучи значною мірою відкинутими суспільством, вони природним чином морально деградували.**

Крім того, сама система ведення податкової справи була розрахована на те, щоб робити митників жорсткими, жадібними і безпринципними у своїх методах. Збір податків римляни доручали людям, які могли наперед сплатити зі своєї кишені визначену суму, що покривала податок з виділеної їм місцевості; а ті, у свою чергу, бралися стягнути цю суму з народу разом з усім додатковим, що вони могли витиснути з людей. Це, зрозуміло, робило їх ще більш ненависними. Для Ісуса спілкуватися з такими людьми означало свідоме нехтування звичаями «суспільства». Але ж «багато людей залюбки Його слухали» (Марка 12:37).

Ніщо так ясно не виявляє сутнісну доброту й лагідність Ісуса, як той факт, що всі митарі й грішники добровільно приходили до Нього, щоб слухати Його. Люди такого стану не ходять туди, де їм «читають нотації» і розмовляють з ними зверхньо. **Взагалі ніхто добровільно не входить у товариство, де його не приймають як рівного,** якщо тільки він не переслідує якоїсь корисливої мети; а це аж ніяк не могло стосуватися тих, хто приходив до Ісуса, адже Він не мав ні грошей, ні будь-якої земної вигоди, яку міг би їм дати. «Приймає Він грішників та з ними їсть».

Вони приходили до Нього тому, що **Він дійсно приймав їх як рівних**. Саме це мається на увазі в грецькому слові, перекладеному тут як «приймає». Серед прикладів його вживання зустрічаються такі вирази: «допускати до себе»; «приймати прихильно»; «приймати гостинно». У Гомера це слово завжди вживається у значенні «очікувати», «дочекатися» чогось. Воно показує, що **Ісус не просто терпів присутність цих зневажених, часто занепалих людей, але прагнув їх, очікував і радо приймав, коли вони приходили**. Вони могли спілкуватися з Ним так само вільно й невимушено, як і з людьми свого кола.

І все ж ці грішні люди не помилялися щодо Ісуса. Вони не думали, що Він такий самий, як вони. **Вони знали, що Він відрізняється від них так само, як світло від темряви, і саме тому вони й приходили до Нього**. Їм було потрібно те, що було в Нього, і те, що Він бажав передати їм.

Хоч вони й могли спілкуватися з Ним без жодної скутості, можна бути певними, що в їхньому спілкуванні з Ним ніколи не було тієї грубості чи розбещеності, яка б характеризувала їхнє спілкування між собою. **Вони не відчували потреби стримувати себе в розмові з Ним, але інстинктивно й мимоволі відкидали свої грубі манери й переймали Його лагідну й витончену поведінку**.

Така сила Божественної доброти. Так спілкування з Ісусом перетворює грішника на Його образ. Кожен, хто свідомо живе в присутності Господа, неминуче підноситься над самим собою і стає подібним до Христа. (The Present Truth. 11 жовтня 1900 р.)

Любов, що зрівнює

(Луки 15:1, 2)

Господь любить нас і віддав Себе за нас. Його любов реальна і досконала; **вона є Його життям**. Він віддає Своє життя за нас і нам, щоб ми були єдині з Ним, **рівними співучасниками Його життя**. Ця любов, коли її побачити й оцінити, усуває будь-які розмови чи думки про нерівність.

Ми знаємо, що Він нескінченно вищий і мудріший за нас, але це не заважає нам приходити в Його присутність без страху і спілкуватися з Ним як рівні, бо «досконала любов проганяє страх геть» (1 Івана 4:18).

Коли між двома людьми є справжня любов, жодна думка про різницю в становищі чи ранзі не виникає в жодного з них. Якщо один вважає іншого в якійсь мірі нижчим за себе, це вказує на брак досконалої любові; і якщо один думає, що інший вважає його нижчим, це вказує на те саме, а також на невіру в реальність любові іншого.

Любов зрівнює, завжди піднімаючи нижчого до рівня вищого. Справжня любов зрівнює, але завжди за допомогою піднесення, а не за допомогою приниження. Так, «Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, спасені ви благодаттю, і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі» (Ефес. 2:4–6). (The Present Truth. 11 жовтня 1900 р.)

Приймаючи Своє

(Луки 15:1–10)

Чому ж Христос не мав приймати грішників? Хіба людина не прийме те, що їй належить, тим більше, коли зможе це отримати? Насправді, питання про прийняття тут і не стоїть, бо зрозуміло, що кожен шукає своє. Так само й Христос показав, наскільки природно для Нього було приймати грішників, які приходили, щоб слухати Його. Він був представником Бога:

– «Бог у Христі примирив світ із Собою Самим» (2 Кор. 5:19).

– «Знайте, що Господь Бог Він, Він нас учинив, і Його ми, Його ми народ та отара Його пасовиська» (Псал. 100:3).

Христос є:

– «Великий Пастир вівцям» (Євр. 13:20).

– «Пастир Добрий» (Івана 10:11).

– «Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорозились кожен на власну дорогу, і на Нього Господь поклав гріх усіх нас!» (Ісаї 53:6).

Як же могло бути інакше, ніж те, щоб Він прийшов шукати заблукалих овець? Жоден, маючи сто овець, не сказав би, якщо одна загубилася: «Нічого, це лише одна», – і не зробив би жодної спроби її знайти. Якби він так учинив з однією, то зробив би так само й з другою, і ще з однією, поки не залишився б без жодної.

Байдужість до однієї свідчить про байдужість до всіх. Саме піклуючись і оберігаючи кожну окремо, він зберігає все стадо.

Тому на прикладі природної поведінки людини щодо своїх овець або жінки щодо її посагу, Ісус виправдав Свою поведінку, приймаючи грішників до Себе. (The Present Truth. 11 жовтня 1900 р.)

Безпека одного – безпека всіх

(Луки 15:1–10)

Подивіться, як це назавжди усуває заперечення боязкого грішника: «Господь не буде обтяжувати Себе турботою про таку незначну і нікчемну істоту, як я». Хіба ви не бачите, що навіть якби Він не мав особистої любові до вас, Його власний інтерес вимагає, щоб Він шукав вас, доки не знайде? **Якщо Він не може зберегти найменшого зі Своєї отари, чим Він зможе тоді переконати інших, що Він здатний їх захистити? Він створив нас для Своєї слави; але, безсумнівно, не буде Йому слави, якщо Він втратить усіх нас і не проявить турботи.**

Ми можемо відразу й назавжди відкинути всі думки про власну незначність у цьому питанні. **В одному загубленому Господь бачить ціле.** Річ варта того, скільки за неї заплачено, або, принаймні, мудрий покупець приведе цінність речі у відповідність до того, скільки вона йому коштувала. Так і Бог зробить кожну людину, яку Він знаходить, варту того, що Він віддав за неї.

– «Я зроблю людину дорожчою від щирого золота, і смертну людину від офірського золота» (Ісаї 13:12).

– «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Дар був достатньо великим, щоб купити світ, і все ж ціна світу була сплачена за кожного окремо.

– «Христос... мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:20).

– «А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Ефес. 4:7).

Коли Господь сходить на людину, і Його слава з'являється на ній, неможливо визначити ціну її вартості. Якщо люди платять неймовірну ціну за якусь стару річ, яку тримав у руках якийсь знаменитий чоловік, то **якою ж має бути цінність того, хто прийняв дотик Господа Вседержителя?**

Ми маємо думати про себе саме таким чином, як про тих, хто має безмежну цінність, і при цьому не пишатися цією думкою, бо вся цінність, яку ми маємо або можемо мати, це лише відбитки рук Господа на нас. Все це – від Нього, а не від нас.

У випадках, згаданих Господом, про загублену вівцю та драхму, люди втратили частину того, що становило їхній достаток. Це пояснює їхню турботу і їхню радість, коли вони знаходили втрачене. Саме таку просту, щирю радість, яку ці люди відчували і виявляли, повертаючи своє, відчуває Господь, коли знаходить когось зі Своїх загублених, – тільки в незрівнянно більшій мірі, оскільки Він більший за будь-яку людину. Він радіє і не намагається приховати Своєї радості.

10-й вірш цього розділу надто часто неправильно розуміють. Люди читають цей вірш так, ніби в ньому сказано, що серед Божих ангелів буває радість, коли

грішник кається. Це, без сумніву, правда; бо якщо «радісний окрик здіймали всі Божі сини», коли світ був створений уперше, то ми можемо бути певні, що їхня радість не менша, коли з'являється нове творіння.

Але в оригіналі грецькою мовою сказано, що буває радість «у присутності Божих Анголів» щодо одного грішника, що кається. **Це вказує на те, що Сам Бог виявляє радість і перебуває в ній.** Він так само широко радіє серцем, як і чоловік та жінка, які знаходять загублену вівцю та загублену драхму.

Яка славна думка – що вже тут і тепер ми ми можемо примножувати радість Небес, і що, навіть якщо ми не можемо проспівати жодної ноти, ми здатні примножити небесну музику! Кожен спасений грішник додає до гармоній Небес ноту, яку жоден ангел ніколи не зміг би видати. Так виконується те, що «...найрізніша мудрість Божа, за відвічної постанови, яку Він учинив у Христі Ісусі, Господі нашім» (Ефес. 3:10, 11), проголошується через церкву начальствам і владам на небесах. **Хто ж відмовиться від радості зробити серце Боже веселим і почути, як Він співає від радості?** Ця радість Господня – наша сила:

– «Радість у Господі це ваша сила!» (Неем. 8:10).

– «Господь, Бог твій, серед тебе, Велет спасе! Він у радості буде втішатись тобою, оновить любов Свою, зо співом втішатися буде тобою!» (Соф. 3:17).

Це радість Його спасіння. Його радість – це радість Могутнього у Його власній силі, **радісне споглядання Його власного діла, подібно до того, як у сьомий день Він відпочивав від усіх Своїх справ і насолоджувався досконалістю творіння, яке створили Його руки.**

Він спочиває у Своїй любові, і в ній можемо спочивати й ми, і радіти, і веселитися навіки з того, що Він творить. (The Present Truth. 11 жовтня 1900 р.)

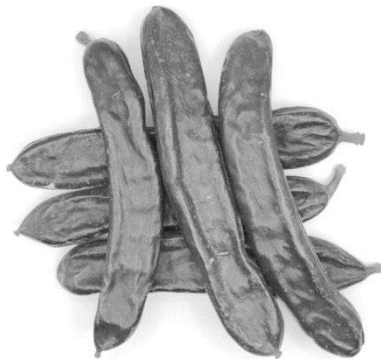
Блудний син

(Луки 15:11–32)

У Писанні знайдеться небагато місць, більш утішних, ніж притча про блудного сина. У тому контексті, в якому вона подана, вона сама несе своє пояснення: це надзвичайно яскраве зображення Божої любові до бунтівних людських синів і Його прагнення знову прийняти їх до Себе. Правда, вона була сказана головним чином для книжників і фарисеїв, які нарікали на те, що Ісус приймає митників і грішників, і мала на меті показати, наскільки охоче Бог приймає навіть найбільш занепалих і зневажених грішників; але саме цей факт робить її ще більш дорогоцінною, **бо якщо Він приймає таких, то ми можемо знати, що Він прийме всіх.** Це яскрава ілюстрація слів: «Того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть» (Івана 6:37).

Молодший син у притчі може уособлювати всіх грішників. Усе, що вони мають, вони отримали від Бога; однак, забувши про свій обов'язок перед Ним, вони знехтували Його шляхами і «обернулись назад» (Ісаї 1:4). Ми не повинні надмірно наголошувати на другорядних деталях оповіді, необхідних для надання їй форми; однак видається допустимим зіставити те, що юнак, почавши відчувати нужду, пристав до одного з мешканців тієї країни, з тим, як грішник, прагнучи заглушити перші докори совісті, занурюється все глибше в гріх. **Як часто буває, що, коли вперше починає відчуватися потреба в Бозі, людина думає задовольнити цю потребу, ще тісніше пов'язавшись зі світом.**

«І пішов він тоді і пристав до одного з мешканців тієї землі, а той вислав його на поля свої пасти свиней. І бажав він наповнити шлунка свого хоч стручками, що їли їх свині, та ніхто не давав їх йому» (вірші 15, 16). Тепер його покинули фальшиві друзі, які юрмилися навколо нього в дні його достатку, і йому відмовили навіть у бідному праві спробувати втамувати свій голод найгрубішою їжею. Навряд чи потрібно пояснювати, що це було не лущиння кукурудзи, а стручки ріжкового дерева, які чимось нагадували сарану.

«Тоді він спам'ятався й сказав:... Устану, і піду я до батька свого» (вірші 17, 18). **Хоча його становище як пастуха свиней, покинутого товаришами й вмираючого від голоду, здається вкрай жалюгідним, тепер йому було набагато краще, ніж тоді, коли він марнував своє майно в розгульному житті.** Тоді він був ніби сп'янілий і не міг правильно оцінювати речі. Тепер же запаморочливий вир припинився, і він прийшов до тями. **Він був у такому ж поганому стані й раніше, як і тепер, але не усвідомлював цього.** Найгірше в тих, хто відпав, не те, що вони «нужденні, і мізерні, і вбогі, і сліпі, і голі», а те, що, перебуваючи в такому стані, вони цього не знають.

Завдання Святого Духа – викривати гріх і правду. Часто це викриття відбувається способом, який здається дуже принизливим. **Надто часто, коли викриття приходить у формі прямого докору, грішник дратується на цей докір, думаючи, що він був зроблений з метою його принизити. Він не усвідомлює, що те приниження, яке він відчуває, цілком обумовлене становищем, в яке він сам себе поставив, і яке докір лише відкрив йому.** Викриття, що приводить до усвідомлення гріха, свідчить про доброту Бога, Який прагне врятувати його з гріховного стану. Свідчення Духа про те, що ми – діти Божі, не є більш вірним доказом турботи Бога про нас, ніж викриття Його Духа, що приносить сором переконання, бо «кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає!» (Євр. 12:6).

Зверніть увагу, як швидко батько перериває сповідь сина. Він не чекає, поки син почне докладно перераховувати всі злі вчинки, які він скоїв. Достатньо того, що син, покаючись, повернувся до батьківського дому. Він живий і повертається, щоб знову поставити себе під батьківську турботу і керівництво. **У сина не було жодних прав на батька; він розтратив усю частку спадку, яка мала б йому дістатися, і все ж батько приймає його так, ніби він ніколи не відходив.**

Отже, головний урок цієї притчі полягає в тому, що Бог приймає грішників такими, якими вони є. Якби бідний блудний син, усвідомивши свою нужду, подумав, що мусить спершу привести себе до ладу й одягнути пристойний одяг, перш ніж іти до батька, він ніколи б не пішов. **Грішник виправдовується лише вірою; а віра приходить лише тоді, коли людина перестав покладатися на себе.** Кожен, кого пригнічує усвідомлення свого гріха і кого, можливо, зневажають люди, може знати, що для нього є надія, бо «приймає Він грішників». (Signs of the Times. 28 липня 1890 р.)

Притча про блудного сина.

Урок 1. Життя – як наділ

(Луки 15:22–32)

«І Він оповів: У чоловіка одного було два сини. І молодший із них сказав батькові: Дай мені, батьку, належну частину маєтку! І той поділив поміж ними маєток» (Луки 15:11, 12).

Контекст ясно показує, що ця історія має на меті пояснити, як Бог приймає тих, хто відійшов від Нього, коли вони повертаються. Вона подана у зв'язку з притчами про загублену драхму та загублену вівцю, обидві з яких були розказані, щоб показати праведність дій Христа, Який приймає грішників і їсть із ними. Відразу після твердження про те, що на небі буває радість через одного грішника, що кається, ця притча є одним із найяскравіших зображень стану мандрівника, який віддалився від дому Отця, і радості, що чекає на нього при поверненні.

Яка ж та частка маєтку, яка дістається нам і яку Отець розподілив нам? Це життя – з усім, що воно в собі містить, і з усіма його славними можливостями. Про це прямо йдеться в тексті, де ми читаємо, що батько «поділив поміж ними маєток» (вірш 12).

У буквальному перекладі це звучало б так: «він поділив поміж ними своє життя». Грецьке слово тут – звичайне слово для позначення життя, яке в ширшому значенні також уживається щодо засобів до життя (*ред.: τὸν βίον* – «життя», «життєві засоби», «засоби існування»). Зауважте, що він віддав частину не тільки молодшому синові, а обом.

«[Бог] дає всім і життя, і дихання, і все» (Дії 17:25). Він – наше життя, і Він дає Самого Себе всім. «А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Ефес. 4:7) і «вмер Він за всіх» (2 Кор. 5:15). «Господь добрий до всіх, а Його милосердя на всі Його творива!» (Псал. 145:9). Отець наш, що на небі, «наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних» (Матв. 5:45).

Життя – це відмінна риса істинного Бога, нашого Отця; Він – «живий Бог», і те, що ми успадковуємо від Нього, – це життя. Маючи Його життя, ми маємо все, що нам потрібно, і навіть незрівнянно більше того, про що можемо просити чи навіть подумати. (Present Truth. 18 жовтня 1900 р.)

Притча про блудного сина.

Урок 2. Ненависть до життя

(Луки 15:11–32)

Славний спадок життя нами не був належно оцінений. Те, що юнак одразу ж почав марнувати свій маєток у розгульному житті, показує, що він ним не дорожив; так само й те, як ми розтрачували своє життя, свідчить про те, що ми не любимо життя. Люди можуть запевняти, що люблять життя, і можуть лякатися наближення смерті; однак якщо вони люблять шляхи, які ведуть до смерті, насправді вони люблять і саму смерть, до якої ці шляхи неминуче приводять.

Справжня мудрість є життя, бо «життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (Івана 17:3).

І мудрість каже: «Всі, хто мене ненавидить, ті смерть покохали!» (Прип. 8:36).

Бог каже: «Погине народ Мій за те, що не має знання» (Осії 4:6).

Люди свідомо відкидають життя! Вони зневажають Божі заповіді, тоді як «Його ота заповідь то вічне життя» (Івана 12:50).

Вони майже в усьому чинять усупереч закону Духа життя від Бога, ніби навмисно шукаючи способів порушити гармонію з ним. Вони не впускають життєдайний вплив Божий у свої спальні та житлові кімнати; а коли їм доводиться опинитися там, де він вільно циркулює у свіжості й чистоті повітря, жінки старанно, наскільки це можливо, перекривають йому доступ до своїх легенів, туго затуляючи корсети (вузьким і стискаючим одягом), а чоловіки забруднюють його огидним тютюновим димом.

Їхні звички в їжі та питті такі, що ослаблюють тіло й псуєть розумові здібності. Молодь робить себе недоумкуватою через уживання цигарок і практику безіменних пороків; і якими є юнаки, такими є й дорослі. **З віком погані звички лише зміцнюються.**

Скрізь, здається, панує шалений поспіх якнайшвидше позбутися життя; а коли ослаблення сил починає лякати людей, вони вдаються до збуджувальних засобів і патентованих ліків, щоб підбадьорити згасаюче життя і ще трохи мати що витратити на розгульне існування. Надто часто буває й так, що навіть віруючі християни намагаються зробити Бога служителем своїх пожадань: молячись Йому, вони просять не на добро, а щоб ужити отриману силу для їх задоволення. «Прохаєте та не одержуєте, бо прохаєте на зло, щоб ужити на розкоші свої» (Якова 4:3).

Усіма цими способами люди показують, що вони ненавидять життя і прагнуть якнайшвидше його витратити та позбутися. Але вони не думають, що це так. Юнак не вважав, що зневажає майно, отримане від батька. Він би сказав, що дуже цінує його; але якби справді цінував, то не розтрачував би його.

У своїй бездумній нерозсудливості він полюбив убогість і злидні замість багатства. Це видно з того, що він обміняв своє багатство на нужду.

Люди кажуть, що не хочуть хворіти; але коли вони постійно ведуть спосіб життя, який спричиняє всілякі недуги й страждання, стає цілком очевидно, що вони насправді люблять саме такий результат. Вони думають лише про миттєве задоволення апетиту; але їм слід було б пам'ятати, що смак їжі не вичерпується тими кількома миттєвостями, поки вона перебуває в роті. **Дії не закінчуються в момент їх здійснення.** Їм здається, що деякі речі смачні або приносять приємне відчуття; але вони повинні розуміти, що смуток, жаль, біль і хвороби, які слідують за цим, є такою ж частиною цього «смаку», як і перше відчуття. **У гріху закладена смерть, і тому кожен, хто любить гріх, любить смерть.**

Слово, перекладене в тексті як «марнотратно» (вірш 13), буквально означає «без спасіння». У вчинках юнака не було жодної спасительної благодаті. Так само й у нашому природному житті є руйнування, а не життя. «Нема, хто розумів би; немає, хто Бога шукав би, усі повідступали, разом стали непотрібні, нема добродійця, нема ні одного! Грїб відкритий їхнє горло, язиком своїм кажуть неправду, отрута зміїна на їхніх губах, уста їхні повні прокляття й гіркоти! Швидкі їхні ноги, щоб кров проливати, руїна та злидні на їхніх дорогах, а дороги миру вони не пізнали» (Римл. 3:11–17). «Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре» (Римл. 7:18).

«Він... вічність поклав їм у серце» (Екл. 3:11). Тож ні для кого не може бути виправдання, і ніхто не повинен загинути; однак люди старанно поспішають розтратити її якнайшвидше. (Present Truth. 18 жовтня 1900 р.)

Притча про блудного сина. Урок 3. У нужді

(Луки 15:11–32)

«А як він усе прожив, настав голод великий у тім краї, і він став бідувати» (Луки 15:14). Слова «став бідувати» – ті самі, що в Римл. 3:23 передані як «позбавлені»: «Бо всі згрішили і позбавлені Божої слави» (Римл. 3:23).

Бог дав нам Свою славу, бо коли Він створив людину, сказано: «...славою й величчю Ти коронуєш його!» (Псал. 8:5). Але ми розтратили цю спадщину і тепер позбавлені її. Ми проміняли «свою славу на те, що не помагає!» (Єрем. 2:11). «Ось дні настають, говорить Господь Бог, і голод пошлю Я на землю, не голод на хліб, і не спрагу на воду, але спрагу почути Господні слова!» (Амоса 8:11).

Слова Господні – справжня їжа і пиття, і людина має жити кожним із них. **Уся нужда і вся бідність, що існують у світі, походять виключно від того, що слова Господні не цінуються і не дотримуються. Немає жодної фізичної потреби, так само як і духовної, яка б у кінцевому підсумку не була наслідком цього відкидання Божого слова.**

І немає нікого, хто міг би дати. Друзі, які приходять тільки в гарну погоду, покидають людину, щойно починається буря. **Немає нікого, хто допоміг би тому, чиє життя зруйноване, і навіть якби хтось захотів, він не зміг би цього зробити.** Кінець виявляє початок. **Юнак стає свинопасом, що є найпринизливішим заняттям, яке тільки можна уявити,** і тепер він бачить, чим він займався весь цей час. Колись йому здавалося, що він жив «на широку ногу», але тепер він ясно бачить: **оскільки його колишні вчинки довели його до такого стану, то навіть у хвилини найбільшого піднесення вони були нічим іншим, як тим самим свинопасінням.**

Є тисячі зовні витончених людей, які були б вражені до глибини душі, якби завіса, що приховує майбутнє, хоча б на мить була піднята і вони змогли б побачити себе з іншого кінця шляху. Тоді вони побачили б, що те, чим вони нині пишаються, є огидою. Їхня слава – в їхньому соромі, бо вони думають про земне: «Їхній кінець то загибель, шлунок їхній бог, а слава в їхньому соромі... Вони думають тільки про земне!» (Филп. 3:19).

Тепер у юнака була робота, і роботи було багато, але вона не приносила жодних результатів. Він і далі голодував. Свині могли їсти, але ніхто не давав йому навіть їхньої грубої їжі. Він працював даремно й постив.

Ну що ж, чому б і ні? Він і раніше все своє життя працював даремно – у тому сенсі, що трудився над тим, щоб якомога швидше звести свою спадщину до нуля; і чому ж йому скаржитися, коли він отримав те, до чого прагнув? «Заплата за гріх смерть» (Римл. 6:23).

Ті, хто нехтує багатством Божої доброти, терпіння і довготерпіння, накликають на себе гнів.

– «Або погорджуєш багатством Його доброти, лагідности та довготерпіння, не знаючи, що Божа добрість провадить тебе до покаяння? Та через жорстокість свою й нерозкаяність серця збираєш собі гнів на день гніву та об'явлення справедливого суду Бога» (Римл. 2:4, 5).

– «За те, що науку зненавиділи, і не вибрали страху Господнього, не хотіли поради моєї, погорджували всіма моїми докорами! І тому хай їдять вони з плоду дороги своєї, а з порад своїх хай насичаються, бо відступство безумних заб'є їх, і безпечність безтямних їх вигубить!» (Прип. 1:29–32).

Однак Бог до нас більш прихильний, ніж ми самі до себе, і Він не відкине нас назавжди. (Present Truth. 18 жовтня 1900 р.)

Притча про блудного сина.
Урок 4. Пробудження свідомості

(Луки 15:11–32)

Нарешті юнак «спам'ятався» (вірш 17). Увесь цей час він був ніби не при собі. Думаючи, що живе, він насправді був мертвий. **Кожен, хто живе в гріху, мертвий, навіть коли живе. Він носить у собі тіло смерті. Страждання – це не суцільне зло.** «Доки я не страждав, блудив був, та тепер я держусь Твого слова» (Псал. 119:67).

Люди дивуються, чому Господь допускає такі страждання. **Якби вони схаменулися, то зрозуміли б, що те, що вони тепер переживають, – лише друга стадія їхніх задовольень.** Ніхто не страждає просто так, даремно. **По суті, немає різниці між нинішнім стражданням і колишньою уявною насолодою; і останнє – найблагословенніша частина всього, бо воно приводить нас до тям.** **Якби все це життя було лише насолодою, ми ніколи не побажали б перейти від смерті до життя.** (Present Truth. 18 жовтня 1900 р.)

Притча про блудного сина.

Урок 5. Достаток у домі Отця

(Луки 15:11-32)

У домі Отця – достаток. Христос прийшов, «щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали» (Івана 10:10). Немає меж Його доброти. **Він ділиться з нами Своїм життям, і водночас у Нього залишається стільки ж.** І оскільки після того, як Він дає всім, у Нього нічого не меншає, і Він завжди незмінний у Своїй волі, то звідси випливає, що для нас є надія навіть після того, як ми змарнували своє життя в розгульному існуванні.

Христос нагодував голодні натовпи п'ятьма хлібами, подаючи хліб зі Свого власного буття, і після того, як усі наситилися, залишилося більше, ніж було спочатку. **Так і в нашому випадку немає ні найменшого натяку на те, що батько збіднів, розділивши майно.** Навіть його наймані слуги мали достатньо і з надлишком; а коли блудний син повернувся, його прийняли на колишнє місце в родині, і не було жодної ознаки нестачі. Він отримав ту саму частку, ніби ніколи й не залишав дому.

Так і Бог приймає нас, навіть після того, як ми розтратили даровані нам сили й життя, і щедро дає нам, не докоряючи за нашу нерозсудливість. Коли ми приходимо з покаанням і визнаємо свій гріх, Йому немає потреби знову й знову нагадувати нам про нього. Він забуває його і наділяє нас так рясно, що не залишається нічого, що нагадувало б про минуле. «Гріхи молодечого віку мого та провини мої не пригадуй» (Псал. 25:7).

Ця молитва натхненна Святим Духом, і ми можемо бути впевнені, що вона буде почута. **Якщо Бог не пам'ятає наших гріхів, то й нам цілком можна забути їх у достатку праведності та сили, які Він дарує.** Усе, що нам потрібно пам'ятати, – це те, що самі по собі ми немічні й грішні, і що живемо лише завдяки тому забезпеченню, яке наш Отець дає нам мить за миттю. Нехай кожен тремтячий грішник знає, що в Господа є милість, бо «... велике визволення з Ним» (Псал. 130:7).

– «Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталося нове!» (2 Кор. 5:17).

– «Не згадаються речі колишні, і не прийдуть на серце!» (Ісаї 65:17).

– «Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водяним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!» (Ефес. 5:25–27).

Для кожної недуги є ліки в Христі. Від кожної хвороби є досконале зцілення. Ісус Христос робить цілком здоровим. Витрачені сили можуть бути відновлені: «А ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати і не потомляться, будуть ходити і не помучаться!» (Ісаї 40:31).

«Благослови, душе моя, Господа, і не забувай за всі добродійства Його! Всі провини Твої Він прощає, всі недуги твої вздоровляє. Від могили життя твоє Він визволяє, Він милістю та милосердям тебе коронує. Він бажання твоє насичає добром, відновиться, мов той орел, твоя юність!» (Псал. 103:2–5).

Він покаже нам дорогу життя, на якій – повнота радості й вічне блаженство. Кожен, хто повертається до дому Отця, має обітницю: «Вони з ситости дому Твого напоюються, і Ти їх напуваєш з потоку Своїх солодоців, бо в Тебе джерело життя» (Псал. 36:8, 9).

Приходячи до Христа і навчаючись у Нього, ми дізнаємося, як жити так, щоб не просто якимось існувати, незважаючи на помилки минулого, але й нейтралізувати всі ці помилки. Нехай кожна пригноблена і страждаюча людина, яка несе наслідки колишніх помилок і гріхів, учинених у сліпому незнанні та невірстві, знає, що в Бозі є досконале зцілення тіла і розуму. **Воно здобувається не в якомусь шарлатанському зіллі, а в дотриманні закону життя у Христі.**

Ісус Христос – великий Лікар, Який ніколи не програє справи, за які береться, і нікого не виганяє, хто приходить до Нього. Отже, прийди до Нього і знайди їжу, одяг та «недосліджене багатство». (Present Truth. 18 жовтня 1900 р.)

Гарантований прийом

(Луки 15:11–32)

У притчі про блудного сина Спаситель викладає деякі принципи, якими Він керується у Своему ставленні до грішників, що каються. **Немає такої глибини злиднів або настільки огидного падіння, яке було б недосяжним для Його Божественного співчуття.** Правда, що всі ми, подібно до сина з притчі, не маємо жодного законного права на Господа. Ми вже отримали все, що Він міг дати, і розтратили своє майно в розгульному житті. Але Божі дари безмежні. **Люди можуть думати про себе, що вони напевно вичерпали любов і довготерпіння Бога, але це не так,** бо «милість Його навіки». Вони вірять, що Він любив їх раніше, але то було в той час, коли вони були порівняно невинні. Тепер же, коли вони наблизяться до Нього, їм здається, що їх зустрінуть лише гнів і осуд.

Багато хто, хто, подібно до бідного свинопаса з притчі, прийшов до тями, відчуває, що не сміє наблизитися до Господа такими, якими вони є. **Вони сумніваються, чи достатня Його любов, щоб пробачити гріхи, які в їхніх власних очах стали жахливими, і сатана намагається вселити їм страх наближатися до Бога доти, доки їхнє гостре відчуття провини хоч трохи не притупиться.** Але якщо вони прислухаються до його підступних навіювань і чекатимуть, марно сподіваючись з'явитися в менш негідному вигляді, **те, що притуплює усвідомлення гріха, водночас відніме і бажання повернутися до Господа.**

Бог знає нас такими, якими ми є насправді. Він не розчарується в нас, коли ми виявляємо власну незмінну слабкість. «Я знав, що ти вчиниш дуже підступно», – каже Він; і та любов, яка могла передбачити нашу невірність і все ж любити нас, передбачила, щоб ми були оперезані вірністю (див. Ісаї 11:5). Ми можемо сміливо прийти, саме такими, якими ми є, до престолу благодаті й знайти милість для нашої потреби, бо Той, Хто є нашим Первосвященником на небі й Хто був спокушений у всьому, подібно до нас, не соромиться називати нас братами. Він поводить з нами не за нашими заслугами і не за множиною наших злочинів, а за «Своею милістю».

Коли блудний син наважився подумати про повернення додому, він не смів сподіватися, що його приймуть як сина. Якби йому дозволили бути хоча б слугою, його доля була б незрівнянно кращою за нинішнє становище. Йому й на думку не спадало, що його й далі вважають сином. Бог робить для нас більше, ніж ми можемо просити або уявити. Його милість сягає небес, а Його вірність простягається до хмар. Хоч ми й не вірні, Він залишається вірним. «Я вибрав тебе й не відкинув тебе» (Ісаї 41:9). Тому кожен, хто прагне повернутися до Господа, може приходити з упевненістю. Бог Сам дав таким людям слова, які слід сказати, і це є запевненням, що ці слова не будуть промовлені даремно. «Візьміть із собою

слова, та й зверніться до Господа, до Нього промовте: Прости нам усяку провину, та добре прийми, і ми принесемо у жертву плода своїх уст!» (Осії 14:2). Обіцянка тим, хто вживає ці слова з вірою, така: «Ворохобність їхню вилікую, добровільно любитиму їх, бо Мій гнів відвернувся від нього» (вірш 5).

І яке ж становище тих, хто так повертається до Господа за Його власним запрошенням? Воно виражене в словах батька до старшого сина: «Ти завжди зо мною, дитино, і все моє то твоє!» Господь обіцяв, що ніколи не залишить нас і не покине нас, і робить нас, як Своїх дітей, Своїми спадкоємцями, співспадкоємцями з Ісусом Христом. І дивовижно те, що це становище невимовного блаженства й безкінечної радості призначене не лише для тих, хто ніколи не відходив від Отця, але й вільно пропонується всім, хто нині перебуває в тій глибині, до якої довели їхні гріхи, хто харчується стручками й терпить нужду в усьому. Усі вони можуть піднятися зі свого приниження і піти до свого Отця з повною впевненістю, що, коли вони ще далеко, Сам Отець вийде їм назустріч і прийме їх з любов'ю та повним прощенням. (Present Truth. 9 березня 1899 р.)

Здоровий глузд

(Луки 15:17, 18)

Блудний син розтратив усе своє майно, ведучи розпусне життя в далекій країні, «насолоджуючись життям» і «добре проводячи час», як кажуть багато хто. Так, без сумніву, думав і він – доти, доки в нього не скінчилися гроші, і він не почав голодувати настільки, що став заздрити свиням через їхню жалюгідну їжу. Але, «тоді він спам'ятався й сказав: Скільки в батька мого наймитів мають хліба аж надмір, а я отут з голоду гину! Устану, і піду я до батька свого, та й скажу йому: Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе...» (Луки 15:17, 18).

Вираз «спам'ятався» добре відомий і вживається для позначення того, що людина прийшла до тями після періоду непритомності або психічного розладу. Цей молодий чоловік був божевільний, збожеволівши від похоті, пристрастей і блиску світу; але нарешті, він прийшов до тями і побачив усе таким, яким воно було насправді.

Його випадок наведено як показовий. **Жоден грішник не перебуває у здоровому глузді.** У світі поширена думка, що коли людина стає щирим християнином, настільки, що це спричиняє різку й радикальну зміну в її житті, вона «втрачає розум»; але ця думка ґрунтується на тому самому принципі, за яким будь-яка божевільна або сп'яніла людина вважає, що й інші перебувають у її становищі, а вона сама – у здоровому глузді.

Істина ж полягає в тому, що **справжній християнин – єдина абсолютно розсудлива людина.** «Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму» (2 Тим. 1:7).

Він дає нам Свій власний розум, який є найвищою мудрістю, хоча світ може називати цю мудрість божевіллям. **Жодна людина на землі ніколи не збожеволіла від прийняття Євангелія Христа.** Це неможливо.

Господь виганяє злих і нечистих духів і залишає стражденну душу, яка була дикою й некерованою, «убрану... і при умі» (Марка 5:15).

Мир і спокій приходять через Євангеліє. Тому, коли ви чуєте про когось, хто страждає на «релігійну манію», знайте, що це відбувається через те, що він не захопився за вічне життя, яке і становить сутність християнства. (Present Truth. 28 червня 1900 р.)

Негайна відповідь Бога

(Луки 15:17–21)

Коли блудний син «спам'ятався» (Луки 15:17), оговтався після свого божевільного життя і знову знайшов розум, він заздалегідь склав промову, яку збирався виголосити своєму батькові, щойно побачить його після повернення. Ось що він мав намір сказати: «Устану, і піду я до батька свого, та й скажу йому: Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе... Недостойний я вже зватись сином твоїм; прийми ж мене, як одного з своїх наймитів...» (Луки 15:18, 19).

Але слід зауважити, що він не повторив усієї цієї промови. Він справді сказав: «Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе, і недостойний вже зватися сином твоїм» (вірш 21), – **але далі він не встиг. Батько не дав йому часу просити про те, щоб стати наймитом.**

Він повернувся, визнав свій гріх і зізнався у своїй негідності називатися сином – і цього було досить. І одразу батько вигукнув: «Сину мій!»

Так і Бог закликає нас повернутися, кажучи: «Тільки пізнай же провину свою, бо ти проти Господа, Бога свого повстала» (Єрем. 3:13). «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Івана 1:9).

Так, і Він не чекає, щоб ми вдавалися в усі подробиці; Він не вимагає, щоб ми перелічували всі наші злі вчинки.

Щойно ми скажемо: «Я згрішив», – Він перериває нас словами: «Ти праведний».

Коли ми говоримо: «Я не вартий називатися Твоїм сином», – Він вигукує: «Це Мій син».

Так Він виконує Своє слово: «І станеться, поки покличуть, то Я відповім, вони будуть іще говорити, а Я вже почую!» (Ісаї 65:24). (Present Truth. 18 жовтня 1900 р.)

ВЕРЕСЕНЬ

Турбота про майбутнє. Частина 1

(Луки 16:1–13)

«Оповів же Він їм учням Своїм: Один чоловік був багатий, і мав управителя, що оскаржений був перед ним, ніби він переводить маєток його. І він покликав його, і до нього сказав: Що це чую про тебе? Дай звіт про своє управління, бо більше не зможеш рядити. І управитель почав міркувати собі: Що я маю робити, коли пан управління відійме від мене? Копати не можу, просити соромлюсь. Знаю, що я зроблю, щоб мене прийняли до домів своїх, коли буду я скинений із управління. І закликав він нарізно кожного з боржників свого пана, та й питається першого: Скільки винен ти панові моєму? А той відказав: Сто кадок оливи. І сказав він йому: Візьми ось розписку свою, швидко сідай та й пиши: п'ятдесят. А потім питається другого: А ти скільки винен? І той відказав: Сто кірців пшениці. І сказав він йому: Візьми ось розписку свою й напиши: вісімдесят. І пан похвалив управителя цього невірного, що він мудро вчинив. Бо сини цього світу в своїм поколінні мудріші, аніж сини світла. І Я вам кажу: Набувайте друзів собі від багатства неправедного, щоб, коли проминеться воно, прийняли вас до вічних осель. Хто вірний в найменшому, і в великому вірний; і хто несправедливий в найменшому, і в великому несправедливий. Отож, коли в несправедливім багатстві ви не були вірні, хто вам правдиве довірить? І коли ви в чужому не були вірні, хто ваше вам дасть? Жаден раб не може служити двом панам, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові й мамоні служити!» (Луки 16:1–13).

Те, що ця притча призначена для повчання про небесні істини, є очевидним; тому ми можемо зрозуміти, що під господарем дому мається на увазі Бог, а ми є Його управителями. Це підтверджується наступним текстом: «Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всілякої Божої благодаті» (1 Петра 4:10).

Оскільки це ясно випливає з самого тексту, ми можемо використовувати його як керівництво для подальшого розуміння.

«А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Ефес. 4:7). Благодать Божа дана нам у Христі. Він є сяйво слави Отця (Євр. 1:3), і благодать, яку Бог дарує, є «...за багатством слави Його» (Ефес. 3:16).

Ця благодать дана не кільком, а всім, як ми щойно прочитали. «Бо з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей» (Тита 2:11).

«Христос, наше життя» (Колос. 3:4). **Він – не життя лише небагатьох, але всіх**, бо Він є «життя» (Івана 14:6). **Іншого життя немає**. «І життя було в Нім, а життя було Світлом людей» (Івана 1:4). «Бо Сам дає всім і життя, і дихання, і все» (Дії 17:25).

«Дар благодаті» – це дар життя у Христі. Христос, Який є життя, даний кожній людині, і Його життя є проявом різноманітної Божої благодаті, управителями якої ми поставлені.

Отже, життя є тим даром, яке Господар довірив нам.

Управителя звинуватили не в прямому розкраданні, а в розтраті майна господаря, що по суті одне й те саме. Це вираз тотожний тому, що вжито в 15-му розділі, де сказано, що блудний син «розтратив масток». **Життя від Бога – ось те, над чим ми поставлені управителями, і саме його ми змарнували.**

Мало хто розглядає життя як священний дар, який слід берегти. Більшість вважає, що їхнє життя належить їм самим, і вони можуть робити з ним, що хочуть; але такі повинні знати, що їм доведеться дати звіт у своєму управлінні. Люди можуть якийсь час жити безтурботно, але день розплати неодмінно настане. «Тішся, юначе, своїм молодечтвом, а серце твоє нехай буде веселе за днів молодощів твоїх! І ходи ти дорогами серця свого й видінням очей своїх, але знай, що за все це впровадить тебе Бог до суду!» (Екл. 11:9). «Тому кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові» (Римл. 14:12).

Жодна притча не призначена для того, щоб у всіх подробицях точно відповідати тому, що вона ілюструє. Насправді після того, як нас покличуть до звіту, вже не буде можливості подбати про майбутнє; але ця притча дана як застереження, поки ще є час. Тому управитель зображений як той, хто дбає про себе вже після того, як пан зажадав від нього звіту про справи.

По суті, нам надана та сама можливість, бо ми читаємо останню звістку вічного Євангелія: «Побійтеся Бога та славу віддайте Йому, бо настала година суду Його, і вклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і водні джерела!» (Об'явл. 14:7).

Ця застережна звістка звучить і нині, даючи нам можливість привести свої звіти в такий стан, щоб ми могли без страху представити їх на перевірку. (Present Truth. 25 жовтня 1900 р.)

Турбота про майбутнє. Частина 2

(Луки 16:1–13)

План управителя щодо забезпечення свого майбутнього — це те, на що особливо звертається наша увага. Він покликав боржників свого господаря і почав робити їм поступки, бо саме до цього зводилися його дії. Зменшивши на п'ятдесят мір пшениці та на двадцять мір олії борги двох боржників, управитель фактично подарував їм цю частину.

Немає підстав вважати, що господар зазнав збитків унаслідок цієї дії або що управитель якось ошукав свого господаря. Такий грубий спосіб, як підробка рахунків і обкрадання власника, легко викривається, і виявивши шахрайство, господар покарав би управителя, а не похвалив його. **Цілком очевидно, що управитель покрив різницю за свій рахунок, бо у нього, безсумнівно, було щось, що він міг назвати своїм після закінчення служби.**

Хтось може запитати: «Навіщо йому було турбуватися про те, як жити після того, як його позбавлять управління, якщо у нього було власне майно?»

Відповідь проста: у нього були деякі кошти, але їх було недостатньо на довгий період часу; тому, замість того, щоб нерозумно накопичувати цю малу частку, він щедро роздав її, знаючи, що вона повернеться до нього багаторазово примноженою, коли він потребуватиме. Якщо він надасть допомогу боржникам свого господаря, вони з радістю приймуть його у свої домівки, і після розрахунку з господарем він ніколи не залишиться без даху над головою. З мудрою передбачливістю він подбав про майбутнє.

«І пан похвалив управителя цього невірного, що він мудро вчинив. Бо сини цього світу в своїм поколінні мудріші, аніж сини світла» (Луки 16:8).

Як це розуміти? Ось як: сини цього віку старанно намагаються, наскільки вміють, забезпечити своє майбутнє, наскільки вони його бачать. Правда, вони не заглядають далі цього земного життя, але в межах свого покоління вони поводяться розумно.

Сини ж світла мають перед собою вічне життя, проте багато хто з них чинить так, ніби існує тільки це життя. У цьому вони менш мудрі, ніж сини цього світу. Вони тримаються за це життя і його блага так, ніби це все, забуваючи, що «хто дбатиме зберегти свою душу, той погубить її, а коли хто погубить, той оживить її» (Луки 17:33).

Людина цього світу, не знаючи нічого, крім цього життя, міцно тримається за нього і за все, що воно містить; але дитина світла, якщо вона така ж мудра у своєму поколінні, як людина світу, зрікається цього життя з усіма його скарбами, щоб здобути життя вічне.

«Був один чоловік, якого багато хто називав божевільним: чим більше він віддавав, тим більше у нього було» (Джон Буньян, «Подорож пілігрима», ч. II).

Спаситель каже: «Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть. Бо де скарб твій, там буде й серце твоє!» (Матв. 6:20, 21).

Багатому юнакові Він сказав: «Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добра свої та й убогим роздай, і матимеш скарб ти на небі» (Матв. 19:21).

«Наказуй багатим за віку теперішнього, щоб не неслися високо, і щоб надії не клали на багатство непевне, а на Бога Живого, що щедро дає нам усе на спожиток, щоб робили добро, багатилися в добрих ділах, були щедрі та пильні, щоб збирали собі скарб, як добру основу в майбутньому, щоб прийняти правдиве життя» (1 Тим. 6:17–19), – або «життя, яке є справжнім життям».

Усі ці слова відповідають сказаному в нашому уроці: «Набувайте друзів собі від багатства неправедного, щоб, коли проминеться воно, прийняли вас до вічних осель» (Луки 16:9).

Чи впливає з цього, що небо можна купити? Ні в якому разі. Ми не можемо купити небо; **але, віддаючи це життя, ми здобуваємо життя вічне**. І ми показуємо, що віддаємо це життя, коли відмовляємося від того, що належить лише до цього світу.

Урок узагальнюється в таких словах: «Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі. Бож ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом. Коли з'явиться Христос, наше життя, тоді з'явиться з Ним у славі і ви» (Колос. 3:2–4).

Ми не маємо влади над життям, щоб утримати його; лише Бог, Джерело життя, може його зберегти. Тому, коли замість того, щоб триматися за це теперішнє життя і за все, що до нього належить, ми віддаємо його під Його опіку, воно буде чекати нас на суді, коли ми даватимемо звіт за своє управління.

Христос каже нам: «Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили» (Матв. 25:40). «Хто милостивий до вбогого, той позичає для Господа, і чин його Він надолужить йому» (Прип. 19:17).

Благодать Христова, управителями якої ми поставлені, є благодаттю дарування. «Бо ви знаєте благодать Господа нашого Ісуса Христа, Який, будши багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убозством» (2 Кор. 8:9).

Як Він виявив Свою любов до нас, віддавши Себе за нас, так і ми виявляємо свою любов до Нього, віддаючи себе іншим. Ми можемо робити це навіть тоді, коли у нас немає грошей. Сила – це те, чим заробляються гроші; тому **той, хто віддає свої сили для блага інших, дає більше, ніж той, хто жертвує тисячі, але стримує самого себе.**

Те, як ми використовуємо це життя, визначає, чи матимемо ми життя майбутнє. **Це життя – лише короткий відрізок вічності, даний нам, щоб показати, як ми його цінимо.** Якщо ми марнуємо це життя, то як можемо сподіватися, що Бог продовжить його для нас у вічності? «Отож, коли в несправедливім багатстві ви не були вірні, хто вам правдиве довірять? І коли ви в чужому не були вірні, хто ваше вам дасть?» (Луки 16:11, 12).

Якщо ми не користуємося мудро земними речами, ми не можемо очікувати, що нам будуть довірені скарби незрівнянно більшої цінності.

Тож користуйтеся цим життям, не зловживаючи ним, пам'ятаючи, що нам потрібно дбати не лише про кілька років, а й про вічність, і що єдиний шлях до цього – віддати все Тому, Хто є вічний. (Present Truth. 25 жовтня 1900 р.)

Притча про багатія та Лазаря

(Луки 16:19–31)

«Один чоловік був багатий, і зодягався в порфіру й віссон, і щоденно розкішно бенкетував. Був і вбогий один, на ім'я йому Лазар, що лежав у воріт його, струпами вкритий, і бажав годуватися кришками, що со столу багатого падали; пси ж приходили й рани лизали йому... Та ось сталося, що вбогий умер, і на Авраамове лоно віднесли його Анголи. Умер же й багатий, і його поховали. І, терплячи муки в аду, звів він очі свої, та й побачив здаля Авраама та Лазаря на лоні його. І він закричав та сказав: Змилуйся, отче Аврааме, надо мною, і пошли мені Лазаря, нехай умочить у воду кінця свого пальця, і мого язика прохолодить, бо я мучуся в полум'ї цім!... Авраам же промовив: Згадай, сину, що ти вже прийняв за життя свого добре своє, а Лазар так само лихе; тепер він тут тішиться, а ти мучишся. А крім того всього, поміж нами та вами велика безодня поставлена, так що ті, що хочуть, переходити не можуть ізвідси до вас, ані не переходять ізвідти до нас. А він відказав: Отож, отче, благаю тебе, щоб його ти послав у дім батька мого, бо п'ятьох братів маю, хай він їм засвідчить, щоб і вони не прийшли на це місце страждання! Авраам же сказав: Вони мають Мойсея й Пророків, нехай слухають їх! А він відказав: Ні ж бо, отче Аврааме, але коли прийде хто з мертвих до них, то покаються. Йому ж він відказав: Як Мойсея й Пророків не слухають, то коли хто й із мертвих воскресне, не йнятимуть віри!» (Луки 16:19–31).

Мабуть, немає іншого місця Писання, яке викликало б стільки суперечок, як це, і жодного, яке так часто піддавалося б найгрубішому з усіх способів тлумачення – приватному тлумаченню; тобто тлумаченню за звучанням, а не за змістом, тлумаченню відповідно до наперед сформованих уявлень, без урахування контексту чи свідчення інших місць Писання з того ж питання. Тому першим і головним завданням тлумача цього уривка – звільнити розум слухачів від хибних уявлень, показавши, чого він не означає.

Те, що це місце Писання має характер притчі, очевидно, бо буквальноне застосування всіх його виразів перетворює його на нісенітницю. Дійові особи представлені як люди у плоті, що володіють усіма органами та всіма бажаннями звичайної людини. У них є очі, язик, лоно, здатність говорити, спрага, любов до братів і так далі. Але як Лазар міг перебувати на лоні Авраама? Якщо Лазар був узятий туди, то й усі спасенні мали б бути там також, що є неможливим. Вже саме це показує, що це не буквальнона розповідь.

Більше того, загальне свідчення Писання про стан людини після смерті показує, що ця розповідь не може бути описом реальної події. В Екл. 9:5, 6 ми читаємо: «Бо знають живі, що помруть, а **померлі нічого не знають**, і заплати немає вже їм, бо забута і пам'ять про них, і їхнє кохання, і їхня ненависть, та заздросці їхні загинули вже, і нема вже їм частки навіки ні в чому, що під сонцем

тим діється!» І це узгоджується зі словами в Йова 14:21: «Чи сини його славні, того він не знає, чи в прикрому стані того він не відає». Давид також каже: «Не надійтесь на князів, на людського сина, бо в ньому спасіння нема: вийде дух його і він до своєї землі повертається, того дня його задуми гинуть!» (Псал. 146:3, 4). І Єзекія сказав: «Бо не буде ж шеол прославляти Тебе, смерть не буде Тебе вихваляти... Не мають надії на правду Твою ті, хто сходить до гробу» (Ісаї 38:18).

Це сильні й чіткі твердження. Їх не можна ігнорувати або звести нанівець тлумаченням, не заперечуючи тим самим богонатхненності Писання, частиною якого вони є. Ми повинні вірити, що вони означають саме те, що говорять; а тому знаємо, що уривок, який ми вивчаємо, не може означати, ніби дві людини справді вели ту розмову після смерті. Оскільки людина в могилі нічого не знає, не усвідомлює ні добробуту, ні нещастя своїх синів, і її думки припинилися, очевидно, що після смерті вона не може турбуватися про добробут своїх братів.

Але хтось може заперечити: «Чому ми не маємо такого ж права стверджувати, що існує свідомий стан після смерті, на підставі цього місця з Луки, як ви маєте право стверджувати про несвідомість після смерті на підставі щойно наведених текстів?» З цієї причини: якщо з одного тексту ми будемо виводити свідомість померлих, а з іншого – їхню несвідомість, то ми змусимо Писання суперечити самому собі і тим самим відкинемо його богонатхненність. Однак слова Соломона, Давида, Йова та Єзекії є однозначними фактами, тоді як вірші у Луки не є буквальними, а притчею. Тому ми повинні тлумачити образне й алегоричне у злагоді з буквальним і реальним, або, принаймні, так, щоб воно не суперечило фактам.

Розглянемо ще одну думку. Давид був благочестивою людиною, улюбленою Господом, як і Авраам. Але про Давида Петро, сповнений Святого Духа, сказав: «**Не зійшов бо на небо Давид**» (Дії 2:34). І Павло сказав: «Бо Давид, що часу свого послужив волі Божій, спочив, і злучився з отцями своїми, і **тління побачив**» (Дії 13:36). Якщо Давид не піднявся на небо, то ні Авраам, ні будь-який інший святий не піднявся туди.

Тепер звернімо увагу на кілька моментів самої притчі. «Вбогий умер, і на Авраамове лоно віднесли його Анголи. Умер же й багатий, і його поховали». Що саме було віднесено на лоно Авраамове? Чи це був той самий Лазар, який лежав біля воріт багача? Чи був він віднесений туди особисто? Ми вже бачили, що це неможливо. Ті, хто інтерпретує притчу як вчення про стан людей після смерті, одноставно стверджують, що тільки душа або дух Лазаря був перенесений на лоно Авраамове. Але зверніть увагу: суб'єкт не змінюється. Той самий, хто помер, був перенесений. «Вбогий умер, і на Авраамове лоно віднесли його». Чи скажемо ми, що це означає: «вбогий умер, і на Авраамове лоно віднесли його дух»? Ні. Сказано, що Лазар помер, і що він – той самий, хто помер – був віднесений на лоно Авраамове. Якщо стверджувати, що померло лише його тіло, то тоді саме тіло й було перенесено. Якщо ж говориться, що була віднесена душа, то тоді саме душа і померла.

Так само говориться і про багатія: те саме, що померло, те й було поховане. Але якщо стверджувати, що вираз «вбогий умер, і на Авраамове лоно віднесли його» означає, що він помер, а його душа була віднесена, то слід також стверджувати й те, що слова «умер же й багатий, і його поховали» означають, що помер багач, а його душа була похована. Все це лише показує, що даний уривок не є буквальним описом реальної події і тому не має ніякого відношення до питання про стан людини після смерті. Те, що померлі люди тут зображені як такі, що розмовляють, аж ніяк не доводить, що померлим властиво говорити, так само як і те, що в Суд. 9:8–15, дерева, виноградна лоза і терновий куш зображені такими, що розмовляють, не доводить, що деревам і рослинам властива людська мова.

Слід також пам'ятати, що ангели не переносять святих до їхньої нагороди в момент смерті. Ісус сказав, що ті, хто служив Йому, виявляючи милосердя до тих, хто не міг їм віддячити, отримують винагороду «за воскресіння праведних» (Луки 14:14). Воскресіння праведних відбудеться тоді, коли Сам Господь із наказом, при голосі Архангела та при Божій сурмі зійде з неба (1 Сол. 4:16). Голос Архангела кличе їх із їхніх могил (Івана 5:28, 29). У цей час «пошле Анголів Своїх Він із голосним сурмовим гуком, і зберуть Його вибраних від вітрів чотирьох, від кінців неба аж до кінців його» (Матв. 24:31). Саме тоді вони побачать знищення нечестивих, і не раніше. Хоча випробувальний час для людини закінчується зі смертю, суд не визначає її долю аж до того часу (Євр. 9:28), тобто до приходу Христа (1 Кор. 4:5; 2 Кор. 5:10). Тому ми знаємо, що притча про багатія і Лазаря не була дана для того, щоб показати стан людей після смерті. Описані в ній події могли відбутися тільки після приходу Христа і воскресіння.

Що ж тоді вчить нас цей уривок Писання? На це питання відповісти важче. Ніхто не має права з упевненістю стверджувати, що саме означає притча, якщо сама вона не пояснена в Писанні. «Жодне пророцтво в Писанні від власного вияснення не залежить» (2 Петра 1:20), – тобто жодне місце Писання не є поясненням самого себе. Якби тлумачі та дослідники Біблії приділяли цьому тексту стільки ж часу, скільки вони витрачають на спроби підігнати його під свої погляди, безсумнівно, було б більше розуміння його змісту. Проте ми можемо бути впевнені, що притча побічно доводить: **смерть припиняє випробування. Вона також вчить, що земне процвітання не є ознакою прихильності Бога. Це був вкрай необхідний урок для юдеїв. Вони зневажали бідних і вважали багатство доказом Божої милості до них.** Звісно, ті, хто дотримувався такого погляду, легко звикали використовувати сумнівні засоби для примноження свого багатства, переконуючи себе, що **мета виправдовує засоби.**

Ще одне, чого не можна випускати з уваги, – це доказ того, що Біблія є найвищим авторитетом. Жодні явища не можуть замінити чітких тверджень Писання. «Вони мають Мойсея й Пророків, нехай слухають їх!» «Як Мойсея й Пророків не слухають, то коли хто й із мертвих воскресне, не йнятимуть віри!» (вірші 29, 31). Це вірно в загальному сенсі. **Якщо людина не бажає бути**

переконаною Біблією, ніщо не переконає її; і коли вона починає вірити в щось на підставі явищ, які вона спостерігала, – наприклад, у життя після смерті через нібито появи померлих друзів, – її віра завжди набуває форми, не схваленої Писанням. Особливо це стосувалося юдеїв, бо, оскільки вони відмовилися повірити в істинність претензій Христа на підставі Мойсея і пророків, які свідчили про Нього, Його чудесне воскресіння лише ще більше їх озлобило. (Signs of the Times. 4 серпня 1890 р.)

Багатство і бідність

(Луки 16:19–31)

Фарисеї мали уявлення, ніби матеріальне становище людини в цьому світі є показником міри Божої любові до неї і свідченням її стану в майбутньому світі; і це уявлення, завдяки вченню фарисеїв, стало дуже поширеним серед юдеїв.

Насправді, не так вже й важко знайти прихильників такої ідеї, **оскільки всі люди схильні вважати, що земне благополуччя є головною метою людського існування**. Багатим легко уявити, що у них все добре і щодо майбутнього світу; тоді як бідні завжди схильні думати, що їхня важка доля пояснюється тим, що Бог не піклується про них.

Люди завжди були готові розглядати страждання як Божий суд, а не як засіб передачі необхідного повчання і благословення. Такою була й основна теза трьох друзів Йова. Вони постійно дорікали йому за те, що він був дуже поганою людиною, кажучи, що його жалюгідний стан – тому доказ.

Саме для того, щоб протидіяти цьому хибному уявленню, Христос і виголосив притчу про багатія та Лазаря. Перед цим Він у притчі про невірного управителя показав, наскільки необхідно збирати скарби на небі, завершивши її словами: «Жаден раб не може служити двом панам, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові й мамоні служити! Чули все це й фарисеї, що були сріблολюбці, та й стали сміятися з Нього. Він же промовив до них: Ви себе видаєте за праведних перед людьми, але ваші серця знає Бог. Що бо високе в людей, те перед Богом гидота» (Луки 16:13–15).

Потім Він почав говорити відому притчу, яка ілюструє це висловлювання. Те, що це саме притча, а не розповідь про реальну подію, ясно з самого тексту притчі. Мова тут образна.

Щоправда, на початку ми бачимо те, що могло б відбуватися будь-де – і справді, це картина дуже поширеного стану: багатство й убогість поруч і в різкому контрасті; але далі читаємо, що жебрак помер і був віднесений ангелами «...на Авраамове лоно» (вірш 22).

Яким же містким має бути лоно Авраама, якщо всі праведники переносяться на спокій саме туди! І тут багато хто скаже: «Це всього лише образний вираз для раю або неба». Саме так, і це показує, що вся ця розповідь – притча, а не опис реальної розмови між людиною на небі й іншою, що перебуває в пеклі.

Так само, як «Авраамове лоно» є образним висловом, так і тут за допомогою мовного образу померлі зображені такими, що розмовляють, хоча ми знаємо: «і їхнє кохання, і їхня ненависть, та заздрощі їхні загинули вже, і нема вже їм частки навіки ні в чому, що під сонцем тим діється!... Тож іди, їж із радістю хліб свій, та з серцем веселим вино своє пий, коли Бог уподобав Собі твої вчинки!» (Екл. 9:6, 7).

Подібним же чином дерева і рослини представлені такими, що розмовляють і виходять, щоб обрати собі царя: «І сказали вони до оливки: Царюй ти над нами! А оливка сказала до них: Чи я загубила свій товщ, що Бога й людей ним шанують, і сторожити піду над деревами? І сказали дерева до фіги: Иди ти, та й над нами царюй! І сказала їм фіга: Чи я загубила свої солодоші та свій добрий врожай, і сторожити піду над деревами? І дерева промовили до винограду: Иди ти, та й над нами царюй! І промовив до них виноград: Чи я загубив свого сока, що Бога й людей веселити, і сторожити піду над деревами? Тоді всі дерева сказали тернині: Иди ти, та й над нами царюй! А тернина сказала деревам: якщо справді мене на царя над собою помажете, підійдіть, поховайтесь в тіні моїй! А як ні, то ось вийде огонь із тернини, та кедри ливанські поїсть!» (Суд. 9:8–15).

Для того, хто знає Писання, ця притча в Євангелії від Луки не більше доводить, що померлі свідомі й цікавляться справами живих, ніж притча Йотама доводить, що дерева, виноградні лози й тернові кущі ходять по країні, розмовляють і ведуть між собою справи.

Прочитаймо кілька тверджень: «А помре чоловік і зникає, а сконає людина то де ж вона є?... Як вода витікає із озера, а річка спадає та сохне, так і та людина покладеться й не встане, аж до закінчення неба не збудяться люди та не прокинуться зо сну свого» (Йова 14:10–12).

Коли Христос прийде і «з гуркотом небо мине» (2 Петра 3:10), тоді ті, хто «сплять у земному поросі» (Дан. 12:2), «Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду» (Івана 5:28, 29).

Тоді збудуться ці слова: «Як помре чоловік, то чи він оживе? Буду мати надію по всі дні свого життя, аж поки не прийде заміна для мене! Кликав би Ти, то я відповів би Тобі, за чин Своїх рук сумував би» (Йова 14:14, 15).

Поки вони очікують цієї зміни, стан померлих є станом тління, як ми читаємо: «Якщо сподіваюсь, то тільки шеолу, як дому свого, в темноті постелю своє ложе... До гробу я кличу: О батьку ти мій! До черви: Моя мамо та сестро моя!...» (Йова 17:13, 14).

А перетворення, за покликком Господа, описується так: «Ось кажу я вам таємницю: не всі ми заснемо, та всі перемінимось, раптом, як оком змигнути, при останній сурмі: бо засурмить вона і мертві воскреснуть, а ми перемінимось!... Мусить бо тлінне оце зодягнутись в нетління, а смертне оце зодягтись в безсмертя» (1 Кор. 15:51-53).

Ці тексти наведені не з метою тлумачення притчі, а для усунення хибного її розуміння. Вона зовсім не призначена навчати чогось про стан мертвих; але оскільки деякі розглядали її саме так, ці тексти наводяться, щоб показати фактичний стан справ.

Коли розум звільнений від цього хибного уявлення, повчання притчі стає цілком ясним. Вона показує, що «чи ж не вибрав Бог бідарів цього світу за багатих вірою й за спадкоємців Царства, яке обіцяв Він тим, хто любить Його?»

(Якова 2:5). А також те, що ті, хто, не зважаючи на бідних Господніх, накопичують скарби для себе, виявлять, що ці багатства пожеруть їхню плоть, немов вогонь. «А ну ж тепер ви, багаті, плачте й ридайте над лихом своїм, що вас має спіткати: ваше багатство згнило, а ваші вбрання міль поїла! Золото ваше та срібло поіржавіло, а їхня іржа буде свідчити проти вас, і поїсть ваше тіло, немов той огонь! Ви скарби зібрали собі на останні дні! Ось голосить заплата, що ви затримали в робітників, які жали на ваших полях, і голосіння женців досягли вух Господа Саваота! Ви розкошували на землі й насолоджувались, серця свої вигодували, немов би на день заколення» (Якова 5:1–5).

«Хоч вона свою душу за життя свого хвалить, і славлять тебе, як для себе ти чиниш добро» (Псал. 49:18), але «що бо високе в людей, те перед Богом гидота» (Луки 16:15).

Притча містить не лише застереження для тих, хто «надію кладе на багатство непевне», але й розраду для бідних і страждених. **Вони не мають жодної підстави думати, що Бог забув про них.** Ми читаємо про Його народ: «В усякому утиску їхньому тісно було і Йому, і Ангол обличчя Його їх спасав. Любов'ю Своєю й Своїм милосердям Він викупив їх, і їх підніс і носив їх усі дні в давнину» (Ісаї 63:9).

Життя здається довготривалим стражданням для змученої душі, яка не бачить і не знає Господа; але вона повинна пам'ятати, що життя не обмежується кількома роками. Якщо ми приймаємо і злі, і добрі часи з вдячністю, як із руки нашого Отця, і знаємо, що страждаємо разом із Христом, то вічність належить нам, і «страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас» (Римл. 8:18).

Подумайте, яким незначним здаватиметься навіть найдовше життя в бідності й стражданнях, коли дивитися на нього після ста тисяч мільйонів років повноти радості в Царстві Божому, що буде лише початком вічності. «Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги, коли ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме дочасне, невидиме ж вічне!» (2 Кор. 4:17, 18).

Яким би не було ваше становище в житті – чи маєте ви достаток і спокій, чи бідність і страждання, – ніколи не забувайте дивитися на життя в перспективі вічності, і це вбереже вас як від гордині, так і від зневіри. (Present Truth. 1 листопада 1900 р.)

Готовність прощати

(Луки 17:4)

«І хоча б сім раз денно він провинивсь проти тебе, і сім раз звернувся до тебе, говорячи: Каюся, вибач йому!» (Луки 17:4). Ми повинні прощати так само, к і Бог простив нас у Христі: «А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!» (Ефес. 4:32). Про Божу готовність прощати читаємо: «Бо Ти, Господи, добрий і вибачливий, і многомилостивий для всіх, хто кличе до Тебе» (Псал. 86:5). **Господь не вимагає від нас бути більш поблажливими у прощенні, ніж Він Сам**; тому ми можемо бути певні, що коли звертаємося до Нього, кажучи: «Каюся», – ми отримуємо прощення. «Бо кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасений» (Римл. 10:13).

Коли Ісус сказав Своїм учням, наскільки вони мають бути готові прощати, вони відразу сказали Йому: «Додай Ти нам віри!», або: «Дай нам віру». **Вони усвідомлювали, що людській природі не властиво так щедро прощати.** Пробачити поодинокі образи не так вже й важко, якщо тільки вона не надто велика; але пробачити впертого кривдника – того, хто знову й знову чинить ту саму образу, – це рідкісна річ. Без віри цього неможливо зробити.

Що ж робить віра? Вона хапається за Божу праведність і приймає її для прощення наших власних гріхів. Коли наша віра робить для нас реальним той факт, що Бог вільно прощає нас, хоча ми неодноразово чинили ті самі провини проти Нього, тоді – і лише тоді – ми можемо бути довготерпеливими до наших ближніх. Тому це повчання про прощення є не лише настановою, а й великою вітхою, бо воно показує нам, як Бог прощає нас. (Present Truth. 27 вересня 1894 р.)

Примноження віри

(Луки 17:5)

Коли Господь говорив про необхідність прощення, апостоли сказали Йому: «Додай Ти нам віри!» (Луки 17:5). Багато людей і сьогодні підносять ту саму молитву – але їхні молитви марні, бо вони не розпізнають відповіді від Господа. «Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Римл. 10:17). **Якщо людина бажає більшої віри, їй потрібно лише уважніше слухати Слово Боже. Немає іншого джерела, звідки могла б прийти віра, і тому ми повинні звертатися за нею саме туди.**

Але слід пам'ятати, що слухати належить Слово Боже, а не слово людське. Якщо люди дійсно послані від Бога і проповідують тільки Слово, тоді все гаразд; однак ніколи не слід забувати, що **віра не може прийти від слухання слова людського**. Отже, очевидно, що, коли люди говорять, ми повинні вміти розрізняти, чи говорять вони Слово Боже, чи ні. А це означає, що ми самі повинні знати Боже Слово. **Ми маємо вивчати його самостійно, розпізнаючи в ньому Божий голос, щоб точно знати, що воно говорить.** Якщо це робити, то з вірою не буде жодних труднощів. Людина, яка терпляче присвячує себе вивченню Слова Божого, матиме віру так само напевно, як матиме силу, якщо споживає добру їжу й дихає чистим повітрям. (Present Truth. 1 серпня 1895 р.)

Негідні раби

(Луки 17:7–10)

Дуже важливий урок передає нам ілюстрація нашого Господа в Луки 17:7–10 «Хто ж із вас, мавши раба, що оре чи пасе, скаже йому, як він вернеться з поля: Негайно йди та сідай до столу? Але чи ж не скаже йому: Приготуй що вечеряти, і підпережись, і мені прислужувуй, аж поки я їстиму й питиму, а потому ти сам будеш їсти та пити? Чи ж він дякує тому рабові, що наказане виконав? Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: Ми нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!» Не лише серед католиків вважається можливим виконувати так звані надлишкові заслуги. Є дуже багато людей, які принаймні своїми вчинками вважають, **що можуть поставити Бога в борг перед собою. Любов до схвалення та переоцінка власних діл настільки поширені, що мало хто зовсім не має в собі хоча б слідів такого настрою.** У деякого склалося уявлення, ніби Бог веде свого роду дебетово-кредитовий рахунок, записуючи кожній людині її злі вчинки в борг, а добрі – у заслугу, і що якщо добрі вчинки переважають злі, то Бог начебто зобов'язаний дати їй нагороду. З таким – більш чи менш чітким – уявленням більшість мирських людей тішить себе думкою, що зрештою з ними все буде гаразд.

Багато віруючих нерідко уявляють, що Бог чимось зобов'язаний їм, і виявляють це різними способами. (1) Якщо вони жертвували досить щедро на Божу справу і не отримали, як їм здається, належного благословення, то починають утримувати свої пожертви. Вони не мають наміру трудитися для Господа, якщо не отримують негайно великої «віддачі» від своїх вкладень. (2) Іншим буває важко у скрутні часи забезпечити своїм сім'ям такий рівень життя, якого б вони хотіли, і тому вони кажуть: «Ми не можемо дозволити собі дотримуватися суботи». Іншими словами: «Якщо Бог не забезпечить мене всім, чого я хочу, нехай не очікує від мене служіння». (3) Ще інші шукають винагороди у визнанні своєї праці з боку братів. Якщо їхні зусилля не оцінюються належним чином, вони впадають у зневіру і відмовляються працювати, бо не відчують, що їх цінують.

Наш Господь виголошує осуд проти будь-якого подібного настрою. Підсумовуючи, Він каже: «Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: Ми нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!» **Правда в тому, що обов'язок лежить на людині. Сам факт, що Бог створив нас і підтримує наше життя, покладає на людину обов'язок служити Богові всім своїм єством.** Єремія каже: «Це милість Господня, що ми не погинули». Кожна мить життя людини покладає на неї ще більший обов'язок перед Богом, ніж вона коли-небудь може сподіватися виконати. І оскільки ця милість поширюється на всіх, то не лише той, хто називає себе християнином, зобов'язаний служити Богові. **Грішники так само зобов'язані Богові, як і ті, хто визнав себе Його слугами.**

Але якщо ми каємося і в усьому слухаємося Божих заповідей, яким тоді є наше становище? **Ми все одно залишаємося негідними рабами. Бог не стає багатшим від нашого служіння.** На нас лежить величезний борг гріхів, скоєних у минулому, і оскільки ми можемо виконувати лише свій щоденний обов'язок, ми й далі лишаємося боржниками. Якби Христос не був представлений «щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів» (Римл. 3:25), то навіть найкращі з людей не змогли б досягти неба.

І тому, після всього, що було зроблено, вічне життя має бути «даром Божим в Христі Ісусі, Господі нашім». Правильне усвідомлення цього допомогло б зберегти нас у покорі й уберегти від багатьох помилок, що виникають через нашу самовпевненість. Будьмо пильні, щоб не загордитися через віру, яку маємо, і таким чином не втратити Божу благодать, обіцяну смиренним. Чим більшою є наша справжня віра в Христа, тим більше ми визнаватимемо свою повну залежність від Нього і власну цілковиту неміч.

Прислухаймося до цих слів апостола: «Через дану мені благодать кажу кожному з вас не думати про себе більш, ніж належить думати, але думати скромно, у міру віри, як кожному Бог наділив» (Римл. 12:3). (Signs of the Times. 11 лютого 1889 р.)

Усяка чеснота – у Христі

(Луки 17:10)

Те, що в самих ділах немає жодної заслуги, Спаситель навчав Своїх учнів, коли сказав: «Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: Ми нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!» (Луки 17:10).

Наші стосунки з Богом не є стосунками двох незалежних сторін, з яких одна наймається до іншої, бо ми залежимо від Бога у всьому, що маємо, тоді як Він ні в чому не залежить від нас. Ми належимо Йому, бо Він створив нас і викупив нас. Тому ми зобов'язані служити Йому всіма силами розуму і тіла. Це наш обов'язок, і це все, що ми можемо зробити. І тому, які б діла ми не чинили, ми не маємо права вимагати від Нього за них будь-якої нагороди.

Жодна людина не може накласти на Господа будь-яких зобов'язань перед собою, тому що **Господь, будучи всемогутнім і всезнаючим, не може в жодному відношенні стати залежним від людей.** Правда, Він говорить про людину як про найманого працівника, що трудиться в Його винограднику, і обіцяв віддати кожному за його ділами. Але це лише прояв Божої любові та щедрості до людей, а не виконання будь-якого зобов'язання, яке людина могла б покласти на Нього.

Для грішної людини немає жодної чесноти, жодної освячуючої сили, жодної заслуги, на підставі якої вона могла б щось вимагати від Бога поза Ісусом Христом. А Він – «учора, і сьогодні, і навіки Той Самий!», маючи стільки ж заслуги в будь-який час, як і в інший, бо вся заслуга належить Йому. **Маючи Його, ми маємо Його заслугу і Його святість** – однаково в будь-який час, і не можемо мати більше, бо більшого не існує. Для нас немає жодної іншої чи більшої праведності, ніж праведність Христа.

І оскільки Він віддав Себе нам добровільно, нам не потрібно робити нічого, щоб стати праведними і гідними, окрім як прийняти Його у своє серце вірою. Саме для цього Христос страждав і помер; і будь-яка релігія, побудована на заслугах добрих діл і покути, нехтує цією життєво важливою істиною, яку Бог за безмежну ціну утвердив і відкрив людям. (Present Truth. 29 листопада 1894 р.)

Справжні благословення

(Івана 11:21, 22)

Ісус зустрів Марту і Марію після смерті Лазаря; кожна з них із докором у голосі говорила: «Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмер би мій брат» (Івана 11:21). Однак Марта не дозволила жалю за минулим позбавити себе всякої теперішньої втіхи, бо додала: «Та й тепер, знаю я, що чого тільки в Бога попросиш, то дасть Тобі Бог!» (вірш 22).

Це було сповідання віри в теперішнє благословення, хоча навіть тоді вона навряд чи була готова повірити, що Ісус негайно воскресить Лазаря до життя, і їй легше було вірити в майбутнє – що у воскресінні останнього дня її брат повстане знову.

Господь мав для них розраду вже в той момент і дав їм брата, воскреслого з мертвих. Але урок сповідання Марти призначений для всіх часів. Цілком природно шкодувати про минуле, відчувати, що якби тільки те чи інше не сталося, або якби Господь втрутився і влаштував усе інакше, то тепер ми мали б віру і мужність.

Але яким би не було минуле, Господь має благословення для кожного вже тепер. Він має теперішню втіху для тих, хто сумує через втрату, і теперішнє прощення та підбадьорення для тих, хто журиться через минулі помилки й невдачі. **Бог живе для того, щоб благословляти, втішати і діяти у вічному сьогодні.** (Present Truth. 11 березня 1897 р.)

Життя через воскресіння

(Івана 11:24–43)

Коли Ісус сказав Марті, що її брат Лазар воскресне, вона відповіла: «Знаю, що в воскресення останнього дня він воскресне» (Івана 11:24). Його відповідь мала на меті відкрити їй розуміння того, що як воскресіння в останній день відбувається через Нього, так і в цей час Він міг підняти її брата з могили. Лазар тепер був мертвий і чекав свого воскресіння з порохи. Марта розуміла це. **Вона сиділа біля ніг Ісуса і була навчена Ним. Вона знала, що таке смерть.**

Якби вона помилялася, то Той, Хто один мав владу над життям і смертю, і Який був перед нею, і про Якого сказано, що Він: «любив Марту, і сестру її, і Лазаря», – неодмінно сказав би їй правду. Він зробив би те, що було б вираженням Його любові до них, і дав би їм те запевнення, яке було б для них найкращим. Так Він і вчинив. **Якби Лазар не був мертвий, а увійшов у блаженне безсмертя, Ісус, Який любив їх обох, сказав би про це Марті й пояснив би їй, як жорстоко було б повертати улюбленого брата до турбот і випробувань цього світу.** Але Він не сказав їй нічого іншого, ніж те, що сказала вона. Лазар був мертвий. У цьому факті та в розумінні того, що таке смерть, між думками й словами Марти та Христа видно повну згоду.

Сестри сказали: «Наш брат помер, прийди й подивися, де ми його поклали». Христос пішов, подивився на нього в гробі, де його було покладено, і сказав: «Лазарю! вийди сюди!» (вірш 43). І він вийшов – не з небес, не як преображена, небесна істота, – а з гробу: той самий Лазар, обвитий похоронними пеленами. (Present Truth. 4 лютого 1897 р.)

Воскресіння

(Івана 11:25)

«Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити» (Івана 11:25).

Вчення про воскресіння з мертвих – це яскраве світло, яке пронизує всю темряву смертного існування. І в найтемнішу годину, коли, стоячи поруч із тілом того, хто був пов'язаний із нами найтіснішими узами, ми дивимося на складені руки, з яких спав тягар життя, немає слів, що втішають нас більше, ніж ці. Надія людини – у майбутньому відновленні; і все, що виступає проти вчення про воскресіння, спрямовано проти цієї надії.

Це вчення лежить в основі християнської віри, і той, хто його не дотримується, не має віри. Апостол Павло писав Тимофію про деяких, «що вони погрішилися в правді, казавши, що воскресіння було вже, і віру деяких руйнують» (2 Тим. 2:18). І в наші дні існують вчення, які прямо ведуть до применшення доктрини воскресіння, роблячи її майже, якщо не зовсім, зайвою; і нині, як і в дні апостола, вони призводять до руйнування віри у тих, хто їх приймає.

Вчення про «Божу благодать, що спасає всіх людей», яка «з'явилася», полягає в тому, «щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливістей, жили помірковано та праведно, і побожно в теперішнім віці, і чекали блаженної надії та з'явлення слави великого Бога й Спаси нашого Христа Ісуса» (Тита 2:11–13). Якщо таке наше становище, то ми перебуваємо в послуху Євангелію. І це славне явлення Христа призначене як для тих, хто «спить у земному поросі», так і для нас, «хто живе, хто полишений до приходу Господнього». Бо сказано, що «Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі» (1 Сол. 4:16). І цим знанням ми повинні втішати один одного, поки Він перебуває поза межами нашого зору.

Віра у воскресіння Христа передбачає віру у видиме, тілесне повернення до життя всіх тих, хто заснув у Ньому, в останній день. І без віри у воскресіння святих не може бути віри і у воскресіння Ісуса Христа. А без цієї віри з Євангелія не можна почерпнути жодної надії. «Коли ж бо Христос не воскрес, – каже Павло, – то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша»; і додає: «тоді то загинули й ті, що в Христі упокоїлись!» (1 Кор. 15:14, 18). А солунянам він пише: «Коли бо ми віруємо, що Ісус був умер і воскрес, так і покійних через Ісуса приведе Бог із Ним» (1 Сол. 4:14). Воскресіння Христа у видимій, тілесній формі, як Він з'явився учням після розп'яття (Луки 24:39), і воскресіння Його святих подібним чином, а також їхня залежність у житті та безсмерті від Його воскресіння – це вчення, які або стоять, або падають разом. Але вони не можуть впасти, бо ґрунтуються на слові Господньому.

Славний Другий прихід Христа, воскресіння праведних і дарування праведникам їхньої нагороди – це події, що відбуваються одночасно. Бо коли

Христос приходить, нагорода Його з Ним, «щоб кожному віддати згідно з ділами його» (Об'явл. 22:12; Луки 14:14).

Воскресіння буде настільки ж загальним, як і смерть. Спаситель сказав: «Надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду» (Івана 5:28, 29). Але сказано, що кожен воскресне «у своєму порядку: первісток Христос, потім ті, що Христові, під час Його приходу» (1 Кор. 15:23). Ті, хто не є Христовими, не будуть присутні при Його приході. Це воскресіння – «воскресіння праведних» (Луки 14:14); «воскресіння осуду» настає після нього. Апостол Іван бачив у видінні «душі стятих за свідчення про Ісуса й за Слово Боже», і «вони ожили, і царювали з Христом тисячу років. А інші померлі не ожили, аж поки не скінчиться тисяча років. Це перше воскресіння» (Об'явл. 20:4, 5).

Бог – Дарувальник життя і єдине джерело, від якого життя може походити. Праведні мають вічне життя – саме життя Христа. Їх не може утримати смерть так само, як не могла утримати й Самого Христа в гробниці Йосипа. Ті, хто має праведність Христа, повинні мати і Його життя, бо праведність вічна. Їх можуть покласти в могилу; але вони, як і раніше, мають життя у Христі, і «коли з'явиться Христос, наше життя», тоді й вони «з'являться з Ним у славі» (Колос. 3:3, 4).

«Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священиками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років» (Об'явл. 20:6). І також «блаженні ті мертві, хто з цього часу вмирає в Господі! Так, каже Дух, вони від праць своїх заспокояться, бо їхні діла йдуть за ними слідом» (Об'явл. 14:13). (Present Truth. 29 березня 1894 р.)

Воскресіння і життя

(Івана 11:25, 32–46)

У уроці з 11-го розділу Євангелія від Івана, присвяченому воскресінню Лазаря, чи можна уявити кращий «золотий вірш», ніж 25-й? Величніших слів, ніж ці, ніколи не було сказано на землі: «Промовив до неї Ісус: Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, повіки не вмере».

Мільйони разів ці слова були промовлені над померлими, на невимовну вітху живим; і все ж ми так легковажно ставимося до «цінних та великих обітниць» Господа, що в більшості випадків дозволяємо їм залишатися невикористаними у нашому повсякденному житті.

Коли Марта зустріла Ісуса словами: «Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмер би мій брат... Та й тепер, знаю я, що чого тільки в Бога попросиш, то дасть Тобі Бог!» (вірші 21, 22), – у її розумі, здається, було щось більше, ніж неясне розуміння істини.

Вона визнала той факт, що присутність Ісуса є захистом від смерті. Цьому більшості з нас ще тільки належить навчитися.

Ми й досі співаємо: «Будь зі мною, коли густішає ніч; бо без Тебе я не смію померти», (Джон Кібл, гімн «Sun of My Soul, Thou Saviour Dear», 1820) – забуваючи про те, що з Ним немає смерті, бо: «Він є життя», і Він «смерть зруйнував, і вивів на світло життя та нетління Євангелією» (2 Тим. 1:10).

У Ньому навіть мертві знаходять життя; тим більше, ті, хто живе в Ньому і в кому Він перебуває, будуть збережені від смерті. **Деякі з них, подібно до Самого Христа, Павла та інших, можуть віддати своє життя як свідчення істини; але зроблять це з радісним усвідомленням, що вони перемогли смерть, що її жало вирване і що вона не має влади їх утримати.**

Розгляньмо цю золоту істину – «Я воскресення й життя», – трохи уважніше, щоб знати, як застосовувати її в нашому щоденному житті, а не лише під час похоронів.

Життя – найзвичайніше явище у світі, і водночас – найменш зрозуміле. Христос є воскресіння, бо Він є життя; і Він є життя, бо Він є воскресіння. Одне передбачає інше; бо **воскресіння означає виникнення, повстання нового життя; і це відбувається з нами день у день.**

Якби Христос як воскресіння не впливав Своєю силою життя на всіх людей, навіть на нечестивих, жоден з них не зміг би прожити й одного дня. **Як Христос був «заколений від закладин світу» (Об'явл. 13:8), так само відтоді Він і воскрес;** тому слова псалмоспівця, сказані майже за тисячу років до повного об'явлення Христа в тілі, були правдивими вже тоді. «Ти піднявся був на висоту, полонених набрав, узв'язав дари ради людини, і відступники мешкати будуть

у Господа Бога також. Благословенний Господь, тягарі Він щоденно нам носить, Бог наше спасіння!» (Псал. 68:18, 19).

Не лише ті, хто довіряє Богові, але й невдячні та нечестиві отримують «щомиті нове життя згори»; але надто часто цей Божий дар не приносить їм користі, бо вони не приймають вірою дароване їм вічне життя, і воно проходить повз них.

Кожен може сам переконатися, що це не вигадка, а проста, твереза і ясна істина. Ми знаємо, що все життя походить від Бога і що ми маємо лише один подих за раз. Отже, це життя, яке щомиті приходиться до нас новим, і є силою, самою суттю воскресіння. Щомиті Бог дає нам можливість осягнути істину, що Він є воскресіння і життя, і що в останній день «оце тлінне в нетління зодягнеться» (1 Кор. 15:54).

Ми стаємо слабкими й знемагаємо, але через Божий дар у Христі отримуємо силу й відновлення. Ми поранені й хворі, а нове життя зцілює наші рани й відновлює виснажене тіло. Хіба це не є видимим проявом дії воскресіння – поглинання смерті життям?

Для всіх людей, навіть для «відступників» (Псал. 68:18), – Христос прийняв цей дивовижний дар. І щоб усі знали, що він призначений для них, Він дає їм можливість користуватися ним уже зараз.

Те, як вони користуються цим даром або зловживають ним тепер, визначить, чи зможуть вони мати його навіки. **Якщо вони зовсім не цінують його, не звертають на нього уваги, розтрачують його, навіть ненавидять його і – що найгірше – ненавидять праведність, яку Він дає разом з ним, то рано чи пізно вони втратять його повністю.** Який сенс продовжувати давати дари тим, хто не цінує їх і не користується ними?

Ті ж, хто визнає Дарувальника, прославляє Його подякою і виявляє любов до Його праведності, матимуть життя, що триватиме в них, щоб з ним вони могли практикувати праведність на віки віків і насолоджуватися незрівнянно більшою її повнотою.

Ті, хто за днів Павла казав, що воскресіння вже відбулося, припускалися серйозної помилки; і їхнє вчення вело людей від віри до гріха, бо без воскресіння як постійної реальності ніхто не може ходити з Христом «в оновленні життя» (Римл. 6:4).

Воскресіння не є чимось, що вже минуло, – воно триває; і для тих, хто приходиться до пізнання істини, настане день, коли вони переживуть його повноту, коли до життя додається безсмертя.

Але як розуміти твердження, що той, хто живе і вірить у Христа, ніколи не помре? Це істина, як сказав Ісус; і це було доведено на прикладах Еноха та Іллі та, можливо, інших, чиї імена не записані.

Вірити в Христа – означає приймати Його; і абсолютно досконала віра в Нього повинна приносити повноту Його життя. Віра дає можливість догоджати Богові; і сказано, що Енох був забраний, тому що вірою догодив Богові. «Вірою

Енох був перенесений на небо, щоб не бачити смерти; і його не знайшли, бо Бог переніс його. Бо раніш, як його перенесено, він був засвідчений, що Богові він догодив» (Євр. 11:5).

Отже, що ж перешкоджає комусь бути переселеним (взятим живим)? окрім відсутності тієї досконалої віри, яка привласнює повноту Бога в Христі як воскресіння і життя.

Тепер ми можемо краще, ніж будь-коли, зрозуміти силу запитання нашого Спасителя: «Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?» (Луки 18:8). **Протягом століть Господь очікує прояву і розкриття саме такого ступеня віри;** бо Він не може прийти знову, доки серед кожного народу, племені і люду не буде хоча б одного прикладу такої віри.

Для нас є благословенням те, що Господь спасає навіть «маловірних»: «І ось буря велика зірвалась на морі, аж човен зачав заливатися хвилями. А Він спав... кинулись учні, і збудили Його та й благали: Рятуй, Господи, гинемо! А Він відповів їм: Чого полохливі ви, маловірні? Тоді встав, наказав бурі й морю, і тиша велика настала» (Матв. 8:24–26).

«А Він відказав йому: Іди. І, вилізши з човна, Петро став іти по воді, і пішов до Ісуса. Але, бачачи велику бурю, злякався, і зачав потопати, і скричав: Рятуй мене, Господи!... І зараз Ісус простяг руку й схопив його, і каже до нього: Маловірний, чого усумнився?» (Матв. 14:29–31).

То чому ж не насолоджуватися вже тепер повнотою благословення того життя, яке зміцнює всякою силою за могутністю слави Його і дає життя мертвим? (Present Truth. 2 липня 1903 р.)

«Що ж нам робити?»

(Івана 11:46–52)

Різноманітний вплив прояву сили Божого Духа ясно видно в тому, яке різне враження справило на присутніх чудо воскресіння Лазаря з мертвих. Багато з тих, хто це бачив, увірували в Нього. «А деякі з них пішли до фарисеїв, і їм розповіли, що Ісус учинив. Тоді первосвященики та фарисеї скликали раду й казали: Що маємо робити, бо Цей Чоловік пребагато чуд чинить? Якщо так позоставимо Його, то всі в Нього ввірують, і прийдуть римляни, та й візьмуть нам і Край, і народ! А один із них, Кайяфа, що був первосвящеником року того, промовив до них: Ви нічого не знаєте, і не поміркуєте, що краще для вас, щоб один чоловік прийняв смерть за людей, аніж щоб увесь народ мав загинути! А того не сказав сам від себе, але, первосвящеником будши в тім році, пророкував, що Ісус за народ мав умерти, і не лише за народ, але й щоб сполучити в одне розпорошених Божих дітей» (Івана 11:46–52).

На голос Христа праведні мертві повстали з могил, а неправедні живі, мертві у своїх гріхах, і далі трималися своєї живої смерті. Вони використали цей прояв Божественної сили (у воскресінні Лазаря) як привід для того, щоб винести Його справу на розгляд позаправового зібрання, скликаного спеціально для цієї мети. Там вони доводили, що з політичних міркувань вплив Христа має бути знищений, а Сам Він має бути усунутий, – щоб римляни не прийшли й не відібрали в них їхнього місця та народу.

Марність цього аргументу була доведена подальшими подіями, коли, через не так багато років, Єрусалим був повністю зруйнований, а їхнє місце і народ дійсно були втрачені, тоді як врятувалися лише ті, хто увірував у Христа і пам'ятав та дотримувався Його застережливих слів, що вказували їм, як і коли тікати.

Але слова первосвященика Каяфи особливо вражають тим, що він, будучи нечестивою людиною і знаряддям римської влади, радячи з холонокровоною жорстокістю вбити Христа, водночас несвідомо викладає саму місію, з якою Христос прийшов у світ, – померти за народ, – і пророкує про її успіх у зібранні дітей Божих з усіх народів.

Як ясно тут видно, що людський гнів у підсумку обертається на прославлення Бога! (Present Truth. 4 лютого 1897 р.)

Юдейські правителі та їхні діяння

(Івана 11:47–52)

Поширеною оманю, у яку багато хто впадає цілком несвідомо, є думка, що юдеї за днів земного життя Христа і ранньої церкви були якоюсь особливою категорією людей – більш нечестивою і жорстокою, ніж люди тепер. Однак **Біблія навчас, що діла плоті належать плоті, а не певному часові. Людська природа в усі віки однакова і виявляється подібно за подібних обставин.**

Є одна річ, яка була спільною для тих євреїв і значної частини людства нинішнього покоління: **вони засуджували безбожність своїх батьків і вважали колишні часи варварськими.** Вони будували гробниці пророкам і говорили: «Якби ми жили за днів наших батьків, то ми не були б співниками їхніми в крові пророків» (Матв. 23:30).

Але коли прийшов Спаситель, Він навчав народ не так, як книжники – «люди книги», а говорив лише слово Отця. **Його практика триматися Божого слова і відкидати людські традиції зробила Його дуже непопулярним серед правителів.** Їхні омани в житті та вченні були викриті, і істина підривала самі основи їхнього становища як релігійних провідників народу.

Ми погано засвоюємо урок, якщо не бачимо, що ця розповідь – про звичайних людей за тілом, які, відкинувши істину та її Автора, водночас заявляючи про вірність істині, були доведені до свчинення тих самих гріхів, за які вони засуджували своїх батьків. **Справа була не в тому, що вони більше за інших людей любили кровопролиття, а в тому, що, оскільки Він ставив під сумнів їхню владу і похитнув уми людей щодо форм і традицій старців, усталених звичасм і загальним прийняттям, вони легко переконали себе, що, розпинаючи Ісуса, діють на благо суспільства й народу: «Краще для вас, щоб один чоловік прийняв смерть за людей, аніж щоб увесь народ мав загинути!»** (Івана 11:50).

Савл-гонитель, очевидно, не був людиною, яка насолоджувалася жорстокістю. Увесь спосіб його життя не дозволяє так думати про нього. Він вважав, що служить Богові, і його випадок точно показує, **до яких крайнощів може дійти людина, яка за своєю природою вихована й не позбавлена доброзичливості,** коли вона обманута думкою, ніби Бог доручає людям просувати істину або придушувати оману силою – чи то особистим насильством, чи через законні форми; бо між цим немає різниці.

Синедріон, який убив Степана, не складався з людей, байдужих до своєї репутації милосердних і справедливих людей. Архідиякон Фаррар у своїй праці «Життя і служіння святого Павла» дає цікавий нарис звичайних методів цього органу. Він пише: «Загалом синедріон не був кровожерливим судом. Вони здригалися перед необхідністю проливати кров і намагалися уникнути цього за допомогою численних постанов. Настільки великим був їхній жах перед стратою ізраїльтянина, що будь-який засіб уникнути її вважався бажаним. Симеон бен

Шетах – єдиний відомий рабин, про якого говорили, що він “мав гарячі руки” через свою жорстокість у винесенні вироків. Йосип Флавій прямо зазначає, що саддукеї, на відміну від решти народу, відзначалися суворістю покарань, і це вважалося ганьбою для них. Говорили, що якщо Синедріон навіть раз на сім років виносив смертний вирок, то вже заслуговував на осудливу назву “кровожерливий”. Переміщення Синедріону за сорок років до руйнування Єрусалима з “Зали площ”, що була поруч із великим двором храму, в Ханует, або “крамниці”, під двома кедрами на Оливній горі, прямо пов’язують із їхнім бажанням перебувати подалі від святині, щоб не відчувати такого суворого обов’язку застосовувати строгі покарання закону. Але якщо після суворого й урочистого голосування людину засуджували до одного з чотирьох видів смертної кари, вживали всіх заходів, щоб усунути з покарання будь-яку ознаку мстивої поспішності...

Після виголошення вироку засудженого передавали шотерам, або літорам, Синедріону і вели до місця страти. Один службовець стояв біля дверей судової зали, тримаючи в руці хустку; інший, верхи на коні, перебував поруч. Якщо навіть в останню мить знаходився свідок, який міг засвідчити невинність засудженого, перший подавав знак хусткою, а другий стрімко мчав, щоб повернути обвинуваченого, якому дозволялося повертатися навіть чотири чи п’ять разів, якщо він міг навести бодай один вагомий доказ на свою користь. Якщо ж цього не було, його вели далі, і перед ним ішов глашатай, який проголошував його ім’я, злочин та імена свідків, на підставі показань яких його було засуджено. За десять кроків від місця страти йому наказували сповідуватися, оскільки юдейський закон не менше за римський цінував впевненість, що випливала з “зінання винного”, а юдеї робили висновок з історії Ахана, що його покарання буде достатнім поясненням його злочину щодо майбутнього світу. Потім йому давали гіркий напій, що містив зерно ладану, щоб притупити почуття і послабити гостроту страху. На відстані чотирьох ліктів від місця страти з нього знімали верхній одяг, і за стародавнім і простим порядком його тоді побивали камінням, причому свідки одночасно кидали перші камені».

Але Стефан не отримав такого суду, коли вони повстали і вбили його в пориві люті, як чинить будь-який натовп. Цей орган, який зазвичай дотримувався принаймні зовнішніх форм справедливості й правосуддя, крок за кроком у своєму протистоянні істині втратив усяке стримування; і, оскільки їхня поведінка була засуджена істиною, вони пішли тим шляхом, яким нетерпимість завжди йшла і завжди йтиме, щоб заглушити голос докору, – використали владу, яка була в їхніх руках.

Жодні природні риси характеру не здатні втримати людину від крайнощів зла, коли в серці панує дух нетерпимості, а не Дух благодаті. Відтоді багаторазово мудрі люди, які засуджували діяння юдейських правителів, самі засідали в радах і засуджували невинних в ім’я Ісуса, як Синедріон робив це в ім’я Бога. І чи були жертви невинні чи винні у своєму релігійному житті – не має значення; бо кожна людина повинна давати звіт тільки своєму Господу. (Present Truth. 19 квітня 1894 р.)

Добровільний полонений

(Івана 11:47–48)

Протягом тривалого часу смерть Ісуса була вирішена первосвященниками та юдейськими правителями як щось необхідне для блага народу. Зібравшись на нараду, вони говорили: «Що маємо робити, бо Цей Чоловік пребагато чуд чинить? Якщо так позоставимо Його, то всі в Нього ввірують, і прийдуть римляни, та й візьмуть нам і Край, і народ! А один із них, Кайяфа, що був первосвящеником року того, промовив до них: Ви нічого не знаєте, і не поміркуєте, що краще для вас, щоб один чоловік прийняв смерть за людей, аніж щоб увесь народ мав загинути!» (Івана 11:47–50).

У їхніх думках не було жодного сумніву, що Ісус має померти; єдине, що залишалося вирішити, – як це здійснити, бо не раз їхні спроби схопити Його зазнавали невдачі.

Дивно, що вони не зупинилися, щоб замислитися, **що саме Божа сила звершувала ті великі чудеса**, на які вони нарікали, і яка дозволяла Ісусові без жодного видимого зусилля руйнувати їхні задуми.

Але тепер їхні пекельні наміри, здавалося, ось-ось увінчаються успіхом. Юда, один із найближчих учнів і послідовників Ісуса, погодився видати Його в їхні руки і лише чекав зручної нагоди.

Він знав місце, куди Ісус часто ходив зі Своїми учнями для роздумів і молитви, і де нерідко проводив ніч, і **якимось чином довідався, що після Пасхальної вечері Ісус піде туди**. І він сказав змовникам, що тепер настав їхній час. Була ніч, і ніхто з народу не був присутній, щоб підняти галас або спробувати захистити Великого Вчителя. «Отож Юда, узявши відділ війська та службу від первосвящеників і фарисеїв, приходять туди із смолоскипами, та з ліхтарями, та з зброєю. А Ісус, усе відавши, що з Ним статися має, виходить та й каже до них: Кого ви шукаєте? Йому відповіли: Ісуса Назарянина. Він говорить до них: Це Я... А стояв із ними й Юда, що видав Його. І як тільки сказав їм: Це Я, вони подалися назад, та й на землю попадали... І Він знов запитав їх: Кого ви шукаєте? Вони ж відказали: Ісуса Назарянина. Ісус відповів: Я сказав вам, що це Я... Отож, як Мене ви шукаєте, то дайте оцим відійти, щоб збулося те слово, що Він був сказав: Я не втратив нікого із тих, кого дав Ти Мені» (Івана 18:3–9).

Цим тихим проявом Божественної сили Ісуса було досягнуто подвійної мети: (1) це забезпечило безпеку учням, а також (2) дало можливість тим, чий серця ще не були кам'яними, підкоритися Тому, Кого вони прийшли схопити. **Могутні діла Ісуса звершувалися не заради Нього Самого, але завжди заради інших.**

Але як спотворене серце може засліплювати почуття! Озброєний загін був повалений на землю невидимою силою, що супроводжувала тихого Вчителя, – і все ж вони продовжили свою справу, ніби й не помітивши, що не мають над Ним

жодної влади. Якби вони мали бодай найменше почуття здорового глузду, то коли Ісус удруге запитав їх: «Кого ви шукаєте?» – вони б присоромлено залишили сад. Після першого виголошення цих слів вони відступили й попадали на землю, немов вражені залпом ворожої армії; однак, коли запитання було повторено, вони відповіли так само, як і раніше: «Ісуса Назарянина».

Слова Ісуса: «Я сказав вам, що це Я», в оригіналі: «Я сказав вам, що Я Є», – містили в собі тонку іронію, яка збентежила б навіть менш кмітливих людей. Це було так, ніби Він сказав: «Я ж уже сказав вам, що Я Той, Кого ви шукаєте; чому ж ви тоді не взяли Мене?»

Його слова й дії відкривають Його як спокійного, незворушного Владику людей. Він, засуджений як злочинець, диктував умови тим, хто хотів Його схопити, і, хоч був зовсім беззбройний, не пішов з ними, доки Сам цілком не був до цього готовий.

У словах Ісуса, двічі повторених Його переслідувачам, містилося набагато більше, ніж просте твердження, що Він – Ісус Назарянин, Якого вони шукали. Насправді Він сказав: «Я Є», так само, як і раніше говорив фарисеям: «Перш ніж був Авраам, Я є» (Івана 8:58).

На бурхливому морі Він сказав учням: «Це Я, не лякайтесь!» (Івана 6:20).

І знову невірющим юдеям Він сказав: «Коли ви підіймете Людського Сина, тоді зрозумієте, що Я є» (Івана 8:28, *пер. з англ.*).

Відповідаючи озброєному натовпу, **Ісус заявив не тільки, що Він – Ісус Назарянин, але й що Він – Той, Хто Є, Я Є**, що з'явився Мойсею в пустелі біля гори Сінай і вивів предків цього народу з неволі. **Вони прагнули схопити Визволителя свого роду, Спасителя світу**, про Якого пророк сказав: «І прийде Викупитель Сіонові» (Ісаї 59:20).

Після цього стався випадок, який ще раз підкреслив, що Він є Спаситель. «Тоді Симон Петро, меча мавши, його вихопив, і рубонув раба первосвященика, і відтяв праве вухо йому. А рабу на ім'я було Малх. Та промовив Ісус до Петра: Всунь у піхви меча! Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?» (Івана 18:10, 11).

Але й цим усе не обмежалося. Звернувшись до тих, хто Його схопив: «Ісус відізвався й сказав: Лишіть, уже досить! І, доторкнувшись до вуха його, уздоровив його» (Луки 22:51).

Руки Ісуса, очевидно, уже були зв'язані, але перед Ним був ворог, поранений під час нападу, і його становище вимагало допомоги. Вірний Своему характеру, Ісус не міг бачити стражденого, не прийшовши йому на допомогу. Тож, ніби ввічливо вибачившись перед вартою за те, що виглядає як непокора їхній владі, Він вивільнив одну руку, зцілив пораненого слугу, а потім знову дозволив зв'язати Себе і повести на показовий суд і страту.

І все ж після всього цього той натовп священників думав, що має Ісуса у своїй владі. Так, Він був у їхній владі, але ця влада була лише тією, яка була дана їм з того ж джерела, звідки походила і Його сила. Слова Ісуса такі ясні:

«Надо Мною ти жадної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було» (Івана 19:11), – були правдивими й щодо цих людей; і якби вони не були цілком засліплені гріхом і ненавистю, то побачили б це.

У саму мить зради й захоплення Ісус відкрився як Спаситель грішників і як Могутній – Я Є. Зцілення вуха слуги було запевненням прощення його гріхів, якби він захотів його прийняти. Але цей натовп «мудрих» правителів не мав мудрості смиренних пастухів Віфлеєму і тому вони повели Господа слави на розп'яття.

Чому ж Ісус погодився піти з ними? Хіба не дивно, що нікому з них не спало на думку поставити це питання? Ангел з неба був посланий, щоб зміцнити Його, і Він заявив, що може попросити Отця – і негайно отримати «більше дванадцяти легіонів Анголів» (Матв. 26:53), – **кожен з яких був би сильнішим, ніж тридцять легіонів людей**. Навіть тим людям мало б бути очевидно, що Ісус дозволив зв'язати Себе лише тому, що Він був і залишається Спасителем.

1. Він став добровільним полоненим, щоб жодна людина на землі не стала полоненою, окрім як добровільно.

2. Він добровільно підкорився смерті, щоб відкрити людству шлях життя.

Жоден опір не міг би так виявити силу Ісуса, як Його добровільне підкорення Своїм ворогам. Вони були спонукані силами гріха і темряви; але Своєю перемогою над ними, навіть тоді, коли їм було дозволено діяти проти Нього з повною свободою, Він показує нам, наскільки досконало може визволити нас від них, якщо ми покладемо на Нього свою надію. (Present Truth. 21 лютого 1901 р.)

Десять прокажених

(Луки 17:11–19)

У розповіді про зцілення десяти прокажених ми, як і в описі всіх чудес, маємо доказ Божественності Христа і підтримку тієї віри, яка дарує нам вічне життя. Ці чудеса записані для того, щоб ми вірили, що Ісус є Христос, Син Божий, і, віруючи, мали життя в ім'я Його (див. Івана 20:31). У цьому чуді ми особливо ясно бачимо глибину Божої любові, бо вона виявлена тим, хто зовсім не цінував її. З вивчення цього чуда ми отримуємо ще одне підтвердження з Писання, що Бог «вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Івана 1:9).

Проказа – одна з найогидніших хвороб. Вона є загальною хворобою, що вражає весь організм. Її можна назвати живою, поступовою смертю, бо один за одним різні члени тіла втрачають чутливість і зрештою відпадають, і хвороба неминуче закінчується смертю. Це хвороба, яку неможливо вилікувати жодними відомими людині засобами. Вона настільки огидна, що назавжди відокремлює хворого від суспільства здорових.

У всьому цьому вона є влучним прообразом гріха. Гріх – це внутрішня і загальна хвороба, яка вражає всю людину. Господь каже тим, хто відступив від Нього і обтяжив себе гріхами: «У що будете биті ще, коли неслухняними далі ви будете? Хвора ваша вся голова, і все серце боляще... Від підшви ноги й аж до голови нема цілого місця на ньому: рани й гудзі, та свіжі поразки невичавлені, і не позав'язувані, і оливою не порозм'якшувані...» (Ісаї 1:5, 6).

Грішник невиліковний жодними людськими засобами. «Хто скаже: Очистив я серце своє, очистився я від свого гріха?» (Прип. 20:9). «Якщо б справедливим я був, то осудять мене мої уста, якщо я безневинний, то вчинять мене винуватим» (Йова 9:20). «Тому то хоч би ти й помилася лугом, і мила багато собі зажила б, проте плямою буде вина твоя перед обличчям Моїм, говорить Господь Бог!» (Єрем. 2:22).

Якщо уражений лише один член тіла, його можна відтяти й таким чином зупинити поширення хвороби, якщо вона невиліковна; але, коли уражені життєво важливі органи і все тіло охоплене хворобою, надії немає. Як проказа відокремлює своїх жертв від спільноти чистих, так і гріх. «Бо то тільки переступи ваші відділювали вас від вашого Бога, і ваші провини ховали обличчя Його від вас, щоб Він не почув» (Ісаї 59:2).

Один чоловік, який багато бачив проказу, каже, що прокажені, які мають кошти, можуть домогтися такого лікування, яке усуває більшість зовнішніх ознак хвороби. Так і грішники можуть своїми вчинками зовні здаватися людям праведними, а всередині бути сповненими лицемірства, беззаконня та всякої нечистоти.

Але хоча проказа настільки огидна і небезпечна, Ісус не боявся її і не ухилився від контакту з нею. «І ось підійшов прокажений, уклонився Йому та й сказав: Коли, Господи, хочеш, Ти можеш очистити мене! А Ісус простяг руку, і доторкнувся до нього, говорячи: Хочу, будь чистий! І тієї хвилини очистився той від своєї прокази» (Матв. 8:2, 3).

Ісус доторкнувся до прокаженого не тому, що проказа була Йому приємна; ми не можемо припустити, що вона була для Нього привабливішою, ніж для інших людей. Але Його любов до людей була настільки великою, що Він доторкнувся до прокаженого, щоб очистити його, незважаючи на всю огидність самої прокази.

Так і гріх не приємним очам Божим; він украй відразливий. Навіть для наших очей він часто виглядає огидним; наскільки ж більше таким він повинен бути для чистого і святого Бога. І все ж Він так полюбив людей, що «мусів бути Він у всьому подібний братам», щоб очистити їх. «Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім!» (2 Кор. 5:21).

У цьому ми можемо бачити, яку любов дарував нам Отець, щоб ми називалися і були дітьми Божими.

Готовність Ісуса доторкнутися до бідного прокаженого і швидке зцілення, яке настало після цього, покликані показати нам Його бажання приймати грішників і Його силу очищати від усякої неправедності.

Однак Ісусу не було потреби фактично простягати руку і торкатися хворого, щоб зцілити його. Це розумів сотник, у якого слуга був паралізований (див. Матв. 8:5–13). Так і в цьому випадку Ісус не торкнувся десяти прокажених, а зцілив їх словом. Ми знаємо, що це було не тому, що Він уникав дотику. Це мало навчити нас того, що вже зрозумів сотник: **Ісус може сказати слово і зцілити на будь-якій відстані.** Ми не бачимо Його і не відчуваємо Його фізичної присутності; однак уся влада дана Йому на небі й на землі, і з висоти Свого святилища, з небес – місця Свого перебування – Він може зцілювати так само, як і тоді, коли був особисто серед людей.

«І голос піднесли вони та й казали: Ісусе, Наставнику, змилуйсь над нами! І, побачивши їх, Він промовив до них: Підійть і покажіться священникам! І сталось, коли вони йшли, то очистились» (Луки 17:13, 14).

Наказ піти й показатися священникам відповідав Мойсєєвому закону (Левит 14:1–20). Вони ще були в стані прокажених, але їм було наказано йти, ніби вони вже очищені. «І сталось, коли вони йшли, то очистились».

Їхня віра проявилася в тому, що вони вчинили так, ніби були очищені, ще не маючи зовнішніх доказів цього. Так вони підтвердили два місця Писання: «А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1); «Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам» (Марка 11:24). Віра прокладає собі шлях.

Один із десяти повернувся, щоб прославити Бога і подякувати Йому. «Хто жертву подяки приносить, той шанує Мене», – каже Господь (Псал. 50:23).

Десять прокажених були очищені, але лише один повернувся з подякою. Безліч благословень люди втрачають через невдячність. Ті, хто, пізнавши Бога, не прославили Його як Бога і не подякували, втратили пізнання Бога, і їхнє нерозумне серце затьмарилося (Римл. 1:21).

Дев'ять прокажених, які не повернулися, були очищені, і Бог не відібрав зцілення за їхню невдячність. «А коли ми невірні, застається Він вірним, бо не може зректися Самого Себе!» (2 Тим. 2:13). «Щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі, що наказує сходити сонцю Своему над злими й над добрими, і дош посилає на праведних і на неправедних» (Матв. 5:45).

І все ж вони втратили багато з того, що отримав вдячний. Ісус сказав йому: «Підведися й іди: твоя віра спасла тебе!» (вірш 19). Це може означати не що інше, як зцілення як тіла, так і душі.

Легко зрозуміти, чому між ним та іншими була різниця. **Не подякувавши, вони показали, що керувалися лише егоїстичним бажанням здоров'я.** Отримавши його, вони не дбали про прекрасного Дарувальника. Звісно, такі люди не могли отримати повноти Божого благословення. Отже, ми бачимо, що вони втратили через те, що не прославили Бога; вони самі відгородили себе від Його найціннішого благословення.

З цього випадку можна винести ще один практичний урок: **Христос не обмежував доброту лише тими, хто мав живу спасительну віру в Нього, або хто став би Його учнями.** «І ходив Він, добро чинячи» (Дії 10:38), **бо такою була Його природа.** «Бог у Христі примирив світ із Собою Самим» (2 Кор. 5:19).

Божа доброта веде людей до покаяння (Римл. 2:4); і тому Христос у повноті Своєї любові та доброти благословляв усіх. Як часто ми читаємо, що «Він змилосердився». **Він не міг бачити страждання, не бажаючи полегшити їх,** і тому зцілював усіх, хто дозволяв Йому щось зробити для них.

Деякі були приваблені Його добротою, щоб повірити в Нього і спасти свої душі, тоді як інші забули про Нього. Так відбувається і тепер. Але якщо ми будемо розглядати Ісуса як Того, Хто чинить добро всім, а не лише тим, хто був або стане Його учнями, і при цьому пам'ятатимемо, що це лише вияв Божої любові, то зможемо глибше оцінити цю любов і охочіше прийматимемо таку безкорисливу доброту. (Present Truth. 11 серпня 1890 р.)

Очищення десяти прокажених і уроки для нас.

Частина 1

(Луки 17:11–19)

«І сталося, коли Він ішов до Єрусалиму, то проходив поміж Самарією та Галілеєю. І, коли входив до одного села, перестріли Його десять мужів, слабих на проказу, що стали здалека. І голос піднесли вони та й казали: Ісусе, Наставнику, змилуйсь над нами! І, побачивши їх, Він промовив до них: Підіть і покажіться священникам! І сталося, коли вони йшли, то очистились... Один же з них, як побачив, що видужав, то вернувся, і почав гучним голосом славити Бога. І припав він обличчям до ніг Його, складаючи дяку Йому. А то самарянин був... Ісус же промовив у відповідь: Чи не десять очистилось, а дев'ять же де? Чому не вернулись вони хвалу Богові віддати, крім цього чужинця? І сказав Він йому: Підведися й іди: твоя віра спасла тебе!» (Луки 17:11–19).

Зверніть увагу, що прокажені стояли «здалека». Це відповідало закону, записаному в Левит 13:45, 46: «А прокажений, що проказа на ньому, одяга його буде роздерта, а голова його буде відкрита, і по уста закриє, і буде кричати: Нечистий, нечистий! По всі дні, коли болячка на ньому, буде нечистий, він нечистий. Самітний буде пробувати він, поза табором оселя його».

Пам'ятаючи, що гріх – це нечистота, а проказа є образом гріха, подивімося, чого ми можемо навчитися з цього випадку. Передусім згадаємо, що є відкрите «джерело... для жертви за гріх і за нечистоту» (Зах. 13:1). «Кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха. Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди! Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Івана 1:7, 9).

Крик: «Нечистий, нечистий!», який мав вигукувати прокажений, щоб триматися осторонь від людей, – це той крик, який торкає серце милосердного Спасителя і наближає Його до нас. У випадку, записаному в Луки 5:12–19, ми читаємо, що «[Ісус] руку простяг, доторкнувся до нього» (вірш 13).

Коли інші відступають, боячись осквернитися, Ісус наближається.

Крім того, наш гріх відділив нас від Бога, так що в нашому грішному стані ми були «відлучені від громади ізраїльської, і чужі заповітам обітниць, не мавши надії й без Бога на світі» (Ефес. 2:12). Але «обітниця... для всіх, що далеко знаходяться» (Дії 2:39), і «тепер у Христі Ісусі ви, що колись далекі були, стали близькі Христовою кров'ю» (Ефес. 2:13). «Спасемося життям Його» (Римл. 5:10).

Життєдайна сила Христа наблизила цих прокажених не тільки до Бога, але й до громади Ізраїлю. Вони вже не були вигнанцями, але, очистившись, знову були відновлені у своєму належному місці серед людей. Очищення прокажених записано для нас як запурука і наочне свідчення того, що, **хоч би наскільки ми були осквернені гріхом, якщо лише визнаємо свій загиблий стан і покличемо по допомогу, Бог приймає нас у Свої обійми і ставить серед князів Свого**

народу. «І поганам підійме Він прапора, і згромадить вигнанців Ізраїля, і розпорощення Юди збере з чотирьох країв світу!» (Ісаї 11:12).

Прокажені розпізнали дію Ісуса. Вони звернулися до Нього подвійним ім'ям: «Ісусе, Наставнику». Ім'я «Ісус» означає «Спаситель». Ангел сказав Йосипу: «Ти ж даси Йому йменна Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Матв. 1:21). **Він може спасати, бо має повну владу над гріхом. Гріх ніколи не панував над Ним.** «[Він був] в подобі гріховного тіла» (Римл. 8:3).

Проте в Ньому ніколи не було навіть найменшого сліду гріха; **Він мав над ним повну владу.** І оскільки Він мав таку абсолютну владу над гріхом, що міг відганяти спокусника, то мав владу і над хворобою та смертю, які є плодом гріха. Очищення від гріха і зцілення від хвороби – це одне й те саме діяння. Петро сказав: «Нехай буде відомо всім вам, і всім людям Ізраїлевим, що Ім'ям Ісуса Христа Назарянина, що Його розп'яли ви, то Його воскресив Бог із мертвих, Ним поставлений він перед вами здоровий... Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали» (Дії 4:10, 12).

Ми називаємо Його Наставником і Господом не тільки тому, що Він має право панувати над нами, але щоб показати, що **Він має силу визволити нас від усякого зла. Саме це дає Йому право царювати в нас.** Він спасає силою Свого життя; і оскільки «...Він завжди живий ... тому може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходять» (Євр. 7:25).

Наказ Ісуса прокаженим був випробуванням їхньої віри в Нього. Він просто сказав: «Підійть і покажіться священникам!» (Луки 17:14).

Вони добре знали, що це означало. Прочитайте 13-й і 14-й розділи книги Левит. Священники були лікарями Ізраїлю, і саме вони вирішували, хто був прокаженим і коли прокажений вважався очищеним. Ці люди вже були у священників і були визнані нечистими. Вони добре знали, що вони прокажені. Тому їм зовсім не потрібно було йти до священників, щоб дізнатися, чи хворі вони; і слова Христа могли означати тільки одне: вони повинні були постати перед священниками, щоб отримати від них офіційне підтвердження своєї чистоти і знову бути допущеними до спілкування з людьми.

Але вони ще не були очищені, і цілком природно могли б заперечити проти виконання, здавалося б, непотрібного доручення. Вони могли б сказати, що священники проженуть їх; проте вони зробили, як їм було сказано, і, йдучи, отримали очищення. **До заслуги всіх десяти прокажених слід зарахувати те, що всі вони повірили слову Ісуса і вирушили, щоб отримати офіційне підтвердження зцілення, ще перебуваючи у своєму прокаженому стані.**

Чому Ісус послав їх до священників? Не лише тому, що це було справедливою вимогою закону, який Він визнавав, але й з причини, зазначеної в Луки 5:14: «Але йди, покажися священникові, і принеси за своє очищення, як Мойсей наказав, на свідчення їм».

Священники мали засвідчити, що ці прокажені тепер чисті; крім того, вони, природно, почали б розпитувати про спосіб їхнього зцілення і таким чином отримали б свідчення про силу Ісуса зцілювати хворобу, яка в найтяжчій своїй формі вважалася невиліковною. Це залишило б священників без виправдання. (Present Truth. 8 листопада 1900 р.)

Очищення десяти прокажених і уроки для нас.

Частина 2

(Луки 17:11–19)

Цей наказ прокаженим – піти й засвідчити – містить для нас ще глибший сенс. Він показує нам, що «простих світу, і погорджених, і незначних вибрав Бог» (1 Кор. 1:28), – щоб бути Його свідками.

«Так говорить Господь, Відкупитель Ізраїлів, Святий його, до погордженого на душі, до обридженого від людей, до раба тих володарів: Побачать царі, і князі повстають, і поклоняться ради Господа, що вірний, ради Святого Ізраїлевого, що вибрав Тебе. Так говорить Господь: За часу вподобання Я відповів Тобі, в день спасіння Тобі допоміг, і стерегтиму Тебе, і дам Я Тебе заповітом народові, щоб край обновити, щоб поділити спадки спустошені» (Ісаї 49:7, 8).

Бог пред'являє право на кожному людину на землі як на Свого законного свідка. «Бо Сам дає всім і життя, і дихання, і все» (Дії 17:25), – навіть прощення гріхів, бо Христос помер за всіх і Сам звершив примирення за гріх. Тому Господь каже людині, яка й досі перебуває в гріховній нечистоті: «Іди до дому свого, до своїх, і їм розповіж, які речі великі Господь учинив тобі, і як змилювався над тобою!» (Марка 5:19).

Якби кожен прийняв цю звістку і почав із неї, то знайшов би очищення вже в самій дії. Мета Євангелія – не лише наше спасіння, але й те, щоб витягнути нас із ями загибелі та послати як спасителів для інших. Кожен, хто почув, отримує доручення передати цю звістку далі.

Усі прокажені мали віру, щоб зцілитися, але не всі були вдячні за це. Лише один, шойно відчувши у своєму тілі зцілюючу силу, негайно повернувся і віддав подяку Богові. Він не міг чекати, щоб спершу піти до священника, але відразу повернув назад. Він виконав наказ Ісуса – піти до священника, але **не міг відкласти подяку.**

І Ісус не був цим незадоволений; навпаки, саме цього Він мав повне право очікувати і від усіх інших. За свою вдячність ця людина отримала запевнення, якого не отримали інші. Йому Господь сказав: «Твоя віра спасла тебе!» (Луки 17:19).

Хтось може запитати: «Хіба інші не були зцілені так само, як він?» Безумовно, вони були очищені, бо так говорить Писання; але між цим чоловіком та іншими дев'ятьма була відмінність. Вони проявили свою віру тим, що відразу пішли показуватися священнику; але цей один проявив свою віру ще більшою мірою, повернувшись, щоб віддати подяку; бо **вдячність – єдина ознака віри.** Той, хто не дякує, знаходиться на шляху до того, щоб втратити навіть те, що вже має. Коли люди пізнали Бога, вони втратили знання про Нього, і, отже, знання про все істинне, лише тому що «не прославляли Його, як Бога, і не дякували» (Римл. 1:21).

Господь каже: «Хто жертву подяки приносить, той шанує Мене; а хто на дорогу Свою уважає, Боже спасіння йому покажу!» (Псал. 50:23). З цих текстів цілком ймовірно випливає, що решта прокажених не зберегли отриманого ними благословення очищення.

Одне ж безсумнівно: якщо вони не розвинули в собі глибшої вдячності за Божі дари, ніж мали тоді, то **не пізнали повноти Його спасіння, і тому врешті для них буде так само, ніби вони ніколи не були очищені**. Бо хто врешті втрачає життя, той ніби ніколи його й не мав.

Є тисячі й тисячі людей у світі, які отримують «і життя, і дихання, і все» з Божої руки, і все ж дуже небагато віддають Йому славу за ці дари. Дуже мало є вдячних. **Часто вони зцілюються від хвороб, але жодне слово подяки не сходить з їхніх вуст.**

Те, що вони не дякують, показує, що або вони не усвідомлюють, що отримали щось особливе, або не визнають Бога як Дарувальника. **В обох випадках це свідчить про те, що вони не живуть у свідомому спілкуванні з Ним. Вони не дозволяють Йому бути панівною силою в їхньому житті і тому не живуть праведно. Вони не знають Божого спасіння; їм невідома повнота викуплення, яка є у Христі Ісусі.** Тому в останній день вони втратять свої душі; їхнє життя загасне, і вони будуть у такому становищі, ніби їх ніколи й не було.

Яка ж тоді користь була їм від усього їхнього зцілення? Уся реальна користь, яку вони могли б отримати від зцілення, обернулася на ніщо; вони могли б з таким самим успіхом померти раніше від якоїсь хвороби, бо вони не використали життя, яке було їм продовжено, на правильну мету.

Але постійне визнання Бога як Дарувальника всіх благ зберігає нас у стані безперервного прийняття цих дарів; тому лише через подяку ми можемо зберігати благословення життя і всього, що Бог нам дає. Тому: «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі» (Филп. 4:6, 7). (Present Truth. 8 листопада 1900 р.)

Воскресіння Христа – знамення Його приходу

(Луки 17:20, 21)

«А як фарисеї спитали Його, коли Царство Божеє прийде, то Він їм відповів і сказав: Царство Боже не прийде помітно, і не скажуть: Ось тут, або: Там. Бо Божеє Царство всередині вас!» (Луки 17:20, 21).

І коли знову просили в Нього знамення з неба, Він сказав: «А Він відповів і промовив до них: Ви звечора кажете: Буде погода, червоніє бо небо. А ранком: Сьогодні негода, червоніє бо небо похмуре. Розпізнати небесне обличчя ви вмієте, ознак часу ж не можете! Рід лукавий і перелюбний шукає ознаки, та ознаки йому не дадуть, окрім ознаки пророка Йони. І, їх полишивши, Він відійшов» (Матв. 16:2–4).

Що таке «ознака пророка Йони», нам пояснюється такими словами: «А Ісус відповів їм: Рід лукавий і перелюбний шукає ознаки, та ознаки йому не дадуть, окрім ознаки пророка Йони. Як Йона перебув у середині китовій три дні і три ночі, так перебуде три дні та три ночі й Син Людський у серці землі» (Матв. 12:39, 40).

Період трьох днів і трьох ночей охоплював зраду Христа, несправедливий суд і приниження, розп'яття, воскресіння і вознесення на небо, щоб отримати від Отця і небесного воїнства прийняття Його жертви і проголошення Його Царем слави; бо з Івана 20:17 ми знаємо, що Він піднявся на небо і повернувся назад, перш ніж дозволив учням наблизитися до Нього.

«Бо хоч Він був і розп'ятий в немочі, та живий із сили Божої» (2 Кор. 13:4). Він сказав: «І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну. А Він це говорив, щоб зазначити, якою то смертю Він має померти» (Івана 12:32, 33). Його «піднесення з землі» було Його розп'яттям.

Тепер поєднаємо твердження цих двох текстів. Саме тоді, коли Він був піднесений – тобто розп'ятий, – Він притягує всіх до Себе; і Він був розп'ятий у немочі. Людина ніколи не буває настільки безпорадною, як тоді, коли висить на хресті. Отже, ми бачимо, що **сила Христа притягувати всіх до Себе проявляється через Його неміч**. У Своему найслабшому стані Він притягує всіх до Себе. «Він... живий із сили Божої» (2 Кор. 13:4). Ось чому Він може притягувати всіх до Себе у Своїй немочі: бо сила Божа проявляється у немочі.

«І об'явився Сином Божим у силі, за духом святости, через воскресення з мертвих, про Ісуса Христа, Господа нашого» (Римл. 1:4). **Воскресіння з мертвих не зробило Його Сином Божим, але довело, що Він був Сином Божим**. Він був «Духом оживлений» (1 Петра 3:18) «за духом святости» (Римл. 1:4), – яким Він жив. **Таким чином, воскресіння було лише проявом тієї сили, якою Він жив святим життям** протягом тридцяти трьох років серед людей. Він був воскрешений з мертвих, тому що «життя було в Нім» (Івана 1:4). Він Сам був і є «воскресення й життя» (Івана 11:25).

Доказ цього бачимо в тому, що Своїм словом, яке було Дух і життя, Він піднімав людей із мертвих. Життя, що було в Ньому, оживляло інших. Тому **чудо воскресіння з мертвих постійно відбувалося на очах тих, з ким Ісус жив і працював, але вони не розпізнавали цього.** Він Сам був знаменням, доказом того, що Царство Боже прийшло до них.

Христос не був слабшим на хресті Голгофи, ніж у яслах Віфлеєму; і оскільки Його неміч є Його несінням хреста заради людини, Він був Христом розп'ятим уже тоді, коли лежав у яслах.

Насправді ми зовсім не можемо пізнати Христа інакше, як розп'ятого. **Він ніколи не відкривався людству інакше, як Розп'ятий. І оскільки Він завжди Христос розп'ятий, то Він завжди і Христос воскреслий.** Сила, яка воскресила Його з мертвих, діяла в Ньому протягом усього Його життя.

Лазар був воскресений із гробу тління силою святого життя, що було в Христі. Саме дух святості у Христі воскрешав мертвих і воскресив Його Самого. Потрібна була не менша сила, ніж та, що воскресила Лазаря і підняла Ісуса з мертвих, **щоб щодня зберігати Його тим досконалим, безгрішним Чоловіком, Яким Він був.**

Таким чином, ми бачимо, що воскресіння Ісуса Христа – це не подія одного дня, а всього життя; тому його не можна відзначити дотриманням якогось дня, а лише всім життям.

І тут ми приходимо до радісної істини, що Ісус навіки ототожнив Себе з людством. На доказ того, що Він не соромиться визнавати Своє споріднення з нами і називати нас братами, Він каже: «Ото Я та діти, яких Бог Мені дав» (Євр. 2:13).

Але це лише частина з Ісаї 8:18, де ми читаємо: «Ось я та ті діти, що дав мені Господь, вони на знаки та на чуда в Ізраїлі від Господа Саваота, що пробуває на горі Сіон» (Ісаї 8:18).

Христос був знаменням для покоління, в якому жив, – знаменням пророка Йони. Він був воскресінням і життям, явленними серед них через неміч Своєї людської плоті; і «...який Він, такі й ми на цім світі» (1 Івана 4:17, *пер. з англ.*).

Він з'єднує нас із Собою, так само як знамення і чудеса. Хіба немає життя в самій цій думці?

Воскресіння Христа не лише неможливо відзначити встановленням певного дня, але й саме виділення такого дня з цією метою затьмарює реальність воскресіння. **Воно зосереджує розум на історичній події, замість того, щоб звернути увагу на всепроникне життя, якому ми повинні дозволити вільно діяти в нас.**

Воскресіння мертвих – не подія, що сталася одного дня майже дві тисячі років тому, але **життєва сила, якою підтримується існування всесвіту.** Повітря сповнене нею, небеса звіщають про неї, і навіть найменша квітка відкриває її. «Воскрес Христос із мертвих славою Отця» (Римл. 6:4), і «Небо звіщає про Божую славу» (Псал. 19:1). «Уся земля повна слави Його!» (Ісаї 6:3).

Тому всюди у всьому творінні ми маємо безперервне святкування воскресіння Ісуса; і так само має бути й у наших тілах. «Але ви вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого» (1 Петра 2:9). І Бог каже: «Цей народ Я Собі вформував, він буде звіщати про славу Мою» (Ісаї 43:21). Це відбувається тоді, коли Господь сходить над нами і Його слава являється на нас; і Він сходить і являється кожному, хто боїться Його імені і приймає Його.

Коли Бог воскресив Ісуса з мертвих, Він посадив Його праворуч Себе на небесах, як Господа і Владика над усім; і силу, якою Він це звершив, ми переживаємо щоразу, коли по-справжньому віримо. «Просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих, і яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його, і посадивши на небі праворуч Себе, вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване не тільки в цій віці, але й у майбутньому. І все впокорив Він під ноги Йому» (Ефес. 1:18-22).

Отже, ця сила воскресіння Христа є також силою Його другого пришествя в Його Царстві; і тому **знаменням Другого приходу Христа є розвиток Царства Божого в Його послідовниках**. Вони разом з Ним – знамення і чудеса від Господа Саваота, що мешкає на Сіоні.

Тож нехай кожен, хто називає себе послідовником Христа, знайде ширше і істинне розуміння Його воскресіння. Нехай погляд буде відвернений від одного певного дня і спрямований до єдиної події вічних століть – рушійної сили всесвіту. Не дивіться назад на гріб Йосипа в саду; але дивіться вгору і навколо і побачте нині в кожному бутоні, що розпускається в садах і на полях, свідчення того, що «Христос воскрес із мертвих» (1 Кор. 15:20).

І тоді пізнайте, що та сама сила чекає, щоб проявитися у вас у всій своїй славі. «Бо так як земля та виводить рослинність свою, й як насіння своє родить сад, так Господь Бог учинить, що виросте правда й хвала перед усіма народами!» (Ісаї 61:11). Для тих, хто вірить: «вони будуть квітнути й пускати пагони та наповнювати обличчя землі плодами» (Ісаї 27:6, *пер. з англ.*).

І таким чином, **через постійно присутнє воскресіння Христа у віруючих, прийде Царство Боже**, і Його воля буде звершуватися на землі, як на небі. (Present Truth. 27 березня 1902 р.)

«Як було за днів Ноя»

(Луки 17:26)

«І, як було за днів Ноєвих, то буде так само й за днів Сина Людського» (Луки 17:26).

Як було за днів Ноя? Писання говорить нам, що вони «їли, пили, женилися, заміж виходили, аж до того дня, коли Ной увійшов до ковчегу; прийшов же потоп, і всіх вигубив» (вірш 27). Інакше кажучи, вони займалися своїми звичними справами й розвагами, ніби не очікувалося нічого незвичайного. І весь цей час Ной проповідував звістку про наближення потопу, яким світ мав бути знищений. Він проповідував слово Господнє, але вони не слухали його.

Серед тих, хто загинув у потопі, було багато мудрих за мірками цього світу людей – людей великого розуму і високих інтелектуальних досягнень. Величезна сила і довголіття людей того часу давали їм можливість здобути великі знання; але люди поклалися на власний розум, який насміхався з ідеї потопу, замість того щоб довіритися простому слову Господа. У цьому, як і в іншому, нинішній вік є паралеллю до часів Ноя.

І в розпалі свого самовихваляння вони продовжували жити, «аж поки потоп не прийшов та й усіх не забрав». І в цьому сучасний світ також буде подібний до часів Ноя. Коли прийде Син Людський, на землю також прийде знищення, а не «тимчасове тисячолітнє царство». Бог попереджав допотопний світ особливою звісткою; Він не може послати інше руйнування без подібного попередження. Отже, особлива звістка має передувати «дням Сина Людського». Але світ і далі житиме своїм звичним життям, розраховуючи на продовження теперішнього порядку і виправдовуючи свій шлях земною мудрістю. І коли люди будуть говорити: «Мир і безпечність, тоді несподівано прийде загибель на них, як мука тієї, що носить в утробі, і вони не втечуть!» (1 Сол. 5:3).

Тому для кожної людини найважливіше питання таке: що говорить Слово Господнє? Те, що кажуть люди – навіть найученіші з них – не може зрівнятися з цим. «Світ мудрістю не зрозумів Бога», і досі не знає Його. Людська мудрість не здатна осягнути Бога, Його наміри та Його шляхи. Якщо ми будемо покладатися на цю мудрість, нас неминуче застане раптова буря без жодного захисту. Ми можемо зробити вибір між нею і Словом Божим, звернене до сучасного світу, яке сповіщає особливу звістку-попередження, що кінець усього близький. Слово Господнє ясне і просте; не будьмо надто «мудрими», щоб не повірити йому. (Present Truth. 18 липня 1895 р.)

Відновлення втраченого

(Луки 19:10)

«Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!»
(Луки 19:10).

Чи втрачали ви щось? Якщо так, то будьте певні: Ісус узявся шукати це і відновити для вас; бо немає меж – усе, що було втрачено, Він прийшов спасти.

Яке це благословенне й утішне запевнення! Я загублений – отже, Він прийшов, щоб знайти й спасти мене.

Але цим все не обмежується: Він не тільки врятує мене, але й знайде та відновить усе, що я втратив, – змарновані можливості, занедбані таланти, здібності, втрачені через невикористання або через їхнє спотворення – усе це Христос прийшов відшукати.

Він збере все, що ми розсіяли дорогою, і поверне нам, так що, **якщо ми приймемо Його і Його діло, ми можемо бути такими, ніби ніколи не грішили, а завжди служили Йому.**

Дивна любов! Дивовижний прояв спасительної благодаті! Який дивовижний Спаситель! (Present Truth. 22 серпня 1901 р.)

«Коли не станете як діти»

(Матв. 19:14)

Коли Ісус, як сказано в перших віршах 19-го розділу Євангелія від Матвія, залишив Галілею і попрямував у межі Юдеї, за Йордан, за Ним пішла велика юрба народу. Очевидно, що ними керували дуже різні мотиви. Багато хто приходив, щоб щоб зцілитися. Вони приносили свої немочі – і отримували зцілення. Фарисеї ж приходили, спокушуючи Його. Їм подобалося ставити Йому запитання про взаємини чоловіка і жінки, і цього разу вони отримали від Нього чітке, хоча й далеко не втішне, пояснення правил розлучення, встановлених Мойсеєм, а також однозначне твердження первісного Божого закону з цього приводу. Як і в усіх подібних випадках, Його відповідь змусила їх замовкнути, і вони вже нічого не могли заперечити.

Були серед тих, хто йшов за Ним, і люблячі батьки, які приносили до Нього своїх малих дітей і благали, щоб Він поклав на них руки, помолився за них і поблагословив. Незадовго до цього учні бачили докази Його ніжної любові до дітей, однак тепер вони дорікали батькам за те, що ті приводили дітей, і були готові відіслати їх, якби Христос не помітив їхнього вчинку, не висловив Свого невдоволення і не викрив їх, сказавши: «Пустіть діток, і не бороніть їм приходити до Мене, бо Царство Небесне належить таким» (Матв. 19:14). Тоді Він узяв їх на руки, поклав на них руки й благословив їх, – і, як повідомляє Марк, знову повторив пересторогу, яку Він дав Своїм учням раніше, коли вони хотіли дізнатися, хто буде найбільшим у Царстві Небесному: «Поправді кажу вам: Хто Божого Царства не прийме, немов те дитя, той у нього не ввійде» (Марка 10:15).

Марк говорить не тільки про те, що Христос був незадоволений тим, що учні хотіли відіслати дітей, але що Він був «дуже незадоволений» – «обурився».

Христос приймав слабких, немічних і безпорадних немовлят як Свою особливу турботу. Вони могли приходити до Нього зі своїми особистими потребами, з бажанням любовної турботи й захисту чи прояву ніжності й уваги, і їхні бажання повністю задовольнялися. Але ті, хто приходив, випробовуючи Його, були осоромлені й відсилалися ні з чим.

Так само і сьогодні багато хто приходить до Слова Божого; чи підуть вони, наповнені духовним здоров'ям, радістю та благословенням, чи ж розчарованими та приниженими, як фарисеї, залежить від того, з яким духом вони приходять: у дусі хворих, безпомічних і малих дітей, чи в дусі фарисеїв. (Present Truth. 23 липня 1896 р.)

Багатий молодий правитель

(Матв. 19:16–25)

«І підійшов ось один, і до Нього сказав: Учителю Добрий, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне?» (Матв. 19:16). Із паралельних розповідей у Марка 10:17–27 і Луки 18:18–27 ми дізнаємося, що це питання поставив молодий чоловік, який схилив коліна перед Спасителем. Це вказує на справжню серйозність з боку юнака. **Він справді прагнув вічного життя, але, як показав подальший розвиток подій, хотів отримати його по-своєму.** Він вважав, що може заслужити вічне життя своїми добрими ділами, і хотів, щоб ці добрі діла були йому до вподоби. Є багато тисяч людей, які не досягнуть вічного життя, хоча хотіли б його мати і мали б його, якби могли самі встановлювати умови його отримання.

Але перш ніж звернути увагу на питання юнака, Ісус поставив йому зустрічне запитання. Він підхопив вислів «Учителю Добрий» і запитав: «Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого» (Марка 10:18). Той, хто бачить у цих словах нібито прагнення Христа применшити Себе або заперечити Свою абсолютну доброту, далеко не зрозумів уроку, який тут міститься. Ісус був добрий. Петро говорить про Нього, що «не вчинив Він гріха, і не знайшлося в устах Його підступу! Коли був лихословлений, Він не лихословив взаємно, а коли Він страждав, не погрожував, але передав Тому, Хто судить справедливо» (1 Петра 2:22, 23). Пророче описання Ісаї говорить про Нього, що «провини Він не учинив, і не було в Його устах омани» (Ісаї 53:9). Іван пише: «І ви знаєте, що Він був з'явився, щоб гріхи наші взяти, а гріха в Нім нема» (1 Івана 3:5). Павло каже, що Бог «Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою праведністю в Нім!» (2 Кор. 5:21, *пер. з англ.*). Якби в Ньому був хоч найменший слід гріха, Він не міг би з'явитися для знищення нашого гріха, і ми не могли б у Ньому досягти досконалої праведності Божої. Сам факт, що ми можемо стати в Ньому праведністю Божою, показує, що Його праведність була нічим іншим, як праведністю Самого Бога. Своїм учням Він заявив, що сатана не має в Ньому нічого (Івана 14:30), а допитливим і прискіпливим фарисеям, які лише тим і займалися, що стежили за Ним, щоб знайти проти Нього що-небудь, Він сказав: «Хто з вас може Мені докорити за гріх?» (Івана 8:46). Не можна стверджувати, що Ісус був хоч на йоту нижчим від Божественної досконалості.

Отже, треба визнати як незаперечний факт, що Ісус був абсолютно добрий, що Він був самою досконалістю добра. А згідно з Його словами, зверненими до багатого юнака, що «ніхто не є Добрий, крім Бога Самого», **з цього випливає, що Ісус є Богом, і саме це Він бажав закарбувати у свідомості юнака.** І Писання всюди підтверджує цей висновок. Іван каже: «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово» (Івана 1:1). А Ісаїя, пророкуючи Його народження,

сказав: «Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру» (Ісаї 9:6). Таким чином, Його праведність була праведністю Божою. **Закон Божий був у Його серці, бо це був Його власний закон, що виходив від Нього так само, як і від Отця.** «В Ньому тілесно живе вся повнота Божества» (Колос. 2:9). Мета Христа, коли Він запитав юнака: «Чого звеш Мене Добрим?», а потім зробив відповідну заяву, полягала в тому, **щоб з'ясувати, чи називає він Його «добрим» з простої ввічливості, чи тому, що визнає Його Богом.** Крім того, це запитання і це твердження показали, що Він говорив з владою, так що, **коли юнак відійшов, він знав, що відвертається від Сина Божого.**

«Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді» (Матв. 19:17). Той, хто виконує це, досконалий, бо «Господній закон досконалий, він зміцнює душу» (Псал. 19:7). Це і є «праведність Божа», в яку ми повинні одягнутися у Христі Ісусі. Майже останні слова Об'явлення такі: «Блаженні, хто випере шати свої, щоб мати право на дерево життя, і ввійти брамами в місто!» (Об'явл. 22:14). Дотримання заповідей – це найвищий ідеал, який може поставити перед собою людина; це Божественний ідеал. Сам Бог не вимагає від людини нічого більшого, бо сказано: «Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, чи добре воно, чи лихе!» (Екл. 12:14).

Юнак був здивований відповіддю, яку отримав від Ісуса. Він сказав йому: «Які саме?» (вірш 18). **Він знав Божі заповіді і був упевнений, що завжди виконував їх бездоганно;** тому, ймовірно, думав, що Ісус має на увазі якісь вищі заповіді. Він не міг уявити собі, щоб комусь спало на думку сказати такій добрій людині, як він, що йому потрібно дотримуватися заповідей. На його здивоване запитання Ісус відповів: «Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправдиво. Шануй батька та матір, і: Люби свого ближнього, як самого себе» (Матв. 19:18, 19). Ісус перелічив усі заповіді другої скрижалі закону, крім десятої – «не пожадай», – але вона містилася в узагальненні всіх шести: «люби свого ближнього, як самого себе». Про першу скрижаль закону, що визначає наші обов'язки перед Богом, нічого не було сказано. Це було зовсім не тому, що якась із цих заповідей неістотна, бо ці чотири заповіді разом складають першу і найбільшу заповідь. Але **Ісус навів другу скрижаль, тому що її дотримання або порушення найлегше помітити.** Він хотів випробувати його в меншому, і якби він не витримав цього випробування, то тим більше виявився б неспроможним у більшому. Іван каже: «Як хто скаже: Я Бога люблю, та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить?» (1 Івана 4:20).

На перелік заповідей, який навів Христос, юнак відповів: «Усе це я зберіг від юності своєї. Чого ще бракує мені?» (Матв. 19:20, пер. з англ.). Це було дуже сміливе твердження, але молодий чоловік сказав це щиро; і немає сумніву, що, **наскільки могли судити люди, його життя було бездоганним.** Те, що в ньому було щось привабливе, видно зі слів Марка: «Ісус, поглянувши на нього, полюбив

його» (Марка 10:21, пер. з англ.). Звісно, Ісус любив усіх людей; але це особливе зауваження вказує, що **Він любив цього юнака особливо. Він любив його за те, яким він був, і за ті можливості для добра, які бачив у ньому;** і тому Він бажав, щоб він зробив той єдиний крок, якого бракувало, щоб зробити його досконалим.

«Ісус каже йому: Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добра свої та й убогим роздай, і матимеш скарб ти на небі. Потому приходь та й іди вслід за Мною» (Матв. 19:21). Марк передає цю думку дещо повніше: «Одного бракує тобі: іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай, і матимеш скарб ти на небі! Потому приходь та й іди вслід за Мною, узявши хреста» (Марка 10:21). Тут ми маємо спростування ідеї, що Ісус навчав, ніби людина може досягти Неба виключно власними зусиллями, дотримуючись заповідей. Той, хто так думає, перебуває щонайменше в такому ж становищі, як і той юнак, а можливо – і в набагато гіршому. **І все ж залишається істиною, що той, хто дотримується заповідей, матиме вічне життя. Дотримуватися їх – це весь обов'язок людини, і Бог не вимагає нічого іншого.** Тоді чому ж молодий чоловік не був упевнений у вічному житті? Тому що він не дотримувався заповідей досконало. Він думав, що дотримувався їх, але це було не так. Він дотримувався їх настільки, наскільки це можливо для людини власними силами, – і тільки. Єдине, чого бракувало для повноти його життя та перетворення його на досконалого виконавця заповідей, було слідування за Ісусом Христом, Безгрішним, Який став гріхом заради нас, «щоб стали ми Божою правдою в Нім!» (2 Кор. 5:21). «Бо кінець Закону Христос на праведність кожному, хто вірує» (Римл. 10:4). **Ті, хто намагається утвердити власну праведність, завжди будуть далеко від праведності Божої. Ми можемо бути досконалими лише у Христі.** Наші найкращі зусилля далекі від досконалості; але коли ми смиренно слідуємо за Христом, **Божественна благодать сходить назустріч нашим зусиллям, і таким чином через віру ми зі слабких стаємо сильними** (див. Євр. 11:34). Від людини не вимагається нічого, окрім як дотримуватися заповідей; але жодна людина не може дотримуватися їх без допомоги Христа.

У запитанні юнака: «Чого ще бракує мені?» ми бачимо доказ того, що він вважав, ніби вічне життя можна здобути добрими ділами. Це сумна помилка. Через це хибне уявлення багато людей здійснювали паломництва, виснажували себе, чинили покуту та робили багато іншого – і все марно. Католицька церква скористалася природним криком душі, яка прагне вічного життя: «Що мені робити, щоб спастися?», – щоб спрямувати увагу людей на певні діла. Тим самим вона виявляє дух антихриста, бо відвертає людей від Агнця Божого, Який єдиний може очищати від гріха і робити людей праведними. Вічне життя неможливо заслужити – воно надто дорогоцінне. Жодна людина не може дати за нього рівноцінної плати. **Його не можна отримати без добрих діл, і водночас жодна кількість добрих діл не може його купити.** «Дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Римл. 6:23). Після того як ми зробимо все можливе, ми все одно залишаємося рабами, що нічого не варті, і все, що отримуємо, має бути прийняте як безкоштовний дар Божий.

«А він засмутився тим словом, і пішов, зажурившись, бо великі мастки він мав!» (Марка 10:22). Це показує, що він не дотримувався заповідей. Він не любив Господа всім серцем своїм і ближнього свого, як самого себе. Його уявлення про вічне життя були надто обмеженими. Він прагнув вічного життя, зберігши повністю своє земне багатство, не усвідомлюючи, що небесні багатства нескінченно перевершують скарби землі. І ці багатства здобуваються лише через самозречення. Якщо хтось бажає розділити «недосліджене багатство Христове», той **повинен бути готовий стати подібним до Христа**, Який, будучи багатим, заради нас збіднів, щоб ми збагатилися Його убогістю (див. 2 Кор. 8:9). У притчі з Матв. 13:45, 46 ми дізнаємося про єдиний шлях до здобуття Царства: «Подібне ще Царство Небесне до того купця, що пошукує перел добрих, а як знайде одну дорогоцінну перлину, то йде, і все продає, що має, і купує її». **Юнак знайшов перлину великої цінності, але не захотів розлучитися зі своїм нинішнім майном, нікчемним у порівнянні з нею, щоб придбати її.**

«Ісус же сказав Своїм учням: Поправді кажу вам, що багатому трудно увійти в Царство Небесне. Іще вам кажу: Верблюдові легше пройти через голчине вушко, ніж багатому в Боже Царство увійти!» (Матв. 19:23, 24). Це твердження слід сприймати як буквальну істину. Припущення, ніби Ісус мав на увазі якісь ворота в Єрусалимі, звані «голчине вушко», через які верблюд міг з великими труднощами пройти, – повна нісенітниця. Ісус мав на увазі саме те, що сказав. Багата людина не може увійти в Царство Небесне. Апостол говорить, кого обрав Бог: «Послухайте, мої брати любі, чи ж не вибрав Бог бідарів цього світу за багатих вірою й за спадкоємців Царства, яке обіцяв Він тим, хто любить Його?» (Якова 2:5). **Людина, яка може жити в цьому світі страждань і нужди й водночас накопичувати великі багатства, не може бути послідовником лагідного і смиренного Ісуса, Який, не маючи де схилити голову, ходив і робив добро.**

Однак бути багатим саме по собі не є гріхом. Авраам, друг Божий, «був вельми багатий на худобу, на срібло й на золото» (Бут. 13:2). Йов, про якого Бог сказав: «Немає такого, як він, на землі: муж він невинний та праведний, що Бога боїться, а від злого втікає» (Йова 1:8), і «був цей чоловік більший від усіх синів сходу» (Йова 1:3). **Але ці люди не покладали надії на багатство, а в цьому й полягає головний гріх** (див. Марка 10:24). **Вони володіли майном, але не вважали його своїм, а були лише управителями Божими.** І незважаючи на всю їхню щедрість, їхнє багатство примножувалося. Буньян висловив це так: «Був чоловік – і хоч вважали його божевільним, чим більше віддавав він, тим більше мав».

Якщо Бог посилає такій людині багатство, її не можна вважати багатою в тому значенні, в якому це слово вживається у словах нашого Спасителя. Така людина може увійти до Неба, але не як багата. Вона входить туди тому, що є вбогою духом, зовсім не звеличується через свої статки, а вважає їх лише Божими. Вона сама розпоряджається своїм майном ще за життя, роздаючи його, а не «залишає» після себе, коли смерть змушує її розлучитися з ним. (Signs of the Times. 10 лютого 1888 р.)

Вхід у Царство

(Луки 18:15–30)

Вірші 15–17 розповідають про те, як до Ісуса приводили дітей, про докір учням і про Його заклик дозволити дітям приходити до Нього. У цьому немає, як іноді припускають, ані найменшого натяку на хрещення немовлят. **Немовлята, які ще не досягли віку, в якому вони могли б самостійно розрізняти добро і зло, є особливим предметом Божої прихильності. Завдяки жертві Христа вони беруть участь у загальному викупленні від смерті, яка є наслідком того, що вони є нащадками Адама. Їм не потрібно хреститися, щоб бути оживленими від цієї смерті, бо це обіцяно як нечестивим, так і праведним. Але, будучи оживленими від цієї смерті, вони не можуть зазнати смерті, яка є платою за гріх, адже вони не мають особистої вини. Отже, вони спасаються Божою благодаттю, так само як і всі спасенні, але без хрещення, бо для них неможливо виконати умови хрещення: вони не можуть ні вірити, ні не вірити.**

Оскільки Бог настільки милостивий до немовлят, природно впливає, що Він радо приймає й тих дітей, які добровільно приходять до Нього, якими б юними вони не були. Коли ми говоримо, що немає підстави для хрещення немовлят, ми не стверджуємо, що іноді дуже малі діти не можуть бути хрещені належним чином. **Як тільки дитина стає достатньо дорослою, щоб вірити в Христа, вона вже достатньо доросла, щоб бути охрещеною.** А те, що діти здатні розуміти і приймати Євангеліє – більше того, що вони здатні розуміти і приймати його навіть легше, ніж дорослі, – показують слова вірша 17: «Поправді кажу вам: Хто Божого Царства не прийме, як дитя, той у нього не ввійде!» Христос не каже, що діти повинні приймати Царство як дорослі, але що всі повинні приймати його як діти. Це не означає, що люди повинні ставати дітьми за рівнем розвитку, але що вони повинні мати просту, довірливу віру дітей. Віра дітей ставиться за приклад. Дивно, що за наявності такого місця Писання хтось взагалі може сумніватися в доречності прийняття до церкви дітей, які виявляють знання Христа.

«І запитався Його один із начальників, говорячи: Учителю Добрий, що робити мені, щоб впадувати вічне життя? Ісус же йому відказав: Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, тільки Сам Бог!» (вірші 18, 19). Це не було скромною відмовою Христа від характеристики «добрий». Він не хотів цим сказати, що Він не добрий, бо це означало б заперечувати Самого Себе. Псалмоспівець каже: «Щирий Господь, моя скеля, і в Ньому неправди нема!» (Псал. 92:15). Петро каже, що «не вчинив Він гріха, і не знайшлося в устах Його підступу!» (1 Петра 2:22). Павло каже, що Він «не відав гріха» (2 Кор. 5:21). Іван каже: «І ви знаєте, що Він був з'явився, щоб гріхи наші взяти, а гріха в Нім нема» (1 Івана 3:5). Він був втіленням абсолютної доброти, бо саме в Ньому ми маємо

стати праведністю Божою (2 Кор. 5:21). Що ж Він мав на увазі, кажучи юнакові: «Чого звеш Мене Добрим?» – Те, що Він Сам був Богом. «Бог було Слово», і «Слово сталося тілом» (Івана 1:1, 14). **З самого початку Ісус скористався формою висловлювання юнака, щоб дати йому зрозуміти, що він стоїть не перед побожним юдейським рабином, а перед Божеством у людській подобі.** Цим виразним способом Він дав начальнику зрозуміти, що Той, у Кого він запитував, що робити для успадкування життя, є **Творець життя, що Він Той, Хто має його у Своїй владі і тому може відповідати з владою та авторитетом.**

Розповідь у Матвія дещо повніша, ніж у Луки. Наведемо її за Матвієм. Ісус, попутно показавши, як ми бачили, Своє високе становище і владу, відповів на запитання юнака так: «Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді» (Матв. 19:17). Тимчасово залишивши осторонь відповідь Ісуса, звернімо увагу на відповідь юнака: «Той питає Його: Які саме? А Ісус відказав: Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправдиво. Шануй батька та матір, і: Люби свого ближнього, як самого себе. Говорить до Нього юнак: Це я виконав все. Чого ще бракує мені?» (вірші 18–20).

З огляду на останнє твердження юнака, запитання «які саме?» було цілком природним. Коли Христос сказав: «Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді», юнак не мав сумнівів щодо того, що малося на увазі. Кожен юдей був навчений закону, а цей юнак був начальником. Але його вразило, що Христос говорить так до нього – того, хто пишався своїм послухом Закону. **Його питання «які саме?» було майже викликом Христові – сказати йому, що саме він мав би зробити такого, чого ще не зробив.** Насправді він думав, що йому нічого не бракує.

«Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді». Вони є правилом життя і будуть мірилом на суді. «Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, чи добре воно, чи лихе!» (Екл. 12:13, 14). **А оскільки заповіді будуть мірилом характеру на суді, впливає, що кожен, чий характер перебуває з ними в злагоді, матиме вічне життя.** Тому й сказано: «Блаженні, хто випере шати свої, щоб мати право на дерево життя, і ввійти брамами в місто!» (Об'явл. 22:14). Такою була умова вічного життя від самого початку (див. П. Зак. 11:26, 27; 30:15–19).

Але якщо така умова вічного життя, і якщо юнак дотримувався всіх заповідей від юності своєї, як же тоді могло бути так, що йому чогось не вистачало для успадкування вічного життя? У цьому-то й суть: **він їх не дотримувався.** Христос випробував його останньою заповіддю, яка насправді лежить в основі всіх. Він сказав: «Продай добра свої та й убогим роздай, і матимеш скарб ти на небі. Потому приходь та й іди вслід за Мною» (вірш 21). Цього випробування начальник не витримав. **Він любив багатство більше, ніж Бога; він любив цей світ більше, ніж майбутній. Він не любив ближнього, як самого себе, і мав інших богів, крім єдиного Бога.** Виконуючи зовні всі заповіді, він несвідомо порушував їх усі за духом.

Єдине, чого йому бракувало, – це слідувати за Христом. Ісус не мав на увазі, що він мав додати слідування за Ним до дотримання заповідей, бо, як ми бачили, він їх не дотримувався. **Єдине, чого не вистачало для досконалого послуху заповідям, – це слідувати за Христом, без Якого нічого не можна зробити. Вічне життя можна мати лише за умови дотримання заповідей; але ніхто не може дотримуватися заповідей без Христа. Тому Христос – це єдино необхідне. Маючи Його, ми маємо все.**

Юнак був одним із тих юдеїв, які прагнули до закону праведності, але не досягли праведності, бо шукали її не за вірою, а ніби за ділами закону (Римл. 9:31, 32). Без віри догодити Богові неможливо (Євр. 11:6). «Бо кінець Закону Христос на праведність кожному, хто вірує» (Римл. 10:4). Це не означає, що Бог скасовує Закон, бо Сам Він проголошує, що Закон є мірилом придатності для входу в небо. Але в Ньому знаходиться мета закону – праведність і мир (див. Ісаї 48:18), «Він бо наш мир», і ми «стали праведністю Божою в Нім». **І тому у нас «заповіді Божі та Ісусова віра» нерозривно поєднані.** Одне не може існувати без іншого. **Не може бути дотримання заповідей поза Христом (Івана 15:5; Євр. 11:6), і кожен, з'єднаний з Христом, буде дотримуватися закону, бо Христос є втіленням Божої праведності.** (Signs of the Times. 25 серпня 1890 р.)

Цінне вкладення

(Матв. 19:29)

«І кожен, хто за Ймення Моє кине дім, чи братів, чи сестер, або батька, чи матір, чи діти, чи землі, той багатократно одержить і успадкує вічне життя» (Матв. 19:29).

Христос сказав, що все з речей цього світу, від чого хто відмовиться заради Його Імені, буде повернене йому сторицею, з додаванням вічного володіння і насолоди тим, що він отримає.

Цінність майна завжди зростає відповідно до тривалості права власності. Вільне володіння має більшу цінність, ніж оренда на певну кількість років. Але в цьому випадку обіцяна винагорода за це вкладення полягає не лише у стократному відшкодуванні з правом з правом власності, яке діятиме вічно, але й доповнена пунктом, який стверджує, що вічне життя, в якому можна особисто насолоджуватися використанням цього збільшеного надбання, супроводжуватиме його як невід'ємний додаток. Це воістину велике надбання. **З цієї точки зору приріст вартості первісного «вкладу» стає не просто стократним, а нескінченним.**

Проте це уточнюється несподіваним для мирського розуму твердженням, що багато хто з перших будуть останніми, а останні – першими. Пояснення цього дається в наступному розділі (Матв. 20) у притчі про господаря дому, який виходив у різний час протягом дня і наймав робітників у свій виноградник, виплачуючи всім наприкінці дня однакову плату, незалежно від того, чи працювали вони одну годину, чи весь день. І коли ті, кого він найняв першими, і хто пропрацював весь день, почали нарікати, він відповів: «Чи ж не вільно мені за своїм, що я хочу, зробити? Хіба око твоє заздре від того, що я добрий? Отак будуть останні першими, а перші останніми!» (Матв. 20:15, 16).

«А він відповів і сказав до одного із них: Не кривджу я, друже, тебе, хіба не за динарія згодився зо мною?» (вірш 13). Що означає динарій на день? Покарання за гріх – смерть. **Нагорода за служіння Богові – вічне життя.** Чи означає динарій вічне життя? Якщо так, то чи не справедливо, щоб ті, хто нарікав на те, що інші отримали ту саму плату, виявилися останніми, а останніми – ті, хто прийшов з радістю, сподіваючись лише на те, що отримають справедливе, і були готові задовольнитися тим, що їм буде дано, – стали першими? (Present Truth. 30 липня 1896 р.)

Заради Ісуса

(Матв. 19:29)

Ісус сказав: «І кожен, хто за Ймення Моє кине дім, чи братів, чи сестер, або батька, чи матір, чи діти, чи землі, той багатократно одержить і успадкує вічне життя» (Матв. 19:29).

Як багато тих, хто, читаючи ці слова, сприймає їх як заклик принести жертву, щоб догодити Господу. Вони розуміють ці слова так, ніби Він сказав: «Я знаю, що це важко; Я багато чого вимагаю від вас; це велика жертва, до якої ви покликані; але зробіть це заради Мене – просто щоб догодити Мені».

І з таким розумінням деякі відмовляються від усього свого майна і піддають себе багатьом нестаткам, знаходячи єдину втіху в думці, що Бог, безсумнівно, задоволений тим, що вони принесли, і що такі великі жертви та труди неодмінно принесуть їм добрий відпочинок і велику нагороду з часом.

Але не всі дивляться на це так. Завжди були і донині є ті, хто розуміє, що означає відмовитися від чогось, навіть від усього, заради Ісуса. Вони знають, що означають слова: заради того, щоб здобути Його. **Вони не думають купити прихильність Господа; але відмовляються від порожнечі заради того, щоб отримати повноту. Вони знають, що Бог радіє добробуту Свого народу і тому не просить їх відмовлятися від того, що приносить їм радість, лише для того, щоб задовольнити Свою примху.** «Господь дає милість та славу, добра не відмовляє усім, хто в невинності ходить» (Псал. 84:11).

Він ніколи не забирає в людини нічого доброго; але **бажає, щоб ми приймали всі добрі речі лише з Його рук – знаходячи в Ньому Самому осередок усякого добра.**

В Імені Ісуса є сила – сила спасіння. Його Ім'я – це те, Хто Він є – Спаситель. «Через віру в Ім'я Його вздоровило Ім'я Його» чоловіка, який понад сорок років свого життя не ходив жодного кроку, і він почав ходити й стрибати. Він Сам має всю владу на небі й на землі; все існує в Ньому. **Тому, коли ми відмовляємося від чогось – ба навіть від самих себе і всього, що маємо – заради Нього, ми просто відпускаємо менше заради більшого.**

Бог сказав Аврааму: «Я тобі щит, нагорода твоя вельми велика» (Бут. 15:1).

Кожен із Божого народу може сказати: «Господь то частина спадку мого та чаші моєї, Ти долю мою підпираєш! Частки припали для мене в хороших місцях, і гарна для мене спадщина моя!» (Псал. 16:5, 6).

Єдина нагорода, якої ми потребуємо або можемо мати – тут чи у вічності, – це Сам Господь. Тому псалмоспівець і сказав: «Хто є мені на небесах, окрім Тебе? А я при Тобі на землі не бажаю нічого!» (Псал. 73:25). Або,

як це передає норвезька Біблія: «Коли у мене є Ти, у мене немає бажання ні до чого на землі».

Чи можете ви сказати це? Якщо ні – поспішіть познайомитися з Богом. Знайшовши Його, ви з великою радістю розлучитеся з усім, що маєте, якщо буде потрібно, аби тільки мати Його постійну присутність і повноту. (Present Truth. 17 жовтня 1901 р.)

Робітники у винограднику

(Матв. 20:1–16)

Один чоловік просить нас пояснити притчу з Матв. 20:1–16. Це притча про виноградник, до якого господар вийшов рано-вранці найняти робітників, домовившись із ними про оплату в один динарій на день. Потім він виходив о третій годині, шостій, дев'ятій і одинадцятій, і щоразу знаходив людей без роботи, яких посилав працювати, обіцяючи дати їм те, що буде справедливим. Коли ж настав вечір, він сказав своєму управителю видати робітникам їхню плату, починаючи з останніх і закінчуючи першими. Ті, кого він найняв останніми, отримали по одному динарію кожен. Ті ж, хто працював цілий день, побачивши це, подумали, що отримають більше, але отримали рівно те, що їм було обіцяно, – по одному динарію кожен. Коли вони почали нарікати на це, господар сказав одному з них: «Не кривджу я, друже, тебе, хіба не за динарія згодився зо мною? Візьми ти своє та й іди. Але я хочу дати й цьому ось останньому, як і тобі. Чи ж не вільно мені зо своїм, що я хочу, зробити?» (вірші 13–15).

При поясненні цієї притчі всі труднощі зникають, якщо пам'ятати, що ті, хто був найнятий о шостій, дев'ятій та одинадцятій годині, прийшли одразу, як тільки їх покликали. Коли господар знайшов людей, які стояли без діла о одинадцятій годині, і запитав їх: «Чого тут стоїте цілий день безробітні?» – вони відповіли: «Бо ніхто не найняв нас». Тому **притча ані в найменшій мірі не підтримує думки про те, що люди можуть відкладати прийняття Євангелія до останньої години свого життя, а потім мати ту саму долю, що й ті, хто служив Господу все своє життя.** Вона абсолютно не стосується тих, хто знав Євангеліє, але відкладав його прийняття. **Вона стосується тих, хто не отримав світла істини до пізнього часу, але приймає його відразу ж, як тільки отримує.** Коли Ісус промовляв цю притчу, вона, безсумнівно, мала особливе застосування до язичників, які не користувалися такими ж перевагами, як і юдеї.

Тепер – про оплату. Господар уклав чесну угоду з тими, кого найняв першими, давши їм хорошу винагороду за тодішніми мірками; тому, отримавши по одному динарію, вони отримали все, що їм належало, і не мали причини скаржитися. Якщо господар побажав дати іншим таку ж суму за півгодини праці, він мав на це повне право. Більше того, якби він захотів дати гроші тим, хто зовсім не працював, це не було б несправедливістю щодо тих, хто отримав усе, що їм було обіцяно. **Застосовуючи цю притчу до тих, хто покликаний трудитися для Господа, ми дізнаємося, що враховується не стільки кількість праці, скільки готовність, з якою людина трудиться.** Бог обіцяє вічне життя всім вірним, і ті, хто вірно трудиться з того часу, як вони покликані, навіть якщо покликані лише в одинадцяту годину, отримають ту саму нагороду, що й ті, хто трудився довше, але не з більшою вірністю. (Present Truth. 27 січня 1887 р.)

Віра і знання

(Марка 8:31; 9:31, 32; 10:32–34)

Коли Ісуса було зраджено в руки людей, і Він знав, що Його час настав, про Його учнів написано, що вони залишили Його й повтікали.

Розп'яття й смерть Христа стали таким приголомшливим потрясінням для Його найближчих послідовників, що їхні надії були поховані разом із Ним, і світ для них став темним і похмурим.

Існує досить поширене неправильне розуміння щодо того, які свідчення мали учні, що мали допомогти їм пройти через цю годину темряви. Один автор пише: «Ісус багато разів натякав на Свою смерть, але настільки невиразно, що це не було зрозуміло, і Його учні були цілком не готові до цієї події».

Це неправильне уявлення позбавляє нас важливого і корисного уроку, який міститься в історії цього розчарування. Насправді учні не мусили б занурюватися в безнадійний смуток навіть на ті кілька годин, якби лише вірили словам Господа, що ясно видно з кількох текстів Писання.

Христос неодноразово говорив про Свою близьку смерть, і тричі, як записано у Марка в послідовному порядку, Він чітко сказав учням, що саме має статися. Вперше – коли вони були в Кесарії Пилиповій: «І почав їх навчати, що Синови Людському треба багато страждати, і Його відцураються старші, і первосвященики, і книжники, і Він буде вбитий, але третього дня Він воскресне» (Марка 8:31).

Потім, коли вони прийшли до Галілеї, Він сказав учням: «Бо Він Своїх учнів навчав і казав їм: Людський Син буде виданий людям до рук, і вони Його вб'ють, але вбитий, воскресне Він третього дня!» (Марка 9:31).

І знову, коли вони йшли до Єрусалима напередодні смерті Христа: «Були ж у дорозі вони, простуючи в Єрусалим. А Ісус ішов попереду них, аж дуже вони дивувались, а ті, що йшли вслід за Ним, боялись. І, взявши знов Дванадцятьох, почав їм розповідати, що з Ним статися має: Оце в Єрусалим ми йдемо, і первосвященикам і книжникам виданий буде Син Людський, і засудять на смерть Його, і поганам Його видадуть, і насміхатися будуть із Нього, і будуть плювати на Нього, і будуть Його бичувати, і вб'ють, але третього дня Він воскресне!» (Марка 10:32–34).

Тепер, читаючи ці висловлювання, слід визнати, що ясніше сказати було неможливо. Тричі Господь говорив їм про це, і все ж написано: «Вони ж не зрозуміли цього слова, та боялись Його запитати». Чому ж вони не розуміли? Не тому, звичайно, що сказано було неясно, а тому, що вони не вірили сказаному.

І саме тут міститься урок для нас. Вони не прислухалися і не вірили ясним заявам Господа. Їхні уми були настільки наповнені власними уявленнями про те, як усе має відбутися, що, коли Господь висловлював Свої думки, вони

навіть дорікали Йому за те, що Він говорив про Свої страждання і смерть. Вони не розуміли, як це може бути, і не розуміли саме тому, що не вірили Його словам. І тому вони були зовсім не готові пройти це випробування без вагань.

Так само і сьогодні багато хто читає найпростіші твердження Слова, маючи розум, настільки наповнений власними думками й уявленнями, що не розуміє того, що говорить Господь. Вони бачать написані слова абочують їхнє звучання, але ті лише викликають у них думки, які вже панують у їхньому розумі. **Божі думки – не такі, як наші, і шлях до пізнання Його думок полягає в тому, щоб слухати те, що Він говорить, і вірити цьому саме так, як Він говорить.** Учні не розуміли слів Христа, але якби вони повірили цим словам, то зрозуміли б їх. **Коли ми віримо словам Господа, ми починаємо розуміти їх; але ніхто не може зрозуміти, доки відкидає слова, не слухаючи їх і не вірячи, що Бог має на увазі саме те, що говорить.**

Нам потрібно засвоїти цей урок уже тепер, і для нашого повчання він і записаний. Учням цей урок був потрібен, щоб підтримати їх у годину влади темряви (Луки 22:53). Перед нами також є майбутня година влади темряви, яка випробує душі люде. Про цю прийдешню годину дано обітницю: «А що ти зберіг слово терпіння Мого, то й Я тебе збережу від години випробування, що має прийти на весь всесвіт, щоб випробувати мешканців землі» (Об'явл. 3:10). **Зберегти слово – означає прийняти його, вірити йому.** Тож нехай приклад невдачі учнів буде для нас застереженням, щоб ми не прогавили розуміння слів, які Дух Святий говорить через Писання, готуючи людей встояти в годину останнього випробування. (Present Truth. 19 березня 1896 р.)

По дорозі до Єрусалима

(Матв. 20:18–19)

Якраз тоді, коли Господь збирався вирушити в Свою останню подорож до Єрусалима, на Пасху, Сам стати Агнцем, веденим на заколення, Він покликав Своїх учнів осторонь, щоб поговорити з ними наодинці, і ясно сказав їм, що має статися. Його слова не могли бути більш чіткими, ніж тоді, коли Він сказав: «Оце в Єрусалим ми йдемо, і первосвященикам і книжникам виданий буде Син Людський, і засудять на смерть Його... І поганам Його вони видадуть на наругу та на катування, і на розп'яття, але третього дня Він воскресне!» (Матв. 20:18, 19).

Вони всі мали це чути. Він відвів їх убік від дороги, тож не було жодної причини, через яку їхня увага могла б розсіятися, і вони не зрозуміли б реальності тих фактів, які Він збирався їм викласти, або не відчували б їхньої важливості. Потім Він розповів їм усе це словами, які не допускали жодного подвійного тлумачення. Один за одним, у чіткій послідовності, Він назвав різні події трагедії, яка мала відбутися. Спочатку – сходження до Єрусалима, потім – суд, засудження на смерть, видача язичникам, глузування та бичування, розп'яття і, нарешті, воскресіння на третій день.

Як дивно здається, що таке вражаюче пророцтво, висловлене настільки ясними словами, не привернуло одразу і повністю всієї їхньої уваги, і не зайняло всіх їхніх думок і не стало головною темою їхніх розмов. Але немає жодних свідчень того, що вони хоча б удруге замислилися над Його словами. Здавалося, вони були для них не більше ніж подувом вітру – вони не справили навіть такого враження, яке могли б справити, якби просто увійшли в одне вухо і вийшли через інше. Дійсно, Лука каже: «Та з цього нічого вони не збагнули».

Зараз здається незрозумілим, як вони взагалі могли не зрозуміти цього. Можна було б очікувати, що, йдучи до Єрусалима, вони говорили б один одному дорогою: «Учитель сказав, що ми маємо йти до Єрусалима, і ось ми вже в дорозі; коли ж прийдемо туди, як Він нам сказав, Його зрадять первосвященикам». оді, коли відбувався суд, можна було б подумати, що вони дивилися б один одному в обличчя, не потребуючи слів, бо кожен знав би, що в іншого на думці, – що наступним кроком буде засудження на смерть. А коли вирок смерті було винесено, вони мали б знати, що далі буде передання римській владі, насмішки, бичування, а потім розп'яття. Але коли всі ці різні етапи, один за одним, у зазначеному порядку, здійснилися, їхня надія і віра стали б певністю, впевненістю в тому, що «третього дня Він воскресне!»

Але замість цього вони нічого з цього не зрозуміли, ледь чи взагалі слухаючи, коли Він говорив їм про все це наодинці, відвівши їх убік від дороги.

Очевидно, чому принаймні двоє з них не зрозуміли. Наступні ж вірші, що розповідають про прохання, з яким вони та їхня мати звернулися до Господа,

показують, що причиною, чому вони не чули й не розуміли, було те, що вони були поглинуті думками про себе. «І підходять до Нього Яків та Іван, сини Зеведеєві, та й кажуть Йому: Учителю, ми хочемо, щоб Ти зробив нам, про що будемо просити Тебе» (Марка 10:35).

У ті дні та в присутності цих людей слова Господа сповнювалися, але вони були сліпі до того, що було відкрито перед їхніми очима так ясно, як денне світло, і тому втратили благословення.

У наші дні, перед нашими очима, слова Господа сповнюються так само певно, як і тоді. **Нам належить очиститися від тієї темряви самолюбства і наповнитися Його життям**, яке є світлом людей, **щоб ми могли чути, бачити і розуміти історію, яку Бог звершує у світі**, і знати, що це є виконанням Його пророцтва, крок за кроком, так само певно, як і події від дороги до Єрусалима до хреста і воскресіння. Про стан пильних віруючих апостол говорить: «А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій» (1 Сол. 5:4). (Present Truth. 6 серпня 1896 р.)

Слова Христа і бажання учнів

(Матв. 20:17–29)

«Але третього дня Він воскресне!» Про тривалість перебування Христа у гробі точилося більше зайвих суперечок, ніж про будь-яку іншу біблійну подію. У відповідь на прохання книжників і фарисеїв про знамення Ісус сказав, що не дасть їм іншого знамення, крім знамення пророка Йони: «Як Йона перебув у середині китовій три дні і три ночі, так перебуде три дні та три ночі й Син Людський у серці землі» (Матв. 12:40). Спираючись на цей текст, одні стверджують, що він не сповнився, бо від п'ятниці, коли Ісус був розп'ятий, до недільного ранку, коли Він воскрес, не минуло трьох днів і трьох ночей; інші ж наполягають, що Він мав перебувати в гробі рівно сімдесят дві години і, отже, бути розп'ятий раніше п'ятниці. Обидві ці позиції є хибними.

Простий факт полягає в тому, що Христос був розп'ятий у п'ятницю, у день приготування, напередодні суботи, і воскрес дуже рано вранці в перший день тижня, і все ж Він перебував у серці землі три дні й три ночі в тому сенсі, в якому Він Сам вжив ці слова. **Христос сказав, що буде в серці землі три дні й три ночі; Він також сказав, що буде розп'ятий, «але третього дня Він воскресне».** **Отже, ми повинні зробити висновок, що обидва ці вирази означають одне й те саме.** Коли двоє учнів дорогою до Еммауса розповідали про зраду та розп'яття Христа, вони сказали: «Оце третій день вже сьогодні, як усе оте сталося...» (Луки 24:21). Те, що вирази «три дні і три ночі» та «третій день» вживалися як взаємозамінні стосовно одного й того самого періоду часу, доводиться уривком із книги Естер. Коли Естер вирішила увійти до царя, вона послала до Мардохея, сказавши: «Іди, збери всіх юдеїв, що знаходяться в Сузах, і постіть за мене, і не їжте й не пийте три дні, ніч та день. Також я та дівчата мої будемо постити так, і так прийду до царя, хоч це не буде за законом. А якщо я загину, то загину» (Естер 4:16). І далі сказано, що «третього дня» Естер одяглася в царські шати і стала у внутрішньому дворі царського дому і т. д. (Естер 5:1).

Сліпота учнів і їхня повільність у вірі в те, що Христос не мав наміру тоді встановити земне царство, виявляються в тому, що відразу після того, як Він розповів їм про Свої майбутні страждання, мати Якова та Івана, синів Зеведеєвих, прийшла до Ісуса і сказала: «Скажи, щоб обидва сини мої ці сіли в Царстві Твоїм праворуч один, і ліворуч від Тебе один» (Матв. 20:21). Марк каже, що з цим проханням звернулися самі Яків та Іван (Марка 10:35–37), але з оповіді Матвія випливає, що вони зробили це через свою матір.

У цьому проханні ми бачимо прояв гордості та честолюбства. Той самий дух став причиною падіння сатани на небі (Ісаї 14:12–14). **Та сама жага піднесення, вкладена ним у серце Єви, привела до падіння наших прабатьків.** Коли сатана сказав Єві: «Дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете

ви, немов Боги», вона взяла від плоду. Тому очевидно, що **такий дух має бути повністю вигнаний із сердець тих, хто бажає успадкувати Царство Небесне.** Якби місця в цьому царстві розподілялися так само, як у земних царствах, це призвело б до сум'яття і загибелі.

Ісус не сказав, чи займуть Яків та Іван бажані ними місця чи ні, але показав їм, через що їм доведеться пройти. «Чи ж можете ви пити чашу, що Я її питиму або христитися хрищенням, що я ним хрищуся?» Вони кажуть Йому: «Можемо». Сміливі слова. **Вони були сміливими тому, що були невігласами. Вони не мали уявлення про те, що Христу належало пережити.** Якби вони це усвідомлювали, то, ймовірно, були б менш самовпевненими; бо ми бачимо, що, коли вони зіткнулися віч-на-віч із стражданнями Христа, вони залишили Його і втекли. Однак згодом вони дійсно пили з тієї ж чаші і стали учасниками Його страждань, як Христос і передбачив. Що ж спричинило цю зміну? **Просто те, що вони пізнали Христа. Вони дізналися, що Царство Христа не тимчасове, а вічне, і що шлях до нього лежить через скорботи.**

У Матв. 20:23 ми читаємо: «Він говорить до них: Ви питимете Мою чашу і будете христитися хрищенням, що Я ним хрищуся. А сидіти праворуч Мене та ліворуч не Моє це давати, а кому від Мого Отця те вготовано». Ключові слова: «кому від Мого Отця те вготовано». Більш точний переклад з грецької: «Але тим, для кого це приготовано Отцем Моїм». **Тобто Він не міг дати цього нікому, крім тих, для кого це було приготовано, а це означало – тим, хто був приготований до цього через самозречення і страждання.**

Коли ж десятеро почули прохання, яке висловили Яків та Іван, «стали гніватися на обох тих братів». Це вказує на те, що в них був той самий дух, що й у цих двох. Вони теж прагнули зайняти найвищі місця і обурювалися при думці, що ці двоє намагалися випередити їх. **Яків та Іван могли б стати чудовими політиками з тим духом, який був у них тоді: вони не пропустили б жодної нагоди просунути власні інтереси.**

«А Ісус їх покликав і промовив: Ви знаєте, що князі народів панують над ними, а вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто великим із вас хоче бути, хай буде слугою він вам. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде він вам за раба. Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох!» (Матв. 20:25–28). Тут перед нами показано шлях до істинної слави й величі. Павло навчав того ж, коли говорив: «Любіть один одного братньою любов'ю; випереджайте один одного пошаною!» (Римл. 12:10). І знову, коли він писав: «Не робіть нічого підступом або з чванливости, але в покорі майте один одного за більшого від себе» (Филп. 2:3).

Мудрість цього світу назвала б це безглуздя; але цим самим вона лише виявляє власну безглуздість. Насправді план, викладений Ісусом і Павлом, якби його здійснити, привів би до найбільшого можливого добра для всіх людей. **Нині ж кожен дбає тільки про себе і ні про кого більше. Щоб піднятися, людині**

часто доводиться принижувати іншого; і тому весь світ наповнений ізмаїльтянами. У такому становищі ясно, що людина може отримати не більше того, що принесуть їй її власні сили чи мудрість, а часто й менше, оскільки інші можуть здолати її. Але там, де дотримуються Божественного правила, кожен отримує набагато більше, ніж міг би отримати, дбаючи лише про себе. **Якщо в суспільстві є сто людей, і кожен вважає кожного іншого вищим за себе та шукає честі для інших, то кожен матиме на своєму боці силу ста.** Кожен, забуваючи про себе, побачить, що його інтереси просуваються набагато успішніше, ніж якби він присвятив усю увагу лише собі. Таким чином, спосіб життя, необхідний для підготовки до неба, насправді є й найкращим для тимчасового благополуччя людей, якби вони тільки дотримувалися його. Бо «благочестя корисне на все, бо має обітницю життя теперішнього та майбутнього» (1 Тим. 4:8). (Signs of the Times. 17 лютого 1888 р.)

ЖОВТЕНЬ

Перед славою ж скромність

(Марка 10:35–45)

«І підходять до Нього Яків та Іван, сини Зеведеєві, та й кажуть Йому: Учителю, ми хочемо, щоб Ти зробив нам, про що будемо просити Тебе. А Він їх поспитав: Чого ж хочете, щоб Я вам зробив? Вони ж відказали Йому: Дай нам, щоб у славі Твоїй ми сиділи праворуч від Тебе один, і ліворуч один!» (Марка 10:35–37).

«Як почули ж це Десятеро, то обурились на Якова та на Івана. А Ісус їх покликав, і промовив до них: Ви знаєте, що ті, що вважають себе за князів у народів, панують над ними, а їхні вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто з вас великим бути хоче, нехай буде він вам за слугу. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде всім за раба. Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох» (вірші 41–45).

Яке природне й звичне прохання висловили Яків та Іван. «Дай нам кращі місця в уряді». «Нехай нам будуть дані посади найбільшої честі та влади». Така людська природа. У світі їхнє прохання тоді, як і сьогодні, вважалося б ознакою далекоглядної передбачливості. **Вони були підприємливими молодими людьми. На жаль, така підприємливість надто часто вважається цілком доречною навіть у церкві.**

Десятеро, цілком природно, обурились. Чому ці двоє хочуть монополізувати хороші місця? «Егоїсти! Ми самі хочемо зайняти деякі з цих почесних позицій». **Найлегший вид смирення – це той, який виражається в засудженні претензій інших.**

Але Царство Боже у всьому протилежне земним царствам. Найнижче місце – це найвище місце. «Хто впокоряється той піднесеться» (Луки 14:11). Так, **піднесення – у приниженні. Це абсолютно неможливо пояснити, бо це так суперечить природному розумінню.** Скільки б досвіду ми не мали в християнському житті, коли покладаємося лише на власний розум, ми не можемо збагнути, як можна просуватися вперед, залишаючись у тіні й висуваючи вперед інших.

Смиренне служіння – ось ознака величі в Царстві Божому. Христос найбільший, бо Він звершив найбільше служіння. **Він має найвище становище, бо є найсмирненішим серцем.** Велике в Царстві Божому – це не те, про що говорять, що публікують у газетах і що вихваляють у звітах про релігійну діяльність. О, **як легко здійснювати велике служіння, коли всі дивляться і цінують.** Але виконувати смиренне служіння, яке не помічають або навіть зневажають, – це вже не так привабливо.

Ми не можемо самі привести себе до такого служіння. Ми починаємо зрікатися себе, бо знаємо, що це шлях до піднесення; але оскільки ми маємо на меті саме піднесення, то неминуче й несвідомо звертаємо на той шлях, який здається найпрямішим і найприроднішим — шлях самопросування. Ні; це можливо лише тоді, коли ми сповнені і керовані Духом Христовим. Він – у найвищому ступені «Слуга». Коли Він служить у нас, служіння буде досконалим, бо світські методи будуть повністю згладжені.

«А ти ось шукаєш для себе великого. Не шукай» (Єрем. 45:5). (Present Truth. 31 березня 1897 р.)

Господар і слуга

(Марка 10:35–45)

«Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох» (Марка 10:45).

Щоб повною мірою зрозуміти силу цих слів, нам слід прочитати опис обставин, які їх викликали. Він такий: «І підходять до Нього Яків та Іван, сини Зеведеєві, та й кажуть Йому: Учителю, ми хочемо, щоб Ти зробив нам, про що будемо просити Тебе. А Він їх поспитав: Чого ж хочете, щоб Я вам зробив? Вони ж відказали Йому: Дай нам, щоб у славі Твоїй ми сиділи праворуч від Тебе один, і ліворуч один! А Ісус відказав їм: Не знаєте, чого просите. Чи ж можете ви пити чашу, що Я її п'ю, і хреститися хрищенням, що Я ним хрищуся? Вони відказали Йому: Можемо. А Ісус їм сказав: Чашу, що Я її п'ю, ви питимете, і хрищенням, що Я ним хрищуся, ви охреститесь. А сидіти праворуч Мене та ліворуч не Моє це давати, а кому уготовано. Як почули ж це Десятеро, то обурились на Якова та на Івана. А Ісус їх покликав, і промовив до них: Ви знаєте, що ті, що вважають себе за князів у народів, панують над ними, а їхні вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто з вас великим бути хоче, нехай буде він вам за слугу. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде всім за раба» (вірші 35-44).

Яків та Іван були наче політики, які дбали про власну вигоду. **Вони уявляли Царство Христа подібним до всіх інших земних царств, у яких той, хто прагне посади, має її добиватися, а той, хто здобуває якесь почесне чи відповідальне становище, робить це за рахунок невдачі когось іншого.**

Пізніше, після тривалішого спілкування з Ісусом, і особливо після того, як Святий Дух просвітив їхній розум, вони зрозуміли це краще; але й нині є багато читачів Біблії, які ще не осягнули основ піднесення в Царстві Христа. Наведені тут слова Христа роблять принципи Його правління цілком зрозумілими.

Однак, перш за все, ми повинні остерігатися думки, яку дехто міг би вивести з твердження про те, що Царство Христа відрізняється від інших царств тим, – що воно є чимось невизначеним або уявним, нематеріальним чи нереальним.

Те, що Царство Христа настільки ж реальне, як і будь-яке царство, що коли-небудь існувало на цій землі, показано в пророцтві 2-го розділу книги Даниїла. Там послідовно представлені чотири всесвітні царства, а потім з'являється інше царство, яке повністю знищує всі попередні і займає їх місце, перебуваючи навіки. Це царство «не буде віддане іншому народові» (Дан. 2:44); – але це буде справжнє царство, що складається з реальних людей і займає не частину, а всю землю. Царство, над яким Христос буде царювати на цій землі, – це «перше панування», дане людині на початку.

Дехто вважає, що Царство Христа є лише «духовним», розуміючи під цим щось не буквальне або нереальне, і що воно існує тільки в серцях і розумах

віруючих, не маючи жодної території. **Воно дійсно духовне, але лише в тому сенсі, що його піддані ведені Духом Божим**, як це буває з усіма істинними віруючими нині; бо ми читаємо: «А ви не в тілі, але в душі, бо Дух Божий живе в вас. А коли хто не має Христового Духа, той не Його» (Римл. 8:9).

Христос нині не царює над жодною територією на цій землі, хоча земля має стати Його Царством; але тепер Він займається підготовкою підданих для нього, визначаючи через проповідь Євангелія, хто бажає, щоб Він царював над ними.

Столицею цього царства є Новий Єрусалим на небі; і коли час випробувань закінчиться, і кожна людина остаточно визначиться – за Нього вона чи проти Нього, – це місто зійде на землю, яка буде оновлена й очищена від усякого сліду прокляття, і тоді воля Бога виконуватиметься на землі так, як вона здійснюється на небі. «Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного, і до десятків тисяч Анголів, і до Церкви первороджених, на небі написаних, і до Судді всіх до Бога, і до духів удосконалених праведників, і до Посередника Нового Заповіту до Ісуса, і до покроплення крові, що краще промовляє, як Авелева» (Євр. 12:22–24).

«І бачив я небо нове й нову землю, перше бо небо та перша земля проминули, і моря вже не було. І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сходить із неба від Бога, що був приготований, як невіста, прикрашена для чоловіка свого. І почув я гучний голос із престолу, який кликав: Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними... І заніс мене духом на гору велику й високу, і місто велике мені показав, святий Єрусалим, що сходить із неба від Бога. Славу Божу він має. А світлість його подібна до каменя дорогоцінного, як каменя ясписа, що блищить, як кришталь. Мур воно мало великий і високий, мало дванадцять брам, а на брамах дванадцять Анголів та ймення написані, а вони імення дванадцятьох племен синів Ізраїля... А храму не бачив я в ньому, бо Господь, Бог Вседержитель то йому храм і Агнець. І місто не має потреби ні в сонці, ні в місяці, щоб у ньому світили, слава бо Божа його освітила, а світильник для нього Агнець. І народи ходитимуть у світлі його, а земські царі принесуть свою славу до нього. А брами його зачиняться не будуть удень, бо там ночі не буде. І принесуть до нього славу й честь народів. І не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, хто чинить гидоту й неправду, але тільки ті, хто записаний у книзі життя Агнця» (Об'явл. 21:1–3; 10–12; 22–27).

Природа цього царства, яке має зайняти місце всіх інших царств на цій землі й бути настільки досконалішим за них, що для нього навіть сама земля має бути оновлена, викладена в уже наведених словах Христа. (Present Truth. 15 березня 1900 р.)

Кожна людина – і цар, і підданий

(Марка 10:45)

«Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох» (Марка 10:45).

Після того як Бог завершив творіння неба і землі та всього, що на них, Він сказав: «І сказав Бог: Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай панують над морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усею землею, і над усім плазуючим, що плазує по землі. І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх. І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: Плідіться й розмножуйтеся, і наповнійте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!» (Бут. 1:26–28).

Зверніть увагу, що Бог створив людину чоловіком і жінкою. «Оце книга нащадків Адамових. Того дня, як створив Бог людину, Він її вчинив на подобу Божу. Чоловіком і жінкою Він їх створив, і поблагословив їх. І того дня, як були вони створені, назвав Він їхнє ймення: Людина» (Бут. 5:1, 2).

Владу над усією землею Бог дав не якійсь одній людині, а людям у сукупності – всьому людському роду. Кожна людина в Царстві Божому – цар. Христос буде Царем царів. У Його царстві не буде рангу нижчого за царський, і не може бути нічого вищого.

Хто ж тоді будуть підданими? Відповідь така: **уся земля, включно з усім, що на ній. Кожна людина буде царем і водночас підданим. Кожен буде підпорядкований не тільки Богові, але й Божественній, царській природі в кожній іншій людині.** Ось закон: «Також молоді, коріться старшим! А всі майте покору один до одного, бо Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать!» (1 Петра 5:5).

Гармонія Царства Божого була порушена, коли Люцифер забажав бути подібним до Бога, підносячи себе. Але це якраз шлях до того, щоб стати несхожим на Бога, бо Він «тихий і серцем покірливий» (Матв. 11:29).

У Євангелії Бог показує людям, що є добром, і закликає їх упокоритися, щоб ходити з Ним: «Було тобі виявлено, о людино, що добре, і чого пожадає від тебе Господь, нічого, а тільки чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно» (Михея 6:8)

Прийнявши на Себе образ раба, Христос явив людям справжній характер Свого царства. **Він мав дух служіння ще до того, як прийшов на цю землю в образі раба.** «Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Він, будши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина» (Филп. 2:5–7).

Омиваючи ноги Своїм учням (Івана 13:1–17), Ісус показав, що Його царські піддані повинні займатися справжнім служінням, таким, яке люди зазвичай називають «чорною роботою»; і Він також каже нам, що, коли царство буде повністю відновлене у всій своїй славі, Він Сам буде виконувати таке служіння, як прислуговування за столом. «Блаженні раби ті, що пан, коли прийде, то знайде, що пильнують вони! Поправді кажу вам: підпережеться він і їх посадить, і, підійшовши, буде їм прислуговувати» (Луки 12:37).

Ті, хто справді належать Христові, не вважатимуть жодну необхідну працю принизливою і не зневажатимуть тих, хто виконує таке служіння; вони також не ухилитимуться від жодної роботи, яка трапиться на їхньому шляху, якою б скромною вона не була. **Ніхто не буде панувати над іншим.** Це той урок, якого навчив нас Христос.

Він не має на увазі, що не повинно бути поділу праці, коли кожен постійно займається тим, до чого він найкраще пристосований; але Він має на увазі, що ніхто, як би добре він не був підготовлений до того, що люди називають найвищим становищем, не повинен відчувати себе вищим за виконання найменшого і найнезначнішого служіння, якщо того вимагатимуть обставини.

Він також має на увазі, що той, кому випало мити підлоги або виконувати доручення, якщо він робить свою роботу правильно, настільки ж почесний, як і той, кому випало сидіти в палаці й керувати державними справами. Якщо ж останній невірний у своєму служінні, то він менш почесний, ніж перший.

Не те, що людина робить, а дух, з яким вона це робить, визначає її становище в Царстві Христа. Кожен слуга, який у страху Божому є господарем своєї праці, є царем.

Це практичний урок для повсякденного життя. З нього ми повинні засвоїти, що «богослужіння» полягає не тільки у відвідуванні зібрань, співі гімнів та слуханні проповідей. Бути «слугою Христа» означає робити все настільки добре, наскільки це взагалі можливо.

Христос працював теслею щонайменше в чотири рази довше, ніж проповідував, коли був на землі у тілі; але увесь цей час Він був Сином Божим, Спасителем людства; і оскільки у Своєму вченні Він був Учителем і Господом, ми можемо бути певні, що **Він також був майстерним теслею, коли працював пилкою та рубанком.** Дух, що надихнув слова: «Все, що всилі чинити рука твоя, тес роби» (Екл. 9:10), – перебував у Ньому у всій повноті. Тому яка б праця не випала людині, Христос зробить її майстром у ній, якщо вона буде вчитися у Нього. Якщо ж вона не є майстром своєї справи, то не є істинним слугою Господа Ісуса. (Present Truth. 15 березня 1900 р.)

«Церковна влада». Частина 1

(Матв. 20:25–28)

Слова Христа завжди повинні бути нашим керівництвом. Їх неможливо повторювати занадто часто. І знову ми наводимо їх: «А Ісус їх покликав і промовив: Ви знаєте, що князі народів панують над ними, а вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто великим із вас хоче бути, хай буде слугою він вам («служителем», *пер. KJV*). А хто з вас бути першим бажає, нехай буде він вам за раба. Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох!» (Матв. 20:25–28).

Слід розуміти, що слово «служитель» («слуга», *пер. I.Огієнка*) у наведеному вище тексті не обов'язково означає «проповідник». Служитель – це той, хто служить, тобто слуга. У щойно наведеному тексті слово «слуга» вказує на більш повне й покірне служіння, ніж слово «служитель». «Служитель» є еквівалентом слова «слуга», а «раб» – еквівалентом слова «служитель». Слово, перекладене як «служитель», є звичайним словом для позначення слуги, тоді як слово, перекладене як «раб», – це звичайне слово для позначення раба. Зверніть увагу на градацію, з якою Господь вживає ці слова. Той, хто хоче бути великим у церкві, повинен бути слугою; але той, хто хоче бути першим, повинен бути рабом. Тобто ступінь величі залежить від повноти служіння і від ступеня самозречення заради Христа.

Зі слів Спасителя ми дізнаємося, що в церкві Христа не повинно бути нічого подібного до тієї влади, яка існує в цивільному управлінні. **Церква перебуває на зовсім іншому рівні, ніж держава. Між ними немає жодної подібності.** Царство Христа – це щось зовсім відмінне від людських уявлень про правління. Він сказав: «Моє Царство не із світу цього» (Івана 18:36). Ті, хто думають зрозуміти устрій Царства Христа, вивчаючи земні моделі, йдуть неправильним шляхом і діють у темряві.

У 1 Кор. 12:28 ми читаємо, що «управління» належать до дарів, які Бог дарував церкві; але ми наблизимося до Божого поняття управління, якщо зауважимо, що у виправленому перекладі Біблії KJV наводиться альтернативне прочитання – «мудрі поради». Одне з імен Христа, як Того, на Чийх плечах лежить управління, – «Порадник»; Він «Дивний Порадник», і тому дає мудрі настанови для управління Своєю церквою, **причому ці поради походять виключно від Нього, як єдиного джерела мудрості. Він править любов'ю.** Його порада – це «порада миру».

Згадаймо знову слова 1 Петра 5:3. Він закликає пресвітерів і єпископів: «Не пануйте над спадком Божим, але будьте для стада за взір». **Отже, в істинній церкві Христа не може бути такого явища, як «панівний єпископ». Це – один із плодів незаконного союзу церкви зі світом.** Христос – єдиний Господь; але й

тут ми серйозно помиляємося, якщо уявляємо Його таким, що займає «владну» позицію земних панів. Він «тихий і серцем покірливий» (Матв. 11:29), і всі люди повинні вчитися смиренності у Того, Хто є «Господом усіх». Він закликає їх смиренно ходити з Ним. «Було тобі виявлено, о людино, що добре, і чого пожадає від тебе Господь, нічого, а тільки чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно» (Михея 6:8).

Церква Христа, керована Самим Господом, – єдине місце на землі, де можуть бути повністю здійснені «свобода, рівність і братерство». Апостол Петро продовжує: «Також молоді, коріться старшим! А всі майте покору один до одного, бо Бог протривить гордим, а смиренным дає благодать!» (1 Петра 5:5). Біда земних об'єднань, створених для утвердження свободи та рівності, полягає в тому, що вони є лише людськими організаціями, керованими людською мудрістю та силою, **а серед людей неминуче панує егоїзм.** Тільки Дух Христа безкорисливий.

«Ранг», як його розуміють люди, невідомий Церкві Христовій. Не існує такого, щоб хтось ставив себе вище за іншого або дозволяв вважати себе таким. Це властиво князям цього світу, але слова Христа такі: «Не так буде між вами». **Христос «умалив Самого Себе», і тому в Його тілі – церкві – немає місця самолюбству.** Юдеям Він сказав: «Як ви можете вірувати, коли славу один від одного приймаєте, а слави тієї, що від Бога Єдиного, не прагнете ви?» (Івана 5:44). Через апостола Павла Він говорить: «Любіть один одного братньою любов'ю; випереджайте один одного пошаною!» (Римл. 12:10). І ще: «Не робіть нічого підступом або з чванливости, але в покорі майте один одного за більшого від себе» (Филп. 2:3). Любов «не шукає тільки свого» (1 Кор. 13:5). «А ви вчителями не звіться, бо один вам Учитель, а ви всі брати» (Матв. 23:8). (Present Truth. 31 серпня 1893 р.)

«Церковна влада». Частина 2

(Матв. 20:25–28)

Господь, однак, насправді застеріг від усього, що могло б призвести до безладу чи анархії. Відсутність рангів у церкві не означає, що кожен незалежний від інших і ніхто не повинен дбати про поведінку ближнього. Нехай саме Писання покаже нам, якими є взаємини між усіма членами церкви Христа:

«Є різниця й між діями, але Бог той же Самий, що в усіх робить усе... Бо як тіло одне, але має членів багато, усі ж члени тіла, хоч їх багато, то тіло одне, так і Христос... Бо тіло не є один член, а багато. Коли скаже нога, що я не від тіла, бо я не рука, то хіба через це не від тіла вона? І коли скаже вухо, що я не від тіла, бо я не око, то хіба через це не від тіла воно? Коли б оком було ціле тіло, то де був би слух? А коли б усе слух, то де був би нюх? Та нині Бог розклав члени в тілі, кожного з них, як хотів. Якби всі одним членом були, то де тіло було б? Отож, тепер членів багато, та тіло одне. Бо око не може сказати руці: Ти мені непотрібна; або голова знов ногам: Ви мені непотрібні. Але члени тіла, що здаються слабші, значно більше потрібні... Та Бог змішав тіло, і честь більшу дав нижчому членові, щоб поділення в тілі не було, а щоб члени однаково дбали один про одного» (1 Кор. 12:6, 12, 14–22, 24, 25).

З цього ми бачимо, що, хоча в церкві є різні служіння та дари, жоден член не важливіший за іншого. І немає таких, хто був би вільний від відповідальності. Один може перебувати в становищі, яке, здавалося б, дозволяє йому зробити вдвічі більше, ніж інший, але він не є більш необхідним, ніж той, хто займає скромніше місце. **Якщо той, хто перебуває на найнижчому місці, виконує доручену йому Богом роботу, то його служіння настільки ж важливе, як і служіння того, хто стоїть на висоті. У Божому плані немає місця ні зарозумілості, ні раболіпному підлабузництву чи страху.** «Один вам Учитель». «Всякому чоловікові голова Христос» (1 Кор. 11:3). **Тому в істинній церкві не існує «вищих начальників».** Христос – єдиний Начальник. Наказ мати «один одного за більшого від себе» стосується і тих, хто має великі дари, і тих, хто менш обдарований. **Кожен бачить в іншому представника Христа і відповідно цінує його. Ця взаємна повага створюється не голосуванням, не постановами і не підписами, а одним і тим же Духом Божим, що живе у всіх.**

У людському тілі кожен член так само дбає про захист інших, як і про власний. У кожного органу – своє призначення, і між ними панує досконалий порядок і гармонія, бо всі отримують настанови з одного центру. Рука з'єднана з рукою, але підпорядковується голові. Останній суглоб пальця з'єднаний з попереднім, але керується не ним, а головою. **Кожна частина має прямий зв'язок з головою. Так і в церкві: різні члени мають різні служіння, і кожен має своє діло; ніхто не керує іншим, але всі перебувають у злагоді. Бо саме**

тоді, коли хтось починає панувати над іншими, виникає розлад і розбіжності.

Дух Христа в кожному члені робить усіх єдиними, всі діють в унісон, як нерви приводять у дію органи тіла. Христос може використовувати одних, щоб передати Свою волю іншим, але це має сприйматися як від Христа, а не як від людини.

Так зберігається рівність при найбільшій різноманітності. Ніхто не може зневажати іншого або дивитися зверхньо на його менші дари. «Хто бо тебе вирізняє? Що ти маєш, чого б ти не взяв? А коли ж бо ти взяв, чого чванися, ніби не взяв?» (1 Кор. 4:7). **Христос – єдина Голова церкви, і все її життя має походити від Нього.** Церква є корисною лише тоді, коли кожен її член «тримачись Голови, від Якої все тіло, суглобами й зв'язями з'єднане й зміцнене, росте зростом Божим» (Колос. 2:19). **Тут є досконала незалежність, тому що члени будуються на Христі, а не один на одному; і водночас – досконала єдність і взаємне підпорядкування, тому що всі наповнені одним Духом і одним розумом – Духом і розумом Христа.**

Люди часто захоплюються роботою великого махового колеса у потужному механізмі й не звертають уваги на ремінь; однак без ремня колесо було б марним, так що вони однаково важливі – жодне не могло б виконувати свою роботу без іншого. Найменші болти в добре влаштованому механізмі настільки ж важливі, як і найбільші балки, бо без болта велика частина стає марною. Так і в церкві Христа жоден член, незалежно від свого становища, не може зневажати найскромнішого члена. «Але члени тіла, що здаються слабші, значно більше потрібні».

Був час, коли було обрано сімдесят старших, і на них зійшов Дух Господній, так що вони пророкували. Але були двоє молодих людей у таборі, на яких також перебував дух пророцтва; і Ісус Навин сказав: «Пане мій Мойсею, заборони їм! І сказав йому Мойсей: Чи ти заздрісний за мене? О, якби то весь Господній народ став пророками, коли б дав Господь Духа Свого і на них!» (Чис. 11:28, 29). **Це бажання Мойсея вказує на те, якою стане справжня церква Христа, коли вона дійсно буде «повня Того, що все всім наповняє!»** Це розкрито в Ефес. 4:7 і 1 Кор. 12:7. «А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового». «І кожному дається виявлення Духа на користь». Христос дав «кожному працю свою» (Марка 13:34). Служіння багатьох може бути дуже скромним, але воно настільки ж необхідне, як і будь-яке інше.

Те, чого бажав Мойсей, дійсно обіцяно в Писанні: «І буде останніми днями, говорить Господь: Я вишлю від Духа Свого на всяке тіло, і будуть пророкувати сини ваші та ваші доньки, юнаки ж ваші бачити будуть видіння, а старим вашим сни будуть снитися. І на рабів Моїх і на рабинь Моїх за тих днів Я також вишлю від Духа Свого, і пророкувати вони будуть!» (Дії 2:17, 18). (Present Truth. 31 серпня 1893 р.)

Зір для сліпих

(Луки 18:35–43)

Ми вже дізналися, що чудеса Ісуса записані для того, щоб ми вірили, що Він є Христос, Син Божий, і щоб, віруючи, мали життя в Імені Його. Серед багатьох чудес, які Він творив, дуже поширеним було дарування зору сліпим. Один із найдивовижніших випадків записаний у Луки 18:35–43; ми наведемо його, щоб усі подробиці були свіжими в пам'яті кожного читача: «І сталось, як Він наближався був до Єрихону, один невидючий сидів при дорозі й просив. А коли він прочув, що проходить народ, то спитався: Що це таке? А йому відказали, що проходить Ісус Назарянин. І став він кричати й казати: Ісусе, Сину Давидів, змилуйся надо мною! А ті, що попереду йшли, сварились на нього, щоб він замовк, а він іще більше кричав: Сину Давидів, змилуйся надо мною! І спинився Ісус, і привести його до Себе звелів. А коли той наблизивсь до Нього, то Він запитався його: Що ти хочеш, щоб зробив Я тобі? А той відповів: Господи, нехай стану видючим! Ісус же до нього сказав. Стань видючий! Твоя віра спасла тебе! І зараз видючим той став, і пішов вслід за Ним, прославляючи Бога. А всі люди, бачивши це, віддали хвалу Богові».

Це чудова ілюстрація сили віри. Людина абсолютно нічого не могла зробити для себе сама. Але вона щиро бажала бачити. Ісус мав владу дати їй зір, і вона повірила Йому. Ось і все. Ісус сказав чоловікові: «Твоя віра спасла тебе!» Було завершено реальне діло, і віра здійснила його.

Цей чоловік був не тільки сліпим, але й бідним. Він був жебраком. Його бідність природним чином впливала з його сліпоті. Повернення зору означало б задоволення всіх його потреб, бо, маючи зір, він міг би без жодних труднощів заробляти собі на життя.

Ще один момент, який слід відзначити, полягає в тому, що **люди намагалися тримати його подалі від Ісуса. Вони дуже берегли Спасителя. Вони не хотіли, щоб Його турбували.** Безсумнівно, вони чинили так само, як і багато хто зараз, – тобто **судили про Ісуса за собою.** Вони думали, що Йому не захочеться, щоб Його турбував бідний сліпий жебрак. Вони не знали, що Той, Хто створив світи і підтримує їх словом Своєї сили, дбає і про найменші деталі і не втомлюється від цього. **Він не тільки здатний піклуватися про найменше, але Його радість – допомагати бідним і нужденним. Ісус прийшов на цю землю з єдиною метою – творити добро, і тим самим Він виявляв характер Отця.**

Зауважте також, що сліпий не зволікав, коли йому повідомили, що Ісус кличе його. Марк каже, що «той скинув плаща свого, і скочив із місця, і прибіг до Ісуса» (Марка 10:50). **Замість того, щоб шукати кращий одяг, у якому постати перед Спасителем, він залишив навіть той одяг, який у нього був.** Ймовірно, він і так був поношеним і нічого не вартий. **Ісус збирався дати йому зір, а це означало дар усього.**

Не може бути кращого підтвердження, ніж це чудо, готовності й сили Ісуса здійснити те, що Він обіцяє у 3-у розділі Об'явлення. Спочатку Він описує людей, які кажуть: «Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого», – і не знають, що вони «нужденні, і мізерні, і вбогі, і сліпі, і голі». Це був точний стан Вартимея, за винятком того, що він усвідомлював свій стан. **Христос закликає людей усвідомити свій стан, і коли вони це роблять, вони опиняються в тому ж становищі, в якому був бідний сліпий, який благав про милість.**

До таких Ісус говорить: «Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перочищеного, щоб збагатитись, і білу одягу, щоб зодягтися, і щоб ганьба нагоди твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити» (Об'явл. 3:18).

Чим же нам це купити? Очевидно, не чимось із того, що ми маємо, бо ми бідні. Ці речі мають бути продані нам «без срібла... і без платні»; ми викуплені не тлінним, як срібло чи золото, «але дорогоцінною кров'ю Христа» (1 Петра 1:18, 19).

Христос прийшов у світ, щоб дати зір сліпим. У Своїй першій записаній проповіді Він сказав: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння» (Луки 4:18).

Сліпота, від якої Ісус прийшов нас звільнити, – це сліпота гріха. Апостол Петро перелічує християнські чесноти: віру, чесноту, пізнання, стриманість, терпіння, благочестя, братерство і любов. Усе це разом становить повноту християнина. «А хто цього не має, той сліпий, короткозорий, він забув про очищення з своїх давніх гріхів» (2 Петра 1:5–9). **Отже, саме від нестачі цих якостей Ісус прийшов визволити нас.** Тобто, як Він прийшов дати зір сліпим, а ті, хто не мають цих чеснот, є сліпими, так Він прийшов дати їх нам.

Зверніть увагу також, що зір приходить разом із прощенням гріхів. «А хто цього не має, той сліпий, короткозорий, він забув про очищення з своїх давніх гріхів». **Тут йдеться про того, хто знав прощення гріхів, але відступив від віри.** Така людина сліпа; так само сліпий і той, хто ніколи не знав прощення гріхів. **Але разом із прощенням гріхів приходять і всі ці якості, а також і зір.**

Як же здобуваються ці чесноти? Лише життям Христа. **Відокремлення від Його життя і є сліпотою.** Так сказано про язичників, які «запаморочені розумом, відчужені від життя Божого за неуцтво, що в них, за стверділість їхніх сердець» (Ефес. 4:18). Це стає ще очевиднішим, якщо ми пам'ятаємо, що життя Христа є «Світлом людей» (Івана 1:4).

Прощення гріхів ми отримуємо через прийняття життя Христа. «В Якім маємо відкуплення і прощення гріхів» (Колос. 1:14). **Кров – це життя,** і тому саме кров здійснює викуплення душі (Левит 17:11). Коли Христос пролив Свою кров, Він віддав Своє життя. **Але Він дає Своє життя і нам, якщо ми приймаємо Його, бо ми розп'яті з Ним і воскресли разом із Ним, щоб ми жили в Ньому, а Він у нас. Його життя займає місце нашого старого, гріховного життя, і таким чином ми очищаємося від наших колишніх гріхів.** Так само ми отримуємо і всі християнські чесноти, бо всі вони є в Його житті.

Так ми коротко простежили природний стан людини як сліпої, і побачили, що таке зір і де його можна знайти, щоб усвідомити важливість уроку, який дає нам зцілення сліпого Вартимея. Пам'ятаймо, що ці чудеса записані, щоб ми знали, що Ісус є Христос, Син Божий, і щоб, віруючи, мали життя в Його Імені. Тому Ісус дав Вартимею зір не тільки заради нього самого, але й заради всіх нас. Бо все, що було написано раніше – чи в Старому, чи в Новому Завіті, – написано нам для повчання, щоб ми через терпіння і вітху з Писання мали надію.

Ісус дав Вартимею зір фізичних очей, щоб ми могли зрозуміти, як отримати духовний зір, тобто чесноту, терпіння, стриманість, благочестя, любов тощо. Що дало Вартимею зір? Ісус сказав йому: «Твоя віра спасла тебе». **Так само повинні отримати і ми всі чесноти Христа. Не через одне лише почуття чи емоцію, а через живу віру.** Головний урок, який ми хочемо тут засвоїти, полягає в тому, що так само, як сліпий отримав зір, ми можемо отримати очищення від усякого гріха. (Present Truth. 20 жовтня 1892 р.)

Він кличе тебе

(Марка 10:47–49)

Біля дороги, поблизу Єрихону, коли Ісус проходив повз, сидів сліпий Вартимей, просячи милостині. «І, прочувши, що то Ісус Назарянин, почав кликати та говорити: Сину Давидів, Ісусе, змилуйся надо мною! І сварились на нього багато-хто, щоб мовчав, а він іще більше кричав: Сину Давидів, змилуйся надо мною! І спинився Ісус та й сказав: Покличте його! І кличуть сліпого та й кажуть йому: Будь бадьорий, устань, Він кличе тебе» (Марка 10:47–49).

Результат добре відомий. Щойно Вартимей сказав: «Учителю, нехай я прозрю!», Ісус відповів: «Іди, твоя віра спасла тебе». «І той зараз прозрів, і пішов за Ісусом дорогою» (вірші 51, 52).

Усі люди від природи є сліпими, бо «всі згрішили», а гріх – це сліпота. «Бо колись були й ми нерозсудні, неслухняні, зведені, служили різним пожадливістям та розкошам, жили в злобі та в заздросках, бридкими були, ненавиділи один одного» (Тита 3:3).

Одним словом, Ісус дав сліпому Вартимею зір. Це написано заради нас, щоб ми знали Його силу відкрити наші очі, засліплені гріхом. Він сказав: «Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Івана 8:12). **Його слово – світло і життя; і те саме слово, яке дало зір Вартимею, може усунути сліпоту гріха.**

«А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного» (1 Івана 2:1). Ісус як наш Заступник є нашим Утішителем. **Було б краще, якби перекладачі поставили в тексті Біблії «Утішитель» замість «Заступник», оскільки останнє слово у свідомості багатьох пов'язане з думкою про адвоката перед суддею; але якщо ми візьмемо слово «заступник» відповідно до його походження, то знайдемо в ньому те саме втішення.**

Якщо звернутися до словника, ми побачимо, що слово «заступник» (advocate) складається з двох латинських слів, що означають «кликати до». Отже, *заступник* – це той, хто кличе когось. У праві воно стало означати того, хто говорить за іншого; але ми будемо дотримуватися його первісного значення.

Тепер прочитаємо перший текст із цим визначенням слова «заступник». **А коли хтось згрішить, то маємо перед Отцем Того, Хто кличе нас.** Бог не відвертається від нас, але кличе нас у Христі, Який перебуває в лоні Отця. Тому й читаємо: «Вірний Бог, що ви через Нього покликані до спільноти Сина Його Ісуса Христа, Господа нашого» (1 Кор. 1:9). «Дивуюся я, що ви так скоро відхилюєтесь від того, хто покликав Христовою благодаттю вас» (Гал. 1:6).

«Бог у Христі примирив світ із Собою» (2 Кор. 5:19). Ісус сказав: «А слово, що чуєте ви, не Моє, а Отця, що послав Мене» (Івана 14:24). Отже, це Сам Бог

кличе нас: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Матв. 11:28).

Якщо хтось згрішить, у нас є перед Отцем Той, Хто кличе нас. І що Він каже? «Нехай я почую, що каже Бог, Господь, бо говорить Він Мир! народові Своему й Своїм святим» (Псал. 85:8). Він каже: «Спокій, спокій далекому та близькому!» (Ісаї 57:19). Він також говорить про праведність: «Я Господь, говорю справедливість, звіщаю правдиве!» (Ісаї 45:19). Бог запропонував Христа «у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів» (Римл. 3:25). **Коли Христос говорить про праведність грішній душі, тоді там з'являється праведність,** так само, як з'явилося світло, коли Він сказав: «Хай станеться світло».

Отже, ми знову бачимо, що Христос як Заступник є Утішителем. Голос, який кличе нас словами: «Спокій», походить від Самого Бога, бо наш Заступник «перед Отцем». «А Слово в Бога було, і Бог було Слово». Праведність, яку Він проголошує, – праведність Божа. **І Він кличе всіх; усі можуть мати втіху, якщо почують Його голос.** «Нахиліть своє вухо, й до Мене прийдіть, послухайте, й житиме ваша душа!» (Ісаї 55:3). Яка може бути більша втіха, ніж знати, що голос Божий кличе нас прийти до Нього? Кожному, хто читає це: «Для вас було послане слово спасіння цього» (Дії 13:26). Чи втомилися ви блукати в темряві гріха? «Будь бадьорий, устань, Він кличе тебе». (Present Truth. 2 листопада 1893 р.)

Вартимей: уроки для нас. Частина 1

(Марка 10:46–52)

«І приходять вони в Єрихон. А коли з Єрихону виходив Він разом із Своїми учнями й з безліччю люду, сидів і просив при дорозі сліпий Вартимей, син Тимеїв. І, прочувши, що то Ісус Назарянин, почав кликати та говорити: Сину Давидів, Ісусе, змилуйся надо мною! І сварились на нього багато-хто, щоб мовчав, а він ще більше кричав: Сину Давидів, змилуйся надо мною! І спинився Ісус та й сказав: Покличте його! І кличуть сліпого та й кажуть йому: Будь бадьорий, устань, Він кличе тебе. А той скинув плаща свого, і скочив із місця, і прибіг до Ісуса. А Ісус відповів і сказав йому: Що ти хочеш, щоб зробив Я тобі? Сліпий же Йому відказав: Учителю, нехай я прозрю! Ісус же до нього промовив: Иди, твоя віра спасла тебе! І той зараз прозрів, і пішов за Ісусом дорогою» (Марка 10:46–52).

Усі чудеса, які звершив Ісус, записані, «щоб ви ввірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в Ім'я Його!» (Івана 20:31).

Кожне з них ілюструє якусь сторону великої справи спасіння від гріха і смерті. Це чудо є одним із найяскравіших, адже **сліпий жебрак так точно уособлює всіх ненавернених людей – як у церкві, так і поза нею**. Саме до церкви Христос каже: «Бо ти кажеш: Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого. А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий! Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перечищеного, щоб збагатитись, і білу одягу, щоб зодягтися, і щоб ганьба нагоди твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити» (Об'явл. 3:17, 18).

Усі, хто не у Христі, – лише сліпі жебраки, нещасні й жалюгідні, і в кращому разі одягнені лише в брудні лахміття. «І стали всі ми, як нечистий, а вся праведність наша немов поплямована місячним одіж, і в'янемо всі ми, мов листя, а наша провина, як вітер, несе нас...» (Ісаї 64:6).

Із цього чуда ми маємо навчитися, що ті діла доброти й милосердя, які Ісус виявив до бідного сліпого жебрака, Він готовий і бажає звершити для всіх. Бог вибрав убогих цього світу, і для них дано більше обітниць, ніж для будь-якої іншої групи людей.

Перше, що слід зазначити: **сліпий жебрак усвідомлював свій стан.** Більшість людей люблять думати, що у них все добре, навіть якщо це не так. Вони не бажають слухати виправлення чи докори, бо гордість повстає проти цього. **Вони можуть навіть молитися про Святого Духа, але коли Він приходить як Той, Хто викриває гріх – а Він завжди спочатку робить саме це – Його відкидають.** Так вони продовжують сліпо йти шляхом, який здається їм правильним, а кінець його – смерть.

Гостре усвідомлення свого загубленого стану – це одне з найбільших благословень. Ніколи людина не буває ближчою до спасіння, ніж тоді, коли

сповідує гріх. «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Івана 1:9).

Але той, хто шукає спасіння, часто зустрине багатьох, які намагаються його знеохотити. Навіть ті, хто сповідує християнство, нерідко заважають грішникам прийти до Ісуса. Люди, що були біля Вартимаєя, докоряли йому, кажучи, щоб він не галасував. Що, мовляв, великому Вчителю, за Яким слідують тисячі й ловлять кожне Його слово, нема діла до якогось бідного, нікчемного, сліпого жебрака? Так і сьогодні багатьом бідним душам кажуть: «Ти вчинив непростимий гріх»; або: «Ти не з покликаних; ти не з обраних»; або: «Господь не буде обтяжувати Себе такою незначною людиною, як ти».

Багато подібних сумнівів навіює сам диявол або хтось із його агентів; бо знайте: **кожна душа, яка вимовляє хоч одне слово сумніву чи зневіри іншій душі, робить справу диявола.**

Але цей бідний чоловік не дав себе зупинити. Чим більше люди намагалися стримати його від Ісуса, тим рішучіше він хотів привернути Його увагу. «А він іще більше кричав» (Марка 10:48).

Він, звичайно, ніколи не бачив Ісуса і не знав особисто ні про жодне з Його чудесних діл; але він чув про Нього і зрозумів, що тепер, коли Ісус проходить повз, це його шанс. **Він вірив у силу Ісуса і сподівався на Його милість.** Нехай він буде для вас прикладом наполегливості, і нехай відмови та знеохочення лише зміцнюють вашу відвагу. (Present Truth. 29 листопада 1900 р.)

Вартимей: уроки для нас. Частина 2

(Марка 10:46–52)

Ісус зупинився на заклик Вартимея. Все на небі відгукується навіть на найслабший крик про допомогу. Той, Хто чує, коли кричать ворони, і простягає Свою руку та насичує бажання всього живого, ніколи не проігнорує крик стражденного людства.

– «Як жалує батько дітей, так Господь пожалівся над тими, хто боїться Його» (Псал. 103:13).

– «Господь милостивий і щедрий на співчуття! ... заповіта Свого пам'ятає повік!» (Псал. 111:4, 5 *пер. з англ.*).

Незалежно від того, чим зайнятий Господь, Він завжди зупиниться, «щоб почути зідхання ув'язненого, щоб на смерть прирочених визволити» (Псал. 102:20).

«І спинився Ісус та й сказав: Покличте його!» (Марка 10:49). Слово, яке Ісус промовляє через інших людей, настільки ж справжнє, як і слово, що звучало з Його власних уст на вершині гори, у голосі, що потрясав землю. Він «сповнює слово Свого раба» (Ісаї 44:26).

Нам Бог доручив служіння примирення і вклав у нас слово примирення. Тому слово, яке Бог говорить через уста будь-кого зі Своїх слуг, є настільки ж вірним і твердим, якби Він зовсім не користувався людським посередником. Нам, отже, не потрібно розрізняти, хто написав ту чи іншу частину Біблії, і говорити: «Це від Мойсея, це від Ісаї, а це від Павла». Ні; все – від Бога.

Посланці сказали сліпому: «Будь бадьорий, устань, Він кличе тебе» (Марка 10:49).

Скільки людей сумніваються, чи покликані вони. «Якби я тільки знав напевно, що я з покликаних, я був би щасливий», – таке ми часто чуємо. Ми запевняємо таку людину, що Господь покликав її, але вона повторює: «О, якби тільки я міг це знати».

Але як же сліпий Вартимей дізнався, що Господь покликав його? Господь не проголосив голосно і не звернувся до нього жодним словом. **Усе підтвердження, яке він мав, – це слова тих, хто чув Ісуса.** А якби Вартимей їм не повірив? Можливо, Ісус і Сам підійшов би до нього та покликав його особисто, бо Він надзвичайно добрий і довготерпеливий; але такий прояв невіри був би спокусою для Господа. Тоді «як ми втечемо, коли ми не дбали про таке велике спасіння? Воно проповідувалося спочатку від Господа, ствердилося нам через тих, хто почув» (Євр. 2:3).

Чи справді Бог покликав нас? Так. «Вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу» (Ефес. 1:4). «Бо для вас ця обітниця, і для ваших дітей, і для всіх, що далеко знаходяться, кого б тільки покликав Господь, Бог наш» (Дії 2:39).

Тобто Господь покликав «всіх, що далеко». А це означає – усіх. «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Бог послав слово спасіння Своему народу, «...благовістячи мир через Ісуса Христа, що Господь Він усім» (Дії 10:36).

Зверніть увагу на слова «Господь Він усім» у зв'язку з тим, що Бог проповідував мир через Ісуса Христа: це показує, що Він проголошує мир усім. Тому й читаємо: «Створю Я плід уст: Спокій, спокій далекому та близькому! говорить Господь, і вздоровлю його» (Ісаї 57:19).

Покликані усі – і близькі, і далекі. «Зверніться до Мене й спасетесь, всі кінці землі, бо Я Бог, і нема більше іншого Бога!» (Ісаї 45:22).

Коли хтось приходять до іншого з цими словами Господа, а той відмовляється вірити, що він покликаний, він настільки ж нерозумний, яким був би Вартимей, якби вимагав, щоб Ісус прийшов до нього особисто, замість того щоб послати посланців.

«Будь бадьорий, устань, Він кличе тебе» (Марка 10:49).

Цього достатньо, щоб не боятися і втішитися. **Кожен на землі повинен радіти, бо Бог покликав усіх.** «Будь бадьорий»; коли? Зараз, незалежно від твого стану чи обставин. «Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг!» (Івана 16:33).

І посеред скорботи наша радість може бути повною – від одного знання, що ми обрані Богом. «Він любить мене і обрав мене», – співає серце дівчини, коли вона думає про коханого, який для неї кращий за всіх. Так і наші серця повинні співати від радості, коли ми згадуємо, «...що [Він] мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:20). Він дав найвищий доказ Своєї любові до нас і до всього людства.

Як приклад заклику «радіти при горі», зверніть увагу на те, що Вартимей усе ще був сліпим жебраком, коли йому сказали бути бадьорим. Йому не сказали радіти тому, що він уже зцілювався чи отримав якусь спадщину, а просто тому, що Ісус покликав його. І цього було достатньо. Деякі з найсолідших пісень і найрадісніших свідчень походили від бідних, сліпих калік, чії серця палали думкою про безмежну і неупереджену Божу любов. (Present Truth. 29 листопада 1900 р.)

Вартимей: уроки для нас. Частина 3

(Марка 10:46–52)

Вартимей скинув свій одяг і «скочив із місця», щоб піти до Ісуса. Він був жебраком і потребував одягу, але **це не змусило його триматися за те, що в нього було, коли Ісус покликав його.** Він йшов на зустріч із Царем, і чим більш нужденним він був, тим більшого міг очікувати. «І стали всі ми, як нечистий, а вся праведність наша немов поплямована місячним одіж» (Ісаї 64:6).

Але як багато людей збирають свої лахміття довкола себе й тримаються за них, намагаючись зробити вигляд, ніби це чистий одяг. Так буває, коли ми намагаємося применшити свої недоліки або навіть представити їх як чесноти. Набагато краще визнати їх і відкинути, щоб Ісус дав нам абсолютно нове вбрання – білі одяги. **Так, навіть якби частина нашого одягу була не така вже й погана, все одно краще відмовитися від усього,** бо «добра не відмовляє усім, хто в невинності ходить» (Псал. 84:11).

І якщо ми щось отримуємо назад із Його рук, можемо бути певні, що це правильно.

Не було жодної затримки, жодного вагання.. Сліпий жебрак «скочив із місця, і прибіг до Ісуса». Чому б йому не зробити цього? Він кликав до Ісуса; чому ж не поспішити прийти, щойно слово Господа звернулося до нього? Якби він не поспішив, він показав би, що в його крику не було справжньої щирості.

Багато людей нарікають на свій стан, віддалений від Господа, багато разів просять Його, а потім боязко відступають, коли отримують запевнення, що вони покликані. Тим самим вони ставлять під сумнів щирість свого звернення. **Якщо вони не вірили, що Ісус дасть їм те, чого вони потребують, навіть якщо вони кликали до Нього? А якщо вірили, коли кликали, чому не приймають одразу, коли Він говорить?**

Ісус запитав Вартимея, чого той хоче, щоб Він зробив йому. **Не тому, що Він не знав, а тому, що те, що варто мати, варто й просити.** Бог знає, що ми потребуємо хліба ще до того, як попросимо Його, проте наказує нам молитися: «Хліба нашого насущного дай нам сьогодні» (Матв. 6:11).

Прохання про щось конкретне зосереджує нашу увагу на цьому і таким чином спонукає нас розпізнавати і визнавати Божий дар у відповіді. Прохання було простим і прямим: «Учителю, нехай я прозрю!» (Марка 10:51).

І пролунала відповідь: «Іди, твоя віра спасла тебе!» (вірш 52). Йому було сказано йти, коли він ще був сліпим, так само, як десятком прокаженим було наказано, коли вони ще були прокаженими, йти й показатися священнику. І він одразу прозрів. «Через це говорю вам: Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам» (Марка 11:24).

Чи вірите ви цій розповіді про Вартимея? Якщо вірите, то ви знаєте, як отримати від Бога прощення і досконалу праведність. Ці чудеса записані, «щоб ви ввірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в Ім'я Його!» (Івана 20:31). «Бо серцем віруємо для праведности» (Римл. 10:10).

Віра сліпого жебрака принесла йому зір – так, і повне спасіння також; бо Ісус сказав: «Твоя віра спасла тебе!» У дарі зору Вартимей отримав усе, чого потребував. (Present Truth. 29 листопада 1900 р.)

Гість серед грішників

(Луки 19:1–10)

«І, ввійшовши Ісус, переходив через Єрихон. І ось чоловік, що звався Закхей, він був старший над митниками, і був багатий, бажав бачити Ісуса, хто Він, але з-за народу не міг, бо малий був на зріст. І, забігши вперед, він виліз на фігове дерево, щоб бачити Його, бо Він мав побіч нього проходити. А коли на це місце Ісус підійшов, то поглянув угору до нього й промовив: Закхею, зійди зараз додолу, бо сьогодні потрібно Мені бути в домі твоїм! І той зараз додолу ізліз, і прийняв Його з радістю. А всі, як побачили це, почали нарікати, і казали: Він до грішного мужа в гостину зайшов! Став же Закхей та й промовив до Господа: Господи, половину маєтку свого я віддам ось убогим, а коли кого скривдив був чим, верну вчетверо. Ісус же промовив до нього: Сьогодні на дім цей спасіння прийшло, бо й він син Авраамів. Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!» (Луки 19:1–10).

Коли Ісус входив до Єрихону, Він зустрів і зцілив сліпого жебрака; а виходячи звідти, привів до відновлення багатого митаря. Обидва отримали те, чого потребували, і обидва були піднесені до одного рівня в Царстві Христа.

З того, що сталося далі, можна бути впевненим, що не проста цікавість спонукала Закхея вибігти вперед натовпу і вилізти на дерево, щоб побачити Ісуса. І все ж очевидно, що він не мав уявлення про ту честь, яка йому буде надана, і про багате благословення, яке він отримає. **Бог робить для нас більше, ніж ми можемо просити або подумати.**

У цьому випадку ми маємо величну ілюстрацію слів: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об'явл. 3:20).

Зверніть увагу, що Христос увійде до кожного, хто відчинить двері. Він не просто готовий увійти – Він наполегливо стукає.

Він входить «до грішного мужа в гостину». **Він не сказав Закхею, що прийде до його дому, якщо той спочатку покається і залишить усі свої гріхи.** Він прийшов до нього тоді, коли той ще був грішником, і результатом Його входу в дім стало навернення Закхея.

Ми не повинні очищати свої серця, щоб Господь міг увійти; навпаки, ми повинні впустити Його, щоб серце було очищене.

Ісус сказав Закхею: «Бо сьогодні потрібно Мені бути в домі твоїм!» Йому необхідно було зупинитися в нього. Ситуація була невідкладною. Так само є в кожному випадку. **Він не чекає, щоб Його запросили; Він Сам запрошує Себе і входить, щоб перебувати з кожним, якщо тільки Його не відштовхнуть.** Але як би необхідно Йому не було перебувати в домі Закхея, Він не увійшов би туди, якби той цього не бажав.

Як можна читати притчу про блудного сина, розповідь про зцілення прокажених, про дарування зору сліпому жебракові, та історію Закхея і при цьому сумніватися в готовності та щирому бажанні Христа бути єдиним навіть із найбільшими грішниками – це загадка.

Закхей не думав, що може спокутувати обман, роздаючи дари бідним. Він відразу віддав половину майна на допомогу нужденним, але з того, що залишилося, відшкодував учетверо кожному, кого скривдив.

Багато хто думає, що якщо вони будуть «благодійними», тобто багато жертвуватимуть бідним, то зможуть зберегти неправедно набуте багатство. Але навіть «коли я роздам усі мастки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, то пожитку не матиму жадного!» (1 Кор. 13:3). «Тож любов виконання Закону» (Римл. 13:10).

Одна із заповідей: «Не кради» (Вих. 20:15). **Якщо людина щось украла, марно говорити, що вона кається, якщо не повертає того, що незаконно взяла.** Якщо вона віддає це комусь іншому, це те саме, що й залишити собі; бо, оскільки людина може законно віддати лише те, що належить їй, то, роздаючи це, вона ніби стверджує, що це її власність, тобто що вона цього не крала. Єдиний спосіб по-справжньому визнати і залишити цей гріх полягає у відшкодуванні ошуканому. І Біблія вимагає не лише повернення вкраденого, але й відшкодування вчетверо – і саме так вчинив Закхей. **Він повністю відокремився від свого гріха.** «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всіякої» (1 Івана 1:9).

Щойно Закхей закінчив сповідь, Ісус сказав: «Сьогодні на дім цей спасіння прийшло». **Людина ніколи не буває ближчою до Господа, ніж тоді, коли визнає свій гріх. Разом із визнанням приходить спасіння.**

«...бо й він син Авраамів». Іван Хреститель говорив фарисеям: «І не думайте говорити в собі: Ми маємо отця Авраама» (Матв. 3:9). А Ісус сказав невірющим і юдеям, які критикували Його, що вони – діти диявола, а не Авраама, хоча всі вони, без сумніву, могли простежити свій родовід аж до Авраама через одне з колін.

Але грішний митар Закхей, зневажений як відступник, був названий сином Авраама. Він був спасений тому, що став сином Авраама. «Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!» (Луки 19:10).

Те, що люди є загубленими, не означає, що вони не належать Христу, бо бути сином Авраама – означає бути Христовим, адже є багато загиблих, заблукалих синів.

Усі, хто готовий прийняти Господа, хто чує Його голос, – Його діти, Його стадо. **Готовність визнати гріх і прийняти спасіння відрізняє людину як істинного сина Авраама і спадкоємця за обітницею.**

У цьому ми можемо зрозуміти наступне: «Тож кажу я: поки спадкоємець дитина, він нічим від раба не різниться, хоч він пан над усім, але під опікунами та керівниками знаходиться він аж до часу, що визначив батько. Так і ми, поки

дітьми були, то були поневолені стихіями світу. Як настало ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина, що родився від жони, та став під Законом, щоб викупити підзаконних, щоб усиновлення ми прийняли» (Гал. 4:1–5).

Син – спадкоємець, але в дитинстві він не розпоряджається своїм спадком. **Таке й наше становище щодо Божої обітниці, поки ми в гріху. Обітниця належить нам, але ми не користуємося нею, поки не прийmemo її і не визнаємо гріхи.** Тоді ми стаємо справжніми синами і спадкоємцями.

Тому питання не в тому, чи є людина грішником, а в тому, чи приймає вона Господа. Це визначає, чи є вона сином Авраама і спадкоємцем Божим через Христа.

«Приймає Він грішників» (Луки 15:2). Скільки ж грішників приймуть Його? (Present Truth. 6 грудня 1900 р.)

Прихід до Учителя

(Луки 7:36–50)

Коли сліпий чоловік прийшов до Ісуса, щоб отримати зір, Ісус сказав йому: «Твоя віра спасла тебе!» В іншій статті ми вже бачили, що це було зроблено для того, щоб показати, як ми можемо отримати прощення гріхів. Це стане ще більш зрозумілим, якщо ми порівняємо цей випадок з історією жінки, яка намастила ноги Ісуса. Цей випадок записаний у Луки 7:36–50.

Ісус їв у домі одного фарисея. І ось одна жінка з міста, яка була грішницею, підійшла до Ісуса, коли Він сидів за столом, і, плачучи, обмила Його ноги своїми сльозами, витерла їх своїм волоссям і намастила дорогоцінним миром.

Фарисей, у якого Ісус був у гостях, обурився на це і сказав сам до себе: «Коли б був Він пророк, Він би знав, хто ото й яка жінка до Нього торкається, бож то грішниця!» Ісус докорив фарисеєві за його недобрі думки як про цю жінку, так і про Нього, а потім сказав жінці: «Прощаються тобі гріхи!» Тоді ті, що сиділи за столом, почали нарікати, що Ісус так сказав, думаючи, що Він не має права і влади прощати гріхи. «А до жінки сказав Він: Твоя віра спасла тебе, іди з миром собі!»

Це ті самі слова, які Ісус сказав сліпому, коли повернув йому зір. Як той отримав зір завдяки вірі, так і вона отримала прощення гріхів завдяки вірі. Один випадок був призначений для ілюстрації іншого.

Ми можемо легко зрозуміти, як людина була сліпа і отримала зір, тому що це знаходиться в межах наших почуттів. Тому цей приклад наведено як наочний урок, щоб допомогти нам досягнути ті речі, які не підвладні нашим фізичним почуттям.

Зверніть увагу, що в обох випадках люди намагалися не допустити їх до Спасителя. У випадку зі сліпим Вартимеєм, чим більше його змушували мовчати, тим голосніше він кричав. Так було і з жінкою: суворі погляди фарисея не могли відігнати її від Спасителя. Це також записано для нашого повчання.

Коли хтось відчуває потребу в Спасителі, диявол одразу готовий засіяти зневіру. Він навіть намагається використати Святе Письмо, щоб тримати людей подалі від Господа. Він нагадує грішникові, що Божі «очі занадто пречисті, щоб міг Він дивитись на зло» (Авак.1:13) і що зло не може перебувати з Ним. Він шепоче: «Ти занадто грішний, щоб приходити до Господа; Він не захоче мати з тобою нічого спільного».

Як часто людина, що відчуває докори сумління, чує цей шепіт від диявола і не знає, що він від нього, а думає, що це лише правильне усвідомлення власної негідності. Вона впевнена, що повинна спочатку стати кращою, перш ніж постати перед Господом. А оскільки вона не знаходить способу зробити це, часто трапляється, що вона взагалі віддаляється від Нього.

Тож навчимося уроку від сліпого чоловіка і грішної жінки. Чим більше їх намагалися знеохотити приходити до Господа, тим наполегливіше вони прагнули прийти до Нього. І саме в цьому вони знайшли своє спасіння.

Фарисей думав, що грішнику не слід наближатися до Ісуса. Але саме наближаючись до Спасителя, жінка знайшла прощення.

Так і коли диявол намагається налякати нас і відштовхнути від Господа, цитуючи Писання і кажучи, що зло не може мешкати з Ним, ми будемо радіти цьому і приходити ще охочіше. **Адже якщо зло не може перебувати з Господом, а ми приходимо до Нього, значить, зло буде вигнане – а саме цього ми й бажаємо.**

Тож нехай кожна душа, хвора від гріха, приходять до Господа, знаючи, що Він кличе її, і що Він сказав: «Того, хто до Мене приходять, Я не вижену геть» (Івана 6:37). (Present Truth. 20 жовтня 1892 р.)

Любов Бога і людини

(Луки 7:36–50)

«Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив» (1 Івана 4:19). Ці слова цілком можна взяти за тему цього уроку. **Для невідродженого людського серця любити неприродно.** «Бо колись були й ми нерозсудні, неслухняні, зведені, служили різним пожадливістям та розкошам, жили в злобі та в заздрощах, бридкими були, ненавиділи один одного» (Тита 3:3). «Улюблені, любім один одного, бо від Бога любов, і кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога!» (1 Івана 4:7).

У тій мірі, в якій людина має у своєму серці справжню, істинну любов, вона знає Господа, навіть якщо це язичник, який не чув імені Господа; бо є багато тих, хто відкритий для дії Святого Духа, хоча ще не знає Господа особисто.

У світі багато фальшивої любові; але справжня любов не має в собі egoїзму. Кожен безкорисливий вчинок, здійснений ненаверненою людиною, є свідченням всепроникної Божої благодаті.

Бог дав Своє життя, яке є любов'ю, бо Він є любов, кожній людині у світі; **і якби всі прийняли його як таке, що походить від Нього, і беззастережно підкорилися йому, любов була б загальною.** Цей славний стан настане лише тоді, коли буде зроблено остаточний вибір за Господа або проти Нього, і прокляття буде усунене із землі.

Саме життям Христа, Який живе Отцем, ми спасаємося. «Бо коли ми, будши ворогами, примирилися з Богом через смерть Сина Його, то тим більше, примирившись, спасемося життям Його» (Римл. 5:10).

Саме прийняття Його життя з вірою і смиренням звільняє нас від гріха. «Бо кров є душа [життя]» (П. Зак. 12:23, пер. з англ.). «Кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха» (1 Івана 1:7).

Бог віддав Своє життя за все людство, і це є доказом Його любові до всіх, свідченням того, що Він не має образи ні на кого, і що прощення належить усім. Якщо ж хтось не прощений, то лише тому, що сам відкинув це прощення.

Лише ті, хто усвідомлюють всю тяжкість гріха, здатні оцінити і прийняти прощення; і кожен, хто приймає його, **запалює у своєму серці таку любов, про яку раніше й не мав уявлення.** Ці істини охоплюють увесь урок у наведеній перед нами біблійній розповіді. (Present Truth. 3 травня 1900 р.)

Ісус у домі фарисея

(Луки 7:36–50)

Ісус був на вечері в домі Симона-фарисея, коли жінка, відома в місті як грішниця, підійшла до Нього позаду, коли Він лежав за столом; і коли її сльози любові й вдячності впали на Його ноги, вона витерла їх своїм волоссям і намастила їх дорогим миром.

Ісус приніс їй звістку про прощення, і її любов вилилася у сльозах, **які часто є проявом глибшої радості, ніж та, що може бути виражена усмішкою.** Те, що вона вже отримала звістку про прощення своїх гріхів, видно з наступних слів Христа про те, що кому багато прощено, той багато любить.

Та сама любов, яка зняла гріхи цієї жінки, була виявлена і Симонові, але він її не оцінив. Причина полягала в тому, що він не вважав себе грішником. Це видно з того, що він зневажав жінку за її гріховність; а ніхто, хто усвідомлює себе грішником, не може зневажати іншого. **Той, хто правильно розуміє свою власну природу, ніколи не вважатиме іншу людину гіршою за себе, знаючи, наскільки грішним є він сам.**

А те, що Симон був грішником, хоча, можливо, і зовні бездоганим, видно також з того, що він зневажав бідну грішницю; бо **тільки грішники зневажають грішників. Праведні ж люди – а єдині праведні в цьому світі це ті, хто отримав праведність Божу через віру як покриття своїх гріхів – ніколи не зневажають грішника. Хоча вони прощені, вони знають себе як найбільших грішників і співчують тим, хто впав.**

Симон не оцінив прощаючої Божої любові, бо не відчував себе грішником – принаймні таким, як ця жінка. Тому його серце не було сповнене любові до Вчителя, як її. Хто любить Господа, той любитиме і брата свого. «Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів» (1 Івана 3:14). Кому більше прощено – той більше любить. Це показує, що **найвища любов до Бога і найглибше усвідомлення Його доброти завжди поєднані з найглибшим почуттям власної гріховності та негідності.** Коли ми відчуваємо себе найбільш грішними, тоді ми найближче до Господа.

Яким мізерним було знання Симона про Господа! Він судив про Нього за собою. Він думав, що якби Ісус був пророком, то знав би, що ця жінка грішниця, і не дозволив би їй торкатися до Себе.

Ісус же дійсно знав, що вона грішниця, і саме тому радів її присутності, бо Він прийшов закликати грішників до покаяння та знайти й спасти загублених. Він закликає втомлених і обтяжених гріхом прийти до Нього і знайти спокій: «Прийдіть до Мене, усі струждені та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Матв. 11:28).

Як сумно, що що так багато людей досі так мало знають Господа, що бояться прийти до Нього у своєму гріху, щоб Він не відкинув їх із презирством. **І ще**

сумніше, що багато тих, хто називає себе Його послідовниками, дають неосвіченим грішникам підставу боятися Господа, неправильно представляючи Його характер. Поводячись жорстоко з тими, хто помиляється, вони створюють у них враження, що й Господь так само поводить себе з грішниками, і таким чином свідчать неправдиво про Нього, марно вживаючи Його ім'я. А Він же каже: «Того, хто до Мене приходиться, Я не вижену геть» (Івана 6:37).

Суворий, озлоблений дух є найвірнішою ознакою незнання Господа.

Прощення – це не довільний акт, дарований Господом, а природний наслідок певного стану. Цей стан це віра в доброту й милість Господа. Який віддав Себе за гріхи всього світу. Тому, коли ті, що сиділи за столом, нарікали, почувши слова: «Прощаються тобі гріхи» (Луки 7:48), і говорили: «Хто ж це Такий, що прощає й гріхи?», Ісус знову сказав жінці: «Твоя віра спасла тебе, іди з миром собі!» (Луки 7:50).

Життя любові, яке прощає, було вільно вибите, так що воно охоплює весь світ, і кожен грішник тримає свою долю у своїх руках. Якщо він вірить у цей дар і приймає його – він спасений. Його віра спасає його.

Якщо ж він не вірить або не цінує дару, бо не відчуває в ньому потреби, його гріх залишається на ньому, і Бог не несе відповідальності за загибель, яка неминуче настане.

Зверніть увагу, що Ісус сказав грішній жінці, яка не мала тілесної недуги, те саме, що й хворій жінці, яка була при смерті: «Твоя віра спасла тебе; іди з миром собі!» (Луки 8:48). Процес був однаковий в обох випадках. **В обох випадках рятувало життя Господа.** Те саме життя, яке прощає беззаконня, зцілює й хвороби. Тому чим глибше ми пізнаємо силу й повноту прощення, дарованого Богом у Христі, тим більше оновлюється наше здоров'я. **І це є природним наслідком певної причини, а саме – визнання життя Христа і дедалі більшого узгодження з ним.**

Бог послав Ісуса, Який є нашим миром, щоб звістити мир усім людям, далеким і близьким: «Спокій, спокій далекому та близькому! говорить Господь, і вздоровлю його» (Ісаї 57:19).

Прийміть цей мир, який є не що інше, як виправдання вірою, і Дух Божий виліє у ваші серця любов Божу, яка виявиться в ніжності до бідних і грішних. Ця любов робить людину учасником «...недослідженого багатства Христового» (Ефес. 3:8), і вічної радості Господньої.

Люди, чий знання складаються лише з чужих висловів, які вони повторюють, не замислюючись, чи мають вони якийсь сенс, завжди з розумним виглядом казатимуть, коли почують щось погане про когось: «Не буває диму без вогню». Але якби вони думали, а не наслідували папуг, то згадали б, що там, де найбільше диму, часто найменше вогню.

Пам'ятайте: людина не обов'язково є грішником лише тому, що її підозрюють або навіть звинувачують у гріху. (Present Truth. 3 травня 1900 р.)

Біля ніг Ісуса

(Івана 11:2–5; Луки 7:37–47)

Яку ж тиху й мирну картину малюють у нашій уяві слова: «А Ісус любив Марту, і сестру її, і Лазаря» (Івана 11:5).

Ми бачимо тихий дім у невеликому містечку Віфанії, «домі фініків», де Ісус був бажаним гостем і де разом із братом та двома сестрами міг знаходити відпочинок від щоденних турбот, що оточували Його. **У тому домі панувала любов, і там Ісус завжди мав свій прихисток.**

З різних згадок у Новому Завіті ми можемо бачити Лазаря за його справою, Марту, яка «великою послугою клопоталась», і Марію, що сиділа біля ніг Ісуса і пильно вдивлялася в Його обличчя, коли Він говорив, щоб не пропустити жодного слова.

Любов Христа до цих трьох близьких душ була настільки великою, що коли Лазар захворів, Марта не вважала за потрібне просити Ісуса прийти до нього, а лише послала звістку: «Ось нездужає, Господи, той, що кохаєш його!...» (Івана 11:3).

Той, хто знав Ісуса лише поверхнево, міг би подумати, що члени цієї родини особливо праведними, раз Ісус так любив бути з ними. Але така думка свідчить про забуття того, що Ісус прийшов, «щоб знайти та спасти, що загинуло!» (Луки 19:10), і «не... праведних кликати до покаяння, а грішних» (Луки 5:32).

Він охоче ставав гостем у грішників і часто сидів за столом у тих, на кого «краще товариство» юдейського суспільства, церковні провідники, дивилися з погордою і від кого відверталися з огидою.

Більше того, нам прямо сказано, яким було минуле однієї з членів цієї родини. У другому вірші 11-го розділу Євангелія від Івана читаємо: «Марія, що брат її Лазар був хворий, була та, що помазала Господа миром, і волоссям своїм Йому ноги обтерла» (Івана 11:2). Цей випадок описаний в Івана 12:1–8; Матв. 26:6, 7; Марка 14:3, 4; Луки 7:36–50. Останній уривок говорить нам, що вона була «жінка одна, що була в місті, грішниця» (Луки 7:37).

Вона була добре відома за своєю репутацією фарисеєві, в домі якого відбувався бенкет, і той факт, що Ісус дозволив їй доторкнутися до Себе, викликав у нього сумнів щодо статусу Ісуса. Він сказав сам до себе: «Коли б був Він пророк, Він би знав, хто ото й яка жінка до Нього торкається, бож то грішниця!» (Луки 7:39).

Це була саме така жінка, до якої сучасні «християнські благодійники» можуть підійти достатньо близько, щоб «врятувати» її, і для якої вони можуть влаштувати «притулок»; але яку вони в жодному разі не стали б відвідувати або приймати у своїх домівках як гостю на рівних з іншими. Навіть якщо б вони особисто й були готові це зробити, вони рідко змогли б витримати суспільного осуду, який це спричинило б.

Але Ісус мав Свій власний характер, настільки виразний, що Йому не потрібно було зважати на те, що люди говорили чи думали про Його вчинки. І хоча Він спілкувався з відкинутими так само вільно, як і з тими, хто стояв високо в суспільстві, жоден із цих нещасних людей ніколи не думав, що Його характер у чомусь подібний до їхнього. Вони любили Його і почувалися з Ним як удома, бо Він не дорікав їм, не ставив Себе вище за них, і водночас приносив їм чистоту неба та відкривав перед ними двері до найвищого і найсвятішого.

На невисловлену думку фарисея, що Ісус не є тим, за кого Себе видає, Ісус відповів короткою притчею, яка відкрила причину любові Марії. Її численні гріхи були прощені. Вона багато любила, тому що їй багато було прощено. «Численні гріхи її прощені, бо багато вона полюбила. Кому ж мало прощається, такий мало любить» (Луки 7:47).

Але Ісус любив її не тому, що вона змінила своє життя. «Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив» (1 Івана 4:19). Він любив її ще в її грішному стані, коли вона не наважилася б навіть подумати про те, щоб наблизитися до Нього.

Чому Він її любив? З двох причин. **По-перше, тому що вона була «винна, загублена і безпорадна», і по-друге, тому що Він бачив у ній серце, здатне відгукнутися на любов. Сама ця здатність любити була причиною її падіння, і нею ж вона була піднята знову.**

«Жертва Богові зламаний дух; серцем зламаним та упокореним Ти не погордуєш, Боже!» (Псал. 51:17). Саме це зробило Давида чоловіком за серцем Божим: **не тому, що він був безгрішним, а тому, що він був люблячим** (ім'я Давид означає «любов»), і тому, що він не намагався виправдати себе, але був готовий прийняти прощення.

Так і Марія – грішниця, але з ніжним серцем, яке прагнуло того, що справді могло його наситити – була притягнена любов'ю Ісуса до Його ніг, де вона знайшла, що любов покриває безліч гріхів. І, прийшовши до ніг Ісуса грішною, але щиро розкаяною, вона залишилася там уже очищеною і радісною ученицею.

Ми можемо бути впевнені, що вона була здібною ученицею, бо **любов не сліпа; навпаки, вона має гострий зір і швидку сприйнятливність**. Те, що здається глибоким, складним і темним для холодного розуму вченого, відкривається і розкриває свої скарби любові простосердечної дитини.

Любов Ісуса притягує грішників до Нього, і **любов, яку породжує Його любов, є найкращим учителем глибоких і таємних істин Божих.** (Present Truth. 25 червня 1903 р.)

Привілеї любові

(Матв. 26:6–9)

Саме любов знаходить найвищі та найкращі привілеї в християнському житті.

Напевно, жодна людина, згадана в Писанні, не відчувала більш палкої любові до Спасителя, ніж Марія Магдалина. Христос вигнав з неї сім бісів, і вона була тією, чий «численні гріхи... прощені, бо багато вона полюбила». І її любов принесла їй більші привілеї, ніж мали інші учні її Вчителя.

Саме любов Марії до Спасителя дала їй можливість отримувати дорогоцінні настанови з Його уст, тоді як її сестра Марта була зайнята домашніми турботами. Але ще більший привілей випав на її долю – привілей намастити Спасителя світу для Його поховання. Цю подію так описує Матвій: «Коли ж Ісус був у Віфанії, у домі Симона прокаженого, підійшла одна жінка до Нього, маючи алябастрову пляшечку дорогоцінного мира, і вилила на Його голову, як сидів при столі Він. Як побачили ж учні це, то обурилися та й сказали: Нащо таке марнотратство? Бо дорого можна було б це продати, і віддати убогим» (Матв. 26:6–9).

Можливо, Марія не розуміла всього значення того, що вона зробила; але вона вчинила так, як спонукала її любов, і Бог у Своїй мудрості визначив їй нагороду.

Який же разючий контраст становив дріб'язковий і егоїстичний дух учнів! Те, що було принесено Ісусу, вони назвали «марнотратством»!

Як нам сказано в іншому місці, саме зрадник Юда першим нашептав цю думку учням – не з любові до бідних, а тому, що гроші були б покладені до скриньки, яку він носив. Але ця пропозиція одразу знайшла підтримку в інших. **Учні постійно були з Ісусом, тоді як Марія – ні.** Вони були обрані на найвищі служіння; вони були першими в плані привілеїв і почестей; але Марія випередила їх у тому, щоб намастити Христа для Його поховання, а вони втратили цю можливість.

Марія не шукала пошани й слави, але отримала їх; бо Спаситель сказав: «Поправді кажу вам: де тільки оця Євангелія проповідувана буде в цілому світі, на пам'ятку їй буде сказане й те, що зробила вона!» (Матв. 26:13). І разом із цим розповідається також про дріб'язковість і невдячність учнів. Її любов принесла їй привілей, якого могли б бажати навіть ангели; їхній же егоїзм приніс їм протилежне.

Є ще один випадок, який показує, що здобула Марія через свою любов до Спасителя. У Євангелії від Марка сказано, що «як воскрес Він уранці дня першого в тижні, то з'явився найперше Марії Магдалині» (Марка 16:9). З оповіді видно, що Марія більше за інших прагнула знайти Ісуса, і саме вона першою побачила Його. Вона першою отримала видимий доказ того, що її Спаситель воскрес. У той час, як сказано у 20-му розділі Євангелія від Івана, Христос ще не вознісся до

Свого Отця. Він затримався, щоб з'явитися їй! Її любов до Нього утримувала Його на землі, доки Він не наповнив її спрагле серце радістю й утіхою.

Любов здобуває привілеї і тепер, так само як і тоді. Можливо, ми не маємо талантів або не займаємо такого високого становища, як інші, яких ми знаємо; але якщо наші серця сповнені Христовою любов'ю, ми можемо бути впевнені, що наші привілеї будуть не меншими за їхні.

Якщо ми робимо те, до чого спонукає нас наша щира любов до Нього, навіть якщо зараз не бачимо результату, згодом ми побачимо, який привілей і благословення ми отримали, і яку близькість до нашого Відкупителя принесе нам ця любов у майбутньому житті. (Present Truth. 2 листопада 1893 р.)

Жертва любові

(Матв. 26:6–16)

«Коли ж Ісус був у Віфанії, у домі Симона прокаженого, підійшла одна жінка до Нього, маючи алябастрову пляшечку дорогоцінного мира, і вилила на Його голову, як сидів при столі Він. Як побачили ж учні це, то обурилися та й сказали: Нащо таке марнотратство? Бо дорого можна було б це продати, і віддати убогим. Зрозумівши Ісус, промовив до них: Чого прикрість ви робите жінці? Вона ж добрий учинок зробила Мені. Бо вбогих ви маєте завжди з собою, а Мене не постійно ви маєте. Бо, виливши миро оце на тіло Моє, вона те вчинила на похорон Мій. Поправді кажу вам: де тільки оця Євангелія проповідувана буде в цілому світі, на пам'ятку їй буде сказане й те, що зробила вона! Тоді один із Дванадцятьох, званий Юдою Іскаріотським, подався до первосвящеників, і сказав: Що хочете дати мені, і я вам Його видам? І вони йому виплатили тридцять срібняків. І він відтоді шукав слушного часу, щоб видати Його» (Матв. 26:6–16).

Ніщо в усій євангельській історії не показує так повно тихий спокій життя Ісуса, Його досконале володіння кожною ситуацією та Його постійну готовність до будь-якої події, як цей бенкет у домі Симона.

Ісус був абсолютно таким самим, яким буває звичайна людина. Хоча ніхто інший не знав, що наближається, Ісус добре знав, що через два-три дні Його зрадять і розіпнуть; проте Він прийняв запрошення на вечерю, яка була влаштована спеціально для Нього.

«І для Нього вечерю там справили, а Марта прислужувала. Був же й Лазар одним із тих, що до столу з Ним сіли» (Івана 12:2).

Звичайна людина – не лише світська, але й та, що називає себе християнином, – за таких обставин подумала б, що їй слід «готуватися до смерті»; але **Ісус завжди був готовий до всього. Йому не потрібно було змінювати спосіб Свого життя з огляду на події.**

У цьому є урок для нас. Навіть якщо ми очікуємо не смерті, а приходу Господа, **ми повинні жити день у день так, щоб, якби нам точно сказали, що Господь прийде завтра, це не змінило б наших планів.** Заклик Ісуса такий: «Тому будьте готові й ви, бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаете!» (Матв. 24:44).

Нам не дано лише «сьогодні». Тому **кожен день слід проживати так, ніби він останній, і водночас не як останній**, а як увесь час підготовки до вічності.

З Івана 12:2, 3; 11:1, 2 ми дізнаємося, що саме Марія, сестра Лазаря, намастила Ісуса на цій вечері. «А Ісус любив Марту, і сестру її, і Лазаря» (Івана 11:5).

І цілком очевидно, що Марія мала велику любов до Ісуса; і це є доказом того, що їй було багато прощено, бо кому багато прощено, той багато любить.

«І промовив Ісус: Були два боржники в одного вірителя; один був винен п'ятсот динаріїв, а другий п'ятдесят. Як вони ж не могли заплатити, простив він обом. Скажи ж, котрий із них більше полюбить його?... Ось тому говорю Я тобі: Численні гріхи її прощені, бо багато вона полюбила. Кому ж мало прощається, такий мало любить» (Луки 7:41, 42, 47).

Це знову нагадує нам, що любов Ісуса до людей не залежить від їхньої безгрішності: «Фарисеї ж та книжники нарікали й казали: Приймає Він грішників та з ними їсть» (Луки 15:2). Якби Він не любив грішників, то не міг би любити нікого на цій землі: «Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив» (1 Івана 4:19).

Зверніть увагу на цінність дару, який Марія принесла Ісусові. Учні говорили: «Бо дорого можна було б це продати, і віддати убогим» (Матв. 26:9).

А з Івана 12:4, 5 ми дізнаємося, що Юда, який був діловою людиною, оцінив його в «триста динаріїв». Однак це не дає пересічному читачеві чіткого уявлення про його вартість у порівнянні з сучасними цінами. Нам не потрібно знати точну вартість динарія за часів Христа порівняно з нашими грошима; але коли ми пам'ятаємо, що динарій вважався справедливою платою за день праці (Матв. 20:2), то розуміємо, що це миро дорівнювало річному заробітку звичайного робітника.

Це був чималий дар, вилитий на Вчителя. Це був царський дар, принесений Марією на знак визнання того факту, що Ісус був її Господом. «Як побачили ж учні це, то обурилися та й сказали: Нащо таке марнотратство?» (Матв. 26:8).

Саме так говорили учні, очевидно, наслідуючи Юду. **Не судить їх суворо; ми, безсумнівно, сказали б те саме за подібних обставин.** Пам'ятайте, що тоді вони не знали того, що ми знаємо тепер з історії. **Вони не цілком розуміли, ким був Ісус,** і не знали, хоча їм і було сказано, що Він скоро помре і буде забраний від них.

Цей вчинок здавався таким непотрібним і нерозумним. «Якби вона дала Йому щось, що Він міг би зберегти і що справді було б Йому корисно!» – вигукнули б ми. «Але це миро не має для Нього ніякої практичної цінності навіть тепер, і його запах та дія скоро зникнуть. Це просто безрозсудна жіноча марнотратність. На ці гроші можна було б купити багато їжі та одягу». Так міркує холодний, розважливий егоїзм; але любов іноді може навчити розум. Запах того мира ще не зник. **Господь не оцінює дари за їхньою грошовою вартістю на світовому ринку.**

Бідна вдова, яка дала «дві лепті, цебто гріш» (Марка 12:42), дала більше за всіх багатих, які давали з надлишку; і, з іншого боку, Ісус, Який був бідний і звик збирати всі залишки їжі, щоб нічого не пропало, не вважав цей царський дар чимось дивним чи марнотратним.

Чи ви ніколи не замислювалися, скільки майна, присвяченого Господу в давні часи, за Його наказом свідомо спалювалося?

Коли Ной вийшов із ковчега, він збудував жертвник. «І взяв він із кожної чистої худоби й з кожного чистого птаства, і приніс на жертвнику цілопалення. І почув Господь пахощі любі» (Бут. 8:20, 21).

«Яке марнотратство!» – вигукнув би критик. Зовсім ні; це була жертва любові й довіри.

Усі жертви давнини були вираженням істини про те, що все належить Богові, і що, оскільки все перебуває в Ньому, ми маємо все, навіть якщо віддаємо Йому все, і це виливається до Його ніг або перетворюється на дим.

Дари любові, як і сама любов, ніколи не бувають марними. Праця любові ніколи не пропадає; вона сама є своєю нагородою. Христос «на смерть віддав душу Свою» – але цей дар не був марним. «Він через муки Своєї душі буде бачити плід, та й насититься» (Ісаї 53:12, 11).

Він не шкодує про цей дар, навіть якщо його відкидають. У міру того, як ми будемо пізнавати його цінність, ми навчимося давати і будемо оцінювати дари небесною монетою, а не монетою цього світу. (Present Truth. 27 грудня 1900 р.)

Божий закон про бідних

(Матв. 26:11)

Христос сказав: «Бо вбогих ви маєте завжди з собою» (Матв. 26:11). Кажучи це, Він повторив думку, висловлену в 11-му вірші 15-го розділу Повторення Закону – розділу, в якому міститься Божий закон про допомогу бідним, даний ізраїльтянам. У цьому вірші сказано: «Бо не передеться убогий з-посеред Краю, тому я наказую тобі, говорячи: Конче відкривай руку свою для брата свого, і вбогого свого, і для неможливого свого в Краї своїм».

Там, де існували такі положення і де їх дійсно дотримувалися, чи могла б виникнути ворожнеча між «класами і масами»? Там, де рука кожного багатого була б відкрита, щоб задовольняти потреби своїх працівників і бідних довкола, – і де кожен борг або зобов'язання скасовувалися б кожного сьомого року, – у такому суспільстві не було б смертей від голоду та холоду і не було б хлібних бунтів.

Бідні завжди є серед нас; і справді, вони залишаються з нами протягом усіх століть. Але чому ж усі наші закони про допомогу бідним і численні благодійні заходи настільки неефективні в тому, щоб стримувати потік бідності та запобігати її зростанню? Чому ж сувора філософія старого фермера виявляється такою правдивою, і залишається сумним фактом те, що «бідні в цілому вважаються поганими»? Це правдиво тому, що для них немає визволення. Вони назавжди пов'язані своєю бідністю та тими стражданнями й приниженням, які вона спричиняє. Не лише на все життя, але й з покоління в покоління. Ті, хто народжуються в спадщині бідності, схильні примножувати цю спадщину і залишати своїм нащадкам ще глибшу й безнадійнішу нужду, де світло можливої надії затемнене хмарами ще густішого невігластва.

Перший розділ цього закону про бідних говорить: «У кінці семи літ зробиш відпущення. А оце те відпущення: кожен позикодавець, що позичає своєму ближньому, не буде натискати на свого ближнього та на брата свого, бо оголошено відпущення ради Господа» (вірші 1, 2)

Це означає, що після закінчення кожного сьомого року всі рахунки мають бути закриті, а всі книги зведені. Які б суми не залишалися на той момент невирішеними, їх слід списати як прибутки й збитки та відкрити нові рахунки без перенесення старих боргів, щоб розпочати нову сторінку. Жодного збереження старих зобов'язань, жодних боргових в'язниць, жодного примусового стягнення, жодних процедур банкрутства.

Який вплив мало б запровадження такого правила в сучасних комерційних справах? Безсумнівно, воно разюче спростило б їх, хоча спочатку могло б здаватися інакше. Як би посміялися ділові люди з такої ідеї! «План фінансового дивака, – відмова від боргів і загальне банкрутство кожні сім років», – сказали б вони.

Зовсім ні! Загальна платоспроможність кожні сім років – із гарантованим і здоровим розвитком бізнесу після цього, на міцній основі постійно зростаючої надійності. **Божу систему управління фінансами світу неможливо поліпшити; і саме тому, що люди не задовольнилися дотриманням тих методів, які Він запропонував, але взялися, як їм здавалося, вдосконалювати їх заради власної егоїстичної вигоди, гроші й землі тепер зосереджуються в руках небагатьох, так що небагато мають більше, ніж можуть використати, а багато хто не має нічого.** Цей стан швидко обертається на шкоду тим, хто думав отримати з нього користь, і зрештою приведе до їхньої загибелі.

Наближається день, коли всі ці накопичені багатства виявляться таким же нещасливим надбанням, як і талант, який негідний раб загорнув у хустку й закопав у землю. **Скільки ж людей у день другої смерті усвідомлять реальність притчі про багача і Лазаря!**

Чи дивно, що після випадку з багатим юнаком, який відвернувся від Ісуса, бо мав великі мастки, Христос, дивлячись крізь майбутні століття і бачачи історію, яку вони створять, так сумно сказав: «Поправді кажу вам, що багатому трудно ввійти в Царство Небесне» (Матв. 19:23). І все це – через невиконання Божого закону про бідних. (Present Truth. 24 вересня 1896 р.)

В'їзд Христа в Єрусалим

(Матв. 21:1–16)

Спаситель прямував на останню Пасху, коли послав двох Своїх учнів наперед, щоб привести Йому молоде осля. Він сказав їм, де вони знайдуть це осля, і що господар охоче віддасть його, якщо вони у відповідь на його запитання скажуть: «Господь потребує його». Усе сталося так, як Він сказав; і учні постелили свій одяг на неосідлане осля і посадили на нього Ісуса. Так Ісус попрямував до Єрусалима, а по дорозі перед Ним розстеляли пальмові гілки.

«У міру руху натовп постійно зростає, бо до нього приєднувалися ті, хто чув про прихід Ісуса і поспішав долучитися до процесії. Спостерігачі, постійно змішуючись із натовпом, запитували: “Хто це? Що означає все це хвилювання?” Усі вони чули про Ісуса і чекали, що Він піде до Єрусалима; але вони знали, що раніше Він відкидав будь-які спроби посадити Його на престол, і тому були дуже здивовані, дізнавшись, що це саме Він. **Вони дивувалися, що могло спричинити таку зміну в Того, Хто говорив, що Його Царство не від цього світу**» (Е. Уайт, «Бажання віків», с. 570).

«Поки вони дивуються й запитують, захоплений натовп заглушує їхні питання вигуками тріумфу, які знову й знову повторюються і відлунюють у навколишніх пагорбах і долинах. І ось до радісної процесії приєднуються натовпи з Єрусалима, які почули про це велике дійство і поспішають назустріч Спасителю, щоб супроводжувати Його до міста. **Із великого зібрання юдеїв, що прийшли на Пасху, тисячі виходять, щоб привітати Ісуса.** Вони зустрічають Його розмахуванням пальмових гілок і вибухом священного співу. Священники в храмі сурмлять для вечірнього служіння, але мало хто відгукується, і правителі з тривогою говорять один одному: “Ось пішов увесь світ услід за Ним!”» (Е. Уайт, «Дух пророцтва», т. 2, с. 385).

«Під час Свого земного життя Спаситель досі відмовлявся приймати царські почесті й рішуче відкидав усі спроби піднести Його на земний престол; але цей випадок був призначений Ісусом для того, щоб привернути загальну увагу до Нього як до Відкупителя світу. Він наближався до часу, коли Його життя мало бути віддане як викуп за винну людину. Хоч Він невдовзі мав бути зражений і розп'ятий, як злочинець, усе ж Він входив до Єрусалима – місця Своєї майбутньої жертви – у супроводі радості й пошани, належної цареві, щоб у слабкому образі відобразити славу Свого майбутнього приходу у світ як Царя Сіону» (Там же).

Цей день за своїми особливостями був найвизначнішим у земному житті нашого Спасителя. Для Його учнів це був найважливіший день їхнього життя. Які почуття тріумфу, які очікування слави – адже у своїй уяві вони бачили лише зовсім невелику відстань між собою і встановленням Царства Ісуса, з ними

самими по правиці влади. Але, як це часто буває в земному житті, це був сонячний, радісний день перед нічною темрявою й бурі.

«Багато народу» супроводжувало Його в дорозі й стелило перед Ним свій одяг на знак покори цареві; зрізаючи гілки з дерев, вони прикрашали ними дорогу як вияв пошани й честі нововизнаному Цареві. На час Пасхи Єрусалим був переповнений. **За часів Нерона перепис показав число в 2 700 000 осіб.** Ці люди були захоплені загальним піднесенням; вони знали про славу Ісуса і легко перейнялися ентузіазмом.

Від одного кінця величезної процесії до іншого лунали гучні вигуки: «Осанна Сину Давидовому! Благословенний, хто йде у Господне Ім'я! Осанна на висоті!» – що свідчило про силу почуттів, які їх охопили. Усі юдеї чекали приходу Месії. У Ньому вони сподівалися знайти визволення від земного гноблення. Тож не дивно, що вони так зворушилися і на мить забули про обачність, і що в місті протягом усього дня, бачачи Його зцілюючу силу, навіть діти перейнялися цим піднесенням і приєднали своє «осанна Сину Давидовому» до вигуків натовпу. А Він був другом дітей.

Заздрість і мстива лють фарисеїв сильно збурилися, коли вони стали свідками цього дійства. **Вони протестували в ім'я порядку.** Їхнє почуття пристойності було ображене. «Що скажуть римляни?» – питали вони. Ісус відповів: «Кажу вам, що коли ці замовкнуть, то каміння кричатиме!» (Луки 19:40). Бо задовго до цього вхід до Єрусалима був передбачений і описаний у Писанні:

– «Радій вельми, о дочко Сіону, веселись, дочко Єрусалиму! Ось Цар твій до тебе гряде, справедливий і повний спасіння, покірний, і їде на ослі, і на молодім віслюкові, сині ослиці» (Зах. 9:9).

– «Ось звіщає Господь аж до краю землі: Розкажіть сіонській дочці: Ось приходить Спасіння твоє, ось із Ним нагорода Його, і заплата Його перед Ним!» (Ісаї 62:11).

– «Про дороги свої я казав, і почув Ти мене, навчи Ти мене постанов Своїх!» (Псал. 119:26)

Слово Боже не може не справдитися ані в найменшій рисці чи йоті. Це була одна з причин, чому Спаситель допустив, щоб усе це сталося: «А це сталося, щоб справдилось те, що сказав був пророк» (Матв. 21:4).

Іншу мету, яка була в думках Спасителя, добре передано такими словами: «Наміром Ісуса було привернути увагу до жертви, що увінчувала Його місію, яка мала покласти кінець Його служінню в грішному світі. Люди збиралися в Єрусалимі для святкування Пасхи, тоді як Він, істинний Агнець, добровільно **відавав Себе як жертву.** Ісус розумів, що в усі майбутні віки Церква повинна буде глибоко роздумувати й досліджувати Його смерть за гріхи світу. Кожен факт, пов'язаний із нею, має бути підтверджений поза всяким сумнівом. Тому було необхідно, щоб погляди всіх людей були звернені до Нього, щоб події, що передували Його великій жертві, були такими, що привернуть увагу до самої жертви. Після такого видимого торжества, яке супроводжувало Його вхід до

Єрусалима, усі погляди мали стежити за Його швидким рухом до кінцевої мети» (Е. Уайт, «Дух пророцтва», т. 2, с. 386).

Але попри всі знаки народної пошани, виявлені Спасителеві цього дня, у Ньому залишалися Його постійна лагідність і смиренність. Цю дивну тріумфальну процесію не супроводжував зовнішній блиск земної пишноти та царської влади. Він ще не мав царства, яким міг би поділитися зі Своїми учнями; але Він приніс їм те, що має незрівнянно більшу цінність – спасіння У Нього ще не було царства, яким Він міг би поділитися зі Своїми учнями; але Він приніс їм щось нескінченно цінніше – спасіння. **Не визволення від римського ярма, а від рабства сатани. Не звільнення від податків і данини, а від гріха й смерті.**

Іншим важливим учинком Спасителя у зв'язку з цими подіями було очищення храму. За словами Марка, це сталося наступного дня. Ісус оглядав храм аж до вечора і побачив багато такого, що засмутило Його, коли Він спостерігав торгівлю й обмін, чув брязкіт грошей і голоси жадібності у священному приміщенні. Він відійшов до Віфанії, щоб провести там ніч, і запал натовпу швидко згас. Повернувшись наступного дня, Він одразу попрямував до храму й вигнав звідти всіх, хто перетворював служіння Богові на торгівлю.

Ці торговці займали лавки та столи у дворі язичників, тобто в зовнішньому подвір'ї храму, і, мабуть, були допущені туди задля зручності: щоб відвідувачі могли обмінювати іноземну монету на храмову, і щоб бажаючі принести жертву могли купити тварин. Але дух користоловства панував там, а обман і здирництво були настільки поширеними, що Господь вигукнув: «Дім Мій буде домом молитви, а ви робите з нього печеру розбійників».

Раніше, на початку Свого служіння, Він уже знаходив подібний стан речей і здійснив таке саме очищення, коли ці ненаситні любителі наживи в паніці втекли, нібито злякавшись батога з мотузок (Івана 2:13–16); але насправді це був боягузливий страх винної совісті перед праведним докором.

Так само грішно сьогодні, як і за днів Христа, перетворювати священні речі та священні місця на предмет торгівлі. Без сумніву, ці люди заглушували всяке докорання сумління думкою, що, хоча вони оскверняли святе мирським і додавали до своєї нечестивої торгівлі гноблення та нечесність, вони нібито таким чином «підтримували справу Божу». (Signs of the Times. 24 лютого 1888 р.)

Царська влада

(Матв. 21:1–17)

«А коли вони наблизились до Єрусалиму, і прийшли до Вітфагії, до гори до Оливної, тоді Ісус вислав двох учнів, до них, кажучи: Ідіть у село, яке перед вами, і знайдете зараз ослицю прив'язану та з нею ося; відв'яжіть, і Мені приведіть їх. А як хто вам що скаже, відкажіть, що їх потребує Господь, і він зараз пошле їх. А це сталося, щоб справдилось те, що сказав був пророк, промовляючи: Скажіть Сіонській доньці: Ось до тебе йде Цар твій! Він покірливий, і всів на осла, на ося, під'яремної сина. А учні пішли та й зробили, як звелів їм Ісус. Вони привели до Ісуса ослицю й ося, і одержу поклали на них, і Він сів на них. І багато народу стелили одержу свою по дорозі, інші ж різали віття з дерев і стелили дорогою. А народ, що йшов перед Ним і позаду, викрикував, кажучи: Осанна Сину Давидовому! Благословенний, хто йде у Господне Ім'я! Осанна на висоті! А коли увійшов Він до Єрусалиму, то здвигнулося ціле місто, питаючи: Хто це такий?» (Матв. 21:1–10).

Хто б подумав обрати неосідлане ося, на якому ще ніхто ніколи не сидів, для того, щоб цар їхав на ньому під час урочистого в'їзду до столиці? Не тому, що ця тварина була недостойною, а тому, що не можна було сподіватися, що вона поводитиметься серед натовпу належним чином, і цар не зміг би зберегти потрібну гідність для такої величної події. **Уся його увага була б зосереджена на тому, щоб упоратися з твариною, якщо б він узагалі зміг утриматися в сідлі.**

Але це неосідлане ося пронесло Ісуса крізь галасливий натовп так спокійно, як найдосвідченіший верховий кінь, не звертаючи уваги ні на пальмові гілки, що майоріли, ні на одяг, який розстеляли перед Ним. Як це сталося? І яке це має значення?

Це вказувало на те, що Ісус воістину був Царем, Який володів владою, даною людині на початку. Тварини, так само як вітри, хвилі й натовпи людей, корилися Йому, бо всі визнавали в Ньому Владика. Навіть демони, хоч якими бунтівними вони були, підкорялися Його велінням. Він прийшов у такий смиренний спосіб, щоб показати, що зі смиренними – спасіння, і що найвищі речі Божі виходять із найнижчих речей землі.

Це була царська процесія, але лише Ісус знав, що все це означає. Народ виконував пророцтво, але жоден з них не думав, що промовляє слова, передбачені пророком сотні років тому.

Вони також не знали, до якого престолу прямує Христос; **якби знали, то не вітали б Його так.** Лише через кілька днів багато хто з цього самого натовпу, підбурювані первосвященниками, кричали: «Розіпни, розіпни Його!» (Луки 23:21).

Престолом, до якого йшов Ісус, був хрест Голгофи. Якби люди знали це спочатку, вони не вітали б Його як Царя, бо вважали б це кінцем Його шляху; настільки малим було їхнє духовне розуміння. І все ж той хрест був воістину престолом. Так, він був «...високий та піднесений престол» (Ісаї 6:1), бо через нього Він був «...піднесений з землі» (Івана 12:32) «і сів по Божій правиці» (Марка 16:19), «...у небесах» (Ефес. 1:3), «вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване не тільки в цім віці, але й у майбутньому. І все впокорив Він під ноги Йому» (Ефес. 1:21, 22).

Хрест Христа — це величний і могутній престол, і кожен, хто розп'ятий разом із Ним, неодмінно буде жити й царювати з Ним, розділяючи Його владу. «А коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо» (Римл. 6:8). «Бо коли за переступ одного смерть панувала через одного, то тим більше ті, хто приймає рясноту благодаті й дар праведности, запанують у житті через одного Ісуса Христа» (Римл. 5:17).

Як сумно, що люди захоплюються зовнішнім блиском сили, навіть якщо це лише мішура, яка прикриває порожню видимість, і водночас зневажають велич, що приховується під смиреним виглядом.

Ще один прояв характеру царської влади Христа був помітний, коли Ісус прийшов до храму. Діти підхопили вигук хвали, і кожен, хто коли-небудь відчував, як сльози навертаються на очі, коли чує чисті й ніжні дитячі голоси, піднесені в пісні хвали Богові, може хоча б трохи зрозуміти, наскільки дорогим для Ісуса був цей знак вірності.

Але коли первосвященники й книжники почули «... дітей, що в храмі викрикували: Осанна Сину Давидовому, обурилися, та й сказали Йому: Чи ти чуєш, що кажуть вони? А Ісус відказав їм: Так. Чи ж ви не читали ніколи: Із уст немовлят, і тих, що ссуть, учинив Ти хвалу?» (Матв. 21:15, 16).

Порівняйте це з Псал. 8:3, звідки взято цю цитату, і ви побачите, що в оригіналі сказано: «З уст дітей й немовлят учинив Ти хвалу ради Своїх ворогів, щоб знищити противника й месника» (Псал. 8:2).

Таким чином, ми бачимо, що **хвала – це сила**, і що для того, щоб змусити ворога замовкнути, Бог вкладає силу хвали в уста малих дітей.

Скільки помилок робили церковні провідники! Коли вороги повставали проти істини, вони вважали за необхідне виголошувати вчені проповіді та писати глибокі богословські трактати. Так, вони нерідко думали, що потрібно звертатися до закону і застосовувати силу, щоб змусити богохульників замовкнути; але **Бог сказав нам, що пісні та вигуки переможної хвали, навіть з вуст малих дітей, – це те, що «знищить противника й месника».** Чому ж керівники та всі дорослі члени церкви не використовують ту саму зброю проти супротивника?

«Потому Ісус увійшов у храм Божий, і вигнав усіх продавців і покупців у храмі, і поперевертав грошомінам столи, та ослони продавцям голубів. І сказав їм: Написано: Дім Мій буде домом молитви, а ви робите з нього печеру розбійників» (Матв. 21:12, 13).

У цьому проявилася влада царственного Священника, і це було наочним прикладом того, що Ісус продовжує робити, здійснюючи Свій тріумфальний вхід силою хреста. Господь каже: «Ось Я посилаю Свого Ангола, і він перед обличчям Моїм приготує дорогу. І нагло прибуде до храму Свого Господь, Якого шукаєте ви, і Ангол заповіту, Якого жадаєте. Ось іде Він, говорить Господь Саваот! ... І Він сяде топити та чистити срібло, і очистить синів Левія, і їх перечистить, як золото й срібло, і будуть для Господа жертву приносити в правді» (Мал. 3:1, 3).

«Чи не знаєте ви, що ви Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває? Як хто нівечить Божого храму, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той то ви!» (1 Кор. 3:16, 17). «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої?» (1 Кор. 6:19).

Господь, безсумнівно, приходять у Свій храм. «І хто витерпить день Його прибуття, і хто встоїть, коли Він з'явиться?» (Мал. 3:2). Юдеї не прийняли Його очищення давнього храму, і тому він, замість того щоб стояти повіки, мусив бути зруйнований; бо «як хто нівечить Божого храму, того знівечить Бог» (1 Кор. 3:17).

Бог бажає очистити нас через прихід Свого Посланця; але якщо ми відмовляємося бути очищеними, тоді Його прихід знищить нас.

Проте сила і слава Його приходу для знищення – це та сама сила Його приходу для спасіння. Вогонь, який остаточно знищить нерозкаяних, – це той самий вогонь, який знищує гріхи тих, хто дозволив себе очистити. Очищаючи нас, Він зцілює.

Щойно храм був очищений, «приступили у храмі до Нього сліпі та криві, і Він їх уздоровив» (Матв. 21:14).

В очищенні храму проявилася влада – сила, яка змусила торговців, що оскверняли його, тікати в страху; але це була та сама сила, яка зцілювала сліпих і кульгавих.

Зауважте, що вся сила Господа, навіть коли вона проявляється у грізній величі, наводячи страх на серця нечестивих і спричиняючи руйнування, є просто очисною силою і завжди діє лише для очищення. Вогонь, який спалить нечестивих у кінці, – це вогонь, посланий, щоб очистити землю від прокляття.

Чи переживемо ми благословення цієї очищувальної сили? Чи будемо противитися їй і через це загинемо від неї? Вибір за нами. Якщо ми підкоряємося, ми відчуваємо очищаючу силу; якщо чинимо опір – відчуваємо лише руйнування, і процес очищення залишає нас так, ніби нас ніколи й не було.

Отже, будемо говорити щодня, щогодини: «Господи, дай мені відчувати Твою очищувальну силу». «Блаженний, кому подарований злочин, кому гріх закрито» (Псал. 32:1). (Present Truth. 3 січня 1901 р.)

Триумфальний в'їзд

(Матв. 21:6–16)

Кожна подія в житті Ісуса під час Його перебування на землі має глибоке значення. Навіть у, здавалося б, звичайних подіях Його щоденного життя прихована глибина змісту; і кожна з них має своє місце у відкритті великого плану викуплення занепакої людини. Тим більше ми можемо очікувати, що така подія, як Його в'їзд до Єрусалима, буде сповнена значення.

Публічне служіння нашого Господа наближалось до завершення, і Він разом зі Своїми учнями прямував до Єрусалима на останню Пасху. Пророцтва про Месію, які з великою точністю визначали хід Його життя, знайшли своє виконання в Ньому. Він був Словом, що стало тілом, і тому ми природно читаємо слова «щоб справдилось те» та «як написано» як ключові мотиви всіх Його переживань. Так було і в цьому випадку.

Ісус так ретельно досліджував «зо всього Писання, що про Нього було», і настільки ясно бачив у них чітко викладені Свою місію та Свою справу, що кожен Його вчинок керувався ними. Тому Він послав учнів за ослицею та ослим, і «це сталось, щоб справдилось те, що сказав був пророк, промовляючи: Скажіте Сіонській доньці: Ось до тебе йде Цар твій! Він покірливий, і всів на осла, на осла, під'яремної сина» (вірші 4, 5).

Отже, Він увійшов до Єрусалима як «Цар». Його учні та ті, хто бачив Його діла, давно бажали, щоб Він зайняв престол; і одного разу Ісус спостерігав, «що вони мають замір прийти та забрати Його, щоб настановити царем», але досі Він рішуче стримував будь-які такі наміри.

Тепер же надії учнів досягли найвищого піднесення, бо Він дозволив їм постелити під Нього свої одежі (пор. 2 Цар. 9:11–13), і «багато народу стелили одягу свою по дорозі, інші ж різали віття з дерев і стелили дорогою» (вірш 8). Більше того, вони бачать, що Ісус не намагається вгамувати натовп, коли всі одноставно вигукують: «Осанна Сину Давидовому! Благословенний, хто йде у Господнє Ім'я! Осанна на висоті!» (вірш 9).

«Безперечно, – думали вони, – настав час визволення, і Він ось-ось встановить Свій престол». І це було правдою – але не так, як вони собі уявляли. Він мав забезпечити їм незрівнянно більше визволення, ніж звільнення від римського ярма, – саме від «влади темряви»; і хоча тепер мало сповнитися Писання: «і Господь Бог дасть Йому престола Його батька Давида», – однак цей престол був у Новому Єрусалимі вгорі, а не в старому Єрусалимі внизу. **І вони не розуміли, що шлях до престолу лежить через хрест Голгофи.**

Так процесія рухалася далі. І «безліч народу, що зібрався на свято, прочула, що до Єрусалиму надходить Ісус, то взяли вони пальмове віття, і вийшли

назустріч Йому та й кричали: Осанна! Благословенний, хто йде у Господне Ім'я! Цар Ізраїлів!» (Івана 12:12, 13).

«А коли увійшов Він до Єрусалиму, то здвигнулося ціле місто, питаючи: Хто це такий?» (Матв. 21:10). Таке велике було хвилювання, що коли священник засурмив у сурму, закликаючи народ до храму на вечірню жертву, не знайшлося жодного, хто б відгукнувся на цей заклик до поклоніння. І вони, запалившись задрістю, сказали: «Ви бачите, що нічого не вдієте: ось пішов увесь світ услід за Ним!» (Івана 12:19).

Але придивімося уважніше до процесії, яка супроводжувала Ісуса в Його тріумфальному вході до міста. Хто були ті, що підносили свої голоси на честь «Сина Давидового»? І яке значення мала їхня присутність в Його оточенні?

У тексті сказано про «безліч народу» і про «народ, що йшов перед Ним і позаду». Але хто вони були? Заклучна частина 20-го розділу дає відповідь на це запитання. Там були «двоє сліпих, що сиділи при дорозі», і вони просили: «Господи, нехай нам розкриються очі!» І коли їхнє прохання було виконано, «вони подалися за Ним».

І так вийшло, що серед Його послідовників значною мірою були ті, кого Він звільнив від хвороби або якогось страждання. Серед них був і Лазар, якого Він воскресив із мертвих, бо деякі прийшли «не з-за Ісуса Самого, але щоб побачити й Лазаря, що його воскресив Він із мертвих» (Івана 12:9).

За часів Риму, коли якийсь воєначальник здобував особливо велику перемогу, сенат часто дарував йому тріумф, і в тріумфальній процесії нерідко вели полонених із підкорених земель як свідчення здобутої перемоги.

Місією ж Ісуса в цьому світі було «полоненим звіщати свободу, а в'язням відчинити в'язницю» і **Своєю смертю на хресті вирвати цей світ із рук ворога**. І як доказ Свого месіанства Ісус сказав Своїм учням, які запитували Його: «Ідіть, і перекажіть Іванові, що ви чуєте й бачите: Сліпі прозрівають, і криві ходять, стають чистими прокажені, і чують глухі, і померлі встають, а вбогим звіщається Добра Новина...» (Матв. 11:4, 5).

Так Ісус, як доказ успіху Своєї місії, був оточений у Своєму тріумфальному вході тими, кого Він визволив від влади Свого й їхнього ворога. Там був Лазар, визволений «з рук шеолу», який йшов попереду; там були ті, хто раніше був німим, а тепер своїми устами вигукував Йому хвалу; там були ті, хто був глухим, а тепер чув власні голоси в загальному хорі вигуків; там були ті, хто був сліпим і тепер із вдячністю дивився на свого Благодійника; там були ті, хто був кульгавим і тепер помітно крокував серед тих, «що йшли перед Ним».

Це була справді тріумфальна процесія, і доказів перемоги було більш ніж достатньо. Жодному римському консулу ніколи не віддавали таких почестей, бо жодна така перемога не могла бути здобута силою зброї. **Перемогу здобула безмежна любов, і це був тріумф Любові**.

Але, зрештою, цей тріумфальний вхід до старого Єрусалима був лише прообразом того тріумфального входу до Нового Єрусалима, який тоді був уже

так близько. Коли після Свого воскресіння Він вознісся на висоту, Він «полонених набрав» (Ефес. 4:8) – тих, хто воскрес із мертвих під час Його розп'яття і воскресіння (Матв. 27:52, 53). І коли Він наблизився до воріт небесного міста, пролунав вигук: «Хто ж то Цар слави?» І була дана відповідь: «Господь сильний й могутній, Господь, що потужний в бою!» (Псал. 24:8).

Це був той самий Ісус, Який в'їхав до Єрусалима: «Він покірливий, і всів на осла, на осла, під'яремної сина». Його лагідність була справжньою лагідністю істинної величі.

На початку Свого служіння Ісус очистив храм (Івана 2:13–16) і сказав: «Не робіть із дому Отця Мого дому торгового!» Але ті самі практики продовжувалися і навіть посилювалися, незважаючи на Його Божественно підтверджений докір, і тому тепер Він проголошує: «Написано: Дім Мій буде домом молитви, а ви робите з нього печеру розбійників» (Матв. 21:13).

Прибутки від торгівлі на храмовому подвір'ї були дуже великими, і священники дозволяли цю торгівлю, бо отримували частку прибутку. Якби Ісус відвідав сучасний церковний ярмарок, що б Він сказав? Чи схвалив би Він такий спосіб наповнення (Господньої) скарбниці? Чи не є нині потреба в тому, хто сказав би: «Не робіть дому Отця Мого домом торгівлі»? Принципи, яких навчав Ісус, залишаються незмінними на всі часи.

Говорячи про Свої стосунки з Отцем, Ісус міг сказати: «Я завжди роблю те, що подобається Йому», але це не робило Його шлях прийнятним навіть для тих, хто вважав себе релігійними провідниками свого часу, бо «первосвященники й книжники, бачивши чуда, що Він учинив, і дітей, що в храмі викрикували: Осанна Сину Давидовому, обурились, та й сказали Йому: Чи ти чуєш, що кажуть вони? А Ісус відказав їм: Так. Чи ж ви не читали ніколи: Із уст немовлят, і тих, що ссуть, учинив Ти хвалу?» (вірші 15, 16).

Очевидно, їх «обурювало» те, що більше уваги звертали на Ісуса, ніж на них самих. У відповідь на їхнє заперечення Ісус вживає слова, які вони вже раніше чули: «Чи ж ви не читали ніколи?» І далі Він цитує Писання, яке сповнювалося в радісних вигуках дітей: «З уст дітей й немовлят учинив Ти хвалу ради Своїх ворогів, щоб знищити противника й месника» (Псал. 8:2).

Отже, того дня діти прославляли Бога своїми вигуками «осанна», тоді як ті, хто отримав багато світла і великі привілеї, ставали лише ще рішучішими у своєму намірі знищити Того, Хто прийшов принести їм життя. «Отож, коли світло, що в тобі, є темрява, то яка ж то велика та темрява!» (Матв. 6:23).

Останній тріумф близький, «Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом» (1 Сол. 4:16, 17).

Чи готові ми приєднатися до «великого натовпу», який піднесе свої голоси в тому великому хорі: «Алілуя, бо запанував Господь, наш Бог Вседержитель!»? (Present Truth. 21 квітня 1897 р.)

Сила істини

(Матв. 21:9, Луки 19:38–40, Івана 12:13)

Це був останній тиждень земного служіння Христа, і через кілька днів Він мав бути принесений у жертву за світ, однак ніхто на землі, крім Нього Самого, не знав про це.

Він прямував до Єрусалима, куди сходилися тисячі людей, не підозрюючи, що саме в цей час має бути принесена справжня Пасхальна Жертва – і що цією Жертвою є Він.

До цього часу, коли Він звершував великі чудеса, Він відмовлявся від народної слави й шукав усамітнення; але тепер, коли Він ішов назустріч Своему приниженню, Він навмисно поставив Себе в становище, яке мало привернути увагу натовпу.

За Його велінням двоє учнів пішли до села поблизу Єрусалима й привели Йому молодого осла. Постеливши на нього свій одяг і посадивши Ісуса, вони урочисто повели Його до Єрусалима. Велика юрба розстеляла свій одяг на дорозі, а інші зрізали гілки з дерев і розкладали їх на шляху. «А народ, що йшов перед Ним і позаду, викрикував, кажучи: Осанна Сину Давидовому! Благословенний, хто йде у Господнє Ім'я! Осанна на висоті!» (Матв. 21:9).

І багато тих, хто вже перебував у місті, почувши, що Він іде, «взяли вони пальмове віття, і вийшли назустріч Йому та й кричали: Осанна! Благословенний, хто йде у Господнє Ім'я! Цар Ізраїлів!» (Івана 12:13). «Мир на небесах, і слава на висоті!» (Луки 19:38).

Це було справді царське вітання, і Той, Хто досі відмовлявся називатися Царем і ховався від народу, тепер приймав пошану натовпу як належну Йому. Але серед народу були й заздрісники: «А деякі фарисеї з народу сказали до Нього: Учителю, заборони Своїм учням! А Він їм промовив у відповідь: Кажу вам, що коли ці замовкнуть, то каміння кричатиме!» (Луки 19:39, 40).

Чому це було б так? Тому що все це було правдою, хоча більшість із тих, хто вигукував, безсумнівно, так само мало усвідомлювали повний зміст своїх слів, як і каміння, якби його змусили кричати.

Це показує силу істини. Неможливо, щоб Бог, Який є Істиною, залишив Себе без свідчення. Усе, що Бог створив, містить Його вічну силу і тому відкриває її; але людина була створена для Бога особливим чином, тому що людина – найвище з творінь, покликана бути володарем землі й здатне до вищих досягнень, ніж будь-яке інше створіння; і Бог прославляється тим більше, чим вищим є Його творіння.

Але «всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Римл. 3:23). І більшість людей відмовляються віддавати Богові славу; тобто вони свідомо обирають жити значно нижче того високого становища, для якого Бог їх створив. Проте Бог повинен отримати ту славу, яку може віддати тільки людина – Його найбільше творіння.

Тому Іван Хреститель, викриваючи фарисеїв за їхню гріховну гордість і зарозумілість, сказав: «І не думайте говорити в собі: Ми маємо отця Авраама. Кажу бо я вам, що Бог може піднести дітей Авраамові з цього каміння!» (Матв. 3:9).

Діти Авраама – це ті, хто прославляє Бога, дотримуючись Його заповідей; і замість того, щоб визнати невіруючих юдеїв дітьми Авраама, Бог міг би створити нових людей навіть із каміння. Так було й у цьому випадку. Настав час, коли мала бути проголошена певна істина; Бог ще за багато років до цього сказав про саме цей час, і Його Слово не могло бути порушене. **Тому, якби люди не виконали цього Слова, каміння виконало б той обов'язок, яким вони знехтували.**

У цій події та в цих словах міститься набагато більше, ніж просто історичний факт. Тут є особистий урок для кожного з нас. Як і всі Божі істини, він сповнений утіхи й підбадьорення. Насіння, посіяне в землю, повинне прорости; вогонь, запалений потай, зрештою прорветься назовні. Слово Боже подібне до вогню, і воно є добрим насінням. Якщо ж ми приймаємо це Слово у свої серця, воно не може не проявитися в нашому житті і не знайти вираження через наші уста. «Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в нім пробуває насіння Його. І не може грішити, бо від Бога народжений він» (1 Івана 3:9). І така людина скаже: «Бо не можемо ми не казати про те, що ми бачили й чули!» (Дії 4:20).

Якщо ми лише перестанемо використовувати проти Бога ту вільну волю, яку Він нам дав, якщо перестанемо противитися Христу, Божа істина знайде в нас своє досконале вираження.

І чи не бачите ви, як тут наперед дано відповідь на наше часте заперечення: «Я такий слабкий»? **Каміння могло б проголосити Божу істину, хоча воно неживе; то неже Той, Хто може змусити говорити каміння, не зможе говорити через людину.** Для Бога немає нічого неможливого, навіть спасіння найслабшої душі.

Є тут ще дещо, над чим варто замислитися. Христос ішов до Єрусалима, щоб бути розп'ятим. І саме перед Своїм найбільшим приниженням Він отримав найвищу шану, яку коли-небудь мав на землі. І в цьому не було нічого суперечливого, бо **Христове приниження – хрест – є Його найвищою славою.** Його вітали як Царя Ізраїлю, як Спасителя у вишніх, і саме таким Він і був. Коли Христос висів на хресті, Він був Царем не менше, ніж тоді, коли прийде на хмарах небесних із силою і великою славою. **Сила Його пришествя – це сила хреста.**

Слово «осанна» означає «спаси нині»; і царський в'їзд Христа в Єрусалим мав на меті звершити спасіння людей. Так само і тоді, коли Він прийде вдруге серед переможних вигуків, Він прийде для спасіння Свого народу. Але сила, якою Він тоді спасе їх, перемінивши їхні тіла зі смертних у безсмертні, буде не чим іншим, як тією самою силою, якою Він і тепер спасає всіх, хто приходить через Нього до Бога.

Яким же легким стає пережити спасіння, коли ми знаємо, що хвала готує шлях для того, щоб Бог явив нам Своє спасіння, і що Він може навіть каміння та людський гнів обернути на Свою хвалу. (Present Truth. 27 вересня 1900 р.)

Досягнення мас

(Івана 12:19, 21, 32)

Про Христа написано, що простий народ слухав Його із задоволенням. Його вороги, священники, говорили: «Ось пішов увесь світ услід за Ним!» Навіть коли Він усамітнювався в пустельному місці, щоб трохи відпочити, народ тисячами слідував за Ним.

Однак Він не просив жодного закону, який змушував би людей відпочивати, щоб у Нього була можливість проповідувати їм. Він не вдавався до жодного з тих засобів, які в наші дні використовуються, щоб «привабити» натовп. «Слова благодаті, що линули з уст Його», були цілком достатні, щоб привернути людей. Навіть слуги, яких послали схопити Його, забували про своє доручення під чарівним впливом Його дивовижних слів життя.

Ці самі слова передані нам у Біблії. Це живі слова, і тому вони мають ту саму привабливу силу, яку мали тоді, коли сходили з Його уст. Тому ми не можемо не думати, що **коли ці слова будуть проголошуватися людям у Дусі Христа – людиною, в якій мешкає Христос, так що насправді вони будуть виходити від Нього, – вони матимуть таку ж силу притягувати, як і тоді, коли були вимовлені вперше.** «І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну» (Івана 12:32).

Багато хто й нині, як і тоді, говорить або відчуває: «Ми хочемо, пане, побачити Ісуса» (Івана 12:21). **Нехай Христос буде піднесений перед людьми – і тоді не буде потреби турбуватися про слухачів.** (Present Truth. 15 грудня 1892 р.)

Справжня віра

(Марка 11:22, 23)

«А Ісус їм у відповідь каже: Майте віру Божу!» (Марка 11:22). Ці слова стосуються нас так само, як і учнів, яким вони були сказані вперше. Без віри неможливо догодити Богу (Євр. 11:6), і «оце перемога, що світ перемогла, віра наша» (1 Івана 5:4). І все ж, хоча віра настільки важлива для християнського життя, небагато людей насправді мають її.

Серед релігійних людей є багато того, що видається за віру, але насправді не є нею. **Справжня віра – це просте довір'я Божому Слову.** Справжня віра не робить Слово загадковим; вона не намагається пояснити чудесне; вона не «раціоналізує» ті чи інші твердження Писання. Вона не відчуває потреби пояснювати щось із того, що говорить Біблія. Вона зовсім не привносить у це людських припущень чи пояснень.

Ось чому більшість людей не виявляє істинної віри. Для них це занадто проста річ. **Їм хочеться проявити власну мудрість; вони хочуть розуміти Писання так, щоб це додавало їм честі — їхній здатності міркувати, відкривати й будувати припущення.** І тому ми бачимо, як Боже Слово перекручують, спотворюють і «пояснюють» доти, поки його зміст майже повністю не втрачається, а противники істини насмішкувато заявляють, що «з Біблії можна довести все, що завгодно». Все це відбувається через брак віри.

Віра ніколи не сумнівається; вона вірить беззастережно. Вона задовольняється простим фактом, що Бог так сказав, і якщо те, що Він говорить, неможливо пояснити людським розумом, це нічого не змінює. Віра просто запитує: «Що сказав Бог?» І коли вона знаходить, що сказав Бог, вона каже: «Так і є! **Бог це сказав — і цього достатньо.**» У цьому полягає простота істинної віри. Вона не переймається людськими теоріями й поясненнями, **а просто приймає щось лише тому, що це проголосив Бог. Беззастережно й без сумнівів вірити всьому, що говорить Бог, набагато легше, ніж намагатися вірити, домішуючи до цього людську мудрість.** Це настільки просто, що кожен – високий чи низький, вчений чи проста людина – якщо тільки бажає вірити, може це зробити. (Present Truth. 24 серпня 1893 р.)

«Майте віру Божу»

(Марка 11:22, 23)

Ці слова були сказані нашим Спасителем Його учням, коли вони висловили здивування через раптове засихання безплідної смоківниці: «А Ісус їм у відповідь каже: Майте віру Божу!» (Марка 11:22). Вони не менш актуальні для кожного з нас сьогодні, ніж були для маленької групи учнів, які супроводжували Ісуса в Його мандрівках Юдеєю. Це слова вічного життя для грішника, який сидить у темряві й тіні смерті. Це суть усього, що Бог говорить людській душі через різні способи Свого спілкування з людиною.

Чи маєте ви Божу віру? Чи знаєте ви, що вона у вас є? Чи впевнені ви, що знаєте, що таке віра? Учні думали, що мають віру, але в час випробування й труднощів виявилось, що їм її бракує. **Віра витримує будь-яке випробування; але те, що не є справжньою вірою, не витримує перевірки.** Якщо ви маєте віру, то непохитно вистійте серед бур і спокус цього смертного життя; але якщо те, що ви вважаєте вірою, є лише її підробкою, тоді, коли буря вдарить сильно, ваш дім упаде. Тому надзвичайно важливо вже зараз знати, чи побудований ваш дім на піску чи на твердій скелі.

Тверда скеля – це Слово Боже; і без цього Слова не існує віри. Скеля – це Христос, а Христос є Слово (Івана 1:1, 14). Можливо, це Слово не здається вам чимось твердим і непохитним; однак це саме так. Ми не звикли думати про слова як про щось настільки реальне й міцне, як скеля, але саме таким є Слово Господа. Це слово таке ж реальне і міцне, як Сам Бог. І хоча земля та все земне мине і зникне, Слово Господнє залишиться настільки ж непохитним, як і Його вічний престол. Цим словом усе було створене, і ним же все буде зруйновано і зникне.

Віра складається з двох елементів: віри (**довіри, впевненості, переконання**) і Слова Божого. Фальшива віра має лише один із цих елементів; їй завжди бракує Слова. Вона спирається на щось інше – на почуття, враження, надію, бажання, людські міркування або на слово якоїсь людини. Справжня віра приймає Боже Слово таким, яким воно є, без сумнівів і заперечень. Удавана віра часто змушена пояснювати Слово так, щоб уникнути його прямого значення. Щира віра «чинна любов'ю». Удавана віра або зовсім не діє, або діє з мотивів, корінь яких – егоїзм. А що таке любов, нам сказано в 13-му розділі 1-го Послання до Коринтян. Маючи це на увазі, стає легко визначити, чи маєте ви віру в Бога чи ні.

Спаситель сказав, що той, хто має віру, може просити у Бога все, чого забажає, і отримає це. Той, хто має віру, проситиме згідно з волею Божою, і Бог завжди почує таке прохання і відповідь на нього; бо **віра завжди спирається на Боже Слово, яке є вираженням Його волі.** І той, хто просить із вірою, буде

вірити, що отримує те, про що просив, ґрунтуючи свою віру на Божій обітниці. Вінне лише вірить, що має це, він справді й буквально це має. Тому у найповнішому значенні цього слова, для людини має величезне значення, чи має вона віру. Лише сліпота й зіпсованість природного розуму змушують людину, яка визнає й знає реальні переваги довіри до людей, думати, що від віри в Бога немає жодної справжньої користі. (Present Truth. 8 березня 1894 р.)

Віра, яка рухає гори

(Марка 11:22, 23)

«А Ісус їм у відповідь каже: Майте віру Божу! Поправді кажу вам: Як хто скаже горі цій: Порушся та й кинься до моря, і не матиме сумніву в серці своїм, але матиме віру, що станеться так, як говорить, то буде йому!» (Марка 11:22, 23).

Багато людей не вірять у це твердження, тому що вони дуже чогось бажали, але не отримали цього. Інші намагалися зробити щось, що здавалося неможливим, – наприклад, «переставити гори», – і зазнали невдачі. І все ж Слово правдиве. **Вся біда лише в тому, що люди не дотримуються умов.** Вони забувають, що обітниця не полягає в тому, що людина отримає щось просто тому, що їй цього хочеться, або для того, щоб розважити її чи потішити її самолюбство. **Вона може отримати це лише у відповідь на віру.**

«Ну, – скаже хтось, – я дуже старався мати віру, але це не допомогло; я не отримав того, про що просив». Звичайно, ні; сам факт того, що ви намагалися мати віру, показує, що її у вас не було. **Віра – це не легковірність і не уява.** Це не спроба змусити себе повірити в щось, що може бути правдою, а може й ні. **Це просте прийняття факту і дія згідно з ним, хоча він і невидимий. Віра має справу тільки з фактами.** У ній немає нічого невизначеного. Вона просто дає людині можливість досягти невидиме і знати те, чого інакше вона не могла б знати.

«Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Римл. 10:17). Там, де немає Слова Божого, не може бути й віри. **Його обітниця – це основа, на якій будується віра.** Тому, коли Господь каже, що якщо ми скажемо горі: «Порушся та й кинься до моря», і матимемо досконалу віру без сумніву в серці, то це здійсниться, **Він не має на увазі, що наша дія повинна ґрунтуватися на примхах нашої уяви, а на слові від Господа.** Він може говорити до нас через Своє слово про речі, що стосуються особисто нас, так само як говорив до Еноха, Авраама чи Давида. **Знаючи, що Його слово не може не здійснитися, ми не намагаємося змусити себе вірити в нього, а просто віримо. Ніхто не мусить докладати зусиль, щоб повірити в те, що знає як істину.** А коли Бог чогось не сказав, ми й не повинні прагнути в це вірити. **Той, хто діє за цим принципом, виявить, що віра завжди досягає своєї мети.** (Present Truth. 20 липня 1893 р.)

Авторитет сили

(Матв. 21:23)

Одного дня, коли Ісус навчав у храмі після звершення великих чудес, до Нього підійшли первосвященники та старші народу й запитали: «Якою Ти владою чиниш оце? І хто Тобі владу цю дав?» (Матв. 21:23).

Ісус не відповів на їхні запитання, та й не було в цьому потреби. **Самі їхні слова показували, що вони визнавали за Ним владу, і не мало значення, звідки Він її отримав і хто Йому її дав, якщо Він справді її мав.**

А в чому полягала Його влада навчати народ і зцілювати хворих? У здатності робити це. Здатність робити щось, і робити це добре, – ось уся влада, яка будь-кому потрібна; власне кажучи, це і є вся справжня влада, яку тільки може мати людина.

Коли Ісус закінчив Свою проповідь на горі, «народ дивувався з науки Його. Бо навчав Він їх, як можновладний, а не як ті книжники їхні» (Матв. 7:28, 29).

Книжники теж мали «владу» навчати. Якщо у них випадково не виявлялося її в кишені, вони могли привести людину до себе додому й показати їй свій документ – папір або пергамент, який підтверджував, що вони пройшли встановлений курс навчання й отримали дозвіл навчати закону.

Христос не мав жодної «влади» від людей, але в Нього було те, чого потребував народ і що народ цінував, тому ніхто ніколи не просив Його показати Свої повноваження. Його слова й діла були Його повноваженнями. Він був «...Мужем, що Його Бог прославив вам силою, і чудами, і тими знаменами, що Бог через Нього вчинив» (Дії 2:22).

Так було й з апостолами. Петро та Іван стали знаряддями великого чуда зцілення, за їх заарештували й привели перед юдейську раду. Вони були «неофіційними», неуповноваженими діячами, і їх запитували, яке право вони мають чинити такі речі. Петро ж, сповнений Святого Духа, сказав їм, що це зробила сила імені Ісуса; і правителі, «бачивши, що вздоровлений чоловік стоїть з ними, нічого навпроти сказати не могли» (Дії 4:14).

Ім'я Ісуса, в якому вони стояли, було їхньою владою, що дала силу поставити на ноги безпорадного.

Жодна людина не зазнавала такого пильного дослідження й не стикалася з більшим спротивом, ніж апостол Павло. Його право називатися апостолом заперечували; але це його зовсім не тривожило. Він писав: «Чи ми потребуємо, як дехто, листів доручальних до вас чи від вас? Ви наш лист, написаний у наших серцях, якого всі люди знають і читають!» (2 Кор. 3:1, 2).

Так само і Христос сказав: «Та Я не від людини свідоцтва приймаю, але це говорю, щоб були ви спасені ... Але Я маю свідчення більше за Іванове, бо ті

справи, що Отець Мені дав, щоб Я виконав їх, ті справи, що Я їх чиню, самі свідчать про Мене, що Отець Мене послав!» (Івана 5:34, 36).

Такі самі повноваження Бог дає кожному, кого посилає. «Бо Кого Бог послав, Той Божі слова промовляє» (Івана 3:34).

Слова Божі мають владу. Він робить нас здатними бути служителями нового завіту – завіту Духа, Який дає життя. **Хто постійно й непохитно проповідус Слово життя, ніколи не буде збентежений раптовим запитанням про свою владу чи вимогою чи вимогу пред'явити свої посвідчення. Сила діяти дає право діяти; а той, хто не має сили, ніколи не може мати й справжньої влади.**

Цю владу може мати кожен, бо вона приходить разом із прийняттям Святого Духа, Який вільно й без міри дається всім. (Present Truth. 18 квітня 1901 р.)

Притча про виноградник

(Матв. 20:9–19)

«І Він розповідати почав людям притчу оцю. Один чоловік насадив виноградника, і віддав його винарям, та й відбув на час довший. А певного часу послав він раба до своїх винарів, щоб дали йому частку з плодів виноградника. Та побили його винарі, і відіслали ні з чим. І знову послав він до них раба іншого, а вони й того збили й зневажили, та й відіслали ні з чим. І послав він ще третього, а вони й того зранили й вигнали. Сказав тоді пан виноградника: Що маю робити? Пошлю свого сина улюбленого, може його посоромляться... Винарі ж, як його вгледіли, міркували собі та казали: Це спадкоємець; ходім, замордуймо його, щоб спадщина наша була. І вони його вивели за виноградника, та й убили... Що ж зробить їм пан виноградника? Він прийде та й вигубить цих винарів, виноградника ж іншим віддасть. Слухачі ж повіли: Нехай цього не станеться! А Він глянув на них та й сказав: Що ж оце, що написано: Камінь, що його будівничі відкинули, той наріжним став каменем! Кожен, хто впаде на цей камінь розіб'ється, а на кого він сам упаде, то розчавить його. А книжники й первосвященики руки на Нього хотіли накласти тієї години, але побоялись народу. Бо вони розуміли, що про них Він цю притчу сказав» (Луки 20:9–19).

У неділю Він в'їхав до Єрусалима як переможець. У понеділок Він вигнав із храму здринків і жадібних торговців, які своїм нечестивим торгом оскверняли Божий храм. Інші події, такі як прокляття смоковниці, урок молитви віри, підступний задум книжників і фарисеїв уловити Ісуса хитрими запитаннями, а також притча про двох синів, якраз передували притчі про виноградник і також заслуговують на уважне вивчення.

Одна риса майже завжди помітна в Господніх притчах: Він використовує як ілюстрації те, що було добре знайоме людям. У цій притчі наш Господь просто звертається до того, що Його Дух надихнув написати за сотні років до цього: «Заспіваю ж я вам про Свогого Улюбленого пісню любовну про Його виноградника! На плодючому версі гори виноградника мав був Мій Приятель. І обкопав Він його, й від каміння очистив його, і виноградом добірним його засадив, і башту поставив посеред його, і витесав у ньому чавило, і чекав, що родитиме він виноград, та він уродив дикі ягоди! Тепер же ти, єрусалимський мешканче та мужу юдейський, розсудіть но між Мною й Моїм виноградником: що ще можна вчинити було для Мого виноградника, але Я не зробив того в ньому? Чому Я чекав, що родитиме він виноград, а він уродив дикі ягоди? А тепер завідомлю Я вас, що зроблю для Свого виноградника: живопліт його викину, і він буде на знищення, горожу його розвалю, і він на потоптання буде, зроблю Я загубу йому, він не буде обтинаний ані підсапуваний, і виросте терня й будячця на ньому, а хмарам звелю, щоб дощу не давали на нього! Бо виноградник Господа

Саваота то Ізраїлів дім, а муж Юди коханий Його саджанець. Сподівався правосуддя, та ось кроволиття, сподівався справедливости Він, та ось зойк» (Ісаї 5:1–7).

Виноградник уособлює Ізраїль; башта – храм у Єрусалимі; місце зібрання, осередок і центр їхнього богослужіння, місце, звідки можна було оглядати весь виноградник. Чавило, очевидно, охоплює всі ті засоби, які Бог дав Ізраїлеві, щоб багатства їхнього виноградника могли розвиватися й використовуватися на Божу славу. Цей виноградник був «обкопаний», відокремлений від інших полів. Ізраїль був народом відокремленим. **Те, що відділяло його, була Божа істина – Його закон, Його постанови, Його обітниці батькам:** «І ви будете додержувати всі постанови Мої й усі устави Мої, і будете виконувати їх, і не виригне вас земля та, куди Я впроваджую вас, щоб сиділи ви в ній. І не будете ви ходити за звичаями люду, що Я виганяю перед вами, бо все те робили вони, і Я їх обридів. І сказав Я до вас: ви вспадкуєте їхню землю, а Я дам її вам на спадщину її, землю, що плине молоком та медом. Я Господь, Бог ваш, що відділив вас від тих народів!» (Левит 20:22–24).

Той, хто насадив виноградник, – це Господь; а виноградарі – це ті, хто займав відповідальне становище в юдейському народі. І справді, які великі речі Бог зробив для Свого народу! Від часу Його першого покликання їх у Єгипті до того моменту, коли вони були остаточно відкинуті, їхній шлях був устелений Божими милостями. Воістину Господь міг сказати: «Що ще можна вчинити було для Мого виноградника, але Я не зробив того в ньому?» (Ісаї 5:4).

Господар послав своїх слуг до виноградарів; Господь посилав Своїх пророків до Ізраїлю. Це були Самуїл, Ілля, Ісаїя, Єзекїїль, Єремія та багато інших. Але як виноградарі били слуг власника виноградника, так Ізраїль чинив із пророками Божими. Про це ясно свідчить Писання: «А Господь, Бог їхніх батьків, усе посилав до них через Своїх послів слова остороги, бо Він змилосердився над народом Своїм та над оселею Своєю. Та вони соромили Божих послів, і погорджували їхніми словами, і насміхалися з Його пророків, аж поки не піднісся гнів Господа на народ Його так, що не було вже ліку» (2 Хронік 36:15, 16).

Бог залишив їх без виправдання. Він посилав до них «усе», або, як каже примітка на полях (*ред.: англійської Біблії, KJV*), «встаючи постійно, дбайливо посилав». Він не міг залишити їх. Мова Божого серця була такою: «Як тебе Я, Єфреме, віддам, як видам тебе, о Ізраїлю? Як тебе Я віддам, як Адму, учиню тебе, мов Цевоїм? У Мені перевернулося серце Моє, розпалилася разом і жалість Моя!» (Осії 11:8). Це благання Нескінченної Любові до бунтівної та грішної людини. Але навіть тепер Він не відкинув Ізраїль. У Нього є ще один доказ Своєї любові; Він дарує і його – і, можливо тоді, вони віддадуть Йому належне.

Тоді Господин виноградника посилає Свого однородженого Сина через ту любов, яку Він мав до світу: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16). Христос «Самого Себе дав за нас» (Тита 2:14). **Небо, або всесвіт, не**

могли дати більшого; вони віддали свого Творця. Той, Хто разом з Отцем створив усе, відклав Свою славу, прийшов на землю й пережив те, що мусить переживати людина: був спокушуваний, випробовуваний і страждав заради людини. «До свого Воно прибуло», але, на жаль, «свої відцурались Його» (Івана 1:11). Юдейський народ закрив свої серця для Нього. Вони постійно читали пророцтва, які провіщали Його прихід; постійно приносили жертви, що були прообразом Його смерті; але самого Виконання цих прообразів вони не пізнали. Їхні серця не були в гармонії зі звісткою лагідності, смирення та праведності серця; тому вони не могли прийняти Його.

Але вони сказали: «Це спадкоємець; ходім, замордуймо його, щоб спадщина наша була». І саме це юдеї й зробили. Яке дивне безумство – і все ж так сталося після трьох з половиною років такого вчення, якого світ ніколи не чув. **Проти Христа не можна було висунути жодного обвинувачення, так само як не можна було знайти нічого проти Його життя.** Він міг сказати без жодного вихвалання: «Хто з вас може Мені докорити за гріх?» (Івана 8:46). Він у Собі Самому виконав усі вимоги пророцтва. Більше того. Велика сила Божа проявлялася через Нього всюди, куди б Він йшов. Найвеличніше чудо – повернення до життя людини, яка була мертвою вже чотири дні, – було звершено зовсім недавно. Лазар був відомий священникам і багатьом в околицях Єрусалима. Це чудо, разом з усіма попередніми доказами Божественності Христа, привело багатьох до віри в Нього. Насправді жодних доказів не бракувало. Священники самі визнавали, що «пішов увесь світ услід за Ним!» (Івана 12:19).

Але, незважаючи на все це, юдеї відкинули Його й розіп'яли, хоча язичницький правитель неодноразово заявляв: «Провини я в Нім не знаходжу!» Відкинувши Христа, юдеї наповнили чашу свого беззаконня.

Такий урок притчі, з якої, згідно з розповіддю Матвія, самі юдеї зробили висновок: «Злочинців погубить жорстоко, виноградника ж віддасть іншим винарям, що будуть плоди віддавати йому своєчасно» (Матв. 21:41).

Тоді наш Господь ще виразніше підкреслив зміст притчі, пославшись на добре відоме місце Писання: «Камінь, що його будівничі відкинули, той наріжним став каменем; від Господа сталося це, і дивне воно в очах наших!» (вірш 42).

Коли будували храм Соломона, всі камені були підготовлені в каменоломні, так що під час будівництва не було чути жодного звуку знаряддя. Розповідають, що один камінь будівничі довго відкидали як непридатний; але згодом виявилось, що саме він є головним наріжним каменем. Цей камінь символізував Христа. Відкинутий людьми, але вибраний Богом і дорогоцінний, Він був тим випробуваним Каменем, і кожен, хто вірував у Нього, не був би осоромлений і не зазнав би розчарування.

«І хто впаде на цей камінь розіб'ється» (вірш 44). Кожен, хто приходить до Бога, маючи «зламаний дух, серцем зламаним та упокореним» (Псал. 51:17), **беззастережно покладаючись на Його милість, буде прийнятий.** Тут ідеться про сокрушення серця – саме те сокрушення, яке таке приємне Богові. Він

перебуває з покірними: «Пробуваю Я на Височині та в святині, і з зламаним та з упокореним, щоб оживляти духа скромних, і щоб оживляти серця згноблених!» (Ісаї 57:15). Бог дивиться з прихильністю на сокрушених серцем: «Таж усе це створила рука Моя, і так все це сталось, говорить Господь! І при тому дивлюсь Я на вбогого та на розбитого духом, і на тремтячого над Моїм словом» (Ісаї 66:2). Але кожен, хто відкидає Божу милість, буде, подібно до юдеїв, відкинутий Богом. Якщо вони не приймуть Христа як Спасителя, їм доведеться зустріти Його як Суддю, коли Він буде здійснювати суд без милості. Урок для юдеїв – це урок для всіх нас. Прийmemo ж цей урок до серця. (Signs of the Times. 29 вересня 1890 р.)

Притча, історія і пророцтво

(Матв. 22:1–13)

У притчі, записаній у 22-му розділі Євангелія від Матвія, Христос порівняв Царство Небесне з одним царем, який влаштував весільний бенкет з нагоди весілля свого сина й запросив гостей на царське свято, яке він приготував. Але ті, хто був запрошений, не прийшли, і тоді вдруге він послав своїх слуг нагадати їм, що все готове й чекає на них. Цього разу стало цілком очевидно, що вони зовсім не мають наміру приймати запрошення, бо поставилися до нього легковажно й кожен пішов своєю дорогою: хто до свого поля, хто до торгівлі, хто до своїх справ. Кожен вважав важливішим займатися власними інтересами, ніж вшанувати свого царя й розділити з ним радість весілля його сина.

Були й такі, що схопили слуг, посланих передати царське послання любові та люб'язне запрошення, знущалися з них і декого навіть убили. На що ж сподівалися ці вбивці? Хіба вони не думали, що викличуть справедливий гнів царя? Чи вони гадали, що можуть так жорстоко поводитися й убивати невинних людей, не отримавши рано чи пізно справедливої відплати за свої вчинки? Невже можна було припустити, що вони зможуть не лише зухвало знехтувати милостивим царським запрошенням, а й убити його посланців — і залишитися безкарними? ЧХіба такі нечужані прояви зухвалого беззаконня могли залишитися без уваги? Неможливо! Неможливо!

І все ж скільки людей із насмішками й глузуванням відмовлялися слухати запрошення на весільну вечерю Агнця, яке Господь посилає всьому світові. Скільки Його пророків, вісників і слуг зазнавали жорстокого поводження і навіть були вбиті! ЧНевже їхній Господь не відплатить за них? У притчі сказано: «І розгнівався цар, і послав своє військо, і вигубив тих убійників, а їхнє місто спалив» (Матв. 22:7). Хіба не відкрито у книзі Об'явлення, що саме це станеться під час другої смерті?

І все ж на весільній вечері не бракуватиме гостей. Їх буде зібрано з доріг і роздоріж, з-поміж усякого язика, племені, народу й нації; і, одягнені в бездоганні шати праведності, немов у весільне вбрання, вони будуть присутні на бенкеті й після того житимуть у тому святому місті, Новому Єрусалимі, який Іван бачив, «що сховався із неба від Бога, що був приготований, як невіста, прикрашена для чоловіка свого». (Present Truth. 10 вересня 1896 р.)

Весільний бенкет

(Матв. 22:1–14)

Скільки разів Ісус у Своєму навчанні говорить: «Царство Небесне подібне до...», а потім розповідав притчу, через яку духовна наука передавалася слухачам шляхом порівняння з добре знайомими фактами чи життєвими ситуаціями. Завдяки цьому Його навчання мало універсальний характер і однаково відповідало потребам усіх народів у всі часи. Так само й з цим уроком. Хоча він був насамперед виголошений тим, хто «намагались схопити Його» (Матвія 21:46) і хто невдовзі потому справді схопив Його та руками беззаконних розіп'яв і вбив, – він так само стосується й нас сьогодні. І саме в його особистому застосуванні ми його й розглянемо.

«І послав він своїх рабів покликати тих, хто був на весілля запрошений». І знову закликає їх: «Ось я приготував обід свій». Потім іде відмова: «та ті не хотіли прийти», «та вони злегковажили». Але згодом запрошення посилається «на роздоріжжя», і «весільна кімната гістьми переповнилась». І серед них знайшовся «чоловік, в одезу весільну не вбраний». Оскільки для його присутності на весіллі в такому стані не було жодного виправдання, було наказано: «Зв'яжіть йому ноги та руки, та й киньте до зовнішньої темряви». Розглянемо кожен із цих етапів притчі в їхньому застосуванні до нашого особистого досвіду.

Через усю Біблію постійно звучить запрошення до нас: «Прийдіть». Коли світові загрожувало знищення потопом, «сказав Господь Ноеві: Увійди ти й увесь дім твій до ковчегу» (Бут. 7:1). Це було запрошення до спасіння, і воно записане для нашої користі. У різних формах це запрошення постійно повторюється в Писанні, аж доки в останньому розділі книги Біблії воно не набуває потрібного звучання: «А Дух і невіста говорять: Прийди! А хто чує, хай каже: Прийди! І хто прагне, хай прийде, і хто хоче, хай воду життя бере дармо!» (Об'явл. 22:17). Через пророка Ісаю сказано: «О, всі спрагнені, йдіть до води, а ви, що не маєте срібла, ідіть, купіть живности, й їжте! І йдіть, без срібла купіть живности, і без платні вина й молока! Нащо будете важити срібло за те, що не хліб, і працю вашу за те, що не ситить? Послухайте пильно Мене, й споживайте добро, і нехай розкошує у наситі ваша душа! Нахиліть своє вухо, й до Мене прийдіть, послухайте, й житиме ваша душа! І з Я вами складу заповіта навіки на незмінні Давидові милості» (Ісаї 55:1–3). Це євангельське запрошення повторює й Сам Спаситель у плоті, кажучи: «Прийдіть до Мене, усі струждені та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Матв. 11:28). Нас також закликають: «Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, каже Господь... і Я вас прийму, і буду Я вам за Отця» (2 Кор. 6:17, 18). І з огляду на час скорботи, який уже близько, Господь сказав нам: «Іди, мій народе, ввійди до покоїв своїх, і свої двері замкни за собою, сховайся на хвилю малу, поки лютість перейде! Бо Господь ось виходить із місця Свого, навідати провини

мешканців землі, кожного з них, і відкриє земля свою кров, і вже не закрийє забитих своїх!» (Ісаї 26:20, 21). А потім звучить останній заклик: «Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу» (Матв. 25:34). І хоча це запрошення так часто відкидали, все ж Він, «Милосердний», продовжує кликати, так що написано: «А про Ізраїля каже: Я руки Свої цілий день простягав до людей неслухняних і суперечних!» (Римл. 10:21).

Воістину, серце має бути дуже запеклим, якщо воно не піддається всім цим милостивим запрошенням. «Ходіть, і вернімось до Господа» (Осії 6:1).

Який сильний наголос це робить на оманливості гріха, якщо про людей можна сказати: «та ті не хотіли прийти», «та вони злегковажили». Запрошені самим Царем – і все ж відмовилися від запрошення! І заради чого? «Та порозходились, той на поле своє, а той на свій торг». **Знехтувати запрошенням не обов'язково означає насміятися з нього словами. Радше це означає вважати його неважливим порівняно з іншими речами, не надавати йому належної ваги, нехтувати ним.** Порівняно з цінністю «поля» та «торгівлі» ці люди не вважали царське запрошення вартим серйозної уваги. «Поле» і «торгівля» самі по собі цілком доречні на своєму місці, але їм не належить перше місце. «Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його». **Вічні інтереси повинні отримувати першочергову увагу.** «Через це подобає нам більше вважати на почуте... як ми втечемо, коли ми не дбали про таке велике спасіння?» (Євр. 2:1, 3). Мойсей правильно оцінив значення заклику Господа до нього, бо ми читаємо, що він «відрікся зватися сином дочки фараонової... Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські» (Євр. 11:24, 26). Ті, хто приймає запрошення на весілля, є не просто глядачами, бо вони розділяють спадщину із Сином Царя: «спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові». «Бо все ваше». **Тому справжню мудрість виявляє той, хто не вважає «своє поле» і «свою торгівлю», «видиме дочасне», більш вартими своєї уваги, ніж справи Царства – «невидиме», яке вічне.** Наше найвище благо – тепер і в майбутньому – полягає в тому, щоб уважно й слухняно прислухатися до Божого слова, зверненого до нас. «Послухайте, й житиме ваша душа!»

Але були й ті, хто відгукнувся на царське запрошення, і «весільна кімната гістьми переповнилась». Однак серед них виявився чоловік, який вважав свій власний одяг достатньо гарним, щоб з'явитися перед Царем, і тому не подбав про те, щоб одягти «весільний одяг», **який на східному весіллі безкоштовно надавався всім гостям.** Звичайно, він виділявся серед інших, і, природно, Цар запитав: «Як ти, друже, ввійшов сюди, не мавши одягу весільної?» Оскільки Цар Сам дав цей одяг, і від гостя вимагалось лише вдягнути його, то не було жодного виправдання для того, щоб з'явитися там у своєму власному забрудненому одязі, такому, в якому він прийшов «з доріг». «Той же мовчав». Цей урок стосується особисто кожного з нас, і його зміст неможливо неправильно зрозуміти. Він ясно показаний нам у прообразному досвіді Ісуса, великого священника: «А Ісус

одягнений був у брудну одягу, і стояв перед лицем Ангола. І він заговорив та й сказав до тих, що стояли перед його лицем, говорячи: Здійміть з нього цю брудну одягу! І сказав він йому: Я зняв з тебе провину твою, і зодягну тебе в шати коштовні. І він сказав: Нехай покладуть чистого завоя на його голову! І поклали чистого завоя на його голову, і зодягли його в шати, а Ангол Господній стояв» (Зах. 3:3–5). «Всі ми, як нечистий, а вся праведність наша немов поплямована місячним одягом» (Ісаї 64:6), але «радісно буду втішатися Господом, нехай звеселиться душа моя Богом моїм, бо Він зодягнув мене в шату спасіння, і в одягу праведности мене вбрав» (Ісаї 61:10). Це «найкраща одяга», яку Отець дає кожному блудному синові, що повертається до Нього. Це є «Божа правда через віру в Ісуса Христа в усіх і на всіх, хто вірує». Апостол Павло знав цінність цього дару порівняно з будь-якою власною праведністю, і саме з огляду на це він сказав: «Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа, щоб знайти в Ним не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою» (Филп. 3:8, 9). Оскільки ця праведність є безкоштовним даром, ті, хто не володіє нею, «нема їм виправдання».

У цей час, коли Він «близько, під дверима», і коли так скоро буде сказано: «Весілля Агнца настало», досвід чоловіка, «в одягу весільну не вбраного», повинен із особливою силою звертатися до кожного з нас. Саме тепер, коли така велика схильність покладатися на себе і на власну праведність у будь-якій формі, звучить Господнє слово: «Бо ти кажеш: Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого. А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий! Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перочищеного, щоб збагатитись, і білу одягу, щоб зодягтися, і щоб ганьба наготи твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити» (Об'явл. 3:17, 18). «Ось іду, немов злодій! Блаженний, хто чуйний, і одягу свою береже, щоб нагим не ходити, і щоб не бачили ганьби його!» (Об'явл. 16:15). **Очевидно, що Цар увійшов подивитися на гостей, ще до того, як весільний бенкет фактично розпочався, щоб лише «готові ввійшли на весілля з ним».** Це означає період дослідження перед приходом Господа, і ця робота здійснюється вже зараз. Незабаром пролунає слово: «Неправедний нехай чинить неправду ще, і поганий нехай ще опоганюється. А праведний нехай ще чинить правду, а святий нехай ще освячується! Ото, незабаром приходжу, і з Мною заплага Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його» (Об'явл. 22:11, 12). «Тому будьте готові й ви, бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаете!» (Матв. 24:44). (Present Truth. 28 квітня 1898 р.)

«Та вони злегковажили»

(Матв. 22:5, 6)

В одній зі Своїх притч Христос уподібнює Царство Небесне до царя, який запросив гостей на весільний бенкет з нагоди шлюбу свого сина; але коли все було готове, ті, кого він запросив, не прийшли. Опис їхньої поведінки надзвичайно характерний і життєвий. Він стосується всіх народів у будь-яку епоху. «Та вони злегковажили та порозходились, той на поле своє, а той на свій торг. А останні, похапавши рабів його, знущалися, та й повбивали їх» (Матв. 22:5, 6).

Сьогодні, просто в нас на очах, ми постійно бачимо повторення цього, бо ті, до кого звернена звістка Євангелія, ідуть своїми дорогами – до своїх полів і торгових справ – не зважаючи на щире запрошення, яке так милостиво простягає їм Сам Господь неба. І не лише йдуть своїми дорогами, але й сьогодні легковажно ставляться до цього запрошення, критикують його, сумніваються, перекручують і не вірять ні його словам, ні його меті; доходять до того, що заперечують його авторитет, і навіть більше того – висміюють саму ідею існування Великого Царя.

Хоча це не завжди потрапляє в поле зору більшості з нас, однак і сьогодні, як і в усі часи, є ті, які жорстоко поводяться зі слугами Царя й навіть убивають їх.

Проте значно більше тих, хто просто легковажно ставиться до звістки та запрошення. Відмова переважної більшості виявляється просто у формі бездумного й недбалого нехтування. Можливо, більшість із них, якби їм дорікнули за їхню байдужість, із легким здивуванням відповіли б з м'яким здивуванням, що вони ніколи не отримували жодного запрошення. **Вони забувають, що кожен примірник із незліченних Біблій, розповсюджених по всьому світу, містить запис запрошення, зверненого особисто до них, і що таким чином весь світ може засвідчити факт цього милостивого поклику.** Той же, хто каже, що не був запрошений, лише викриває себе у зухвалому й бездумному нехтуванні. Він отримав милостиве письмове слово свого Царя, але відклав його непрочитаним; або ж, якщо й відкривав його, його очі пробігли по ньому настільки поверхнево, що він зовсім не зрозумів його змісту й не усвідомивши його особистого звернення до себе. Кого ж тоді вони зможуть звинуватити, якщо, коли призначений час мине, виявиться, що вони втратили золоту нагоду? Звісно, нікого, крім самих себе.

У момент усвідомлення своєї великої, непоправної й вічної втрати жодна людська душа не зможе покласти відповідальність за своє становище на когось іншого – а тим більше на свого Бога. «Бо багато покликаних, та вибраних мало», і ті, хто опиниться у зовнішній темряві, зможуть звинуватити лише самих себе за те, що не прийняли або відмовилися прийняти запрошення Отця й весільний одяг праведності, який Син пропонує всім. (Present Truth. 22 жовтня 1896 р.)

ЛИСТОПАД

Богові? Чи кесарю?

(Матв. 22:19–21)

Коли юдеї намагалися спіймати Ісуса на слові, щоб змусити Його висловитися проти цивільної влади, запитавши, чи законно давати податок кесареві, Він попросив показати Йому монету для податку, і вони принесли Йому динарій. «А Він каже до них: Чий це образ і напис? Ті відказують: Кесарів. Тоді каже Він їм: Тож віддайте кесареві кесареві, а Богові Боже» (Матв. 22:20, 21).

Повноту цієї відповіді визнали навіть вороги Ісуса; бо коли почули це, «вони диву далися. І, лишивши Його, відійшли» (вірш 22). Ця відповідь остаточно вирішила питання про те, що належить кесареві, або людським урядам, а що – Богові. **Усе, що належить кесареві, слід віддати йому, а те, що належить Богові, має залишатися святим для Нього.** Це проста справедливість; ніхто не може заперечити, що кожен повинен отримати те, що йому належить.

Чого ми можемо навчитися щодо самих себе і нашого служіння із цього розмежування? Святе Письмо дає відповідь, говорячи нам, кому ми належимо. Апостол Павло лише повторив слова Христа, коли сказав: «Тож віддайте належне усім: кому податок податок, кому мито мито, кому страх страх, кому честь честь» (Римл. 13:7). Однак він не включив себе і своє служіння до числа того, що належить кесареві і має бути віддано йому, бо, коли він був у руках солдатів кесаря дорогою до Риму, він сказав: «Бо ночі цієї з'явився мені Ангол Бога, Якому належу й Якому служу» (Дії 27:23).

Коли він писав до церкви в Коринфі, а також до всіх нас, він сказав: «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в дусі своєму, що Божі вони!» (1 Кор. 6:19, 20).

Якщо ми не належимо собі, то чий ж ми? Ми належимо Тому, Хто нас викупив. Але це був не кесар і жодне інше земне ім'я. Ні; «бо коли живемо для Господа живемо, і коли вмираємо для Господа вмираємо. І чи живемо, чи вмираємо ми Господні!» (Римл. 14:8).

Ми належимо Господеві, бо Він купив нас ціною, і ціною тією було Його життя. Бо ми «не тлінним сріблом або золотом відкуплені... були», «але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти» (1 Петра 1:18, 19). Він «Самого Себе дав за нас» (Тита 2:14).

Ісус віддав Своє життя за нас. Він віддав Себе за нас у смерті, і Він завжди живий, щоб заступатися за нас. Тому, оскільки Він помер і живе заради нас, неминуче впливає, що «чи живемо, чи вмираємо ми Господні!» **Служіння нашого життя належить Йому, і якщо ми вмираємо, то це має бути тільки для Його слави, а не для слави якоїсь людини чи якогось людського суспільства.** Усе має бути для слави Бога, Якому ми належимо.

Тому християнин може, на вимогу держави, віддати їй свої гроші, бо вони мають зображення і напис держави. **Але він не може віддати себе державі, бо він носить образ Божий.** Він належить Богові, Який його викупив, і він повинен віддавати Богові те, що є Божим. **Віддати самого себе державі означало б обкрадати Бога.**

Це правда щодо всіх людей, що вони належать Богові; але щодо християн це особливо істинно, оскільки в їхньому випадку цей викуп був визнаний і запечатаний. **Не належачи самим собі, вони не мають права розпоряджатися собою.** Лише Бог має право керувати їхнім часом і їхніми вчинками. Тому жоден християнин не може вступати в таке служіння, яке, як у випадку солдата, ставить його абсолютно під контроль якогось «начальника». **Сказати, що віддача себе державі для її повного контролю над людиною є служінням Богові, – означає прирівнювати державу до Бога, а це вже язичництво.**

Нехай ніхто не думає, що це означає бунт чи будь-який спротив земним урядам. Зовсім ні. Бог, Якому ми служимо, є «Бог миру», і тому ми можемо служити Йому, лише живучи тихим і мирним життям. Земні влади можуть висувати до нас вимоги, які явно несправедливі, але ми не покликані судити їх і не послані виправляти державу; ми повинні підкорятися навіть несправедливим вимогам, і не робити та не говорити нічого на шкоду державі або її посадовим особам. **Але коли держава вимагає нас самих, коли вона заявляє верховну владу над нашим часом і нашим служінням, тоді ми повинні пам'ятати, Кому ми належимо.** Ми не можемо віддати себе державі – не тому, що така вимога порушує наші права чи зручність, а тому, що **ми не належимо самим собі, щоб віддавати себе комусь.**

Той, хто найкраще служить Богові, найкраще служить і людям. Однак дедалі частіше цей порядок перевертають, роблячи служіння Богові лише служінням людині. Але це неправильно. Бог – перший, і тільки Він може сказати нам, як ми можемо найкраще служити нашим ближнім. Той, хто ставить людину на перше місце, зрештою не послужить ні людям, ні Богові. Правильна відповідь на питання: «Кому ти належиш?» – просвітить нас щодо нашого обов'язку в багатьох складних ситуаціях. (Present Truth. 25 липня 1895 р.)

Питання садукеїв

(Матв. 22:23–33)

«Того дня приступили до Нього садукеї, що твердять, ніби нема воскресення, і запитали Його, та й сказали: Учителю, Мойсей наказав: Коли хто помре, не мавши дітей, то нехай його брат візьме вдову його, і відновить насіння для брата свого. Було ж у нас сім братів. І перший, одружившись, умер, і, не мавши насіння, залишив дружину свою братові своєму. Так само і другий, і третій, аж до сьомого. А по всіх вмерла й жінка. Отож, у воскресенні котрому з сімох вона дружиною буде? Бо всі мали її. Ісус же промовив у відповідь їм: Помиляєтесь ви, не знавши писання, ні Божої сили. Бо в воскресенні ні женяться, ані заміж виходять, але як Анголи ті на небі. А про воскресення померлих хіба не читали прореченого вам від Бога, що каже: Я Бог Авраамів, і Бог Ісаків, і Бог Яковів; Бог не є Богом мертвих, а живих. А народ, чувши це, дивувався науці Його» (Матв. 22:23–33).

Цілком природно, що народ дивувався тому, з якою дивовижною легкістю Учитель змусив замовкнути прискіпливі заперечення невірних садукеїв. Відповідь Ісуса була простою, як і все вчення нашого Господа, – настільки простою, що люди, які шукають чогось гучного й показного, часто не розуміють її. Передусім слід зазначити, що Ісус точно й повністю відповів на заперечення, яке висунули садукеї. Вони заперечували воскресіння й навели вигаданий випадок, щоб, як їм здавалося, показати, що вчення про воскресіння неможливо узгодити з ученням Мойсея. Так вони сподівалися поставити Ісуса в незручне становище перед народом, який шанував Мойсея як Божого пророка.

Перше, що сказав Ісус садукеям, було: «Помиляєтесь ви, не знавши писання, ні Божої сили». Це було сказано у зв'язку з їхнім запереченням воскресіння. Те саме доречно сказати всім, хто заперечує воскресіння або, хоча й сповідує віру у воскресіння, дотримується теорій, які фактично його заперечують. Ті, хто знає Писання, знають, що мертві воскреснуть, бо Писання сповнене цього вчення; десятки текстів, які не говорять прямо про воскресіння, найпереконливіше доводять його, якщо їх правильно розуміти, як і той текст, яким наш Спаситель змусив замовкнути садукеїв. А ті, хто знає Божу силу, ніколи не будуть сумніватися в тому, що, за словами Божого Слова, має здійснитися.

Оскільки садукеї заперечували воскресіння і поставили своє запитання, щоб довести, що такого бути не може, ми повинні зробити висновок, що відповідь Ісуса була беззаперечним доказом того, що воскресіння буде. Прочитаймо Його доказ ще раз: «А про воскресення померлих хіба не читали прореченого вам від Бога, що каже: Я Бог Авраамів, і Бог Ісаків, і Бог Яковів; Бог не є Богом мертвих, а живих». Через вислів «Бог не є Богом мертвих, а живих» багато хто припускає, що Ісус навчав, ніби Авраам, Ісак та Яків уже тоді були живими, і що таким чином

Він відповів на прискіпування садукеїв, довівши їм безсмертя душі. Але якби це було так, їхнє заперечення не було б спростовано. Адже вони заперечували воскресіння мертвих. Отже, якби Ісус почав говорити їм про безсмертя душі й стверджував, що сутнісна частина людини – сама людина – ніколи не може померти, Він би зовсім не відповів на їхнє заперечення й нічого не довів би щодо воскресіння мертвих. Навпаки, якби Він довів, що патріархи та всі інші насправді ніколи не помирали, то заперечив би вчення про воскресіння мертвих не менше, ніж самі садукеї. **Якщо немає смерті, то не може бути й воскресіння.** Тому ми повинні дійти висновку, що, оскільки Ісус цілком спростував заперечення садукеїв щодо воскресіння, Він не виходив із того, що Авраам, Ісак і Яків насправді ніколи не помирали й уже тоді були живі.

Щоб зробити це ще зрозумілішим, наведемо слова Христа, як їх записав Марк. Ісус сказав: «Бо як із мертвих воскреснуть, то не будуть женитись, ані заміж виходити, але будуть, немов Анголи ті на небі. Щождо мертвих, що воскреснуть, чи ж ви не читали в Мойсеєвій книзі, як при кущі сказав йому Бог, промовляючи: Я Бог Авраамів, і Бог Ісаків, і Бог Яковів» (Марка 12:25, 26). Тут ясно видно, що Христос ґрунтував Свій аргумент на тому факті, що Авраам, Ісак та Яків були мертві; бо Він каже, що Божі слова біля куща (див. Вих. 3:1–6) є доказом того, що мертві воскресають. Такий аргумент не міг би бути наведений, якби патріархи були живі десь у всесвіті. Відповідь Христа садукеям доводить, що мертві не існують (не живуть), так само ясно, як і те, що буде воскресіння мертвих; бо **Він не міг би довести воскресіння мертвих, якби не було мертвих.** Тому ті, хто стверджує, що Ісус тут навчав, ніби душа людини ніколи не вмирає, не лише займають саддукейську позицію, ніби воскресіння бути не може, а й роблять це всупереч прямому аргументу Христа, який показує, що мертві воскреснуть.

Якщо ми звернемося до розповіді Луки, то знайдемо ще більше світла з цього питання: «Ісус же промовив у відповідь їм: Женяться й заміж виходять сини цього віку. А ті, що будуть достойні того віку й воскресіння з мертвих, не будуть ні женитись, ні заміж виходити, ні вмерти вже не можуть, бо рівні вони Анголам, і вони сини Божі, синами воскресіння будучи. А що мертві встають, то й Мойсей показав при кущі, коли він назвав Господа Богом Авраамовим, і Богом Ісаковим, і Богом Якововим» (Луки 20:34–37). Тут ми дізнаємося, що Ісус говорив про тих, хто мертвий, як і самі садукеї визнавали. Воскресіння представлено як подія майбутнього, бо «ті, що будуть достойні того віку й воскресіння з мертвих,... вмерти вже не можуть».

Здається неможливим, щоб хтось уважно прочитав слова Ісуса до садукеїв, записані трьома євангелістами, і все ж стверджував, що Він дотримувався ідеї свідомого існування тих, кого називають мертвими. Така думка несумісна з Його словами; бо Він говорить про мертвих, чого не міг би робити, якби мертвих не існувало; і каже, що мертві воскреснуть, чого не міг би сказати, якби вони вже воскресли – нехай не з мертвих, а з цього життя в вище життя; і Він каже, що ті, хто будуть визнані достойними воскресіння з мертвих, вже не можуть померти,

що було б безглуздя, якби ніхто ніколи не помирав. Якби Ісус поділяв теорію, що «смерті немає», як нерідко стверджують сучасні богослови, Він міг би сказати лише: «Мойсей показав, що мертвих немає, а ті, кого ви називаєте мертвими, живі». Але тоді Він зовсім не торкнувся б їхнього заперечення воскресіння й не показав би безглуздість їхнього вигаданого прикладу з жінкою та сімома братами. Натомість Він показав, що **ті, хто помер, не загинули без надії на відновлення**; Бог не називає Себе Богом створінь, які існують короткий час, а потім зникають безслідно, як зів'ялий листок. Але Він є Богом «і над мертвими, і над живими», бо смерть для померлих – лише тимчасовий сон; **Божа турбота про них не припиняється, коли вони помирають; Він знає місце, де вони спочивають**, і в останній день «пошле Ангелів Своїх Він із голосним сурмовим гуком, і зберуть Його вибраних», і мертві у Христі вийдуть зі своїх могил (див. Матв. 24:31; Івана 5:28, 29; 1 Сол. 4:16, 17). Вони воскреснуть для безсмертного життя, і **той короткий час, протягом якого вони несвідомо спали, буде ніби без жодної перерви в їхньому житті**.

Варто звернути особливу увагу на те, наскільки повно було спростоване й відкинуте заперечення садукєїв. Ісус сказав, що вони помиляються, бо не знають Писання; а потім показав, у чому саме їхня помилка, пояснивши, що у воскресінні не буде ні одруження, ні заміжжя, бо ті, хто стане дітьми воскресіння, уже не можуть померти. Постанова, на яку посилалися фарисеї (див. П. Зак. 25:5–10; Руфь 3:11–13; 4:1–6), була дана для того, щоб спадщина людини в Ханаанській землі не переходила до іншого роду. Якщо чоловік помирав без спадкоємця, його майно переходило в інші руки; але якщо брат померлого брав за дружину його вдову, то первісток вважався спадкоємцем померлого, і таким чином родовий наділ залишався в сім'ї.

Але все це буде непотрібним для тих, «що будуть достойні того віку й воскресіння з мертвих», бо Писання говорить, що «і доми побудують, і мешкати будуть, і засадять вони виноградники, і будуть їхній плід споживати. Не будуть вони будувати, щоб інший сидів, не будуть садити, щоб інший спожив, дні бо народу Мого як дні дерева, і вибранці Мої зуживатимуть чин Своїх рук!» (Ісаї 65:21, 22). **Вони вже не можуть померти, тому немає потреби в будь-якому устрої для збереження спадщини в родині**. Нова земля, спадщина, обіцяна Аврааму, після воскресіння й її відновлення буде розділена між усіма, хто належить Христові, а отже, є насінням Авраама: «А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці» (Гал. 3:29). Вся земля буде таким чином розділена, і тоді спадщина кожної людини залишатиметься непорушною протягом усієї вічності. Дяка Богові, Який знайшов спосіб, щоб «не відвернути від Себе відігнаного», і Який, хоча мертві є «як та вода, вилита на землю, що її не зібрати» (2 Сам. 14:14, див. Йова 14:10–12), усе ж може називати Себе їхнім Богом завдяки Своїй силі оживляти мертвих і називати «неіснуюче, як існуюче» (Римл. 4:17). (Signs of the Times. 7 липня 1887 р.)

Чому люди помиляються?

(Матв. 22:29)

Причина, через яку у світі існує так багато релігійних помилок, була вказана нашим Спасителем, коли Він відповідав на заперечення садукеев щодо воскресіння. «Помиляєтесь ви, – сказав Він, – не знаючи писання, ні Божої сили» (Матв. 22:29). У Марка записано, що Він сказав їм: «Ви помиляєтесь дуже» (Марка 12:27).

Біблія не була дана для того, щоб доповнювати знання і мудрість людини. У людини немає мудрості, окрім як у власних очах. Вся мудрість людини «у Бога глупота» (1 Кор. 3:19). Для тих, хто гине, проповідь про хрест Христовий є безумством. **Тому людський розум сам по собі не може робити нічого іншого, як тільки помилятися у своєму ставленні до духовної істини.** Людина, яка думає, що Божа мудрість дана для доповнення її власної, так само неминуче помиляється, як помилялися садукее; і її помилка, як і їхня, буде великою.

Заперечення, яке садукее висунули проти воскресіння, є добрим прикладом тих заперечень, які людська мудрість висуває проти правдивості Божого Слова. **Слово відкидається тому, що в його світлі надумані припущення та хитромудрі людські міркування вже не виглядають красивими й послідовними.** Але всі такі зусилля людського розуму марні, бо він не знає Божої сили; а людина не знає Божої сили, доки не знає Писання, бо Божа сила є силою Його Слова, а Писання – це Його Слово.

Хто з людей готовий сказати, що Біблія не означає саме того, що вона говорить, – що певні твердження цього Слова про майбутнє не можуть бути правдивими? Лише той, хто вважає, що Божої сили недостатньо для їхнього здійснення; але цього жодна людина знати не може, бо це неправда. **Щоб знати Божу силу, ми повинні знати Писання; і ми не знаємо Писання, якщо воно не є для нас об'явленням Божої сили та мудрості. Чим далі люди відходять від Слова, тим глибше вони занурюються в оману.** (Present Truth. 25 квітня 1895 р.)

Святість ангелів

(Луки 20:36)

Коли Христос говорив про стан праведних після воскресіння, Він сказав: «Ні смерті вже не можуть, бо рівні вони Анголам, і вони сини Божі, синами воскресіння будучи» (Луки 20:36). Отже, **ангели на небі є безсмертними**. Але є ще одна риса, у якій святі будуть подібні до ангелів, — це їхня святість. **Саме ця риса є характерною ознакою ангелів**. Це настільки добре відомо, що ангел майже став символом чистоти. Коли про них згадується в Біблії, до них часто застосовується прикметник «святі». Слуги Корнилія сказали Петру, що їхній пан «святим Анголом був у видінні наставлений» (Дії 10:22). У Матв. 25:31 Сам Христос застосовує цей термін до всіх небесних ангелів. Він сказав: «Коли ж прийде Син Людський у славі Своїй, і всі Анголи з Ним, тоді Він засяде на престоли слави Своєї». Навіть без цих прямих тверджень про їхній характер, ми знали б, що вони святі, бо Христос говорить про цих «духів служебних», що вони «повсякчасно бачать у небі обличчя Мого Отця» (Матв. 18:10). А бачити Бога можуть тільки чисті й святі серцем (див. Матв. 5:8; Євр. 12:14).

У чому ж полягає святість ангелів? Що саме робить їх святими? Це має бути те, що вони виконують Божу волю. Що воля Бога виконується на небесах, ясно з Матв. 6:10 «нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі»; а оскільки на небесах немає нікого, крім ангелів, які виконують волю Божу, то неминуче випливає, що саме їх мав на увазі Христос. **Бог святий, і виконання Його волі робить людину подібною до Нього, святою**. З Римл. 2:17, 18 ми дізнаємося, що закон Божий є Його воля: «Ось ти зवेशся юдеєм, і спираєшся на Закона, і хвалишся Богом, і знаєш волю Його, і розумієш, що краще, навчившись із Закону». І те, що **саме цю волю виконують ангели і що в цьому полягає їхня святість**, ясно сказано в Псал. 103:20: «Благословіть Господа, Його Анголи, велетні сильні, що виконуете Його слово, щоб слухати голосу слів Його!» **Отже, досконалість ангелів зумовлена тим, що вони дотримуються досконалого Божого закону**.

Христос навчав Своїх учнів молитися: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі» (Матв. 6:10). **Це показує, що настане час, коли Божі заповіді будуть виконуватися на землі так само, як ангели виконують їх тепер на небі**. Це буде на новій землі, де перебуватиме праведність: «Але за Його обітницею ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває» (2 Петра 3:13). Хоча перетворення землі зі старої на нову відбудеться швидко і хоча перетворення людини зі смертної на безсмертну станеться в мить ока, **зміна до святості є поступовою працею**. «Неба не досягають одним стрибком». **Праця освячення є поступовим процесом**. Тому той факт, що одного разу Божі заповіді будуть дотримуватися людьми на землі

так само, як вони тепер дотримуються ангелами на небі, показує, що ті, хто сподівається бути серед рівних ангелам, повинні вже тепер дотримуватися Божих заповідей.

У 2 Петра 2:4 ми читаємо: «Бо як Бог Анголів, що згрішили, не помилував був, а в кайданах темряви кинув до аду, і передав зберігати на суд». Це переконливо показує, що ангели колись, як і Адам у Едемському саду, перебували на випробуванні, і що ті, кого тепер називають святими ангелами, уже пройшли перевірку свого характеру й тепер перебувають поза досяжністю спокуси. Це також показує, що ангели, які згрішили, не можуть мати жодної надії на повернення до Божої прихильності. Петро каже, що Бог їх «в кайданах темряви кинув до аду». Ми можемо зрозуміти значення цього, порівнявши кілька текстів. Із наведених нижче уривків з 2 Петра 2:19; Гал. 3:22, 23; Римл. 7:14 ми дізнаємося, що гріх є рабством. Людина, що перебуває в темряві омани, перебуває в стані рабства. Більше того, з 2 Сол. 2:9–12 ми дізнаємося, що ті, хто вперто відкидають світло, зрештою будуть віддані вірі в неправду. Те саме сказано в Римл. 1:28. **Іншими словами, ті, хто вперто грішить, всупереч великому світлу, зрештою будуть залишені в рабстві гріха без надії на звільнення.** Саме це, без сумніву, і мається на увазі, коли говориться, що ангели, які згрішили, були віддані в кайдани темряви. Вони мали світло і знання більші, ніж людина, бо були вищим порядком створінь. Перед лицем цього світла і всупереч Божій любові та милості вони свідомо обрали шлях темряви. Одного разу обравши рабство гріха, вони зробили вибір, який вже не можна було змінити. Вони опинилися в «кайданах темряви», які неможливо розірвати. І так аж до дня суду, який покладе край їхньому жалюгідному існуванню, вони перебувають у темряві. Вони самі є темрявою. Темрява й омани невіддільні від них. Де б вони не були, їхня присутність приносить осквернення; і їхня єдина мета – чинити оманливі чудеса, щоб відвести людей від істини й втягнути їх у ті самі кайдани темряви, в яких перебувають самі. Ніколи не забуваймо молитися: «Визволи нас від лукавого».

Але якщо «світоправителі цієї темряви» активно намагаються повалити нас і звести до вічної загибелі, то ми маємо запевнення, що «Анголи, велетні сильні» – це «духи служебні, що їх посилають на службу для тих, хто має спасіння впадкувати» (Євр. 1:14). У кожного «малого», у кожної Божої дитини є один особливий охоронець. «Стережіться, щоб ви не погордували ані одним із малих цих; кажу бо Я вам, що їхні Анголи повсякчасно бачать у небі обличчя Мого Отця, що на небі» (Матв. 18:10); «А вони їй сказали: Чи ти навісна? Та вона запевняла своє, що є так. Вони ж говорили: То Ангол його!» (Дії 12:15). І не тільки це: все небесне воїнство глибоко зацікавлене в усьому людському роді і бажає навернення кожного грішника. Христос каже: «Так само, кажу вам, радість буває в Божих Анголів за одного грішника, який кається» (Луки 15:10). Коли Ісус народився у Віфлеємі Юдейському, на небі була радість. Недостатньо було послати одного ангела, щоб сповістити про Його народження, – безліч небесного воїнства приєдналася до нього, щоб оспівати свою радість через цю добру звістку,

яка мала бути для всіх людей. Такою великою була радість ангелів через те, що Спаситель грішної людини справді прийшов, що, здавалося, вони не могли залишатися спокійно на небі. Вони мусили поспішити, щоб побачити радість смиренних пастухів і проголосити свою власну.

Бачачи ж, що «так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16); що «Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Римл. 5:8); що Христос праворуч Бога і заступається за нас (Римл. 8:34); і що всі святі й могутні Божі ангели зацікавлені і є люблячими посланцями світла та сили для тих, хто бореться проти гріха, – хіба не можемо ми навіть перед лицем воїнств сатани сказати: «Але в цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив. Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні Анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Римл. 8:37–39). (Signs of the Times. 10 лютого 1887 р.)

Велика заповідь

(Матв. 22:36–40)

Це був важкий день для Учителя. Він вірно навчав народ за допомогою притч, які були сповнені змісту для тих, хто бажав навчитися, і водночас настільки обережно сформульовані, що навіть найприскіпливіший противник не міг знайти в них жодної вади. Але якою б обережною не була мова під час прямого навчання, значно важче, відповідаючи на раптово поставлене, хоча й ретельно підготовлене запитання, уникнути вислову чи думки, які можуть викликати заперечення. Тому фарисеї «пішли й умовлялись, як зловити на слові Його» (Матв. 22:15).

Зазнавши невдачі у спробі змусити Його сказати щось таке, за що можна було б донести на Нього римській владі, вони потім через садукеїв спробували знайти якусь розбіжність між Ним і Мойсеєм, щоб звинуватити Його перед народом. Але й це було легко спростовано таким чином, що виявилось їхнє незнання Писання та Божої сили.

Тоді фарисеї, почувши, що Він змусив садукеїв замовкнути, знову зібралися для нападу і висунули як свого представника вченого законника, який, безсумнівно, міг би заплутати цього неосвіченого Галілеянина. Той, звертаючись до Нього: «Учителю», – ніби бажуючи навчитися від Нього, запитав: «Учителю, котра заповідь найбільша в Законі? Він же промовив йому: Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою» (Матв. 22:36, 37) [«І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю!» (П. Зак. 6:5)].

Це була повна відповідь на запитання; але Ісус пішов ще далі і сказав: «А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе. На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять» (вірші 39, 40) [«любим ближнього свого, як самого себе» (Левит 19:18)].

Єврейські Писання поділялися на три частини: Закон, Пророки та Псалми. Але Псалми здебільшого пророчі, і вони також називаються законом; тому відповідь Ісуса була рівнозначна твердженню, що дві великі заповіді, «любим Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою» та «любим свого ближнього, як самого себе», – охоплюють все Писання. У цьому полягає весь обов'язок людини, і нічого більшого вже неможливо вимагати.

Любити – означає віддавати. Це очевидно саме по собі, якщо уважно вдуматися в цю заповідь. Вона вимагає від нас любити Бога всією нашою сутністю. А любов означає віддавати, як ми дізнаємося з наступних текстів:

– «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

– «І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:20).

– «Христос полюбив вас, і видав за нас Самого Себе», «Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе» (Ефес. 5:2, 25).

– «Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас, і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи» (1 Івана 4:10).

– «Ми з того пізнали любов, що душу Свою Він поклав був за нас» (1 Івана 3:16).

Не буває любові без віддачі. Любов є цілковитою протилежністю егоїзму. Людська любов, або те, що найчастіше сприймається серед людей за любов, більше шукає власного задоволення, ніж щастя того, кого нібито люблять; **Божественна ж любов дозволяє розіп'яти себе, щоб дарувати благословення тим, кого любить.**

Так звана людська любов спрямована на тих, хто виявляє особливу увагу до того, хто вважає себе люблячим (*ред.: взаємна любов*); **Божественна любов виливається на тих, хто ненавидить і невдячний.**

– «Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Івана 15:13).

– «А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Римл. 5:8).

Немає істинної любові, окрім Божої любові, бо «Бог є любов» (1 Івана 4:8).

І лише Його любов'ю ми можемо по-справжньому любити одне одного, як ми і дізнаємося з наступної настанови:

– «Улюблені, любім один одного, бо від Бога любов, і кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога!» (1 Івана 4:7).

– «Любов Божа вилася в наші серця Святим Духом, даним нам» (Римл. 5:5)

Тому, коли ми любимо Бога всією нашою сутністю, це відбувається лише тому, що «ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо» (Дії 17:28).

Ми можемо віддати себе Йому лише тому, що Він першим віддав Себе нам, дарувавши нам життя й підтримуючи наше існування.

Скільки б ми не віддавали Йому, ми лише повертаємо Йому те, що й так належить Йому. Людям не варто говорити про жертву, бо жодна людина ще ніколи не принесла справжньої жертви й ніколи не зможе цього зробити. Найбільше, що може зробити людина, – це принести ту жертву, яку Божа любов уже забезпечила.

Очевидно, що коли людина настільки зворушена Божою любов'ю до неї, що повністю відає себе Богові, то вона відає себе для безумовного служіння Йому в усьому. Разом з апостолом Павлом вона скаже про Бога як про Того, «Якому належу й Якому служу» (Дії 27:23).

Тому не може бути жодної заповіді в Біблії, яку така людина намагалася б обійти. Вона буде знаходити радість у виконанні Божого Закону.

Для більшості людей любов – лише почуття, або емоція. Але якщо любов існує, вона повинна мати вияв. Тому Бог, Який є любов і Який один знає, що таке любов і як вона проявляється, розгорнув велику заповідь у багатьох подробицях,

щоб кожен, хто любить Його, знав, як виявляти свою любов. «Бо то любов Божа, щоб ми додержували Його заповіді, Його ж заповіді не тяжкі» (1 Івана 5:3).

Ми повинні поклонятися лише Йому; не створювати жодного Його зображення, яке може бути лише Його карикатурою і фактично стає іншим богом; шанувати Його святе ім'я; і святити Його суботній день. Це, безумовно, не є чимось тяжким, бо означає просто знаходити спокій у Ньому. Хто не бажає цього робити, той тим самим показує, що вважає себе незалежним від Бога й здатним обійтися без Нього; а це означає ставити себе вище Бога.

Тисячі людей щодня повторюють слова: «Нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі» (Матв. 6:10).

Як же виконується воля Божа на небесах? Ось відповідь: «Його Анголи, велетні сильні, що виконують Його слово, щоб слухати голосу слів Його!» (Псал. 103:20).

Одного разу маленьку дівчинку запитали, як ангели виконують волю Божу, і вона відповіла: «Вони роблять це, не ставлячи жодних запитань». Саме такою є слухняність любові. Вона не заперечує й не шукає виправдань, щоб ухилитися від будь-якого служіння.

Але як багато є тих, хто палко заявляє, що любить Бога понад усе, і водночас не лише вигадусь всілякі виправдання, щоб не виконувати заповіді, але навіть говорить про них із зневагою. Таким Ісус каже: «Що звете ви Мене: Господи, Господи, та не робите того, що Я говорю?» (Луки 6:46).

Друга заповідь подібна до першої й впливає з неї; адже оскільки Божа любов до людини є єдиною справжньою любов'ю, яку може мати людина, то неминує, що коли ця любов перебуває в серці, вона виявлятиметься в любові до ближнього. Таким чином увесь обов'язок людини підсумований у двох реченнях.

Безперечно, пізнати волю Божу не важко; а що ж до її виконання, то все здійснюється через віддачу себе Богові. «Віддавайте себе Богові, як ожиліх із мертвих, а члени ваші Богові за зняряддя праведности» (Римл. 6:13), і тоді ви дізнаєтеся, що «то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю» (Филп. 2:13). (Present Truth. 17 січня 1901 р.)

Фарисеї замовкли

(Матв. 22:1–46)

Схоже, що вже з найраніших років в особистості Христа було щось таке, що привертало увагу й викликало запитання. Усюди, де Він з'являвся, люди ніби відчували спонукання або розпитувати про Нього, або ставити запитання Йому Самому. Коли Він дванадцятирічним юнаком перебував серед вчителів у храмі, запитуючи й відповідаючи на запитання, «усі ж, хто слухав Його, дивувалися розумові та Його відповідям».

Кульмінація цього прагнення Його ворогів ставити Христові запитання й допитувати Його в надії отримати відповідь, яку вони могли б використати для своїх цілей, описана у 22-му розділі Євангелія від Матвія. Насправді початок цієї останньої серії питань, що завершилася їхнім цілковитим посоромленням, подано ще в попередньому розділі, де вони запитали Його: «Якою Ти владою чиниш оце? І хто Тобі владу цю дав?» На це запитання Він відповів, поставивши їм інше, і вони, порадившись між собою, були змушені дати лицемірну відповідь: «Ми не знаємо». Тоді Він відмовився прямо відповідати на їхнє запитання.

Проте одразу ж відповів їм у притчах, у яких образна мова настільки виразно стосувалася Його Самого, як про Нього було сказано в їхніх давніх Писаннях, що вони навряд чи могли не зрозуміти цього застосування. Але щоб у них не залишилося жодного виправдання, Він далі сказав їм: «Чи ви не читали ніколи в Писанні?» І тоді Він дослівно навів їм пророчі слова з Ісаї, які стосувалися Його Самого. І в цьому «вони зрозуміли, що про них Він говорить».

І все ж Він продовжив ще однією притчею, також заснованою на біблійній символіці, в якій її застосування до Нього Самого і її сила як відповіді на поставлене ними питання були лише злегка приховані. Як у попередніх притчах вони зрозуміли, що Він говорив про них, так само й тепер вони мусили побачити себе в тих, хто просив вибачення за те, що не прийде на весілля царевго сина, або висміював запрошення, або переслідував і вбивав царських слуг. Тоді вони почали радитися між собою, як би «зловити на слові Його».

Для цього вони послали до Нього своїх учнів разом з іродіями, щоб після улесливих слів поставити Йому запитання щодо цивільної влади, релігійно-політичне питання: «Чи годиться давати податок для кесаря, чи ні?» Його відповідь була такою, що вони не могли причепитися до неї. Їм залишалося лише дивуватися й піти геть. Але більше того, цією відповіддю були встановлені межі, за які людська влада не може виходити. Віддавайте Богові те, що належить Богові, а людині та її владі – те, що належить людині.

Потім до Нього прийшли садукееї й поставили Йому безглузде запитання, яке, як їм здавалося, робило вчення про воскресіння абсолютно смішним. Але Він змусив їх замовкнути й водночас довів їм із Писання необхідність воскресіння

мертвих, щоб Бог міг бути Богом живих. Бо вони не були готові прийняти логічний висновок із власної позиції й оголосити Єгови настільки безсилим, щоб Він був Богом лише мертвих, а Його царство – лише царством мовчання й смерті.

Коли садукєїв було таким чином спростовано, фарисеї знову виступили з нападками, і один законник з їхнього середовища поставив Йому запитання про заповіді – котра з них найбільша. У Своїй відповіді Ісус звів заповіді до двох коротких висловів. Проти цього вони не могли нічого заперечити, і коли їм уже не було що сказати, Він Сам знову поставив їм запитання щодо Писання стосовно Себе. Коли Він запитав їх, чиїм сином є Христос, і вони відповіли: Давидовим, – Він навів їм слова самого Давида й запитав: «Тож, коли Давид зве Його Господом, як же Він йому син? І ніхто не спромігся відповісти Йому ані слова... І ніхто з того дня не наважувався більш питати Його» (Матв. 22:45, 46). (Present Truth. 17 вересня 1896 р.)

Чудесне народження

(Матв. 22:42–45)

«Що ви думаєте про Христа? Чий Він син?» (Матв. 22:42).

Відповідь була такою: «Давидів», і це було правильно; бо коли Гавриїл сповістив Марії про народження Ісуса, він сказав: «Він же буде Великий, і Сином Всевишнього званий, і Господь Бог дасть Йому престола Його батька Давида» (Луки 1:32).

Але тут виникає запитання, яке збентежило невіруючих юдеїв, котрі визнавали, що Христос є Сином Давида: «Він до них промовляє: Як же то силою Духа Давид Його Господом зве, коли каже: Промовив Господь Господеві моему: сядь праворуч Мене, доки не покладу Я Твоїх ворогів підніжком ногам Твоїм. Тож, коли Давид зве Його Господом, як же Він йому син?» (Матв. 22:43–45).

Як? Тому що **Син Давида є Господом усіх**; і Давид не міг називати Його інакше, як Господом. Але якщо запитати: «Як може бути, що Ісус одночасно і Син Давида, і його Господь?» – то відповідь має залишатися у Бога, Який один знає таємниці чудес. Однак цим здивування не вичерпується; бо так само, як Син Давида є Господом Давида, так і наш Господь є нашим Сином: «Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру. Без кінця буде множитися панування та мир на троні Давида й у царстві його, щоб поставити міцно його й щоб підперти його правосуддям та правдою відтепер й аж навіки, ревність Господа Саваота це зробить!» (Ісаї 9:6, 7).

Але й цим глибина цієї таємниці ще не вичерпується. Христос є Сином Давида і Господом Давида, а також нашим Господом і нашим Сином; але водночас Він є Сином Божим і Сином Людським. «[Він] родився від жони, та став під Законом» (Гал. 4:4), – і разом з тим Він був Сином Божим, посланим у світ.

Коли Марія запитала, яким чином вона, будучи дівою, народить Сина, ангел відповів: «Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий!» (Луки 1:35).

У Євангелії від Луки родовід Христа простежується через Давида, сина Єссея, Якова, Авраама, аж до: «Сита, який був сином Адама, який був сином Божим» (Луки 3:38, *пер. з англ.*).

Адам, перша людина, в якому перебували всі люди, що згодом жили на землі, був «сином Божим»; тому Ісус є Сином Божим не лише тому, що Марія зачала від Духа Святого, **але й тому, що Він є Сином Адама**, тобто «Сином Людським». Істина, що міститься в цьому простому твердженні, має силу піднести кожну людину, народжену від жінки, «на волю слави синів Божих» (Римл. 8:21).

І ще більше: у Едемському саду, одразу після того як перша людська пара згрішила, Бог сказав змієві: «І Я покладу ворожнечу між тобою й між жінкою, між

насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту» (Бут. 3:15).

Насіння жінки має не лише бути визволене від влади сатани, але й розчавити йому голову – знищити його. Але хто є йим Насінням жінки? Ви скажете: Христос. Безумовно; але цей вислів не обмежений лише Ним, і тому він стосується кожної дитини, народженої від жінки, чия віра хапається за цю обітницю. Насіння жінки є насінням Авраамовим; «а коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці» (Гал. 3:29).

Отже, кожному синові людському дано перемогти сатану? Так; хіба ви не читали цього? «А Бог миру потопче незабаром сатану під ваші ноги» (Римл. 16:20).

Христос мав стати тілом і кров'ю, подібним до людських дітей, щоб «смертю знищити того, хто має владу смерти, цебто диявола» (Євр. 2:14). «І Він дав Йому силу чинити і суд, бо Він Людський Син» (Івана 5:27) і «Він величність для всіх богобійних!» (Псал. 149:9). (Present Truth. 20 грудня 1900 р.)

Первісток

(Матв. 22:42–45)

Бо «Він був перворідним поміж багатьма братами» (Римл. 8:29). Він у всьому подібний до них, тільки як первородний (первісток) має у всьому першість. Але скажете ви: «Його народження було надприродним, бо Він народився від Духа».

Ах, як мало ми розуміємо, що те, що ми називаємо природним, насправді є надприродним; ми настільки звикли до явища народження, що забуваємо, що ніхто не розуміє його таємниці. Христос народився від Духа, але навіть у цьому «всьому подібний братам» (Євр. 2:17), – бо Елігу каже: «Дух Божий мене учинив, й оживляє мене Всемогутнього подих» (Йова 33:4).

Відтоді як Дух Божий ширяв над поверхнею вод і привів лад із хаосу, **не було жодного прояву життя, який не був би дією Святого Духа.** Сила Духа Божого в ніздрях кожної людини підтримує її життя й дає їй силу навіть повставати проти свого Творця, якщо вона того забажає.

Пам'ятайте, що **чудеса – це звичайна праця Бога.** Він ніколи не виходить зі Свого шляху, щоб щось зробити. Коли Бог годував ізраїльтян у пустелі хлібом з неба, це було лише для того, щоб вони і ми завжди пам'ятали, що хліб, який ми отримуємо із зерна, також сходить з неба. «Ти відвідуєш землю та поїш її, Ти збагачуєш щедро її, повний води потік Божий, Ти збіжжя готуєш її, бо Ти так приготував її! Ти рілля її насичуєш вогкістю, вирівнюєш груддя її, розпускаєш дощами її, Ти благословляєш рослинність її! Ти добром Своїм рік вкороновуєш, і стежки Твої краплями товщу течуть!» (Псал. 65:10-12). «Бо як дощ чи то сніг сходить з неба й туди не вертається, аж поки землі не напоїть і родючою вчинить її, і насіння дає сівачеві, а хліб їдунові» (Ісаї 55:10).

Коли Христос перетворив воду на вино на весіллі в Кані, Він лише скоротив звичайний процес, опустивши деякі проміжні ланки, щоб показати нам, що Він є Істинною Виноградною Лозою. Виноградна лоза вбирає воду своїм корінням, і протягом місяців під сонячним промінням вона перетворюється на вино. Христос мав життя, яке дає світло сонцю, тому Він за одну мить зробив те, що зазвичай відбувається протягом місяців. **У чудесах Бог не робить чогось надзвичайного заради того, щоб вразити нас, але, усуваючи звичайні засоби, показує нам, що саме Він є силою, яка діє і дає результат навіть тоді, коли використовуються звичайні засоби і звичайний час.**

Так і в чудесному народженні Христа, усунувши звичайний засіб народження, Бог хотів показати нам, що людина є лише каналом Божественного творчого життя. Він показує нам, наскільки повністю Дух повинен керувати кожним народженням. У випадку Івана Хрестителя та Ісаака ми бачимо приклади цього навіть тоді, коли звичайні засоби були присутні.

Світ був загублений. Мільйони людей перебували в жорстокому рабстві, працюючи в найпринизливішому й найтяжчому поневоленні, продані задарма й отримуючи як плату за свою працю лише смерть. Син Божий у домі Свого Отця на небі подивився на них зі співчуттям і сказав: «Сповіщу про Ім'я Твоє браттям Своїм» (Євр. 2:12).

Він не соромився називати їх братами. Вони втратили пізнання Бога й тому йшли до загибелі, бо так само, як знати Його – це життя вічне, так не знати Його – це вічна смерть; вони не знали, що Бог є Отець усіх, і Христос прийшов відкрити їм їхнє первородне право. «Син Всевишнього» (Луки 1:32) прийшов як дитя найнезначніших; Син Божий народився від жінки, і тому відтоді не соромився носити Свій споконвічний титул саме через те, що став Сином Людським. (Present Truth. 20 грудня 1900 р.)

Закон спадковості

(Матв. 22:42–45)

Чи думаєте ви, що нічого не означає те, що Він був безгрішний? Ви, хто говорить про «спадковість» і впадає в байдужість або розпач через те, що вашими предками були грішні люди, зверніть свій погляд на Того, «що тілом був із насіння Давидового» (Римл. 1:3).

Він походив від Адама, як і всі ми, і все зло людської природи, здавалося, було зосереджене в Його родоводі. Цей родовід включав:

- Фареса, який був плодом розпусти та кровозмішення;
- до нього входить блудниця Рахав;
- Давид займає в ньому найпомітніше місце, а жінка, з якою він учинив перелюб, була матір'ю роду, що простягнувся від нього до Христа.

Далі в цьому роді ми знаходимо:

- Йорама, братовбивцю, який через свою надмірну нечестивість помер огидною смертю, зневажений своїм народом;

• Ахазію, чия «мати була йому дорадниця, щоб чинити беззаконня» (2 Хронік 22:3), і який «чинив він зло в Господніх очах, як Ахавів дім» (2 Хронік 22:4), про якого було сказано: «Бо ще не було такого, як Ахав, що запродався чинити зло в Господніх очах» (1 Цар. 21:25);

• Ахаза, який «палив своїх синів огнем за гидотами тих народів, що Господь повиганяв їх перед Ізраїлевими синами» (2 Хронік 28:3);

• Манасію, який «звів Ізраїль» робити «гірше від тих народів, яких Господь вигубив з-перед обличчя Ізраїлевих синів» (2 Цар. 21:9), і який «пролив дуже багато невинної крові, аж наповнив нею Єрусалим від входу до входу» (2 Цар. 21:16)

Якби ви знали про таку нечестивість серед своїх предків, то намагалися б приховати це і сказали б, що від вас неможливо очікувати безгрішності з такою спадковістю; однак Христос з власної волі дозволив, щоб уся слабкість і нечестивість Його родоводу були відкрито представлені для читання всім поколінням; і «[Він] не відав гріха» (2 Кор. 5:21).

Як Він міг бути бездоганним з таким безбожним родоводом? Усе це було завдяки Його чудесному народженню. Так; і Той, Хто не знав гріха, був «...зроблений гріхом за нас, щоб ми в Ньому стали праведними перед Богом» (2 Кор. 5:21, *пер. з англ.*).

«А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його» (Івана 1:12).

Тобто Він повертає всім бажаючим їхнє первородне право. Більше того: Він відкриває нам шлях життя, показуючи нам не тільки те, як ми можемо зайняти своє законне місце як сини Божі – чисті, ніби ніколи не грішили, успадковуючи

свою природу безпосередньо від Бога, а не від гріховної плоті; але Своїм народженням Він показує, яким має бути і яким може бути привілей кожної дитини, народженої від благочестивих батьків.

Чи сумніваєтеся ви в цьому? Ви не будете сумніватися, коли довго будете розмірковувати про те, що означає жити в Дусі і ходити в Дусі; мати тільки розум і волю Божу і віддавати тіло як святий храм Духа Божого, так щоб усі члени були лише знаряддями Його праведності. Коли батьки перебувають у такому стані, тоді їхні діти повинні бути народжені «не з крові, ані з пожадливості тіла, ані з пожадливості мужа, але народились від Бога» (Івана 1:13).

І виховувати їх у наставленні та навчанні Господньому буде подібним до вирощування квітів Едему. Це буде тим самим дивом, яке проявлялося б при кожному народженні, якби гріх не приніс прокляття; але «Христос відкупив нас від прокляття Закону, ставши прокляттям за нас» (Гал. 3:13), щоб життя Ісуса могло досконало виявитися навіть у смертній плоті. Він визволяє нас від «... тління, що панує у світі через пожадливість», і робить нас «... учасниками Божої природи» (2 Петра 1:4, *пер. з англ.*). (Present Truth. 20 грудня 1900 р.)

Викриття фарисеїв

(Матв. 23:2–39)

Протягом усього Свого служіння на землі Христос був настільки лагідним і ніжним у Своєму ставленні до людей, що той страшний вибух викриттів, записаний у 23-му розділі Євангелія від Матвія, виглядає ще більш різким і вражаючим через цей контраст. І все ж, незважаючи на характер того, що Він збирався сказати, Він почав із заклику до поваги та покори, належних книжникам і фарисеям як правителям, а також із визнання їхнього почесного становища, якому всі мали виявляти належну шану. «На сидінні Мойсеевим усілися книжники та фарисеї. Тож усе, що вони скажуть вам, робіть і виконуйте» (Матв. 23:2, 3).

Але Він застерігав людей не наслідувати їхніх гордих і марнославних шляхів, не привласнювали собі владу намісництва, яка належала Йому, і не визнавати верховної влади будь-якої людини замість Отця: «А ви вчителями не звіться, бо один вам Учитель, а ви всі брати. І не називайте нікого отцем на землі, бо один вам Отець, що на небі. І не звіться наставниками, бо один вам Наставник, Христос» (вірші 8–10). Ця думка настільки важлива, що Він підкреслює її майже повторенням останнього речення, а потім далі пояснює у двох наступних віршах: «Хто між вами найбільший, хай слугою вам буде! Хто бо підноситься, буде понижений, хто ж понижується, той піднесеться» (вірші 11, 12).

Тоді починається той жахливий осуд книжників і фарисеїв – **«Горе вам», повторене вісім разів**, щоразу зростаючи в силі та напруженні. «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри!», «проводирі ви сліпі!» Перелік їхніх злочинів і це грізне звинувачення досягають вершини в словах, які мали справді потрясти їх: «Поправді кажу вам: Оце все спаде на рід цей!» (вірш 36).

І Він простягнув Свої руки й виголосив це ніжне, сповнене болю благання: «Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків та каменуєш посланих до тебе! Скільки разів Я хотів зібрати діти твої, як та квочка збирає під крила курчаток своїх, та ви не захотіли!» (вірш 37). А потім – передбачення долі міста: «Ось ваш дім залишається порожній для вас! Говорю бо Я вам: Відтепер ви Мене не побачите, аж поки не скажете: Благословенний, Хто йде у Господнє Ім'я!» (вірші 38, 39). Цей 23-й розділ Євангелія від Матвія є стислим викладом похмурої трагедії людської слабкості та гріха, а також Божого гніву та ніжності. (Present Truth. 5 листопада 1896 р.)

Слова і діла

(Матв. 23:3)

Часто кажуть, що «слова нічого не варті», і сказати набагато легше, ніж зробити. І це справді так, коли йдеться про людей. Спаситель сказав про книжників і фарисеїв: «Говорять вони та не роблять того!» (Матв. 23:3). Різницю між словами і ділами також яскраво показує апостол Яків: «Яка користь, брати мої, коли хто говорить, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра? Коли ж брат чи сестра будуть нагі, і позбавлені денного покорму, а хтонебудь із вас до них скаже: Ідіть з миром, грійтесь та їжте, та не дасть їм потрібного тілу, що ж то допоможе? Так само й віра, коли діл не має, мертва в собі!» (Якова 2:14–17).

Слова не мають більшої цінності, ніж та людина, яка їх промовляє. Якщо людина бідна, то її обіцянка заплатити гроші нічого не варта. Так само, якщо в людині немає добра, то всі її обіцянки чинити добро – лише порожній вітер. А оскільки **«нема доброчинця, нема ні одного»**, то звідси випливає, що немає нікого, чий обіцянки чинити праведно мали б справжню цінність. Писання говорить: «Тільки марнота сама кожна людина жива!» (Псал. 39:5). Тому навіть найкращі людські обіцянки – це лише земні речі.

І добре для людини, що Бог не вимагає від неї давати обіцянки, а просто закликає прийняти Божі обітниці. За принципом, що слово варте лише стільки, скільки вартий той, хто його промовляє, Боже слово вартує всього. **Його слово – справжня реальність; це не просто звук, а сама сутність.** Якщо людині легко сказати й не зробити, то з Богом зовсім інакше. **Для Нього говорити й робити – одне й те саме. Його слово саме по собі є дією.** Він «кликає неіснуюче, як існуюче», тому що, коли Він говорить, воно приходить у буття, в існування.

Два вислови Спасителя дуже яскраво показують цю істину. Коли Пилип попросив показати їм Отця, Ісус сказав йому, що той, хто бачив Його, бачив Отця, а потім продовжив: «Чи не віруєш ти, що Я в Отці, а Отець у Мені? Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе, а Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті. Повірте Мені, що Я в Отці, а Отець у Мені! Коли ж ні, то повірте за вчинки самі» (Івана 14:10, 11).

На перший погляд здається, що в цьому твердженні Спаситель різко змінив думку. Він почав говорити про слова, а закінчив ділами. Як доказ того, що Він представляє Отця, Він сказав: «Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе, а Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті». Ми, природно, очікували б, що протиставленням вислову: «Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе» буде: «А Отець, що в Мені перебуває, Той говорить їх». Це було б цілковитою правдою, як ми незабаром побачимо; і фактично саме це Ісус і сказав, тому що **Божі слова є ділами.**

У Івана 8:28 ця ж думка висловлена у зворотних термінах: «Тож Ісус їм сказав: Коли ви підіймете Людського Сина, тоді зрозумієте, що то Я, і що Сам Я від Себе нічого не дію, але те говорю, як Отець Мій Мене був навчив».

Тут Він почав із твердження про діла, а завершив словами. Як у попередньому тексті ми дізнаємося, що Божі слова – це діла, так і тут ми бачимо, що всі **Божі діла містяться в Його слові. Для Бога слово і діло – те саме. Для Нього сказати – означає зробити.**

Христос, як єдиний представник Божества для людей, говорив Божі слова. Мойсеєві задовго до цього було сказано: «Поставлю Пророка для них з-поміж їхніх братів, Такого, як ти, і дам Я слова Свої в уста Його, і Він їм говоритиме все, що Я накажу» (П. Зак. 18:18).

Тому Христос, як Бог, має силу, описану в Римл. 4:17. Він «оживляє мертвих і кличе неіснуюче, як існуюче». Слова, які говорив Христос, повертали мертвих до життя. Коли царедворець прийшов до Ісуса, благаючи Його прийти й зцілити його сина, який був при смерті, Ісус не пішов, а сказав батькові: «Иди, син твій живе!» (Івана 4:50), і тієї ж миті син був оздоровлений. Так само «Він послав Своє слово та їх уздоровив, і їх урятував з їхньої хвороби!» (Псал. 107:20).

Серед усіх Господніх творінь небеса вирізняються найбільше. «Небо звіщає про Божу славу, а про чин Його рук розказує небозвід» (Псал. 19:1). «Ти, Господи, землю колись заклав, а небо то чин Твоїх рук» (Євр. 1:10).

А тепер прочитаймо: «Словом Господнім учинене небо, а подихом уст Його все його військо», «бо сказав Він і сталося, наказав і з'явилося» (Псал. 33:6, 9). «І Він відпочив у дні сьомім від усієї праці Своєї, яку був чинив» (Бут. 2:2). Тут ми дізнаємося, що Божі слова – це Його діла. Він діє, промовляючи. **Щойно Він закінчив говорити, діло було повністю завершено.** Тому ми бачимо, що для Бога неможливо говорити й не робити. Ось чому «скільки бо Божих обітниць, то в Ньому Так, і в Ньому Амінь, Богові на славу через нас» (2 Кор. 1:20).

Але ми маємо й пряме твердження, що слово Господнє діє. Апостол Павло писав: «Тому то й ми дякуємо Богові безперестанку, що, прийнявши почуте від нас Слово Боже, прийняли ви не як слово людське, але як правдиво то є Слово Боже, що й діє в вас, віруючих» (1 Сол. 2:13).

Яке міцне підґрунтя це дає для віри! З якою впевненістю ми можемо звертатися зі своїми проханнями до Бога! Ми можемо спиратися на Його слово, знаючи, що, як воно підтримує всесвіт, так само здатне підтримати й нас. **Коли ми перебуваємо в нужді й підносимо свої серця до Бога, Святий Дух нагадує нам слова Господа. Коли ці слова приходять нам на пам'ять, ми повинні приймати їх як відповідь на наші молитви.** Ми повинні дивитися на них не просто як на обіцянку того, що буде зроблено в майбутньому, але як про те, що вже звершує все, про що в них сказано. «Коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього» (1 Івана 5:14, 15).

Христос, як Князь миру, прийшов, проповідуючи мир: «І, прийшовши, Він благовістив мир вам, далеким, і мир близьким» (Ефес. 2:17). «Покажи нам, о Господи, милість Свою, і подай нам спасіння Своє» (Псал. 85:7). Тому, коли Господь промовляє нам мир, ми маємо Його мир. **Він промовляє праведність; і оскільки Його слово є самим життям і дією, то, якщо ми приймаємо Його слово саме так, як Він його промовляє, без будь-яких людських змін, ми маємо Його праведність.** І праведність, яка приходиться через слово, є діяльною праведністю, бо слово Господнє діяльно працює в усіх, хто вірує.

Проте одного не можна втрачати з уваги: **лише слово Господнє є дієвим.** Усе інше – марнота. Лише життя може породжувати життя. **Те, що мертво, може породжувати лише смерть.** Тому ми повинні бути певні, що приймаємо тільки слово Господа і не змінюємо його та нічого до нього не додаємо. Усе інше зазнає невдачі, але слово Господнє перебуває повіки. Тому ми «доручаємо вас Богові та слову благодаті Його, Який має силу будувати та дати спадщину, серед усіх освячених» (Дії 20:32). (Present Truth. 1 червня 1893 р.)

Гроби побілені

(Матв. 23:3)

Коли Христос був тут, на землі, Він багато говорив про людей, що «говорять вони та не роблять». Їх Він уподібнив до побілених гробів, наповнених кістками мертвих людей. На перший погляд це здається надто різким порівнянням, але воно не є лише образним висловом. Як часто буває, що люди сповідують релігію, приєднуються до церкви й зовні виглядають як Божі діти, тоді як у той самий час гріх панує в їхньому серці. **Коли Бог дивиться на таку людину, яка видає себе за те, чим не є насправді, Він бачить далі зовнішності та зважає на думки й наміри серця.** Там Він бачить гріх; а гріх – це смерть. Тому, замість того щоб тіло такої людини було храмом Святого Духа, воно насправді є гробом, наповненим кістками мертвих людей.

Бог не бажає, щоб ми були гробами, наповненими смертю, але живими храмами, сповненими Його Духа. Тому замість того, щоб покривати наше беззаконня покривалом, яке лише зовні робить нас праведними, Бог хоче, щоб ми були вкриті покровом Його Духа, Який очищає від усякого беззаконня та гріха. (Present Truth. 6 липня 1899 р.)

Міра величі

(Матв. 23:11)

Бог у Христі зійшов на землю, поставивши Себе на один рівень з людьми. Він прийняв образ раба і став подібним до гріховної плоті. Смирений і покірний серцем, Він спілкувався з людьми як із рівними.

І все ж Він був незрівнянно вищий за всіх їх. Жоден із учнів, з якими Він так вільно спілкувався, **ніколи не дозволяв собі надмірної фамільярності щодо Нього**. Усі вони визнавали Його Учителем і Господом.

І вони не менше визнавали Його таким тоді, коли Він мив їм ноги на останній вечері. У цій смиренності й полягала справжня велич. Хто ж найбільший у Царстві Небесному? «Хто великим із вас хоче бути, хай буде слугою він вам».

Отже, **велич у Царстві Божому визначається мірою служіння**. Хто ж тоді буде найбільшим і завжди визнаним як найбільший? **Сам Господь; тому що Він звершив найбільше служіння**. Він упокорив Себе «більше за будь-яку людину» (Ісаї 52:14, *пер. КJV*).

Він прийшов на землю і спілкувався з людьми як рівний, щоб люди могли спілкуватися з Ним на небі як рівні; і все ж Він завжди буде Найбільшим, завжди визнаним Найвеличнішим, але без жодних бар'єрів між Ним і людьми. **Він Сам у Собі зруйнував усі перепони, так що існує свобода, якої ніколи не було в серці людини, і яку світ ніколи не знав і ніколи не зможе пізнати, інакше як тільки знайшовши її в Ісусі Христі**.

Бог настільки великий і має таку силою, що зруйнував кожну перешкоду, і Його піддані можуть вільно приходити перед Ним, говорити з Ним і спілкуватися з Ним у повній свободі. Навіть тепер Господь дає нам такий самий доступ. «Бо обоє Ним маємо приступ у Дусі одним до Отця» (Ефес. 2:18). Тож не лише в майбутньому світі, коли ми побачимо Його своїми очима, але вже тепер ми маємо доступ до таємниці Його присутності й можемо перебувати у Святому Святых, у найпотемнішому місці Всевишнього. «Хто живе під покривом Всевишнього, хто в тіні Всемогутнього мешкає» (Псал. 91:1).

Хіба така свобода не варта того, щоб відпустити всі кайдани? Він розірвав пута й відчинив двері в'язниці, і ніхто не може їх зачинити. Він упокорив Себе і через Своє приниження здобув ключі від смерті та гріха. Тому немає сили ні на землі, ні в пеклі, яка могла б тримати в неволі хоч одну душу, що бажає бути вільною. **Кожен, хто перебуває в путах, – лише добровільний в'язень. Кожен, хто перебуває у в'язниці, перебуває там тому, що воліє бути рабом, аніж вільним**. (Present Truth. 2 серпня 1894 р.)

Послуж серця

(Матв. 23:27, 28)

Фарисеї були дуже ретельними виконавцями закону. Тобто, вони такими себе представляли. Але їхнє дотримання закону було лише зовнішнім. Вони не робили нічого такого, що люди могли б побачити як неправильне; але при цьому не вагалися чинити будь-яке беззаконня, якщо тільки ніхто не міг цього виявити. Спаситель сказав про них: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених, які гарними зверху здаються, а всередині повні трупних кісток та всякої нечистоти! Так і ви, назовні здаєтеся людям за праведних, а всередині повні лицемірства та беззаконня!» (Матв. 23:27, 28).

Тому, коли Христос сказав: «Коли праведність ваша не буде рясніша, як книжників та фарисеїв, то не ввійдете в Царство Небесне!» (Матв. 5:20), – Він мав на увазі, що **праведність, яка є лише зовнішньою, нічого не варта**. Ті, хто дотримується Божих заповідей, матимуть право на дерево життя і ввійдуть брамами до Божого міста, Нового Єрусалима: «Блаженні, хто випере шати свої, щоб мати право на дерево життя, і ввійти брамами в місто!» (Об'явл. 22:14). Але ті, хто лише зовні виглядає праведним, жодним чином не можуть увійти туди. Це показує, що **дотримання заповідей є справою серця і життя, а не просто зовнішньої форми**. (Present Truth. 5 листопада 1896 р.)

Смерть і життя. Частина 1

(Івана 12:20–24)

«А між тими, що в свято прийшли поклонитись, були й деякі геллени. І вони підійшли до Пилипа, що з Віфсаїди Галілейської, і просили його та казали: Ми хочемо, пане, побачити Ісуса. Іде Пилип та Андрієві каже; іде Андрій і Пилип та Ісусові розповідають. Ісус же їм відповідає, говорячи: Надійшла година, щоб Син Людський прославивсь. Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помере, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе» (Івана 12:20–24).

Читаючи ці слова, ми згадуємо подібний вислів апостола Павла у відповідь на нерозумне запитання про воскресіння: «Але дехто скаже: Як мертві воскреснуть? І в яким тілі прийдуть? Нерозумний, що ти сієш, те не оживе, як не вмре» (1 Кор. 15:35, 36). Сказано, що якщо пшеничне зерно не впаде в землю і не помере, то залишиться одне; а якщо помере, то принесе багато плоду. Чи це правда?

Тут ми бачимо принцип природного життя, якого немає в язичницькій філософії. Його можна знайти лише в Біблії, бо він суперечить природним людським уявленням. Читаючи це, ми часто схильні надавати словам свого роду уявне тлумачення: «Звичайно, – думаємо ми, – воно насправді не вмирає; адже якби воно дійсно померло, це був би кінець». Так наше плотське розуміння позбавляє Писання сили, пояснюючи його по-своєму.

Але Слово каже, що якщо зерно пшениці вмирає, воно приносить плід. «Те, що ти сієш, не оживе, якщо не помере». Ми знаємо, що **жодне творіння не має сили саме по собі підтримувати власне існування**. Звідки ж тоді походить життя всього живого? Ми читаємо: «В Нього в руці душа всього живого й дух кожного людського тіла» (Йова 12:10). У Божій руці знаходиться життя, або душа, кожної живої істоти.

Отже, ми бачили на досвіді, що зерно пшениці, посіяне в землю, приносить багато плоду. Ми бачили сотні зерен, що вирости з одного-єдиного зернятка пшениці. Це факт, відомий усім. Приймаючи Писання як провідник у розумінні природи, ми знаємо, що плодоношенню має передувати смерть. Чи зерно померло, а потім саме повернуло себе до життя? Життя там очевидне, про що свідчать зелений пагінець і достиглий колос. І ми переконуємося, що в ньому є життя, коли беремо його і їмо. Коли ми ослаблені від голоду майже до смерті і не можемо працювати, ми їмо зерно, і наші сили відновлюються.

Життя там є; але це зерно мало померти, перш ніж прийшло життя. Звідки ж прийшло це життя? Усе зводиться до цього питання. **Чи зерно саме повертається до життя?** – Ні, бо «коли сієш, то сієш не тіло майбутнє, але голе зерно, яке трапиться, пшениці або чого іншого, і Бог йому тіло дає, як захоче, і кожному зерняті тіло його» (1 Кор. 15:37, 38). Апостол говорить тут про воскресіння. Ми

читаємо, що одного разу усі, хто в гробах, знову стануть на землі. Вони справді померли й не могли самі повернути себе до життя. Що ж повертає їх до життя? – Слово Боже. Вони чують голос Сина Божого. «Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду» (Івана 5:28, 29). **Життя, яке проявиться в тих, хто тепер обернувся на порох, – це не щось, що міститься в самому поросі. Життя приходить від Бога.** Увесь цей процес описаний у 37-му розділі Єзекіїля, де Господь промовляє – і кістка сходиться з кісткою; потім Він знову говорить – і з'являються плоть та жили; а далі, за Його велінням входить подих у тіла, і вони оживають.

Воскресіння тіла проілюстроване зерном у віршах із Першого Послання до коринтян, які ми читали. **Це означає, що людина, яка помирає, не має в собі життя і не має сили повернути себе до життя.** Життя буде виявлене там, тому що Бог вкладає його в неї, так само як Він вкладає життя в насіння, що помирає.

У 1-му розділі Книги Буття ми читаємо, що Бог сказав: «Нехай земля вродить траву» тощо. Тут ми бачимо, що все життя безпосередньо походить від Бога. **У Його слові є життя,** і Він дав кожному насінню тіло, як Йому було до вподоби. Багатьох бентежило те, що Бог має відношення до всього в цьому світі, що Він особисто дбає про все; але радість життя полягає саме в усвідомленні того, що Бог турбується про кожну найменшу річ і що Його життєва сила пронизує все.

Христос сказав: «Так і Боже Царство, як той чоловік, що кидає в землю насіння, і чи спить, чи встає він удень та вночі, а насіння пускає паростки та росте, хоч не знає він, як. Бо родить земля сама з себе: перше вруна, потім колос, а тоді повне збіжжя на колосі» (Марка 4:26–28), тобто природно, як і означає вираз «сама з себе». Дія Слова Божого передбачає зростання, а зростання Царства – Євангелія – подібне до зростання рослини. Але, як ми вже бачили, ріст рослини є прообразом воскресіння.

Чи є якась різниця між життям воскресіння в останній день і життям Христа в людях уже тепер? Жодної; бо, щоб жити з Христом, нам потрібно пізнати силу Його воскресіння (див. Филп. 3:10); ми повинні перейти від смерті до життя: «Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя...» (1 Івана 3:14). Кожна людина поза Христом мертва через провини й гріхи. Але не кожен це усвідомлює. **Тому перш ніж людина зможе стати причасником життя Христа, вона повинна визнати себе мертвою.** І той, хто визнає себе мертвим, буде жити. «Коли разом із Ним ми померли, то й житимемо разом із Ним!» (2 Тим. 2:11). Це те саме життя, яке дарується; і, як у житті рослини, смерть повинна передувати його отриманню.

У Псалмах ми читаємо: «Небо звіщає про Божую славу, а про чин Його рук розказує небозвід. Оповідує день днів слово, а ніч ночі показує думку, без мови й без слів, не чутний їхній голос, та по цілій землі пішов відголос їхній, і до краю вселенної їхні слова! Для сонця намета поставив у них, а воно, немов той молодий, що виходить із-під балдахину свого, воно тішиться, мов той герой, щоб пробігти дорогу! Вихід його з краю неба, а обіг його аж на кінці його, і від спеки

його ніщо не заховається. Господній Закон досконалий, він зміцнює душу. Свідчення Господа певне, воно недосвідченого умудряє» (Псал. 19:1–7).

Безпосереднім джерелом усього тепла й світла, а отже й усього життя для землі, є сонце. «І від спеки його ніщо не заховається». Грунт, що перебуває в тіні, позбавлений світла і тепла сонця, безплідний. Христос говорить про Себе: «Я світло для світу». Слава Божа – це справжнє, видиме світло. Люди, які бачили цю славу в надмірній мірі, як Павло на дорозі до Дамаска, були осліплені нею. Коли Господь прийде вдруге, нечестиві будуть знищені сйавом Його слави (див. 2 Сол. 2:8). Тому ми читаємо про Новий Єрусалим, що він не потребує сонця, щоб світило в ньому: «Слава бо Божа його освітила, а світильник для нього Агнець» (Об'явл. 21:23). Бог говорить про Себе, що Він є «Сонце та щит», а Христос – «Сонце Правди». (Present Truth. 25 січня 1894 р.)

Смерть і життя. Частина 2

(Івана 12:20-24)

Повертаючись до початку, ми знаходимо, що в Христі було створене все, і все Ним стоїть. Коли Він створив сонце, то зробив його носієм світла й огорнув його світлом. Але сонце не є джерелом світла. **Світло походило від Бога ще до того, як було створено сонце.** Він сказав: «Хай станеться світло!», – і світло вийшло від Нього Самого через Його слово. **Тому все світло, що сяє на землю, безпосередньо походить від Бога.** Не просто в тому значенні, що Він володіє світлом, **але воно є від Нього і походить від Нього Самого.** Він вкладає Своє власне світло в сонце. Там, зрозуміло, лише частка Його слави – стільки, скільки світ може витримати. «Небо звіщає про Божую славу».

У 60-му розділі Ісаї Господь каже: «Уставай, світися, Єрусалиме, бо прийшло твоє світло, а слава Господня над тобою засяла!» (вірш 1). Цей розділ починається з нинішнього стану землі і закінчується новою землею. На початку темрява вкриває землю, а в кінці все покриває світло. Світло, про яке сказано: «Прийшло», – це те саме світло, в якому ходитимуть спасенні народи в Новому Єрусалимі; бо «слава бо Божа його освітила», і у Ісаї сказано: «Слава Господня над тобою засяла!» **Його слава – це і є світло, що прийшло.** Якщо ми приймемо його тепер, то це те саме світло. Але світло Боже завжди сяяло; бо Бог «просвічує кожную людину, що приходить на світ» (Івана 1:9). І Його світло – це Його життя. «І життя було в Нім, а життя було Світлом людей» (Івана 1:4). Поняття «світло» і «життя» взаємозамінні. Світло є життя. Тому ми отримуємо світло з Писання тільки тоді, коли отримуємо Його життя.

У 19-му Псалмі, який ми цитували, псалмоспівець відразу переходить від розмови про світло сонця й небозводу до досконалості Закону. Але в його думці немає розриву. «Бо заповідь Божа світильник, а наука то світло, дорога ж життя то навчальні картання» (Прип. 6:23). «Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї» (Псал. 119:105). Ми ж не сприймали це як справжнє світло. Ми думали про це як про якийсь вплив на розум. Але Біблія каже: «Заповідь є світильник, а закон – світло». Якщо ми віримо і знаємо, що закон Божий є світлом Божим, тоді ми повинні визнати, що закон Божий такий же реальний, як і реальне саме світло, доступне сприйняттю ока. Світло Господнє – це просто прояв Його життя; а Його життя – це закон, бо в житті Христа ми знаходимо закон Божий. «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Прип. 4:23). Христос каже: «Закон Твій у мене в серці» (Псал. 40:8). **Отже, життя Христа було законом, і Його життя було світлом для людей.** Христос жив законом перед людьми, і про Нього було сказано: «Народ, що в темноті сидів, світло велике побачив, а тим, хто сидів у країні смертельної тіні, засяло світло» (Матв. 4:16). «Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не

буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Івана 8:12). Заповідь є світло, і Слово є світло на нашому шляху.

Про небеса псалмспівець каже: «Без мови й без слів, не чутний їхній голос» (Псал. 19:3). Мова або слова походять з небес. Чиї це слова? Безсумнівно, Божі слова. У 10-му розділі Послання до римлян Павло цитує цей вірш і каже, що небеса проповідують Євангеліє. А проповідь Євангелія – це проповідь Божої слави (Об’явл. 14:6, 7). Коли ангели прийшли сповістити пастухам Євангеліє, вони проголосили: «Слава Богу на висоті». Той, хто приймає Євангеліє, приймає славу Богу, щоб Бог був прославлений. «Небо звіщає про Божую славу», і Павло говорить, що їхній голос пролунав для всіх, проповідуючи Євангеліє. **Чи є якась різниця між Євангелієм Ісуса Христа і законом у Христі? Ні, бо Євангеліє проголошує життя у Христі, а в Ньому закон перебував у всій своїй повноті.** Отже, проповідь Євангелія – це проповідь «закону духа життя в Христі Ісусі», що звільняє від смерті (Римл. 8:2).

Отже, небеса проповідують Євангеліє. **Євангеліє – це слава Божа; Його слава – це Його праведність. Праведність же відкривається через закон. Божий Закон є Його праведністю. Отже, небеса проголошують Його праведність, Його закон.** Таким чином Господь помістив Свій закон і Своє Євангеліє, Своє світло, у небесах. І той, хто з вдячністю та подякою визнає славу небес як живе світло живого Бога, той осягне Його праведність. Людина, яка постійно – кожної миті – дякує Богові за світло сонця, за Його славу на небесах і за все створене Ним, навчається Євангелію, пізнає Євангеліє і силу Богу у творінні. Це буде оберігати її від невдячності та гріха.

Усвідомлення цього породжує вдячність. Лише тоді, коли люди перестали бути вдячними, вони впали в гріх. «Бо, пізнавши Бога, не прославляли Його, як Бога, і не дякували, але зникчменіли своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце» (Римл. 1:21). Ми можемо прославляти Бога, визнаючи, наприклад, що слава сонця – це Божа слава, і так само – слава всіх Його творінь. Тому, якщо ми постійно усвідомлюємо, що світло походить від Бога, і дякуємо Йому за нього, і так само за повітря, яким дихаємо, та за їжу, яку споживаємо, – кожної свідомої миті визнаючи, що Він є нашим життям і що Він підтримує наше життя завдяки сонячному світлу, повітрю та їжі, – то наше життя буде на славу Богу, і Божий Закон виявлятиметься в нашому житті.

Так ми бачимо, як псалмспівець переходить від слави небозводу до Божого закону: «Господній Закон досконалий, він зміцнює душу». Дивлячись на Божу славу, ми «зміняємося в той же образ». Як ми бачили, у небесах і в Божих творіннях ми бачимо лише частину Його слави. Христос був сьйвом слави Отця. Якби Він з’явився на землю у всій повноті цієї слави, вона знищила б усе. Тому Він приховав Свою славу в плоті, але постійно виявляв її у Своїх ділах. Про Його перше чудо сказано: «Такий початок чудам зробив Ісус у Кані Галілейській, і виявив славу Свою. І вірували в Нього учні Його» (Івана 2:11). Його діла були ділами милості та допомоги. Слава Божа – у тому, щоб допомагати й спасати.

І коли ми визнаємо славу Божу в небесах – усе там дано настільки, наскільки людські очі можуть витримати, – і дякуємо Богові, приймаючи це як Його дар, віддаючи себе Йому, щоб Він звершував у нас Свою волю, **Він буде жити в нас тим самим життям, яким живе Сам.** Інакше Він заперечив би Самого Себе. Коли ми підкоряємося Йому, споглядаючи Його славу, ця слава діє в нас. Це закон християнського зростання. По суті, чи є різниця між законом природи і моральним законом? Закон росту рослини – це дія сили Божого життя. Вона змушує рослину рости. Закон нашого життя – це також дія Божої життєвої сили. Це закон для всього створіння. Той самий закон здійснює в усьому Божий задум для кожної речі. Та сама життєва сила діє у всьому творінні, звершуючи Божу волю для кожного створеного Ним творіння.

«Господній Закон досконалий, він зміцнює душу». Бог вклав Свою силу в усе творіння! І коли ми визнаємо цю силу життя, вона приносить мир і радість. Рослина – це породження Божої сили життя. Божа сила творить у кожній рослині саме те, чого бажає Бог. Він таким чином дає кожному насінню його власне тіло. Плодове дерево, наприклад, дає прекрасні квіти, але квітка – не кінцева мета дерева. Повинен з'явитися плід. Бог міг би зробити так, щоб рослина приносила плід без жодної квітки. Що ж таке квітка? Це краса рослини. Бог любить красу, різноманітність форм і поєднання кольорів. І оскільки життя рослини – це прояв сили життя Господа, краса квітки – це «краса Господа». Це частина краси життя Господа, відкрита нам у рослині завдяки дії Його сили. Псалмоспівець молиться: «І хай буде над нами благовоління Господа, Бога нашого, і діло рук наших утверди нам, і діло рук наших утверди його!» (Псал. 89:17). Краса Господа виявляється в тому, що Він звершує у віруючому. Він «прикрашає покірних спасінням!»

Це не просто теоретична радість – у цьому є саме життя. Декому з нас випадає проходити через важкі випробування. Ми мусимо нести свої тягарі й хрести. Уся наша плоть противиться Богові, «бо тіло бажає протилежного духові, а дух протилежного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете» (Гал. 5:17). Ми наближаємося до кінця часу, віч-на-віч із приходом Господа та вічністю. **Плоть не може туди увійти, і ми також не увійдемо, якщо будемо триматися за плоть.** Ми не можемо взяти її з собою. Перш ніж Господь прийде, коли ми будемо звільнені від цього земного намету й зодягнемся в оселю з небес, **ми повинні розп'яти плоть. Це практична, щоденна справа.** Павло не каже: «Я був розп'ятий з Христом», а: «Я розп'ятий з Христом» (Гал. 2:19). **Це було постійне розп'яття і водночас постійне зростання життя.** «Вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне» (Івана 4:14). Павло прагнув «пізнати Його й силу Його воскресення» (Филп. 3:10). Ми повинні зробити це практичною реальністю вже тепер. (Present Truth. 25 січня 1894 р.)

Смерть і життя. Частина 3

(Івана 12:20–24)

Ми знаємо, що з кожним подихом Бог підтримує в нас життя. Коли наші очі зустрічають сонячне світло, це дар, дія Його сили. Коли ми їмо їжу, яку Він дає, у ній є життя – і це знову дія сили Його життя. Так усе життя, яким ми живемо, від Бога. «Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо», – сказав Павло. Життя є світлом, і це світло просвічує кожну людину, що приходить у світ. Таким чином, життя Христа забезпечує життя кожної душі.

Хтось може запитати: «Як отримати Боже життя? Як встановити цей зв'язок?» Як часто ми бажали вхопитися за це життя. І ось приходить звістка: це життя у Христі. Ми всі досі просто відмовлялися визнавати його в Ньому і відмовлялися від життя віри у Христі, ми не розуміли, що завдяки цьому життю у Христі сила Божого життя весь цей час підтримувала нас, давала нам життя й утримувала нас. Ми спотворювали її й використовували для того, щоб думати, говорити й чинити те, чого Бог не робив би. «Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорошилися кожен на власну дорогу», – і при цьому користувалися Божим життям. Тепер ми повинні постійно говорити: «Господь моє світло», Він – моє життя, визнаючи Його силу в усьому. «Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки» (Прип. 3:6). Прийміть Господа вірою у своє серце. Прийміть саме Боже життя.

У світлі цього ми розуміємо, що мав на увазі псалмоспівець, кажучи, що Господь витягнув його з болота, поставив його ноги на скелю і вклав нову пісню в його уста (див. Псал. 40). До нас, віруючих людей, приходить спокуса. Чиє життя ми маємо? Боже життя. Тому ми просто скажемо: «Господи, це життя — Твоє; живи ним по-Своєму». Це не старе життя зустрічається з гріхом, а Боже. Хіба не може Бог здобути в нас перемогу? Може, якщо Він живе в нас. Якщо ми підкоримося Йому, Він здійснить у нас досконалість Свого життя, і справді, яким Він є, такими будемо і ми в цьому світі (1 Івана 4).

Це вирішує питання евангелізації світу. «Уставай, світися, Єрусалиме, бо прийшло твоє світло, а слава Господня над тобою засяла!» (Ісаї 60:1). Що є цією славою? Його життя, Його закон. Що є це світлом, що прийшло? Життя Христа. І що буде далі? «І підуть народи за світлом твоїм, а царі за ясністю саява твого».

Життя вже тут, бо світло прийшло у Христі. Прийміть його. Радійте у ньому; і коли ми визнаємо це світло, ми переминюємося в той самий образ від слави до слави і таким чином стаємо світлом для світу. Світ побачить це і пізнає світло Господнє, як книжники та начальники пізнали, що Петро та Іван були з Ісусом. **Нехай жодна душа не наважиться підняти голос для проголошення істини, доки не пізнає, що має Боже життя.** І коли Він скаже: «Іди», – що буде нестися людям? Життя і світло. Люди були переконані Христом, бо в Його словах була

сила. І якщо ми підемо так само, то наші слова будуть як слова Божі і з силою Божого життя. Так що ми, грішні й нечестиві, можемо говорити з тією ж владою й переконливістю, з якою говорив Христос. Тоді справжнє життя передаватиметься людям. Люди можуть відкинути його, але будуть змушені визнати, як і юдеї, що в ньому є сила.

У цьому й полягає сила Євангельської звістки. Світло прийшло, щоб просвітити світ. Сила згори належить нам, і ми можемо проголошувати життя та вилити саме Боже світло на світ, якщо тільки будемо покірні Йому. (Present Truth. 25 січня 1894 р.)

Славна смерть

(Івана 12:20–33)

Ісус, після Свого смиренного, але водночас урочистого царського входу в Єрусалим, вигнав торговців із храму і займався тим, що навчав народ і цілював його. «А між тими, що в свято прийшли поклонитись, були й деякі геллени. І вони підійшли до Пилипа, що з Віфсаїди Галілейської, і просили його та казали: Ми хочемо, пане, побачити Ісуса. Іде Пилип та Андрієві каже; іде Андрій і Пилип та Ісусові розповідають. Ісус же їм відповідає, говорячи: Надійшла година, щоб Син Людський прославивсь. Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе. Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж ненавидить душу свою на цім світі, збереже її в вічне життя. Як хто служить Мені, хай іде той за Мною, і де Я, там буде й слуга Мій. Як хто служить Мені, того пошанує Отець. Затривожена зараз душа Моя. І що Я повім? Заступи Мене, Отче, від цієї години! Та на те Я й прийшов на годину оцю... Прослав, Отче, Ім'я Своє! Залунав тоді голос із неба: І прославив, і знову прославлю! А народ, що стояв і почув, говорив: Загреміло! Інші казали: Це Ангел Йому говорив! Ісус відповів і сказав: Не для Мене цей голос лунав, а для вас. Тепер суд цьому світові. Князь світу цього буде вигнаний звідси тепер. І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну. А Він це говорив, щоб зазначити, якою то смертю Він має померти» (Івана 12:20–33).

Цим Христос готував греків, а також і інших, хто слухав Його, до того, що мало статися через кілька днів, коли Ісус буде «піднесений» на хрест і відданий на поталу натовпу. Цей урок не менш потрібний і нам, бо справжня слава смерті часто неправильно розуміється. Люди говорять про «славу» на полі бою, де світ дивиться й захоплюється їхньою мужністю; **але єдина по-справжньому славна смерть – смерть, яка прославляє, – це безмовна смерть страждання, смерть, яка в очах світу є соромом і ганьбою.**

Правда, що смерть є шляхом до слави, але не в тому сенсі, як це розуміє більшість людей. Смерть тіла не вводить душу в славу й безсмертя; це відбувається лише при приході Господа. Але життя і досвід Христа – зразок для всіх; **Його шлях до слави є єдиним шляхом, бо Він Сам є шлях;** і єдиний спосіб, яким Він міг прийти до слави, опинившись у цьому світі, був через хрест. Святий Дух свідчив через усіх пророків про «Христові страждання та славу, що прийдуть по них» (1 Петра 1:11).

Він сказав: «Як хто служить Мені, хай іде той за Мною» (Івана 12:26). «А Бог усякої благодаті, що покликав вас до вічної слави Своєї в Христі, нехай Сам удосконалив вас, хто трохи потерпів, хай упевнить, зміцнить, уґрунтує» (1 Петра 5:10). І ще: «Бо я думаю, що страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас» (Римл. 8:18).

Христос є Насінням, джерелом усякого життя. Плід, який Він приносить, – це сини, яких Він приводить до слави; і це могло бути здійснено лише через страждання: «Бо належало, щоб Той, що все ради Нього й усе від Нього, Хто до слави привів багато синів, Провідника їхнього спасіння вчинив досконалим через страждання» (Євр. 2:10). «Коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе» (Івана 12:24).

Слава насіння – у зеленому листі та дозрілому плоді; але, щоб це сталося, воно має померти. Посіяне насіння вже більше не видно, але його життя відтворюється в багатьох інших; так і Однороджений Син Божий, будучи образом Божим, не тримався за Свою рівність з Богом, але «...умалив Самого Себе» (Филп. 2:7), щоб більше вже ніколи не з'явитися в тому вигляді; Його життя переходить у тих, кого Він викупляє від влади смерті, і відтепер Він пізнається лише як один із них і як єдиний з ними.

Так і **жодна людська душа не може бути прославлена інакше, як через смерть на хресті**; не через смерть когось іншого окремо від себе, а через власне розп'яття з Христом.

Розп'яття – не щось приємне, а навпаки. Христос не обманював Себе марними надіями. **Для Нього ніколи не було жодного ореолу навколо хреста**, який від самого початку Його служіння стояв перед Ним. Він знав, що це означає, і сказав: «Затривожена зараз душа Моя» (Івана 12:27).

Хрест був настільки нестерпно важким, що пізніше Він вигукнув у муках: «Нехай обмине ця чаша Мене... Та проте, не як Я хочу, а як Ти» (Матв. 26:39).

І все ж Він не просив безумовно, щоб це було від Нього забране. «Затривожена зараз душа Моя. І що Я повім? Заступи Мене, Отче, від цієї години! Та на те Я й прийшов на годину оцю...» (Івана 12:27).

Як Він міг би так сказати, коли саме заради страждань цієї години Він і прийшов у світ? Тому замість цього Він просить: «Прослав, Отче, Ім'я Своє» (вірш 28).

Це вирішує будь-яку складність, якщо сказано від щирого серця й з повним усвідомленням того, що шлях до слави, навіть для імені Божого, лежить через страждання, і не лише для Нього, але й для нас.

Бог покладає Своє ім'я і на язичників, так само як і на Христа; тому, коли Бог прославляє Своє ім'я, це неодмінно має привести до прославлення всіх, хто не відкидає цього імені. Він каже: «Цей народ Я Собі вформував, він буде звіщати про славу Мою» (Ісаї 43:21).

Що ж це за слава, яка слідує за хрестом? Або радше – яка слава міститься в самому хресті? Це слава Однородженого від Отця; це слава небес; бо хрест підносить стражденого від землі до місця в небесних оселях, навіть праворуч престолу Божого. Що ж тоді скажемо? «Не нам, Господи, не нам, але Йменню Своему дай славу за милість Твою, за правду Твою!» (Псал. 115:1). (Present Truth. 10 січня 1901 р.)

Шанований нечестивими

(Івана 12:26)

«Як хто служить Мені, – каже Христос, – того пошанує Отець». Хто ж та людина, яка насправді користується найбільшою повагою навіть у нечестивих? Чи не та, яка своїм життям найпереконливіше свідчить про щирість свого серця і вірність свого життя як смиренного послідовника Ісуса Христа? Безбожні люди можуть удавати, що зневажають таку людину, поки вони здорові; **але коли вони опиняються на ложі хвороби й смерті, тоді виявляють справжню оцінку її характеру, шукаючи користі від її порад і молитов.** Що б люди не говорили і в що б не заявляли, ніби вірять, у глибині своїх сердець вони відчувають повагу до воістину благочестивого і послідовного християнина. Досі правдивими залишаються слова мудреця: «Праведний вивідає свою путь» (Прип. 12:26). Бог вшанує тих, хто служить Йому в цьому житті, і вшанує їх навіки в житті майбутньому. (Signs of the Times. 20 січня 1888 р.)

Світло і темрява

(Івана 12:28, 29)

Одного разу, коли Ісус стояв перед народом, Він підніс Свій голос і сказав: «Прослав, Отче, Ім'я Своє! Залунав тоді голос із неба: І прославив, і знову прославлю! А народ, що стояв і почув, говорив: Загреміло! Інші казали: Це Ангел Йому говорив!» (Івана 12:28, 29).

Це був голос Божий, і для Ісуса він був цілком зрозумілим, але для інших звучав як грім. Чому? Просто тому, що вони не розуміли Божого голосу; вони не були достатньо знайомі з Ним, щоб упізнати Його голос, і тому для них це був лише гучний шум.

Господь і тепер промовляє до вух народу звістку спасіння: «Верніться з доріг ваших злих», «нащо маєте померти» Це особисте слово Самого Бога до кожної душі, яка очікує: «Ось тепер час приємний, ось тепер день спасіння!» Наскільки ясно й зрозуміло є ця звістка, настільки ж легко її зрозуміти; але якщо сьогодні її відкинути, то завтра вона стане лише громом – і тому втратить будь-який зміст.

Як із слухом, так і із зором. Немає потреби нікому ходити в темряві, бо Ісус є «Світлом людей» – «Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожную людину, що приходить на світ». Але причина, через яку існує стільки темряви, полягає в тому, що **коли це світло не приймається, очі засліплюються до нього, і здатність бачити втрачається.** Тому Ісус каже: «Короткий ще час світло з вами. Ходіть, поки маєте світло, щоб вас темрява не обгорнула. А хто в темряві ходить, не знає, куди він іде...» (Івана 12:35). І ще: «Отож, коли світло, що в тобі, є темрява, то яка ж то велика та темрява!» (Матв. 6:23).

«Міру віри... кожному Бог наділиви» (Римл. 12:3), і «кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Ефес. 4:7). **Сила, якою Ісус переміг, дана кожному. Наша частка – зберігати віру, як це робив Павло:** «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг» (2 Тим. 4:7). Христос один праведний; Він переміг світ, і тільки Він має силу перемогти його. **У Ньому мешкає вся повнота Божества, і якщо Він мешкає в наших серцях вірою, ми будемо наповнені тією ж повнотою:** «Щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою» (Ефес. 3:17–19). **Він досконало виконав Закон, бо Закон був у Його серці; і Його вірою – живою вірою, тобто вірою, яка приходить через Його життя в нас, – ми можемо бути зроблені й збережені праведними, слухняними святому Божому закону.** «Тут терпеливість святих, що додержують заповіді Божі та Ісусову віру!» (Об'явл. 14:12).

Закон Божий викриває нас у гріху і засуджує на смерть. Але замість того, щоб чекати, поки нас поведуть на страту, ми добровільно і радісно приймаємо смерть із Христом, Який добровільно віддав Себе за нас і Який заради нас «з злочинцями був поражений». **У Христі ми приймаємо покарання закону – смерть. Поки «старий чоловік», «гріховне тіло», яке порушило закон і засуджене законом на смерть, залишається знищене, а «новий чоловік» живе замість нього, закон не має проти нас нічого, як не має нічого проти Христа. Ми повинні залишатися мертвими для гріха, але живими для Бога.**

«Бо жадне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним, Законом бо гріх пізнається» (Римл. 3:20). Закон, який засуджує, також і вбиває. Закон засуджує всіх, і тому вб'є всіх; але **кожен має вибір, як він помре**. Він може або померти тепер добровільно, або втратити життя в останній день. **Якщо у Христі ми добровільно дозволяємо закону відібрати у нас життя тепер – віддаючи його, як Христос віддав Своє, – тоді, поки ми перебуваємо у Христі, ми вважаємося для закону мертвими, не чинячи нічого, що ображало б його; і в останній день він не матиме підстави забрати в нас життя. Він не зможе цього зробити, бо в нас не буде причини для смерті.** «За тих днів й того часу говорить Господь будуть шукати провину Ізраїлеву, та не буде її, і прогріхи Юди, одначе не знайдені будуть вони, бо пробачу тому, кого Я позоставлю!» (Єрем. 50:20).

Христос – «Святий та Праведний» (Дії 3:14). «І ви знаєте, що Він був з'явився, щоб гріхи наші взяти, а гріха в Нім нема» (1 Івана 3:5). Тому неможливо, щоб Він передав кому-небудь гріх. У потоці життя, що виходить із серця Христа, немає ані найменшої домішки нечистоти. Неможливо, щоб Він був служителем гріха, тобто щоб Він передав гріх кому-небудь. **Якщо ж у тих, хто шукає праведності через Христа або вже знайшов її, з'являється якийсь гріх, то це тільки тому, що вони перегородили потік і дозволили йому застоюватися; вони не утримали русло відкритим, щоб вода життя могла вільно текти.** Джерело чисте, але навіть найчистіша вода стає нечистою, якщо вона затримується після виходу з джерела. Тримайте русло постійно відкритим; нехай потік життя від заколеного Агнця, що знаходиться посеред престолу, тече через вас – і очищення від гріха буде безперервним.

«Через великі утиски треба нам входити у Боже Царство». Багато хто відносить Царство Боже виключно до майбутнього і думає, що Писання говорить про те, що тільки ті, хто переносить гоніння від нечестивих людей або тяжкі страждання, можуть потрапити на небо. З таким розумінням вони нерідко дивуються, як це багато благочестивих людей прожили тихе, мирне, нічим не примітне життя. Це помилкове уявлення спонукає багатьох шукати гонінь, щоб забезпечити собі шлях до неба. Це, звичайно, чисте язичництво, схоже на те, яке спонукає індуїстських шанувальників намагатися кинутися під колесо колісниці Джаггернаута.

Справа в тому, що «Боже Царство вже близько!» Воно вже тепер. Воно «всередині вас!» Це прихований скарб, який чекає, щоб його відкрили. **Ми**

входимо в Царство Боже тоді, коли входимо в досконале спілкування з Богом, сидячи з Христом на Його престолі. І досягається це тільки через скорботи. Псаломспівець каже: «Доки я не страждав, блудив був» (Псал. 119:67). Глибока скорбота – найглибша, така, яку ніхто, крім того, хто її переживає, не усвідомлює, – необхідна, щоб познайомити нас із повнотою Христової радості. Він страждав один, «бо поскільки намножуються в нас терпіння Христові, так через Христа й потішення наше намножується» (2 Кор. 1:5). «І не тільки нею, але й хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість досвід, а досвід надію, а надія не засоромить, бо любов Божа вилася в наші серця Святим Духом, даним нам». (Present Truth. 24 серпня 1899 р.)

Прославлення імені Божого

(Івана 12:28)

Коли Ісус, стоячи в тіні Гефсиманії та хреста, не побажав сказати: «Заступи Мене, Отче, від цієї години!» (Івана 12:27), але вимовив лише прохання: «Прослав, Отче, Ім'я Своє!» (вірш 28), тоді негайно пролунав голос з неба, що говорив: «І прославив, і знову прославлю!» (вірш 28).

Тут ми бачимо ілюстрацію істини про те, що кожен, хто втратить своє життя заради Господа, знайде його. **Христос не просив про збереження Свого життя, а лише про те, щоб ім'я Боже було прославлене, і це було негайно забезпечено.** Але Боже Ім'я прославляється у спасінні. «Господь викупив Якова, і прославивсь в Ізраїлі!» (Ісаї 44:23). Він дає засмученим «... замість попелу... оздобу, оливу радості замість жалоби, одержу хвали замість темного духа! І будуть їх звати дубами праведности, саджанцями Господніми, щоб прославивсь Господь!» (Ісаї 61:3).

Вони стають праведними й отримують вічну спадщину, щоб Він був прославлений. «А народ твій усі справедливі вони, землю успадкують навіки, парость Моїх саджанців, чин Моїх рук на прославлення!» (Ісаї 60:21).

Він дає благодать «...за багатством слави Своєї» (Ефес. 3:16) і, прощаючи тих, хто визнає своє беззаконня, Він зберігає престол Своєї слави від зневаги.

«Знаємо, Господи, нашу безбожність, вину наших батьків, бо ми проти Тебе згрішили, та не відкидай нас ради Ймення Свого, не безчесть трону слави Своєї, пам'ятай, не зламай заповіту Свого із нами!» (Єрем. 14:20, 21).

Отже, наша впевненість у тому, щоб приступати до престолу благодаті й слави за спасінням і допомогою, полягає в тому, що для Бога поставлено на карту більше, ніж для нас. «Я, Я є Той, Хто стирає провини твої ради Себе, а гріхів твоїх не пам'ятає!» (Ісаї 43:25). (Present Truth. 22 січня 1903 р.)

Поки маєте світло

(Івана 12:34–36)

Коли, як сказано в 12-му розділі Євангелія від Івана, Христос передбачив Своє розп'яття, що, будучи таким чином піднесений перед усіма людьми, Він поверне їх до Себе, то «народ відповів Йому: Ми чули з Закону, що Христос перебуває повік, то чого ж Ти говориш, що Людському Сину потрібно піднесеному бути? Хто такий Цей Син Людський?» (Івана 12:34). Тоді, не даючи прямої відповіді на їхнє запитання, але ніби маючи на увазі, що вона вже дана, Христос відповів: «Короткий ще час світло з вами. Ходіть, поки маєте світло, щоб вас темрява не обгорнула. А хто в темряві ходить, не знає, куди він іде... Аж доки ви маєте світло, то віруйте в світло, щоб синами світла ви стали». І, сказавши це, Він «відійшов, і сховався від них» (вірші 35, 36).

Люди заявляють, що знають Закон, але оскільки їхнє знання ґрунтується лише на власному тлумаченні, воно настільки поверхневе, що стає невіглаством – більше того, навіть небезпечнішим за повне незнання. Так стається тому, що вони знають його лише через свої хибні уявлення. Оскільки вони таким чином стояли у власній тіні й самі затуляли собі світло, Христос попереджав їх, що хоча Світло світу тоді особисто перебувало серед них, це триватиме недовго. Він закликав їх, поки вони мають світло, ходити в ньому, вірити в нього й стати синами світла. Але попри все це, і хоч стільки «чуд перед ними вчинив був, та в Нього вони не ввірували», – і тому Ісус відійшов і сховався від них.

Чим люди тепер відрізняються від тих, якими були тоді? Вони так само покладаються на власне тлумачення Слова і Закону, як і тоді. **Вони так само нехтують щоденним чудом власного існування і дивами, які Бог безперестанку звершує перед їхніми очима, як і ті люди тоді нехтували багатьма чудесами, які Ісус творив перед ними.** Усе існуюче свідчить про Бога і про Його Сина, словом уст Якого все прийшло до буття. Усе безупинно свідчить про Нього; день і ніч небеса й земля звіщають про діло Його рук, і все ж люди або ігнорують це ясне свідчення, або відмовляються його прийняти, хоча нічого переконливішого й бути не може.

Світло світу, яке сяє через незліченні чудеса створеної природи і через Його Слово, що нині проповідується голосами Його слуг майже по всій землі, усе ще перебуває серед людей. Але згідно з вірним пророчим словом, незабаром настане день, коли й це світло буде приховане від людей, і тоді на них справді прийде цілковита темрява. Вони ходитимуть у цій темряві, яку самі собі обрали й створили, залишившись у світі без Бога й без надії. Так, відкинувши світло Слова, саме воно судитиме їх в останній день. І всі люди та ангели – навіть ті, кого буде суджено, – визнають справедливість цього суду. Тоді чому б не визнати це вже тепер і таким чином уникнути цього осуду? Чому б не прийняти світло і благодать, які все ще вільно пропонуються світові? (Present Truth. 25 лютого 1897 р.)

Світло для сліпих

(Івана 12:36–50)

Ісус завершив Своє публічне служіння проповіді. Його останніми словами були: «Аж доки ви маєте світло, то віруйте в світло, щоб синами світла ви стали» (Івана 12:36). Після цього Він «... відійшов, і сховався від них» (вірш 36).

Ті кілька годин, що залишилися Йому, Він провів, наставляючи Своїх учнів. «І хоч Він стільки чуд перед ними вчинив був, та в Нього вони не ввірували» (вірш 37), слова Ісаї тепер стали Його власними: «Хто нашій спасенній тій звістці повірив, і над ким відкривалось рамено Господнє?» (Ісаї 53:1).

Що ж було не так з Ізраїлем? Вони бачили славу Божу так, як вона ніколи раніше не була відкрита.

- Хвороби, смерть і злі духи визнавали Господа всього й корилися Його голосу, але Його власні діти не прийняли Його.

- Він говорив так, як ніколи людина не говорила, але Його слова падали на вуха, що не чули.

- Його життя відкривало славу, як Однородженого від Отця, але Ізраїль не побачив у Ньому краси, яка б привабила їх до Нього.

- Його слова й діла любові мали б торкнутися їхніх сердець, але їхні серця зачерствіли, і вони не зрозуміли Його.

Світло сяло, і ніч швидко насувалася, але Його народ все ще не був зцілений. **Дехто повірив у Нього, але сама їхня віра робила їхнє становище ще безнадійнішим, бо в їхній вірі не було життя:** «Проте багато-хто навіть із старших у Нього ввірували, та не признавались через фарисеїв, щоб не вигнано їх із синагоги. Бо любили вони славу людську більше, аніж славу Божу» (Івана 12:42, 43).

Один лише погляд на Нього – таким, Яким Він був насправді, – міг би визволити їх, але вони дивилися лише крізь призму свого егоїзму. Шум людської похвали й осуду лунав у їхніх вухах і заглушав заклик Спасителя. Їхні серця були сповнені гордості й честолюбства, і це не давало проникнути впливу Лагідного й Смиреного.

Навіть якби Ізраїль прийняв Господа й визнав Його, вони все одно не були готові оцінити Його працю. Спочатку вони були готові прийняти Його і навіть намагалися силою зробити Його царем, але коли почали розуміти, що Його царство не від цього світу, вони відступили. Вони зненавиділи світло й не хотіли приходити до нього, бо воно оголювало їхні грішні серця. **Відкидаючи світло, вони дедалі глибше занурювалися в темряву.**

Існував лише один спосіб врятувати Ізраїль, і Бог обрав цей шлях. Він засліпив їхні очі й озлобив їхні серця, так що вони не могли вірувати. Їхня надія була на плоті, і Бог віддав їх сатані на погибель плоті, щоб дух був спасений

у день Господа Ісуса. «Віддати такого сатані на погибіль тіла, щоб дух спасся Господнього дня!» (1 Кор. 5:5).

Вони були поневолені сатаною й виконували його волю, і, перебуваючи під його владою, розіп'яли Господа життя та просили відпустити їм убивцю. Це була година влади темряви. «Як щоденно Я з вами у храмі бував, не піднесли на Мене ви рук. Та це ваша година тепер, і влада темряви...» (Луки 22:53).

Сатана входив у людей. Під сатанинським впливом люди ставали подібними до демонів і жадали крові Святого. Вони обсипали Його всілякими образами й всім видам катувань, аж поки не вбили Його.

Тоді вони побачили, яким духом були керовані. У день П'ятидесятниці вони були викриті у своєму гріху, і їхні грубі та зачерствілі серця **були пройняті нестерпним відчуттям провини.** У муках вони благали про прощення і, упокорені до пороку, шукали притулку біля того хреста, який спорудив їхній гріх.

Коли Ізраїль утратив будь-яку надію на себе, Дух Божий дав їм зір і слух, яких вони ніколи не могли б мати своїми власними очима та вухами. Ці органи обманювали їх, і кожна людина, яка, подібно до них, судить про Христа та про Його працю своїми людськими очима, вухами та серцем, буде обманута, як і вони, і так само розіпне Господа слави.

«Але, як написано: Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його!» (1 Кор. 2:9). Більшість людей застосовують ці слова лише до майбутнього світу, але вони так само правдиві й для теперішнього життя. Павло говорить, що саме тому князі цього світу розіп'яли Господа слави, і заявляє, що навіть тепер, хоча людські почуття неспроможні осягнути Божественне, «нам Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини. Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого. А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам» (вірші 10–12).

Щоб люди не покладали хибної надії на людську силу в пізнанні Бога, Він не обрав мудрих за тілом, сильних чи знатних як Своїх посланців, але вибрав немудре світу, немічне й зневажене серед людей, щоб не залишити місця для хвали плоті. «Бо Боже й немудре розумніше воно від людей, а Боже немічне сильніше воно від людей! Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато-хто мудрі за тілом, небагато-хто сильні, небагато-хто шляхетні. Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне, і простих світу, і погорджених, і незначних вибрав Бог, щоб значне знівечити, так щоб не хвалилося перед Богом жадне тіло» (1 Кор. 1:25–29).

«Боже й немудре розумніше воно від людей, а Боже немічне сильніше воно від людей!» Саме тоді, коли Христос був відкинутий і вбитий, Він тріумфував. Поки люди слідували за Ним, захоплювалися Його словами і Його могутніми ділами, бажаючи зробити Його своїм царем, **Він опинявся в становищі, коли не міг їм допомогти. Вони неправильно розуміли все Його вчення.** Але коли

вони вбили Його, Він здобув над ними нову владу. Він одразу показав їм і велич Своєї непереможної любові, і темряву їхніх власних сердець. Вони побачили новими очима. Нарешті вони зрозуміли Його і зрозуміли самих себе.

Так само було й в історії церкви. Те, чого християни не могли досягти своєю працею та зусиллями, вони звершували, віддаючи свої життя. Кров мучеників стала насінням церкви.

Зброя нашої боротьби не тілесна. **Через хрест Христос переміг, і тілесну байдужість людей можна подолати лише духовним життям, яке знову відкриває смерть Господа Ісуса. Природно прагнути зовнішніх ознак успіху в християнському служінні, але Бог діє шляхами, які люди зневажають. Хрест, що є Божою силою для віруючих, для мудрих цього світу є безумством і спокусою.**

Нам не потрібно бути обманутими, як Ізраїль. Якщо ми постійно будемо дивитися на Ісуса Христа і шукати духовного помазання, наші очі відкриються. Поки ми приймаємо Його Слово як силу, що оживляє, наш слух не буде притуплений. Але Божий слуга має бути сліпим і глухим до земного, щоб його очі й вуха були відкриті до небесного. Він мусить бути або земним – від землі, або небесним – від неба.

Бог і нині сіє Своє Слово, Свою заповідь, яка є життям вічним, але воно знову падає на глухі вуха і засліплені очі. Багато хто бачить, що Слово Боже викриває їхнє життя, що вони не дотримуються Його духовної суботи, яка вчить покладатися лише на Бога, а натомість шанують діла плоті, корячись радше людським постановам. Багато хто вірить Слову у своїх серцях, але їхні очі звернені на синагогу, з якої їх виженуть, якщо вони наважаться відрізнятись від інших, або на становище, яке вони бояться втратити, якщо не працюватимуть у сьомий день. Вони чули Божу заповідь, але більше слухають безліч людських голосів, традиції старших, теорії служителів, поради світської мудрості. Вони знову йдуть шляхом, яким йшов Ізраїль. Їхні ноги відхиляються від шляху життя і наближаються до темряви, де сатана панує над людьми.

«І сказав їм Ісус: Короткий ще час світло з вами. Ходіть, поки маєте світло, щоб вас темрява не обгорнула. А хто в темряві ходить, не знає, куди він іде... Аж доки ви маєте світло, то віруйте в світло, щоб синами світла ви стали. Промовивши це, Ісус відійшов, і сховався від них» (Івана 12:35, 36). «Тіло ж не помагає нічого» (Івана 6:63).

«А Ісус підняв голос, та й промовляв: Хто вірує в Мене, не в Мене він вірує, але в Того, Хто послав Мене. А хто бачить Мене, той бачить Того, хто послав Мене» (Івана 12:44, 45).

Бог був у Христі, примиряючи світ із Собою. Христос знав Отця, і Його єдиним прагненням було бути Божим посланцем, передати іншим слово, яке Бог наказав Йому сказати. Це слово було Його власним життям, бо Він жив

кожним словом, що виходило із уст Божих, і Він давав його іншим як вічне життя.

Слово спасло б кожного, хто прийняв би його, а ті, хто його відкинув, дадуть за нього відповідь в останній день. Христос був посланий зі Словом, щоб спасти, а не судити, лише дати світло, щоб люди не залишалися в темряві. Людина, яка відкидає світло, сама засудила себе залишитися в темряві.

Коли ті, відкинув Боже Слово, постануть на суд великого дня, саме Слово, яке вони чули і зневажили, осудить їх. **Вони втратили вічне життя, і коли надзвичайно прагнутимуть його, то побачать, що самі відсікли себе від нього, не прийнявши Слова, яке приносило їм його як безкоштовний дар.**

Служіння Христа, радість викуплених, дім на небесах, спілкування з ангелами – усе це відкриється їм так, як вони ніколи не могли собі уявити, але все це вони свідомо відкинули, коли відвернулися від Слова Христа.

Тепер їхня доля – зовнішня темрява, де плач і скрегіт зубів. (Present Truth. 1 жовтня 1903 р.)

Він засліпив їхні очі

(Івана 12:39, 40)

«Тому не могли вони вірити, що знову Ісая прорік: Засліпив їхні очі, і скам'янив їхнє серце, щоб очима не бачили, ані серцем щоб не зрозуміли, і не навернулись, щоб Я їх уздоровив!» (Івана 12:39, 40).

Багато людей більш схильні знаходити в Біблії сумнів і відчай, ніж надію і втіху, хоча Біблія не містить нічого з першого і сповнена другого. Тому, коли вони читають слова пророка Ісаї, вони одразу починають нарікати на Бога і говорити, що Він несправедливий та упереджений, і переконують себе, що не можуть вірити, бо Бог нібито зробив це неможливим.

Але Біблія заявляє про себе як про Слово Боже. Вона існує виключно з єдиною метою – відкрити Бога людям, щоб вони побачили в Ньому Того, Хто цілком достойний поклоніння і любові. Усі знають, що саме це є метою Біблії, незалежно від того, вірять вони її словам чи ні. Якщо це так, то як можна припустити, що в Біблії є щось, що могло б принизити Бога в очах людей? Навіть з людської точки зору, якби це була просто людська книга, ніхто не був би настільки нерозумним, щоб писати щось принизливе про свого героя у книзі, що видається з єдиною метою – вшанувати його. Тому ми можемо бути певні, що жоден із людей, причетних до створення Біблії, не бачив у подібних висловлюваннях, як наведене вище, нічого іншого, окрім тієї доброти й милості, які відповідають характеру всемилостивого Бога – Бога, Який не лише любить, але Сам є любов.

Те, що навіть у таких текстах, як наведений із Ісаї, є потіха, і що ці слова були написані виключно для того, щоб дарувати надію та втіху, доводить Римл. 15:4: «А все, що давніше написане, написане нам на науку, щоб терпінням і потіхою з Писання ми мали надію». А те, що слова пророка Ісаї не вчать, ніби є люди, які не можуть бути спасенні, навіть якщо цього бажають, показують натхненні слова Петра про Христа: «Усі пророки свідкують про Нього, що кожен, хто вірує в Нього, одержить прощення гріхів Його Йменням» (Дії 10:43).

Коли ми читаємо, що Бог ожорсточив серце якоїсь людини, тоді нам слід прочитати історію фараона. **Бог ожорсточив його серце**; але кожен, хто уважно читає цю розповідь, побачить, що **Він зробив це лише через вияв доброти й милості**. Коли Бог посилав кари на фараона і його землю, той упокорювався, визнавав свій гріх і обіцяв покаятися; але коли Бог виявляв до нього прихильність і знову наставало благополуччя, його серце ожорсточувалося. Саме тому, що фараон ненавидів істину і праведність, він, щойно до нього виявляли особливу милість, використовував її як нагоду грішити ще більше. «Хоч буде безбожний помилуваний, то проте справедливості він не навчиться: у краю праоти він чинитиме лихо, а величності Господа він не побачить!» (Ісаї 26:10).

Прочитайте ці вірші разом із Івана 12:39–40, а також 11-й розділ, і ви побачите, що **Господь засліпив очі народу тим, що послав їм велике світло, яке не відповідало їхньому колишньому досвіду**. Ісус проголосив Себе Світлом, і Його могутні діла показали, наскільки великим було це Світло. Але чим більші діла Він творив, тим сильніше народ ненавидів Його та Його вчення. Усім відомо, **який вплив має яскраве світло на очі тих, хто до нього не звик: воно засліплює їх або змушує заплющувати очі. І чим більше людина звикла жити в темряві, тим сильніше світло її засліплює**.

Юдеї, як і весь інший світ, сиділи в темряві; але **їхня сліпота була ще більшою, ніж у решти людства, тому що їм було дано велике світло. А кожен знає, що темрява здається набагато густішою тому, хто виходить у неї зі світла, ніж тому, хто завжди перебував у темряві**. Але тоді як інші прийшли до світла, що сяяло в темряві, коли прийшов Ісус, фарисеї та більша частина юдеїв відкинули Його. «До свого Воно прибуло, та свої відцуралась Його» (Івана 1:11). «Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходить до світла, щоб не зганено вчинків його. А хто робить за правдою, той до світла йде, щоб діла його виявились, бо зроблені в Бозі вони» (Івана 3:20, 21). Юдеї полюбили темряву і так довго наполегливо ходили в ній, що **світло засліплювало їх більше, ніж сама темрява**.

Те саме висловлювання пророка Ісаї ми знаходимо в такому вигляді в Матв. 13:13–15: «Я тому говорю до них притчами, що вони, дивлячися, не бачать, і слухаючи, не чуять, і не розуміють. І над ними збувається пророцтво Ісаї, яке промовляє: Почуєте слухом, і не зрозумієте, дивитися будете оком, і не побачите... Затовстіло бо серце людей цих, тяжко чуять вухами вони, і зажмурили очі свої, щоб коли не побачити очима й не почути вухами, і не зрозуміти їм серцем, і не навернутись, щоб Я їх уздоровив!» Той самий Дух істини, Який спонукав Матвія навести цю цитату з Ісаї, надихнув і самого Ісаю написати ці слова; тому ми знаємо, що те, що читаємо в Матвія, є точним значенням того, що читаємо в Ісаї. **Бог засліпив очі людей лише тим, що послав їм дивовижне світло**.

Чи означає це, що вони не можуть бачити з вини Бога? Ні в якому разі. Та й як це може бути? Якщо люди нарікають тому, що Бог виявляє милість, що б вони сказали, якби Він виявив гнів? Якщо вони відкидають любов і милість Божу, що Він може зробити для них? Чи будемо ми звинувачувати Бога за те, що Він послав світло, через яке люди закрили свої очі? Чи скажемо, що якби Він не послав світло, то вони б не заплющили очей? Добре, і що ж тоді? Хіба краще мати відкриті очі в непроглядній темряві, де немає жодного променя світла, ніж мати їх заплющеними під сонячним сяйвом? **Останній стан людини такий самий, як і перший, але її можливості незрівнянно більші; бо в темряві ніхто не може бачити, а у світлі можуть бачити всі, якщо привчатимуть до нього свої очі**. Тож відкріймо свої очі і прослаavimo Господа за те, що Він вивів нас «із темряви до дивного світла Свого». (Present Truth. 10 червня 1897 р.)

Кожному працю свою

(Марка 13:34)

Коли Господь Ісус пішов до Отця, «щоб царство прийняти й вернутись» (Луки 19:12), Він «дав рабам своїм владу й кожному працю свою» (Марка 13:34).

Це, звичайно, не означає чоловіка на протигагу жінці, а кожному людину. Слово «людина» включає і чоловіка, і жінку, оскільки Бог створив людину чоловіком і жінкою; але в цьому випадку в грецькому тексті взагалі немає слова, що означає «людина»; вжито слово «кожному». **Кожному – чоловікові чи жінці, молодому чи старому – Господь дав певну працю.**

Праця, яку Господь дав кожному, призначена саме для нього і ні для кого іншого. **Кожному дано все те, що він може добре виконати, або все те, що Господь бажає, щоб він зробив.** Тому, якщо хтось нехтує своєю часткою праці, додатковий тягар лягає на когось іншого. Якби кожен виконував свою власну працю, було б неможливо, щоб хтось був надмірно обтяжений. Кожен отримує свою справу від Бога і повинен звертатися до Нього за настановою, як її виконувати.

Крім того, оскільки кожен має свою особливу працю, то **якщо хтось почне наслідувати спосіб праці іншого, він неодмінно виконуватиме свою працю неправильно, навіть якщо той інший робить свою добре; і чим точніше він копіює чужий спосіб, тим певніше зіпсує власну працю.** Той, Хто відкриває нам нашу справу, також відкриє нам, як її виконувати.

З усього сказаного не впливає, що ми ніколи не повинні прислухатися до порад наших співпрацівників. Нам наказано мати «покору один до одного» (1 Петра 5:5); «нехай буде кожна людина швидка послухати, забарна говорити, повільна на гнів» (Якова 1:19).

Бог часто використовує людей як знаряддя, через яких відкриває і здійснює Свою волю. **Але це має бути Бог, Який говорить через людину. Через кого б не приходило слово, голос Божий має бути настільки виразно пізнаний і розпізнаний, щоб людський елемент зовсім втрачався з уваги.**

Бог має багато способів спілкуватися зі Своїми слугами. Ми не можемо перелічити їх усіх, і навіть якби спробували, то не змогли б цього зробити; адже, назвавши всі відомі людям способи, ми все одно були б здивовані тим, як Бог може промовити ще якимось новим шляхом, бо Його можливості безмежні. Та навіть коли немає особливого об'явлення чи знаку, ми можемо бути певні в одному: **наша праця – це те, що знаходиться безпосередньо перед нами.** «Все, що всилі чинити рука твоя, теє роби» (Екл. 9:10).

Якщо ми звертаємо зі свого шляху, шукаючи собі справу, то не можемо бути певні, що це саме те, що призначено нам, а тому не матимемо й тієї впевненості,

яку повинні мати. Але коли ми просто продовжуємо робити те, що приходить до нас, навіть якщо воно здається незначним, можемо бути певні, що саме це Бог дав нам виконувати, і що Він Сам буде провадити та підтримувати нас у цій праці.

Бог знає, на що ми здатні, і кожному дає «за спроможністю його» (Матв. 25:15).

Тому, якщо наші обов'язки невеликі, ми повинні бути задоволені Його оцінкою наших здібностей. Зробити малу справу добре – набагато краще і гідніше похвали, ніж незграбно братися за велику. (Present Truth. 20 лютого 1902 р.)

Терпіння перемагає

(Луки 21:19)

Коли Христос попереджав Своїх учнів про всі переслідування, яких вони зазнають заради Нього, Він сказав: «Терпеливістю вашою душі свої ви здобудете» (Луки 21:19).

Зазвичай ці слова сприймають як заклик стримувати душу від нетерпеливості; але вони означають набагато більше – це обітниця.

Тобто терпіння завжди забезпечує вашу безпеку. Оскільки це вірно у «час утиску» (Дан. 12:1), тим більше це має бути нашим спасінням у наші дні. Якщо навіть тоді, коли нас видаватимуть на смерть і всі люди ненавидітимуть нас за Його Ім'я, терпіння приноситиме нам спасіння, то наскільки більше воно даватиме нам перемогу в усіх менших труднощах?

Є багато речей, які дратують і обурюють нас; з нами можуть чинити несправедливо. Але хоч би як люди гнівалися, повставали проти нас чи пригноблювали нас, **терпіння обеззброїть їх і зробить нас панамі над ними. Людина, яка вміє володіти своїм духом, вміє страждати й чекати з терпінням, є тією скелею, об яку розіб'ються всі знаряддя лютих і нечестивих.**

«Це мій Бог, і я приготую Йому оселю» (Вих. 15:2, *пер. з англ.*). У виправленому перекладі цей текст із пісні Мойсея звучить так: «Він Бог мій, і я буду прославляти Його». Так само звучить і в перекладі І. Огієнка: «Це мій Бог, і прославлю Його».

У Псалмі 22 ми знаходимо сполучну ланку, що з'єднує ці два переклади, які на перший погляд здаються не пов'язаними між собою: «Та Ти Святий, пробуваєш на хвалах ізраїлевих!» (Псал. 22:3).

З цього ясно, що, прославляючи Бога, ми готуємо Йому оселю. Брами Нового Єрусалима названі «Похвалою» (Ісаї 60:18), отже, де звучить хвала, там мешкає Бог. Хвала – це шлях до міста, «що Бог його будівничий та творець» (Євр. 11:10). Тому «визволенці Господні повернуться та до Сіону зо співом увійдуть...» (Ісаї 51:11). (Present Truth. 6 листопада 1902 р.)

Війна і вбивство

(Матв. 24:6, 7)

Серед ознак останніх днів є «війни та воєнні чутки». В останні дні настануть тяжкі часи, «будуть бо люди тоді самолюбні» та «жорстокі». «Бо повстане народ на народ, і царство на царство» (Матв. 24:7). Усе це було й раніше, але з наближенням кінця воно посилюватиметься; і останньою великою подією історії цього світу стане зібрання царів землі та всього всесвіту на «війну того великого дня Вседержителя Бога» (Об'явл. 16:14).

Кінець тієї останньої великої битви пророки описують так: «Усякий бо чобіт військовий, що гупає гучно, та одежа, поплямлена кров'ю, стане все це пожежею, за їжу огню!» (Ісаї 9:5). Коли царі землі та їхні війська зберуться на цю останню битву, це буде для їхнього повного знищення, так що небесні птахи будуть їсти «тіла царів, і тіла тисячників, і тіла сильних, і тіла коней і тих, хто сидить на них, і тіла всіх вільних і рабів, і малих, і великих» (Об'явл. 19:17–21). І все ж люди, які підуть на ту битву, робитимуть це з таким самим піднесенням, як і в попередніх війнах, запалені «патріотичними» почуттями та мріями про перемогу і славу, не маючи й думки про те, що все це завершиться остаточним і повним знищенням усіх, хто бере в ній участь.

Цілком очевидно, що жоден із Божих людей не братиме участі в цій битві. Коли розгорнеться остання війна, у лавах жодної земної армії не буде жодного справжнього християнина; хоча можна впевнено сказати, що будуть тисячі тих, хто вважатиме себе добрими християнами і думатиме, як багато хто думає сьогодні, що їхня впевненість у небесному блаженстві стане тільки міцнішою, якщо вони поляжуть обличчям до ворога.

Очевидно також, що жоден, хто сповідує себе християнином, не вірить у вбивство. Правда, багато хто вважає цілком допустимим позбавляти людину життя, але тільки в так званій «чесній війні». Але християни не повинні вбивати і не повинні брати участь в останній битві. Тому постає важливе питання: де провести межу, щоб християни були вільні від осуду в усьому, що пов'язане з позбавленням життя? Це питання, як і всі інші, чітко вирішується Біблією.

Апостол Яків ставить запитання: «Звідки війни та свари між вами?» І відразу дає відповідь: «Чи не звідси, від ваших пожадливістей, які в ваших членах воюють? Бажасте ви та й не маєте, убиваєте й задрите та досягнути не можете, сваритеся та воюєте та не маєте, бо не прохаєте, прохаєте та не одержуєте, бо прохаєте на зло, щоб ужити на розкоші свої» (Якова 4:1–3).

З наступного вірша ми дізнаємося, що **ці бажання, від яких походять війни та суперечки, – це мирські пожадливісті**, бо сказано: «Чи ж ви не знаєте, що дружба зо світом то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (Якова 4:4).

Тепер звернімося до 1 Івана 2:15–17, де знаходимо перелік цих світських пожадливістей, що ведуть до війни: «Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любіть хто світ, у тім немає любови Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха життєва, це не від Отця, а від світу. Минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!»

Візьмемо простий приклад того, як діє це бажання володіти. Двоє людей володіють сусідніми ділянками землі, але виникає суперечка щодо межі. Земля цінна, і та частина, де проходить межа, найцінніша з усіх. «А» стверджує, що під час межування була допущена помилка, і що паркан потрібно пересунути на десять метрів, щоб віддати йому землю, яка йому належить. Але «Б» наполягає, що не має жодного зайвого клаптя землі, і, навпаки, частина того, на що претендує «А», насправді належить йому; у всякому разі він не поступиться й сантиметром.

Кожен рішуче налаштований відстояти свої «права». Окрім пожадливості плоті, тут проявляється ще й життєва гордість: кожен із цих людей вважає, що поступитися іншому було б приниженням його гідності. До того ж уже пролунали погрози та образливі слова, на які «жодна людина з почуттям власної гідності не може не відповісти». Кожен почувачься не лише скривдженим, але й ображеним, і кожен вимагає від іншого вибачень та відшкодування. Та обидва переконані, що на кону стоять не лише їхні володіння, а й їхня честь, тому ніхто не хоче поступатися.

Так ворожнеча зростає. Від різких слів люди переходять до бійки. Зрештою, кожен свідомо вирішує позбавити іншого життя. Тоді спірна межа буде остаточно вирішена, і той, хто виживе, зможе забрати собі стільки майна іншого, скільки забажає.

Тож вони озброюються ножами чи рушницями, сходяться й починають колоти або стріляти один в одного, доки один із них не загине. І що ж далі? Того, хто вбив іншого, називають убивцею, засуджують до страти й усі довкола його осуджують.

Але припустимо тепер, що замість двох ділянок у нас дві держави; замість кількох метрів землі – тисячі квадратних миль; і замість двох людей – сотні тисяч. Виникає суперечка щодо кордону. Кожна держава вважає, що її права порушені; до того ж були сказані недипломатичні слова, за які потрібно помститися. «Національна честь» не дозволяє жодній стороні піти на поступки. Озброєні маси людей сходяться і починають стріляти один в одного. Замість однієї людини гинуть тисячі. Переможці захоплюють спірну територію і ще стільки землі, скільки забажають, і переможне військо урочисто повертається додому. І як же до них ставляться? Чи називають їх убивцями? О ні; їх зустрічають вигуками радості й піснями та прославляють як патріотів.

У чому ж різниця між цими двома випадками? Лише в більшій кількості вбитих у другому випадку. Отже, мусимо дійти висновку, що єдина відмінність між війною та вбивством полягає у масштабі інтересів та кількості залучених людей. Якщо вбито одну людину – це вбивство. Якщо одна людина вбиває

чотирьох або п'ятьох – це особливо тяжкий злочин. Але якщо воюють тисячі і гинуть сотні – це називають «славною війною», хоча до кожного з цих наслідків ведуть одні й ті самі пристрасті.

Питання в тому: чи вважає Бог менш гріховним убити тисячу людей, ніж одну? Його Слово відповідає: «Ручаюсь: не буде невинним лихий» (Прип. 11:21).

Тепер ми розуміємо, чому під час останньої великої битви серед війська не буде християн. Тому що вони навчаться того, що «раб Господній не повинен сваритись, але бути привітним до всіх» (2 Тим. 2:24). Зрозуміло, що такої людині немає місця в армії, створеній для того, щоб воювати й убивати.

Послідовникам Христа не дозволено воювати навіть на захист Його Самого та Його Царства. «Ісус відповів: Моє Царство не із світу цього. Якби із цього світу було Моє Царство, то служба Моя воювала б, щоб не виданий був Я юдеям. Та тепер Моє Царство не звідси...» (Івана 18:36). **Тим більше вони не можуть боротися для його самооборони. Навіть правильніше було б сказати, що вони не можуть воювати на захист Його царства саме тому, що це царство миру, і воювати земною зброєю означало б виступати проти нього, а не захищати його.** «Зброя бо нашого воювання не тілесна». Якби в людях не було тих пристрастей, які, якщо їм потурати, природно ведуть до вбивства, то на землі ніколи не було б війни. І війна, і вбивство мають одне й те саме джерело, тому **війна – це не що інше, як масове вбивство.**

Зазвичай вважається, що і для окремої людини, і для держави цілком узгоджується з християнством вести боротьбу в самозахисті. Проте слова Христа дуже ясні: «А Я вам кажу не противитись злomu. І коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, підстав йому й другу» (Матв. 5:39). Ми знаходимо безліч виправдань і труднощів, щоб не виконувати цю заповідь, так само як і будь-яку іншу заповідь, якій не хочемо коритися. **Єдиний спосіб зрозуміти, як виконати заповідь, – це прийняти її без заперечень. Розуміння приходить через віру, а не через невірство.**

Це правда, що різні народи не можуть зберігати своє окреме існування без армій і воєн. Але це не повинно тривожити християнина. Його щоденною молитвою до Бога мають бути слова: «Нехай прийде Царство Твоє» (Матв. 6:10). А коли це Царство прийде, «стане Господь за царя над землею всією, Господь буде один того дня, і одне Ймення Його» (Зах. 14:9). Його царство – царство миру. Як же люди можуть молитися: «Нехай прийде Царство Твоє» і водночас боротися за збереження порядку речей, що суперечить цьому царству?

Розглянемо трохи питання самооборони. Людина нападає на іншу і вимагає у неї гроші. Не має значення, чи багато грошей у жертви, чи мало; першим її поривом буде захиститися і зберегти своє. Припустімо, у неї при собі десять доларів. Злодій наполегливо вимагає гроші, і людина чинить опір. Грабіжник налаштований рішуче й вдається до насильства, але й чоловік так само рішуче не хоче розлучатися зі своїми грошима. Боротьба загострюється, і грабіжник гине. Людина діяла лише в самообороні, і громадська думка виправдовує її.

Але припустімо, що грабіжникові вдалося вбити свою жертву й забрати десять доларів. Тоді громадська думка засуджує його. Він дійсно скоїв злочин. Він вбив людину заради мізерної суми. Так; але чому для грабіжника набагато гірше вбити людину заради десяти доларів, ніж для людини убити грабіжника заради тієї ж суми? Адже якщо чоловік міг уникнути всієї біди, просто віддавши свої гроші, то чи не очевидно, що він убив свого нападника саме через ці гроші?

Візьмімо випадок, коли йдеться лише про життя. Припустімо, людина має на мене образ, вважаючи, що я стою на шляху досягнення її цілей. Або, можливо, нею керує проста ненависть, і вона прагне позбавити мене життя. Якщо ж, коли вона нападає на мене, я вбиваю її, щоб врятувати власне життя, то чим я кращий за неї, якби їй вдалося вбити мене? О, я врятував своє життя! Це правда, але ціною її життя; і яке право я маю вважати, що моє життя цінніше за її? Лише тому, що воно моє. **Отже, ми бачимо, що самозахист, як впливає з самого слова, – це не що інше, як егоїзм.** І саме цей принцип спонукає як народи, так і окремих людей вести боротьбу.

«Але захищати себе – це природно. “Самозбереження – перший закон природи”». **Так, це природно; але духовно – утримуватися від будь-якого насильства, і самопожертва є першим і єдиним законом благодаті. Якби наше «я» було розп’яте, не було б спонукання до самооборони.** Якщо ми можемо сказати: «Я розп’ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені» (Гал. 2:19, 20), нам не доведеться захищати себе; **бо нападають не на мене, а на Христа; а Христос не просить нас захищати Його силою.**

Наведений вірш дає вирішення всього питання. **Природно – боротися, захищаючи себе; але хрест Христа звільняє нас від себе і дає нам Божественну природу.** Плотський розум – ворожнеча. Але Христос є наш мир, і Він творить мир кров’ю Свого хреста (див. Ефес. 2:14–17; Колос. 1:20).

Після майже дев’ятнадцяти століть так званого християнства у світі хрест Христів проповідується менше, ніж будь-що інше. «Ісуса Христа, і Того розп’ятого» – саме цього сьогодні найбільше потребує церква, яка називає себе Христовою. **Якби всі, хто сповідує християнство, хвалилися лише хрестом Христовим, жоден із них не виправдовував би жодної війни за жодних обставин; бо війни та чвари походять лише від «злого сучасного віку» (Гал. 1:4), від якого хрест Христів визволяє нас.**

Нехай люди цього світу хваляться цим світом; але люди майбутнього світу, яких Бог перевів у царство Свого улюбленого Сина, нехай повсякчас говорять: «А щодо мене, то нехай нічим не хвалюся, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, що ним розп’ятий світ для мене, а я для світу». (Present Truth. 23 січня 1896 р.)

Підпорядкованість Божому Закону

(Матв. 24:12)

Стає дедалі звичнішим чути, як релігійні вчителі відкрито проголошують, що не вважають себе підпорядкованими Божому Закону. Навіть деякі з тих, чії церковні віровчення стверджують вічну непорушність Десяти Заповідей (а майже всі церковні символи віри це визнають) – вдаються до позиції заперечення закону, коли Євангеліє закликає до вірності Божому Закону через дотримання суботи. Це лише сповнення Господніх слів про останні дні: «І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне» (Матв. 24:12). Це твердження про те, що людина не підкоряється Божому закону, є істинним, але сумним визнанням. «Думка бо тілесна ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може» (Римл. 8:7). **Лише той може бути покірним Закону, хто дозволить Богові спасти себе від гріха.** Господь Ісус помер, щоб знищити плотський, тілесний розум, і наше спасіння полягає в тому, щоб дозволити Йому це звершити. (Present Truth. 15 липня 1897 р.)

Церковне беззаконня

(Матв. 24:12)

«І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне» (Матв. 24:12). Ці слова були сказані нашим Господом про час безпосередньо перед Його Другим приходом і аж до самого Його пришествя. Вони повинні остаточно спростувати думку про те, що світ навернеться і що перед приходом Господа настане тисячоліття християнської радості та миру. **Цей вірш не лише говорить про те, що беззаконня примножиться**, але разом із наступним віршем показує, що воно триватиме аж до самого кінця. «І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений!». Кожен, хто буде спасений, коли прийде кінець, муситиме щось «витерпіти»; його шлях не буде легким, але він «прийде від великого горя».

Того самого навчає і апостол у 2 Тим. 3:1–5: «Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Відвертайсь від таких!»

Це свідчить про те, що причина, через яку ті, хто буде спасений під час приходу Господа, муситимуть «витерпіти», полягає в тому, що вони проходять через тяжкі часи; а причиною цих «тяжких часів» буде «розріст беззаконства». Це також показує, що це зростання беззаконня буде саме в середовищі церкви, яка лише називає себе Божою, бо чинитимуть його ті, хто має «вигляд благочестя».

Якщо ми уважно прочитаємо Матв. 24:12, то побачимо, що **беззаконня, про яке там ідеться, – це беззаконня, що вчиняється під виглядом релігії**. «І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне». **Беззаконня чинять ті, хто має любов, і саме через це їхня любов згасє**. Отже, перед приходом Господа у світі буде не християнська радість і любов, а зовсім протилежне; бо не тільки примножиться беззаконня і через це настануть тяжкі часи, але **такий стан буде навіть у самій церкві**.

Але як може бути, щоб такі гріхи, про які сказано в 2 Тим. 3:1–5, існували в церкві, якщо сьогодні вони характерні для людей світу? Дуже просто, тому що **церква і світ стануть одним цілим. Увесь світ належатиме церкві**. Це буде досягнуто не тим добрим старим шляхом, відомим Павлу, Лютеру та Уеслі, – не через навернення, а через конституційні поправки, за планом, дуже подібним до того, який застосовували Костянтин і Карл Великий, коли вони тисячами приводили людей до «церкви». **Громадянство і членство в церкві стануть одним і тим самим**; і внаслідок цього до «церкви» ввійдуть усі політичні

кар'єристи, місцеві політики, хабарники та всі, хто жадає державних грошей і впливу, а число таких — легіон. «Любов багатьох» неминуче «охолоне» ще до того, як вони настільки знизять стандарт, щоб приймати таких людей у церковне братерство; а спілкування з подібними людьми аж ніяк не допоможе відновити те, що вони втратили.

Але перш ніж такий стан речей остаточно утвердиться, люди відкинуть Божу істину, особливо ту, що стосується суботи. І через те, що вони відкинули істину, на них буде послано дію оман, так що вони будуть вірити неправді (див. 2 Сол. 2:10–12). Це засліплення призведе до того, що люди називатимуть зло добром, а темряву світлом, так що, хоча беззаконня буде всюди примножуватися, вони говоритимуть, що все добре, світ навернувся, і настало земне тисячолітнє царство миру. Тоді, як пророкував Ісаїя, вони скажуть: «Не підійме меча народ проти народу, і більше не будуть навчатись війни!» (Ісаї 2:4). І тоді, «коли говоритимуть: Мир і безпечність, тоді несподівано прийде загибель на них... і вони не втечуть» (1 Сол. 5:3). Тоді Господь повстане, щоб страшно потрясти землю, і ті, хто звеличував себе, будуть упокорені. «І вони підуть до скельних печер та до пороку в ями від страху Господнього і від пишноти Його величі, коли прийде Він острах збудити на землі!» (Ісаї 2:9). Нехай Господь дасть нам благодать упокоритися тепер, щоб того дня бути піднесеними до місця праворуч Нього. (Signs of the Times. 20 січня 1887 р.)

Питання про Спасителя

(Матв. 24:21–29)

Один чоловік написав нам таке звернення: «Під час недавньої розмови про безсмертя мені спало на думку таке міркування: якщо Христос, будучи розп'ятий, справді помер – тілом і духом, – то світ протягом трьох днів був без Спасителя, і кожен, хто помер у цей період, не міг бути спасений. Хоча ця думка не здається мені переконливою, все ж я хотів би дізнатися вашу думку щодо неї».

Дивно бачити винахідливість, яка виявляється у вигадуванні заперечень проти істини. Якби хоча б половина того часу, який витрачається на спроби ухилитися від істини, було присвячено її дослідженню, кількість віруючих зросла б у багато разів. У наведеному вище запереченні винахідливість невіри виявляється досить виразно.

Відповідь на це прискіпливе заперечення міститься в Івана 3:16: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне». А також: «А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Римл. 5:8). І ще: «Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, як же не дав би Він нам із Ним і всього? Хто оскаржувати буде Божих вибранців? Бог Той, що виправдує» (Римл. 8:32, 33).

Заперечення, висловлене людиною, яка ставить нам це питання, ґрунтується на нечестивому уявленні, ніби Бог є суворим і невблаганим Суддею, чие єдине почуття до людського роду – ненависть, і ніби Він утримується від жорстокого знищення людей лише завдяки пильності та втручання Сина, сповненого любові й співчуття. Але **Сам Бог є любов, і наведені тексти показують, що план спасіння походить як від Отця, так і від Сина**. Христос помер за грішників; але любов Бога до світу проявилася в тому, що Він віддав Свого Однородженого Сина на смерть. Ми не можемо порівнювати, щоб сказати, чи була любов Отця більшою, ніж любов Сина; але можемо сказати наступне: Бог є любов; Він також нескінченний; отже, Його любов – нескінченна любов; тому Його любов до світу – нескінченна любов, і жертва, яку Він приніс заради світу, віддавши Свого улюбленого Сина на смерть за них, була нескінченною жертвою. З огляду на ці факти, знаючи, що план спасіння є «Євангелієм Божим» (Римл. 1:1), найвищою – а точніше, найглибшою – дурістю, ба навіть нерозумним богохульством, є стверджувати, **ніби людство не можна було довірити в руки одного Отця в той короткий проміжок часу, коли Він разом із Сином звершував жертву заради його спокутування**. Бог Отець – не тільки наш Суддя, але й наш Спаситель (див. 1 Тим. 2:3; Юди 25).

Ще одне зауваження. Опонент каже, що якщо Христос дійсно і повністю помер, то світ протягом трьох днів був без Спасителя. Ми показали хибність цього твердження і тепер робимо просте зустрічне твердження: якщо Христос не помер дійсно, то світ не має зараз і ніколи не мав Спасителя; бо всі благословення, які Бог має для людей, забезпечені нам тільки через смерть Христа (див. Римл. 8:32; 1 Кор. 15:16–18). (Signs of the Times. 7 квітня 1887 р.)

ГРУДЕНЬ

Христос скоро прийде

(Матв. 24:21–29)

Нас знову запитують: «Ви зробили б велику послугу мені та багатьом моїм знайомим, пояснивши, як адвентисти можуть вірити, що Христос скоро повернеться, якщо жодна з ознак, згаданих у Матв. 24:29, Луки 21:11, 12, 25 та інших місцях, ще не здійснилася».

Наш запитувач робить досить широке припущення. Можливо, він не обізнаний про виконання зазначених знамень, але це не дає йому підстав стверджувати, що вони ніколи не збувалися, лише тому, що він про них не чув. Для нього та для інших, хто перебуває в такому ж становищі, ми коротко нагадаємо про здійснення цих ознак. Ми завжди раді це робити.

У Матв. 24:29 сказано: «І зараз, по скорботі тих днів, сонце затьмиться, і місяць не дасть свого світла, і зорі попадають з неба, і сили небесні порушаться». У 30-му вірші продовжується: «І того часу на небі з'явиться знак Сина Людського, і тоді заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних із великою потугою й славою».

Ті «дні», про які йдеться в першій частині 29-го вірша, – це дні скорботи, згадані у 21-му і 22-му віршах. Ми не вважаємо за потрібне тут доводити, що **«вибрані» ніколи не зазнавали більшої скорботи, ніж та, яку вони пережили в темні віки папських переслідувань**. Цей період завершився полоном папи в 1798 році, через кілька років після того, як жорстокі переслідування припинилися, і це слугує нам орієнтиром у пошуку ознак; адже перша з них мала з'явитися «зараз, по скорботі тих днів», або, як ще точніше записав Марк: «за тих днів, по скорботі отій». Щодо першої ознаки – затемнення сонця – нам достатньо процитувати те, що сказано у «Повному словнику Вебстера», у розділі з поясненнями та вимовою відомих імен, подій тощо: «ТЕМНИЙ ДЕНЬ, 19 травня 1780 року – так названо через незвичайну темряву того дня, яка охопила всю Нову Англію. У деяких місцях люди протягом кількох годин не могли читати звичайний друкований текст просто неба. Птахи співали свої вечірні пісні, потім зникли й замовкли; домашня птиця йшла на сідало; худоба шукала стійла; у будинках запалювали свічки. Затемнення почалося близько десятої години ранку і тривало до середини наступної ночі, хоча в різних місцях його сила й тривалість відрізнялися. Протягом кількох днів перед цим вітер був мінливий, але переважно дув із південного заходу та північного сходу. Справжня причина цього явища нині відома».

Не має ні найменшого значення, чи відома справжня причина цього явища. Його значення як ознаки полягає в тому, що воно було саме тим, про що сказав наш Спаситель, і сталося точно в зазначений час – безпосередньо перед завершенням періоду папського панування і відразу після великої скорботи. Це одне зі знамень, які вже сповнилися.

Наступною ознакою є падіння зірок. Щодо цього достатньо навести такі слова професора Олмстеда з Єльського коледжу: «Ті, кому пощастило спостерігати явище падаючих зірок вранці 13 листопада 1833 року, ймовірно, бачили найвеличніше небесне видовище, яке будь-коли було від створення світу або, принаймні, за весь час, описаний в історії».

Очевидці цього надзвичайного явища стверджують, що це було буквально виконанням Об'явл. 6:13: «І на землю попадали зорі небесні, як фігове дерево ронить свої недозрілі плоди, коли потрясе сильний вітер». Здавалося, ніби зорі з надзвичайною силою розлітаються в усі боки – так само, як недозрілі плоди, зірвані з дерева сильним вітром. І це були не просто окремі метеори – їх можна було порівняти лише зі сніжинками під час лютої хуртовини. Так сповнилося друге знамення.

«І тривога людей на землі, і збентеження» – наступне, про що говорить Лука. Той, хто стверджує, що це ще не збулося і не збувається тепер, напевно свідомо уникає читання газет. Організовані групи соціалістів та анархістів виникають не лише через бідність і пригноблення, але й самі, своєю чергою, стають причиною ще більшого лиха та замішання. Народи Європи витрачають увесь свій капітал та кредити на озброєння проти можливих нападів один на одного, і водночас, як у випадку з Росією, настільки бояться внутрішнього ворога, що інколи навіть розглядають війну з чужоземними державами як можливий засіб об'єднати своїх підданих і відвернути ще страшніший розпад держави. Усе це буквально призводить до того, що «люди мервють від страху й чекання того, що йде на весь світ».

З усіх ознак, про які говорив наш Спаситель, залишається ще лише одна – потрясіння небесних сил. Але воно відбувається безпосередньо у зв'язку з приходом Господа, так що, коли це станеться, буде вже запізно закликати людей приготуватися до Його приходу. Потрясіння небесних сил здійсниться голосом Божим, який «захитав тоді землю, а тепер обіцяв та каже: Ще раз захитаю не тільки землею, але й небом» (Євр. 12:26), коли Він «загримить із Сіону, та з Єрусалиму Свій голос подасть» (Йоїла 3:16); коли небо згорнеться, як сувій, і кожна гора і кожен острів зрушать зі своїх місць; коли «земні царі, і вельможі та тисячники, і багаті та сильні, і кожен раб та кожен вільний» сховаються в печерах та ущелинах гір і скажуть горам та каменям: «Поспадайте на нас, і позакривайте ви нас від лица Того, Хто сидить на престолі, і від гніву Агнца!... Бо прийшов це великий день гніву Його, і хто встояти може?» (Об'явл. 6:14–17).

Тож нехай же ніхто не заспокоює себе думкою, що прихід Господа ще не близький лише тому, що сили небесні ще не захиталися. Навпаки, нехай розпізнає знамення часу і поспішить бути готовим зустріти нашого Господа, Який скоро прийде, словами: «Це наш Бог, що на Нього ми мали надію і Він спас нас! Це Господь, що на Нього ми мали надію, тішмося ж ми та радіймо спасінням Його!» (Ісаї 25:9). (Signs of the Times. 7 квітня 1887 р.)

«Оце Я наперед вам сказав»

(Матв. 24:25)

Коли Ісус застерігав Своїх учнів від лжехристів і лжепророків, які повстануть в останні часи й зведуть багатьох, Він сказав: «Оце Я наперед вам сказав» (Матв. 24:25). Постійне повторення настанов, порад, застережень, заповідей і закликів є дуже характерною рисою розмов Христа з Його учнями, як вони передані в Євангеліях. Якщо це настільки вірно щодо тих небагатьох Його слів, записаних у Євангеліях, то наскільки ж більше це мало бути правдою, якщо взяти до уваги всі щоденні бесіди й настанови протягом тих років, які учні провели разом із Христом.

Увесь план спасіння Він відкривав їм знову і знову. Дивну й трагічну таємницю Свого розп'яття, смерті, поховання та воскресіння Він неодноразово провіщав їм, а потім обіцяв, що після воскресіння піде перед ними до Галілеї.

І все ж, хоча вони бачили, як Він воскресив Лазаря з могили після того, як той пролежав там понад три дні, вони, здається, так і не зрозуміли, що Він Сам воскресне з мертвих, як Він неодноразово говорив їм. Коли Він сказав їм: «По воскресенні ж Своїм Я вас випереджу в Галілеї» (Матв. 26:32), чому вони всі одностайно не вирушили туди, щоб зустріти Його? Тому що **вони забули, що Він говорив їм це**, аж доки звістка від Господа пізніше не нагадала їм про це.

Так само вони забули й неодноразово повторювані слова Учителя про Його смерть і час воскресіння. І все ж, хоча вони були такими повільними учнями – так поволі засвоювали уроки істини, життя і спасіння, – навіть знову й знову забували і нехтували навіть найпростіші подробиці того, що Він їм відкривав, – **попри все це Христос любив їх і не відвертався від них. Він майже ніколи не дорікав їм за повільність розуму та тупість серця – Він терпеливо чекав їхнього навернення.** Він дивився вперед до того часу, коли вони навернуться, як це видно з Його слів до Петра: «Ти ж колись, як навернешся».

Який це урок терпіння для всіх, хто прагне донести істини релігії до світу, такого повільного до слухання і ще повільнішого до прийняття та виконання почутого. І все ж, крім цього, це може слугувати невимовною втіхою для кожного: усвідомлювати, з якою ніжністю й довготерпінням Христос зносив помилки, падіння, невігластво та, здавалося б, безнадійну нездатність зрозуміти духовні речі, що так часто характеризували тих, кого Він покликав до особистого учнівства. У наших Бібліях ми маємо Його слова, а в усьому світі навколо нас – видимі свідчення сили Його творчого слова. Повторення Божих настанов звучить для наших очей і вух навіть частіше, ніж вони повторювалися самим учням. (Present Truth. 24 грудня 1896 р.)

Притча, що збувається

(Матв. 24:32–34)

«Від дерева ж фігового навчіться прикладу: коли віття його вже розпукується, і кинеться листя, то ви знаєте, що близько вже літо. Так і ви: коли все це побачите, знайте, що близько, під дверима! Поправді кажу вам: не перейде цей рід, аж усе оце станеться» (Матв. 24:32–34).

Ця притча знаходиться в одній з останніх бесід нашого Господа. Притча стосується сьогодення, а тому заслуговує на нашу особливу увагу. Щоб краще зрозуміти її значення, нам потрібно коротко звернути увагу на попередню частину розділу.

У 23-му розділі Євангелія від Матвія Христос проголошує горе лицемірним книжникам і фарисеям та пророкує руйнування Єрусалима за те, що він відкинув усе добре. Коли Він виходив із храму, учні звернули Його увагу на величні храмові будівлі, гордість юдейського народу. «Він же промовив у відповідь їм: Чи бачите ви все оце? Поправді кажу вам: Не залишиться тут навіть камінь на камені, який не зруйнується» (Матв. 24:2).

«Коли ж Він сидів на Оливній горі, підійшли Його учні до Нього самотньо й спитали: Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?» (вірш 3). Тут ми бачимо два окремі запитання. Перше: «Коли станеться це?» – тобто коли буде зруйнований храм? Друге: «Яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?» Можливо, і з огляду на тісний зв'язок питань це здається вельми ймовірним, що учні припускали, ніби руйнування Єрусалима і храму станеться під час приходу Христа та кінця світу. Але чи справді вони так вважали, не має великого значення. У Своїй відповіді Христос цілком ясно показав, що ці дві події будуть відділені одна від одної значним проміжком часу.

Варто зазначити, що учні не запитували про те, чи прийде Христос знову. Вони добре знали, що Він прийде в кінці світу, коли відбудеться воскресіння: «Відказує Марта Йому: Знаю, що в воскресення останнього дня він воскресне» (Івана 11:24). Їхнє запитання стосувалося лише часу Його приходу та ознак, які вказуватимуть на його наближення. Тому у Своїй відповіді, якій присвячений увесь цей розділ, Христос не починає навчати їх того, що Він прийде, але, приймаючи це як само собою зрозуміле, Він пояснює, як можна розпізнати, коли Його прихід близький.

Але спершу Він дає застереження: «Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато хто прийде в Ім'я Моє, кажучи: Я Христос. І зведуть багатьох» (вірші 4, 5). У віршах 23, 24 Він повторює це попередження. З цього питання ми поки що можемо лише звернути увагу на те, що Христос не дорікнув учням за питання: «Яка буде ознака приходу Твого?» Навпаки, Він дав дуже докладну відповідь. Отже, безперечно, правильно замислюватися над часом приходу Христа.

Потім Спаситель коротко змальовує історію світу між двома Своїми приходами й згадає деякі факти, що стосуються стану світу безпосередньо перед Його Другим приходом. Так, у віршах 15, 16 Він відповідає на перше запитання учнів, пояснюючи їм, коли очікувати руйнування Єрусалима. Порівняйте це з Луки 21:20. Після цього Він сказав: «Бо скорбота велика настане тоді, якої не було з первопочину світу аж досі й не буде. І коли б не вкоротились ті дні, не спаслася б ніяка людина; але через вибраних дні ті вкоротяться» (Матв. 24:21, 22). Це може стосуватися лише великого гоніння, яке «вибрані», народ Божий, перенесли в Темні віки. За часів язичницького Риму святі тяжко страждали, але переслідування з боку язичників було незначним порівняно з тим, яке чинили люди, що називали себе християнами, після того як відступницьке християнство було піднесене на престол світу. Переслідування істинних християн з боку тих, хто лише називав себе християнами, тривало протягом 1260 років папського панування – від 538 до 1798 року н. е. У різні часи переслідування були слабшими або сильнішими, але весь цей час святі виснажувалися, поки Реформація не справила достатнього впливу на народ, щоб покласти їм кінець. Це сталося у XVIII столітті, за кілька років до закінчення 1260-річного періоду папського панування. Як папство не досягло повної сили одразу після свого піднесення, так і його могутність поступово слабшала аж до занепаду. Таким чином, ті дні переслідувань були «скорочені».

У цей короткий період між припиненням великого переслідування та завершенням у 1798 році сталася одна з визначних ознак Другого приходу Христа – затемнення сонця і місяця. Матвій говорить про це як про подію, що мала статися «зараз, по скорботі тих днів» (Матв. 24:29); але Марк висловлюється ще точніше, кажучи, що це мало відбутися «за тих днів, по скорботі отій» (Марка 13:24). Це сповнилося в надприродному затемненні сонця, через яке 19 травня 1780 року увійшло в історію як «Темний день». Після цього з'явилася наступна ознака – падіння зірок, що сталося 13 листопада 1833 року. Правда, метеоритні дощі траплялися й раніше, але такого явища, як це, не бачили ні до того, ні після, і його можна найточніше описати лише словами пророка: «І на землю попадали зорі небесні, як фігове дерево ронить свої незрілі плоди, коли потрясе сильний вітер» (Об'явл. 6:13).

Саме на ці події посилався наш Спаситель у тексті, наведеному на початку нашої теми. Коли смоковниця – і «всілякі дерева», як каже Лука 21:29 – розпускає листя, «бачивши це, самі знаєте, що близько вже літо» (вірш 30). Нікому не потрібно звірятися з календарем, коли він бачить такі ознаки; кожен знає, що це вірні провісники весни. «Так і ви, як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство вже близько!» (вірш 31). Матв. 24:33 передає це так: «знайте, що близько, під дверима». Ми не повинні гадати чи припускати, а знати. Нам сказано бути настільки ж упевненими в цьому, як ми впевнені в наближенні літа, коли починають набухати бруньки. Хто ж тоді насмілиться сказати, що це фанатизм – стверджувати, що ми знаємо, що Господь скоро прийде? Сумніватися

в наближенні Його приходу означало б робити Христа неправдомовцем. Нехай цього не буде з нами.

«Близько, під дверима». Це сказано як спонукання до пильності та праведного життя. Яків, використовуючи той самий образ, говорить: «Не нарікайте один на одного, браття, щоб вас не засуджено, он Суддя стоїть перед дверима!» (Якова 5:9). Хто насмілиться віддаватися сваркам і суперечкам? Суддя стоїть при дверях, і якщо Він відчинить їх та знайде нас у чварах або такими, що плекають егоїзм, злобу й заздрість, яким жалюгідним буде наше становище! Про таких Христос каже: «То пан того раба прийде дня, якого він не сподівається, і о годині, якої не знає. І він пополовині розітне його, і визначить долю йому з лицемірами, буде плач там і скрегіт зубів!» (Матв. 24:50, 51). «Тож пильнуйте, бо не знаєте, котрого дня прийде Господь ваш» (вірш 42). (Signs of the Times. 6 січня 1887 р.)

Час і підготовка

(Матв. 24:36)

Коли учні Ісуса, згідно з попередньою домовленістю, зібралися до Нього після Його воскресіння, вони запитали Його: «А вони, зійшовшись, питали Його й говорили: Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеві? А Він їм відказав: То не ваша справа знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй. Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:6–8).

Царство буде відновлено Ізраїлеві, бо Бог воскресив Христа, щоб посадити Його на престолі Давида. «А бувши ж пророком, та відаючи, що Бог клятвою клявся йому посадити на престолі його від плоду його стегон» (Дії 2:30). «Він же буде Великий, і Сином Всевишнього званий, і Господь Бог дасть Йому престола Його батька Давида. І повік царюватиме Він у домі Якова, і царюванню Його не буде кінця» (Луки 1:32, 33).

«А про день той й годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, лише Сам Отець» (Матв. 24:36). Отець поклав це питання, як і багато інших, у Свою власну владу; і кожен, хто наважується стверджувати, що може передбачити дату Другого приходу Христа, фактично ставить себе нарівні з Богом. Одне ми можемо знати напевно: будь-який час, призначений людьми для приходу Христа, буде саме тим часом, коли Він не прийде, «бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаете!» (Матв. 24:44).

Проте існує приготування до Його приходу, і саме це приготування є найпевнішою ознакою кінця. **Прийняття сили Духа робить людину здатною бути свідком Христа, тобто вкладає в неї свідчення Ісуса. Той, хто має повноту сили Духа, буде нести те саме свідчення, яке ніс Ісус, як словами, так і життям.** Люди такого духу проповідуватимуть Євангеліє Царства по всьому світу на свідчення всім народам; і коли це буде звершено, тоді прийде кінець.

Отже, найпевнішою ознакою близькості Другого приходу Христа буде наявність у світі людей, сповнених Божого Духа і які являють досконале життя Христа.

«Царство Боже не прийде помітно, і не скажуть: Ось тут, або: Там. Бо Божеє Царство всередині вас!» (Луки 17:20, 21). **Явлення Христа на хмарах небесних буде лише завершенням Його об'явлення в житті Його учнів.** Царство Боже має повністю утвердитися на землі – у серцях і житті Його вірних підданих – перш ніж з'явиться видиме Царство.

Тому, коли ми молимося: «нехай прийде Царство Твоє» (Матв. 6:10), – ми маємо на увазі, що воля Бога повинна звершуватися в грішних, смертних тілах людей так само, як вона звершується в безгрішних, безсмертних тілах ангелів або як звершуватиметься в тілах викуплених.

Тоді, коли слава Бога буде явлена в Його церкві й на ній, невдовзі вона стане видимою, покриваючи небеса і наповнюючи землю. (Present Truth. 25 квітня 1901 р.)

Злий раб

(Матв. 24:48)

«Злий раб» Господа почав говорити в своєму серці: «Забариться пан мій прийти» (Матв. 24:48). Це стало початком відступництва, яке зрештою привело його до долі лицемірів. **Уже самі ці слова свідчили про те, що він утратив любов до свого Господа.** Необов'язково обмежувати застосування цих слів якимось окремим періодом світової історії. **Ті, хто любить Господа, у всі часи очікували й прагнули Його явлення.** «Бо з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей, і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливоростей, жили помірковано та праведно, і побожно в теперішнім віці, і чекали блаженної надії та з'явлення слави великого Бога й Спаси нашого Христа Ісуса» (Тита 2:11–13). «Божа благодать, що спасає», навчає людей чекати славного явлення Ісуса Христа. Скількох людей? «Всіх людей», бо вона з'явилася для всіх, і тому кожна людина, яка приймає цю благодать, буде чекати того славного явлення. Ці слова, написані Павлом, звернені до всіх, хто житиме після часу їх виголошення. Якщо людина сьогодні не чекає цього явлення, то з нею щось не так. Якщо ж вона називає себе слугою Господа, нехай остерігається, щоб не бути зарахованою до злих рабів і не розділити долю лицемірів. (Present Truth. 29 листопада 1894 р.)

Пильність

(Матв. 24:42–51)

Відповідаючи на запитання учнів: «Яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?», Ісус коротко вказав на деякі події, які мали відзначати хід світової історії від того часу аж до Його Другого приходу, особливо докладно зупинившись на ознаках, що з'являться в останньому поколінні. А потім, зважаючи на те, що точний час Його приходу не відкритий, Він дає заклик до пильності, який і є основою нашого вивчення в цій темі.

У приході Господа звершиться найвище сподівання кожного віруючого у Христа. Тоді настануть «часи відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх!» (Дії 3:21). Обіцянка Аврааму полягала в тому, «що бути йому спадкоємцем світу», але «вірою він перебував на Землі Обіцяній, як на чужій, і проживав у наметах з Ісаком та Яковом, співспадкоємцями тієї ж обітниць», «та спадщини на ній Він не дав йому навіть на крок». «Усі вони помирали за вірою, не одержавши обітниць, але здалека бачили їх, і повітали, і вірували в них, та визнавали, що вони на землі чужаниці й приходьки. Бо ті, що говорять таке, виявляють, що шукають батьківщини. І коли б вони пам'ятали ту, що вийшли з неї, то мали б були час повернутись. Та бажають вони тепер кращої, цебто небесної, тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто» (Євр. 11:13–16). «А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці» (Гал. 3:29). Бо «життя ж наше на небесах, звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа» (Филп. 3:20).

Христова праця для нас включає відновлення всього, що було втрачено через гріх. Людина буде «відновлена для пізнання за образом Створителя її», а земля буде звільнена від прокляття та його наслідків: «Бо Сіона Господь потішає, всі руїни його потішає, й обертає пустині його на Еден, його ж степ на Господній садок! Пробуватимуть в ньому утіха та радість, хвала й піснопіви» (Ісаї 51:3).

Але ця праця не буде завершена, доки Він не повернеться на землю за Своїм народом. Його обіцянка така: «Йду приготувати місце для вас? ³ А коли відйду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви» (Івана 14:2, 3). «Ото, незабаром приходжу, і зо Мною заплата Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його» (Об'явл. 22:12).

Таким чином, протягом усіх століть саме на приході Господа була зосереджена надія церкви. Нам сказано про тих, «що в Христі упокоїлись»: «Не хочу ж залишити вас, браття, в невіданні про померлих, щоб ви не сумували, як інші, що не мають надії. Бо, якщо ми віримо, що Ісус помер і воскрес, то й померлих в Ісусі Бог приведе з Ним. Бо це говоримо вам словом Господнім, що ми, живі, які залишилися до приходу Господнього, не передумемо померлих, бо Сам Господь при проголошенні, при голосі Архангела і трубі Божій, зійде з неба,

і мертві у Христі воскреснуть першими; потім ми, що залишилися живими, разом з ними будемо підхоплені на хмарах назустріч Господу в повітрі, і так завжди будемо з Господом. Отже, втішайте один одного цими словами» (1 Сол. 4:13–18). Отже, під час приходу Господа мертві воскреснуть, живі переміняться, і нагорода буде дана рабам Божим – пророкам, святим і всім, хто боїться Його імені, малим і великим.

Точний же час приходу Господа не був відкритий. «А про день той й годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, лише Сам Отець» (Матв. 24:36). І дехто вважає це достатньою підставою, щоб узагалі нічого не знати про цю подію. Але багато пророцтв вказують на її близькість; і після того, як Спаситель навів низку ознак, пов'язаних із Його другим приходом, Він сказав: «Від дерева ж фігового навчіться прикладу: коли віття його вже розпукується, і кинеться листя, то ви знаєте, що близько вже літо. Так і ви: коли все це побачите, знайте, що близько, під дверима!» (вірші 32, 33). Ті, хто вірить Слову, знатимуть про цей час. «А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій» (1 Сол. 5:4).

Тих, хто знає, що Він близько, при дверях, закликають до пильності: «Тож пильуйте, бо не знаєте, котрого дня прийде Господь ваш» (вірш 42). Злодій обирає для своєї справи ніч, і його наміри є успішними, коли він знаходить «господаря дому» у самовпевненому спокої, з думкою, що жоден злодій не навідається до його оселі. Але навіть якщо частину ночі пильнувати уважно, а потім послабити пильність через те, що злодія не було видно, саме тоді й настане найзручніший час для успішного пограбування. «День же Господній прибуде, як злодій вночі». «Тож пильуйте, бо не знаєте ні дня, ні години, коли прийде Син Людський!» (Матв. 25:13).

Але пильність включає й діяльність. Ми не повинні сидіти склавши руки, просто чекаючи, поки мине час: «То якими мусите бути в святому житті та в побожності ви, що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня» (2 Петра 3:11, 12). **Це ті, хто ревно звіщає, що прихід їхнього Господа близько, і, знаючи страх Господній, переконують людей.** «Хто ж вірний і мудрий раб, якого пан поставив над своїми челядниками давати своєчасно поживу для них? Блаженний той раб, що пан його прийде та знайде, що робить він так! Поправді кажу вам, що над цілим маєтком своїм він поставить його» (Матв. 24:45–47). Обов'язок раба – «пасти Церкву Божу», навчаючи її Слову Божому, і той, кого поставлено сторожем на мурах Сіону, повинен першим сповіщати про кожну подію, що наближається. **Яким же нехтуванням обов'язку є те, коли саме він каже в своєму серці: «Забариться пан мій прийти»!**

Проте будуть і такі, хто висміюватиме цю думку, і це само по собі є однією з ознак часу. «В останні дні придуть із насмішками глузії, що ходитимуть за своїми пожадливістями, та й скажуть: Де обітниця Його приходу? Бо від того часу, як позасинали наші батьки, усе залишається так від початку творіння» (2 Петра 3:3, 4). Часом може здаватися, ніби Його прихід відкладається довше, ніж ми сподівалися, і все ж «не бариться Господь із обітницею, як деякі вважають

це барінням, але вам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття» (вірш 9).

Саме тепер заклик до пильності слід сприймати з особливою серйозністю. «Бо ще мало, дуже мало, і Той, хто має прийти, прийде й баритись не буде!» (Євр. 10:37). **Ми живемо в останньому поколінні.** Останні ознаки здійснюються. Ми тепер бачимо «тривогу людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль, коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на увесь світ, бо сили небесні порушаться» (Луки 21:25, 26). Що означає цей дух війни, який тепер опановує людей у всіх частинах світу? Що означає це озброєння народів? Це лише приготування до «війни того великого дня Вседержителя Бога».

Як скоро вибухне буря, ми не знаємо, але знаємо, що «близький день Господній великий, він близький й дуже швидко настане». Тож нехай кожен, хто отримав світло, буде вірний своєму покликанню, передаючи це світло іншим. «Нехай підперезані будуть вам стегна, а світла ручні позасвічувані! І будьте подібними до людей, що очікують пана свого, коли вернеться він із весілля, щоб, як прийде й застукає, відчинити негайно йому. Блаженні раби ті, що пан, коли прийде, то знайде, що пильнують вони! Поправді кажу вам: підперезеться він і їх посадовить, і, підійшовши, буде їм послуговувати. І коли прийде о другій чи прийде о третій сторожі, та знайде так само, блаженні вони!» (Луки 12:35–38). (Present Truth. 5 травня 1898 р.)

Світло життя. Частина 1

(Матв. 25:1–13)

«Тоді Царство Небесне буде подібне до десяти дів, що побрали каганці свої, та й пішли зустрічати молодого. П'ять же з них нерозумні були, а п'ять мудрі. Нерозумні ж, узявши каганці, не взяли із собою оливи. А мудрі набрали оливи в посудинки разом із своїми каганцями. А коли забаривсь молодий, то всі задрімали й поснули. А опівночі крик залунав: Ось молодий, виходьте назустріч! Схопились тоді всі ті дівки, і каганці свої наготували. Нерозумні ж сказали до мудрих: Дайте нам із своєї оливи, бо наші каганці ось гаснуть. Мудрі ж відповіли та сказали: Щоб, бува, нам і вам не забракло, краще вдайтеся до продавців, і купіть собі. І як вони купувати пішли, то прибув молодий; і готові ввійшли на весілля з ним, і замкнені двері були. А потім прийшла й решта дів і казала: Пане, пане, відчини нам! Він же в відповідь їм проказав: Поправді кажу вам, не знаю я вас! Тож пильнуйте, бо не знаєте ні дня, ні години, коли прийде Син Людський!» (Матв. 25:1–13).

Час, до якого відноситься ця притча про Царство Небесне, вказаний цілком ясно. Слово, з якого починається розділ – «тоді», – безсумнівно стосується того, про що йшлося безпосередньо перед цим; адже 24-й і 25-й розділи Євангелія від Матвія становлять одну безперервну промову, що є відповіддю на запитання учнів: «Яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?» (Матв. 24:3).

У 24-му розділі нас підведено до Другого приходу Христа, і викладено ознаки, що йому передуватимуть; розділ завершується застереженнями не допустити, щоб прихід Господа застав нас зненацька. «А про день той й годину не знає ніхто» (вірш 36).

Господь навмисно приховав знання про це, бо Він бажає, щоб Його народ завжди був готовий до зустрічі з Ним. Він не хоче, щоб люди жили безтурботно аж до самого часу Його приходу, а потім поспіхом готувалися до зустрічі; але бажає, щоб кожен був одягнений у ризу праведності та шати спасіння і залишався непорочним аж до Його приходу.

Тому ще від часу падіння Адама прихід Господа постійно був перед очима церкви як єдина велика надія, щоб вона тримала цю надію і перед світом.

Остання частина 24-го розділу Євангелія від Матвія ясно вказує на період зволікання після того, як люди почали очікувати приходу Господа. У 48–51 віршах розповідається про долю тих, хто, втомившись робити добро під час зволікання Спасителя, впадає в сварки й пияцтво; а п'ятий вірш нашої теми прямо говорить, що «забаривсь молодий», і що в цей час очікування «всі задрімали й поснули».

Дівки явно уособлюють всю церкву. Павло, звертаючись до церкви, каже: «Заручив бо я вас одному чоловікові, щоб Христові привести вас чистою дівою» (2 Кор. 11:2).

Крім того, вираз «Царство Небесне» (зазначений у притчі) часто стосується церкви на землі. «Подібне ще Царство Небесне до невода, у море закиненого, що зібрав він усячину. Коли він наповниться, тягнуть на берег його, і, сівши, вибирають до посуду добре, непотріб же геть викидають. Так буде й наприкінці віку: Анголи повиходять, і вилучать злих з-поміж праведних» (Матв. 13:47–49).

До самого приходу Господа в сповідувальній церкві Христовій будуть і добрі, і злі – і мудрі, і нерозумні.

У 1844 році закінчився найдовший і останній період часу, згаданий у пророцтві. Це були дві тисячі триста днів із 8-го та 9-го розділів книги Даниїла. За кілька років до цієї дати в церкві почалося загальне пробудження щодо питання Другого приходу Христа; і багато хто, досліджуючи пророцтво, побачили, що дві тисячі триста днів – тобто буквальних років – завершуються у 1844 році, але водночас забули деякі інші ясні слова Писання, зокрема: «Тож пильнуйте, бо не знаєте ні дня, ні години, коли прийде Син Людський!» (Матв. 25:13), – і дійшли висновку, що Христос прийде саме того року. Звичайно, Він не прийшов; бо кожен істинний дослідник Біблії може бути певний: будь-яка дата, призначена людьми для приходу Господа, і буде тим часом, коли Він точно не прийде. Проте сам цей загальний рух був від Господа, бо Він бажає, щоб увесь Його народ завжди був готовий і очікував Його.

У той час християни по всьому світу загалом очікували близького приходу Господа, але останніми роками дедалі більше зростає байдужість до цього, а також схильність вважати Його прихід подією, відкладеною на невизначений час. Більше того, багато хто взагалі заперечує, що його слід очікувати.

Це саме той етап подорожі до Небесного Міста, який Буньян описує як «Зачаровану землю», де всіх охоплює дрімота, і вся церква, що називає себе Христовою, «задрімала й заснула». Є особливе застереження проти того, щоб наші серця «не обтяжувалися ненажерством та п'янством, і життєвими клопотами» (Луки 21:34), – так щоб прихід Господа не застав нас зненацька, як прихід злодія. Ця притча особливо точно стосується теперішнього часу і всього періоду аж до того дня, коли Господь прийде, щоб увести із Собою на весільний бенкет тих, хто чекає на Нього. «Блаженні покликані на весільну вечерю Агнця!» (Об'явл. 19:9).

Це ясно показано в Писанні. На це вказують такі тексти: «Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним» (Ісаї 61:1). «Ісуса, що був із Назарету, як помазав Його Святим Духом і силою Бог» (Дії 10:38).

Тут ми бачимо, що **Святий Дух є оливою помазання**. Але Він також є оливою, що дає світло; «усе ж те, що світлом докоряється, стає явне, бо все, що явне стає, то світло» (Ефес. 5:13).

І Святий Дух є Тим, Хто викриває гріх. «Та Я правду кажу вам: Краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його. А як прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд» (Івана 16:7, 8).

Більше того: у 1-му розділі Об'явлення Христос зображений таким, що стоїть посеред семи золотих світильників (див. Об'явл. 1:13), які є «сім Церков» (Об'явл. 1:20).

Але Христос перебуває у Своєму народі саме через Духа. Прочитайте також наступне: «І вернувся той Ангол, що говорив зо мною, і збудив мене, як чоловіка, якого будять зо сну його. І сказав він до мене: Що ти бачиш? А я відказав: Бачу я, ось світильник, увесь із золота, і чаша на верху його, і сім лямпад його на ньому, і по сім рурочок для лямпад, що на верху його. І дві оливки на ньому, одна з правиці чаші, а одна на лівиці її. І говорив я й сказав до Ангола, що говорив зо мною, кажучи: Що це, мій пане? І відповів Ангол, що говорив зо мною, та й сказав мені: Чи ж ти не знаєш, що це таке? А я відказав: Ні, пане! І відповів він, і сказав мені, говорячи: Оце таке Господнє слово до Зоровавеля: Не силою й не міццю, але тільки Моїм Духом, говорить Господь Саваот» (Зах. 4:1–6).

Пов'яжіть також твердження, що ці сім – це «Господні очі, що ходять по всій землі» (вірш 10), – зі словами з Об'явлення 5, де сказано, що сім очей – «це сім Божих духів, посланих на всю землю» (Об'явл. 5:6), – і тоді ми матимемо повний доказ. (Present Truth. 24 січня 1901 р.)

Світло життя. Частина 2

(Матв. 25:1–13)

Християни повинні не просто нести світильники, як це зображено в притчі, але самі мають «...сяяти, як світла в світі» (Филп. 2:15).

Світильники — це церкви. «Ви світло для світу» (Матв. 5:14).

Але світло, яким повинні сяяти християни, є світло життя, бо Христос каже: «Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Івана 8:12).

Вони повинні «сяяти, як світла в світі», «додержуючи слово життя» (Филп. 2:16).

І життя Слова є світло людей: «І життя було в Нім, а життя було Світлом людей» (Івана 1:4). «Дух живий через праведність» (Римл. 8:10).

Життя Христа в нас – це присутність Духа, і тільки вона може зробити нас світлом для світу. «Бо Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нам знання слави Божої в Особі Христовій. А ми маємо скарб цей у посудинах глиняних, щоб велич сили була Божа, а не від нас» (2 Кор. 4:6, 7).

Це «світло пізнання слави Божої», яке з'являється завдяки тому, що Бог засяяв у наших серцях, повинно передаватися іншим; адже світильник ніколи не світить для власної користі. Більше того, **сам світильник не усвідомлює свого світла**, як і «Мойсей не знав, що лице його стало променіти» (Вих. 34:29), – коли він сховався з гори, де розмовляв з Богом. **Він був сповнений Духа, і світло сяяло через нього.**

Світло призначене для застереження та керівництва. Церква поставлена бути світлом для світу, і вона є «...стовп і підвалина правди» (1 Тим. 3:15).

Отже, світло та істина посилаються для того, щоб вести й направляти людей до святої гори Божої та до Його скинії. «Пошли Своє світло та правду Свою, вони мене будуть провадити, вони запровадять мене до Твоєї святої гори та до місць пробування Твого» (Псал. 43:3).

Тому не має значення, наскільки правильною є церква у своїй формі чи навіть у формах учення; якщо вона – а це, зрозуміло, означає і її окремих членів – не має палаючого світла, то вона практично марна. Недостатньо просто мати світильники, недостатньо навіть мати в них оливу чи підготувати їх – вони повинні горіти. «Нехай підперезані будуть вам стегна, а світла ручні позасвічувані! І будьте подібними до людей, що очікують пана свого, коли вернеться він із весілля, щоб, як прийде й застукає, відчинити негайно йому» (Луки 12:35, 36).

Отже, лише Дух у людині може зробити її світлом для світу й вірним свідком Христа, здатним звіщати силу Його життя та славу Його приходу;

і Дух повинен не просто бути присутнім, але бути визнаним і прийнятим у послух, щоб Він міг світити через людину. Христос сказав: «І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!» (Матв. 24:14).

Він також сказав: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете» (Дії 1:8). Але, «Дух свідчить, бо Дух то правда» (1 Івана 5:6).

Отже, недостатньо, щоб хтось проповідував Євангелію в кожній країні на землі, навіть якщо буде проголошено все «Євангелію Царства»; **проповідь має бути виявом Духа життя в тих людях, які несуть цю звістку.**

З того часу, як у 1844 році минув час, єдине, що стримує прихід Господа, – це те, що церква має виконати свою місію попередження світу. І шойно це буде звершено, Христос неодмінно прийде. **Але проповідь має здійснюватися самим життям, так щоб світ міг бачити її, навіть якби вісник був німий.**

Церква є тілом Христовим, і перш ніж Він з'явиться у славі, Його життя має бути впізнане в цьому тілі у всіх частинах світу, так само як воно було виявлене в Ісусі в Галілеї та Юдеї. Цей час неодмінно настане, і скоро. Наскільки скоро? І хто допоможе сформуванню це славне тіло? (Present Truth. 24 січня 1901 р.)

Один талант

(Матв. 25:14–30)

Оскільки в притчі про таланти нічого не зробив саме той чоловік, який мав один талант, багато людей, які мають або вважають, що мають тільки один талант, схильні думати, що їм визначено ніколи нічого не досягти і що намагатися марно. Так вони впадають у ту саму помилку, що й чоловік із притчі. **Його провина полягала не в тому, що він мав лише один талант, а в тому, що нічого не зробив із цим одним талантом.** Якби люди з двома чи п'ятьма талантами вчинили так само, як він, вони отримали б той самий вирок; а якби він вчинив так, як вони, то отримав би ту саму похвалу. Те саме використання, яке подвоює два чи п'ять талантів, подвоїть і один, а потім і ці два можуть бути примножені так само. Оскільки і таланти, і приріст є дарами Божими, то той, хто вірний у малому, нічим не поступається тому, хто вірний у великому. (Present Truth. 13 вересня 1894 р.)

Талановиті люди

(Матв. 25:14–30)

Кажучи, що людина «талановита», зазвичай мають на увазі, що вона особливо вирізняється серед інших. Зазвичай вважають, що кількість талановитих людей порівняно невелика, але таке уявлення зовсім не узгоджується з Писанням. Христос говорить нам, що Бог поводить з нами так, як чоловік, який «відходив, покликав своїх рабів і передав їм добро своє. І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а тому один, кожному за спроможністю його. І відійшов» (Матв. 25:14, 15).

Немає жодної людини на землі, яку Господь не обдарував би талантами; кожен отримав Божественний дар. Єдине питання для кожного таке: «Як будуть використані ці дари?»

Марно намагатися перелічити всі можливі таланти. **Їх часто не помічають, адже таланти дані всім, і саме через свою поширеність вони залишаються непоміченими.** Достатньо знати, що кожен має таланти відповідно до своєї здатності робити будь-яке добро.

У справжній чесноті немає ступенів порівняння. Немає іншої доброти, окрім Божої, а її неможливо покращити бодай найменшою мірою. Тому найвищою похвалою, яку дає Господар, є: «Гаразд» (Матв. 25:21).

Кожен, хто використав таланти, чи навіть один-єдиний талант, довірений йому, отримує ту саму похвалу: «Гаразд, рабе добрий і вірний!» (вірш 21).

Щоб зрозуміти цю притчу про таланти, потрібно звернути увагу на її завершення. Людина, яка отримала п'ять талантів і придбала ще п'ять, була винагороджена словами: «Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого!» (вірш 21). Те саме було сказано і людині, яка отримала два таланти та, пустивши їх у справу, здобула ще два: «Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого!» (вірш 23).

Але коли той, хто отримав один талант, повернув його назад, виправдовуючи свою бездіяльність тим, що господар — людина сувора, яка пожинає плоди чужої праці, у відповідь почув, що якщо вже він так думав, то мав би хоча б віддати гроші мінйялам, щоб господар міг отримати своє з прибутком; і тоді був винесений вирок: «Візьміть же від нього таланта, і віддайте тому, що десять талантів він має. Бо кожному, хто має, дасться йому та й додасться, хто ж не має, забереться від нього й те, що він має. А раба непотрібного киньте до зовнішньої темряви, буде плач там і скрегіт зубів!» (вірші 28-30).

Хтось, безсумнівно, скаже – як багато хто й думає, – що в словах: «хто ж не має, забереться від нього і те, що він має» (Луки 19:26), – є суперечність. Але це не так. Значення цих слів стає зрозумілим із 8-го розділу Луки, де сказано: «Хто

ж не має, забереться від нього і те, що, здається йому, ніби має» (Луки 8:18). Істина, якої навчає ця розповідь, полягає в тому, що «ви не свої» (1 Кор. 6:19).

А тому **ніщо з того, чим ми володіємо, не належить нам**. Це стосується не лише грошей чи майна, а й розумових здібностей. **Будь-яка хвальба виключається, бо ніхто не має нічого свого**. Це в буквальному сенсі, адже «ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо» (Дії 17:28), – так що **наші розумові та фізичні сили не просто дані нам Богом у тимчасове користування, але є результатом Його власної дії в нас**. **Якщо ми робимо щось добре, то це Він звершує цю працю**. Це повинно стримувати нашу гордість і не дозволяти нам чинити щось із суперництва чи марнославства. «Хто бо тебе вирізняє? Що ти маєш, чого б ти не взяв? А коли ж бо ти взяв, чого чванишся, ніби не взяв?» (1 Кор. 4:7).

Приповідь говорить: «Кожна праця приносить достаток» (Прип. 14:23).

У притчі чоловік з одним талантом не пустив його в справу, бо думав, що прибуток не буде належати йому. Насправді це було не так, як видно зі слів, сказаних іншим; але навіть якби це й було так, це не мало б змінювати справи.

Тут міститься урок для тих, хто завжди підраховує, скільки отримає за свою працю, і не хоче працювати просто з любові до праці, а лише тоді, коли сподівається на добру платню. **Мало людей готові працювати, не зважаючи на обіцяну винагороду, і робити свою справу так само добре без певної надії щось отримати, як і тоді, коли їм обіцяють високу оплату**.

Найбільше благословення, яке Бог дав людству, – це привілей трудитися. Обіцяючи благословення Авраамові, Бог сказав: «І будеш ти благословенням» (Бут. 12:2).

Ніхто не може отримати вищої нагороди, ніж той, хто трудиться тому, що сама праця є благом. Навіть якщо хтось інший отримує плату за нашу працю, ми все одно повинні працювати так само, адже наше життя Господь дарує нам безкоштовно. **Ніхто не може відібрати у нас справжню нагороду за працю, – той досвід, який приходиться через неї**. **Справжня плата за працю – це здатність, яку людина набуває, щоб робити більше**. «Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе» (Матв. 25:21), – так говорить Господь. Той, хто це розуміє, ніколи не буде тривожитися через страх, що хтось інший вивідає секрет його ремесла й відбере в нього роботу; і не буде засмучуватися, якщо інший отримає похвалу чи прибуток за те, що зробив він сам.

Людина, яка здобула два таланти, отримала ту саму похвалу, що й та, яка здобула п'ять. Це було справедливо, бо вона так само добре виконала свою справу. Вона подвоїла свої таланти так само, як і інший. Нагорода відповідала виконаній праці, як це видно з подібної притчі в Луки 19:12–27.

А оскільки довірені таланти даються кожному відповідно до його здібностей, то ми бачимо, що як тут кожен має все, що може використати, **так і в Царстві кожен буде насолоджуватися всім, що здатний сприйняти**. Кожен матиме «...радість велику» (Псал. 16:11).

Той, хто робить з усієї сили те, що під силу його руці, робить стільки ж, скільки й інший, який може зробити вдесятеро більше; і **якщо той інший**

здатний зробити у двадцять разів більше, ніж перший, але робить лише вдесятеро більше, то насправді він робить лише половину того, що робить людина, яка трудиться з усієї сили.

У такому випадку той, хто, начебто, зробив лише одну десяту від праці іншого, отримає вищу нагороду, хоча люди дали б іншому вдесятеро більшу оцінку. Причина в тому, що нагорода приходить через саму працю, а не у вигляді довільно встановленої плати.

Той, хто ледарює, деградує і зазнає втрат, навіть якщо отримує плату за повну працю. Така людина закопує талант свого господаря і насправді розтрачує те, що не належить їй, бо справедливо несе відповідальність і за те, що могла б здобути, якби була старанною.

Якщо людина не розвиває довірений їй талант, то немає жодної причини, щоб їй було дозволено його зберегти. **Суд покаже, що багато тих, кого вважають щедро обдарованими, насправді виявляться банкрутами.** Хто не знає людей із воістину блискучими здібностями, які не лише перестали розвиватися, але, здається, навіть деградують? Такі люди мають менше, ніж нічого, бо спочатку вони не мали нічого свого, і вони розтрачують те, що було їм довірене.

І саме так відбувається з кожним, хто не розвиває всіх здібностей, які Бог йому дав, – як фізичних, так і розумових. Той, хто закопує свій талант, розтрачує його. Як сумно бачити людину й її життя збіднілими порівняно з тим, із чим вона починала, – боржником перед вічністю і тому вічним боржником.

Але Бог, Який не ставить людям у провину їхніх переступів, а бере їх на Себе, так само щедрий і щодо талантів, які люди здобувають Його благодаттю: Він вважає їх їхніми власними, понад ті, що були даровані спочатку. Тому, навіть якщо ми змарнували свій талант, але якщо покаємося, поки ще є час, перш ніж Господь прийде, усе може бути відновлене для нас. Бо: «Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим учинком» (2 Кор. 9:8). (Present Truth. 31 січня 1901 р.)

Хто гідний?

(Матв. 25:31–46)

Нас запитали: «Коли виконається Матв. 25:31–46? Чи є “Мої брати” (вірш 40) третьою групою, відмінною від овець і козлів? Здається, що ті, хто чув Євангеліє, не були б настільки здивовані словами Христа».

Самого прочитання тексту повинно бути достатньо, щоб відповісти на запитання. «Коли ж прийде Син Людський у славі Своїй, і всі Анголи з Ним» (вірш 31), – це не може означати нічого іншого, як славний Другий прихід Христа, тоді «пошле Анголів Своїх Він із голосним сурмовим гуком, і зберуть Його вибраних від вітрів чотирьох, від кінців неба аж до кінців його» (Матв. 24:31); і тоді «відасть кожному згідно з ділами його» (Матв. 16:27). **У той час, як і тепер, буде лише два класи людей – праведні й нечестиві.** Читання цього уривка показує, що ті, хто стоїть праворуч, є праведними, а ті, хто ліворуч, козли, – належать до нечестивих. **Немає тепер і ніколи не буде жодного проміжного класу між цими двома; якщо людина не добра, то вона зла: посередині тут бути не може.** Христос каже: «Хто не зо Мною, той супроти Мене; і хто не збирає зо Мною, той розкидає» (Матв. 12:30).

Тепер щодо здивування, про яке запитують праведні у віршах 37–39: «Годі відповідять Йому праведні й скажуть: Господи, коли то Тебе ми голодного бачили і нагодували, або спрагненого і напоїли? Коли то Тебе мандрівником ми бачили і прийняли, чи нагим і зодягли? Коли то Тебе ми недужого бачили, чи в в'язниці і до Тебе прийшли?» **Ми не бачимо в цьому нічого, що вказувало б на те, ніби ті, хто ставить це запитання, ніколи не чули Євангелія. Смирення є характерною рисою християнина. Якщо вони навчилися від Ісуса, Який є лагідний і смиренний серцем, то вони будуть абсолютно не усвідомлювати власної гідності.** У них не буде духу хвастощів. Якби вони сказали: «Так, Господи, ми знаємо, що зробили все це; ми вірно служили Тобі», – це було б ознакою того, що вони слухали Євангеліє даремно (див. Матв. 7:22, 23). Але такого духу не буде серед тих, хто справді належить Христові. Ніхто не стане проголошувати власну гідність, **бо, насправді, ніхто не матиме власної гідності,** а буде «досконалий у Ньому, а Він Голова всякої влади й начальства» (Колос. 2:10, пер. з англ.). І тому, замість того щоб думати про себе чи приписувати щось власним заслугам, викуплені одностайно скажуть: «Достойний Агнець, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення!» (Об'явл. 5:12). (Signs of the Times. 9 вересня 1886 р.)

День суду

(Матв. 25:31–46)

На суді будуть лише два класи людей, і **робота суду** полягає лише **в розділенні цих двох класів**. Жодних довільних рішень не виноситься. «І суджено їх згідно з їхніми вчинками». **Мірилом на суді буде власний Божий характер, Його праведність, як вона виражена в Його законі та виявлена в житті Христа**. Коли Ісус прийшов на цю землю як «Син Людський», як наш Представник, **Він узяв на Себе обов'язок відповідати цьому мірлу заради нас**. Про Його працю було пророковано так: «Годі я сказав: Ось я прийшов із звозом книжки, про мене написаної. Твою волю чинити, мій Боже, я хочу, і Закон Твій у мене в серці» (Псал. 40:7, 8). І весь Його життєвий досвід виражений словами: «Я зберіг Заповіді Свого Отця» (Івана 15:10).

Але Він зробив це заради нас, не як виправдання для того, щоб ми й далі залишалися в гріху, а щоб Він міг «спастися людей Своїх від їхніх гріхів». «Бо що було неможливе для Закону, у чому був він безсилий тілом, Бог послав Сина Свого в подобі гріховного тіла, і за гріх осудив гріх у тілі, щоб виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом» (Римл. 8:3, 4). «Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім!» (2 Кор. 5:21).

Праведний характер вимагається від кожного, хто буде допущений до Небесного Царства: «А народ твій усі справедливі вони» (Ісаї 60:21), але ця праведність дається нам у дарі Ісуса, Який є «Господь наша правда!» «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що нас у Христі поблагословив усяким благословенням духовним у небесах» (Ефес. 1:3). Коли Він був на землі, було чути голос Отця: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!» (Матв. 3:17), і «Він обдарував нас в Улюбленім» (Ефес. 1:6). **Своїм щоденним життям ми вирішимо, чи будемо «знайдені в Ньому» в день суду.**

Розділення, яке Син Людський звершить на суді, є лише остаточним закріпленням на всю вічність того вибору, який кожен зробив для себе протягом періоду свого випробування. Господь закликає нас: «Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться», але це відділення характеру, а не просто тілесне відокремлення. Ми перебуваємо у світі, але не повинні бути від світу, так само як Ісус спілкувався з грішниками, щоб спасти їх, і водночас був «відлучений від грішників». Усі людські спроби відокремитися, усамітнюючись у келіях чи печерах, закінчувалися невдачею, тому що **«світ», від якого людина повинна відділитися, перебуває в її власному серці й тому йде з нею навіть у найпотемніші місця.** Ця праця може бути звершена лише силою Слова Божого, яке «живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця» (Євр. 4:12).

Але відділення від світу та перебування в Христі мають певні й виразні наслідки. «Із того ми пізнаємо, що в Нім пробуємо. А хто каже, що в Нім пробує, той повинен поводитись так, як поведився Він» (1 Івана 2:5, 6). Коли Ісус був на землі, «ходив Він, добро чинячи». «Я серед вас, як службовець». «Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити». І Він дав нам істинне мірило характеру: «Ото ж бо, по їхніх плодах ви пізнаєте їх! Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи! увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі» (Матв. 7:20, 21). Тому в день суду рішення залежатимуть від того, як ми ставилися до голодних, спраглих, чужинців, нагих, хворих і в'язнів; не тому, що ми можемо заслужити спасіння ділами милосердя, а тому, що **життя, присвячене потребам інших, є вірним доказом перебування в нас Того, Хто прийшов «знайти та спасти, що загинуло»**. Коли Його любов виливається в наші серця Святим Духом, даним нам, тоді ця любов проявляється у служінні іншим, як це видно в Його власному житті; і таким чином ми «наповнені плодів праведности через Ісуса Христа, на славу та на хвалу Божу» (Филп. 1:11). «Любов удосконалюється з нами так, що ми маємо відвагу на день судний, бо який Він, такі й ми на цім світі» (1 Івана 4:17).

Відсутність бажання полегшити страждання інших є свідченням того, що ми не перебуємо в Ньому, Чие серце відгукувалося на кожен крик нужди. І справа не завжди в кількості пожертвованого чи у величі звершеного служіння. «Бо коли є охота, то приємна вона згідно з тим, що хто має, а не з тим, чого хто не має» (2 Кор. 8:12). Старанність, про яку йдеться в цьому уроці, проявлена одними і не проявлена іншими, не вимагає володіння великим багатством. Йдеться про те, щоб поділитися їжею з голодним, дати напитися спраглому, прийняти чужинця до свого дому або поділитися одягом із нагим, відвідати хворого чи того, хто перебуває у в'язниці. Це означає проповідувати Євангеліє не лише словами, а й ділами, і являти благодать Господа нашого Ісуса Христа, Який, «бувши багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убозством». І те, що робить це служіння приємним Богові, – це те, що воно звершується заради Нього, «що Самого Себе дав за нас». «І коли хто напоїть вас кухлем води в Ім'я Моє ради того, що ви Христові, поправді кажу вам: той не згубить своєї нагороди!» (Марка 9:41).

У цьому уроці Ісус повністю ототожнює Себе зі стражденим людством. Він каже: «Я голодував був», «прагнув», «мандрівником Я був», «слабував», «у в'язниці Я був». «Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили». Настільки повно «Слово сталося тілом». Більше того, саме «Син Людський» є Тим, перед Яким «усі народи зберуться, і Він відділить одного від одного їх». І Отець «дав Йому силу чинити і суд, бо Він Людський Син». Таким чином, справа кожної людини доручена Тому, Хто в усьому «подібний братам, щоб стати милостивим та вірним Первосвященником у Божих справах, для вблагання за гріхи людей» (Євр. 2:17). Як дивовижно любов і милість Божа відкриваються в Його ставленні до заблукалих дітей!

До тих, чиє життя засвідчило, що вони прийняли Христа як свого Спасителя від гріха, звернене слово: «Прийдіть. А до тих, хто відкинув дар Його любові, сказано: «Ідіть». Одні обрали спілкування з Ісусом через Його Духа, Який перебуває в них, і їм дано насолоджуватися цим спілкуванням повіки на оновленій землі, цілковито звільненій від прокляття та всіх його наслідків. «І побачать лице Його, а Ймення Його на їхніх чолах». «Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними» (Об'явл. 22:4; 21:3). Інші ж своїми вчинками сказали: «Не хочемо, щоб він був над нами царем». **Замість відділення від світу вони обрали відділення від Бога, і тепер цей вибір навіки утверджується**, і вони «кару приймуть, вічну погибіль від лица Господнього та від слави потуги Його» (2 Сол. 1:9). На суді спілкування з Богом, яке є життям, буде дароване на всю вічність тим, хто відкрив своє серце для перебування Божої присутності, яка є у Христі Ісусі; а **вічне відділення від Бога стане долею тих, хто відкинув Його присутність тут**. Але відділення від Бога – це смерть, «бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо». **І тому покарання нечестивих і нагорода праведних будуть однакової тривалості. Підтримувані Його власним життям, праведні житимуть стільки, скільки живе Бог**; а нечестиві, назавжди відділені від цього життя за власним вибором, «скреслені будуть із книги життя, і хай не будуть записані з праведними!..» «А ще трохи й не буде безбожного» (Псал. 69:28; 37:10).

Наскільки ж очевидно, що звичайні події нашого життя мають вічні наслідки. Не лише в якійсь великій кризі вирішується наша вічна доля, але **кожне прийняте нами рішення формує характер і наперед визначає, яким буде остаточне рішення**. «Блаженна людина, яка мене слухає, щоб пильнувати при дверях моїх день-у-день, щоб одвірки мої берегти! Хто бо знаходить мене, той знаходить життя, і одержує милість від Господа. А хто проти мене грішить, ограбовує душу свою; всі, хто мене ненавидить, ті смерть покохали!» (Прип. 8:34–36). Невелике дослідження покаже, що урок цього тижня є лише прямим застосуванням до життя принципів, викладених у 1-му псалмі. «Блажен муж». (Present Truth. 12 травня 1898 р.)

Приходить, бо любить

(Івана 13:1)

«Перед святом же Пасхи Ісус, знаючи, що настала година Йому перейти до Отця з цього світу, полюбивши Своїх, що на світі були, до кінця полюбив їх» (Івана 13:1). У тому ж розділі розповідається, як Він виявив Свою любов, омивши ноги учням, а через кілька годин Він показав їй Своєю смертю на хресті.

Коли хтось любить інших настільки, що для нього є радістю служити їм і навіть померти за них, то понад усе він бажає бути разом із тими, кого любить. Так само і наш Господь. Він сказав цим простим людям, яким щойно послужив: «Йду приготувати місце для вас. А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви» (Івана 14:2, 3). І Він говорить це до «усіх, хто прихід Його полюбив». **Він бажає, щоб ми були з Ним, і Він наближає час Свого приходу.** Як же ця дивовижна любов повинна очищати і вести до послуху віри! «Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми були дітьми Божими, і ними ми є. Світ нас не знає тому, що Його не пізнав. Улюблені, ми тепер Божі діти, але ще не виявилось, що ми будемо. Та знаємо, що, коли з'явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є. І кожен, хто має на Нього надію оцю, очищає себе так же само, як чистий і Він. Кожен, хто чинить гріх, чинить і беззаконня. Бо гріх то беззаконня. І ви знаєте, що Він був з'явився, щоб гріхи наші взяти, а гріха в Ним нема» (1 Івана 3:1–5). (Present Truth. 16 квітня 1896 р.)

Повернення додому

(Івана 13:1)

«Ісус, знаючи, що настала година Йому перейти до Отця з цього світу» (Івана 13:1).

Але в Його думках не було жодного егоїзму. «Краще для вас, щоб пішов Я», – сказав Він Своїм учням. Невдовзі Він мав залишити цей грішний світ і повернутися до дому Отця, але Його серце залишалося з Його дітьми тут.

«Полюбивши Своїх, що на світі були, до кінця полюбив їх» (вірш 1). Ні агонія в Гефсиманському саду, ні жах великої темряви на хресті не могли пригасити полум'я любові, яке робить Його життя світлом для людей; саме заради цієї любові, яку Він відчував до нас, Він поніс і витерпів страшний тягар гріха.

Тепер ми перебуваємо у світ, і всі ми належимо Йому, бо Він «видав за нас Самого Себе». **Усі належать Йому через викуп.** І Він любить Своїх у цьому світі. Слабких, грішних, оточених злом – Він знає все це, і саме тут, у цьому світі, де ми потребуємо допомоги й утіхи, Він говорить нам, що любить нас, і любить до кінця. «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!»

«Ісус, знаючи те, що Отець віддав все Йому в руки, і що від Бога прийшов Він, і до Бога відходить», – знаючи, що вся влада на небі й на землі належить Йому, – не вимагав визнання Своєї переваги, як це роблять великі й могутні цього світу, – але «устає від вечери, і здимає одягу, бере рушника й підперізується. Потому налив Він води до вмивальниці, та й зачав обмивати ноги учням, і витирати рушником, що ним був підперезаний» (вірші 3–5).

Яким сильним цей наочний урок мав постати перед учнями після вознесіння Господа! Той, Хто сидів на престолі Отця, праворуч сили, був «Той Ісус», **Якого вони бачили схиленим біля їхніх ніг. Усе Його життя навчало, що найвище виявлення влади – це служіння**; але в цьому вчинку, зверненому до їхніх почуттів, Ісус показав, що, повністю усвідомлюючи Свою владу й перевагу, **Він не ставив Себе вище тих, кого любив.** Як і «Бог у Христі». **Творець схилявся біля ніг простих рибалок, здійснюючи служіння, щоб виявити Свою любов і єдність зі Своїми дітьми та назавжди дати їм і церкві приклад смирення.**

Ісус прийшов не для того, щоб Йому служили, а щоб служити. Закон Його Царства – самозречення і служіння. «А коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинні й ви один одному ноги вмивати. Бо то Я вам приклада дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив. Поправді, поправді кажу вам: Раб не більший за пана свого, посланець же не більший від того, хто вислав його. Коли знаєте це, то блаженні ви, якщо таке чините!» (вірші 14–17). Тут заповідається **не обов'язок служіння, а радість служіння. Примусове служіння чи удавана смиренність – це не наслідування прикладу Господа; але служіння, спонукане любов'ю Христовою в серці, є засобом благодаті то джерелом радості.**

Самозвеличення стало причиною всіх бід відтоді, як Люцифер сказав на небі: «Зійду..., повище... поставлю престола свого». Він звеличив себе і впав. Потім він спонукав людину приєднатися до його релігії самовдоволення та бунту. Щоб врятувати людину, Ісус упокорив Себе більше за будь-яку людину. «Тому й Бог повищив Його» (Филп. 2:9). **Не самозвеличення, а смирення є шляхом до честі;** не тому, що людина може смирити себе заради того, щоб отримати звеличення, а тому, що **Бог дає благодать тому, хто нічого не шукає для себе, а прагне служити.** «Навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий». Марнославна людина у своїй дрібній гордості повинна вчитися смирення у свого Творця й Спасителя.

Між учнями виникла суперечка про те, хто з них більший. І в цю останню ніч перед розп'яттям Він показав їм, що означають слова: «Ви знаєте, що князі народів панують над ними, а вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто великим із вас хоче бути, хай буде слугою він вам. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде він вам за раба» (Матв. 20:25–27). Господь установив цей обряд тієї самої ночі, коли запровадив Вечерю Господню. Якби урок цього служіння пам'ятали, у Церкві ніколи не виникла б та боротьба за верховенство, яка привела до папства.

І цей урок призначений не лише для гордого духовенства, яке привласнює собі владу над Божою спадщиною й оточує себе пишністю та урочистими церемоніями, але й для всього Божого народу. **Любов до себе є причиною усіх розколів і скорбот між братами.** Ісус біля ніг Своїх братів (навіть зрадника Юди, якому цим служінням Він звершив останній заклик любові, щоб відвернути його від гріха) – ось приклад для послідовника Господа. **При такому стані духу жодна образа, навіть навмисна, не викличе гіркоти чи озлоблення. У Церкві Христовій «я» померло, і Христос живе в серцях Своїх дітей.** Він є «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий!» Тепер Його радість – служити Своїм братам. **І той, у кому живе Христос, прагнутиме лише служити.**

Такий дух – це не щось, що можна просто зовні на себе «надягнути». Він входить у життя тоді, коли «любов Божа вилася в наші серця Святим Духом». «І не засмучуйте Духа Святого Божого, Яким ви запечатані на день викупу. Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із усякою злобою. А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!» (Ефес. 4:30–32). «Також молоді, коріться старшим! А всі майте покору один до одного, бо Бог противиться гордим, а смиреним дає благодать!» (1 Петра 5:5). (Present Truth. 22 липня 1897 р.)

Остання Пасха нашого Господа. Частина 1

(Івана 13:2-30)

У житті нашого Господа немає нічого незначного; немає жодної дії, яку не слід було б досліджувати з найбільшою ретельністю та благоговінням. Але з усіх описаних подій Його земного служіння особливе місце займають ті, що безпосередньо пов'язані з Його смертю. Усе зосереджується навколо цього; на ній спочиває вся наша надія. Тому не дивно, що порядок подій, пов'язаних з останньою вечерею, став (як це й було) предметом ретельного дослідження. Дехто, щоправда, не схвалює особливих зусиль у визначенні послідовності різних подій у житті нашого Господа, вважаючи, що це відволікає увагу від моральних істин, які повинні бути зрозумілі; але нам це видається цілком доречним. Більше того, кожне таке дослідження здається вельми необхідним, якщо ми хочемо повніше усвідомити значення всього, що Він зробив.

Слід визнати, що Христос був дуже уважним до всього. Ми не можемо уявити, щоб Він робив щось недоречне. Багато епізодів Його життя, які здаються раптовими й незрозумілими, якщо розглядати їх окремо, отримують повне пояснення, коли розглядаються в обставинах, за яких вони відбувалися. Звичайно, є багато подій у житті Христа, які неможливо віднести до якогось певного часу чи місця. Вони самодостатні самі по собі. Але ми вважаємо, що ті події в житті нашого Господа, які тісно пов'язані з іншими подіями, можна правильно розташувати за допомогою ретельного зіставлення різних розповідей чотирьох євангелістів. І оскільки таке дослідження робить розповідь більш живою для нас та допомагає краще зрозуміти життя нашого Господа, то важливі істини, яких Він навчав, безперечно, справлятимуть на нас глибше враження.

Матвій і Марк подають майже однаковий опис подій пасхальної ночі. Вони відзначають вечерю, вказівку на того, хто зрадить Ісуса, і встановлення Вечері Господньої. Обидва дотримуються однакової послідовності. Безсумнівно, що, хоча вони й пропустили багато деталей, ті події, які вони описують, подані в правильному порядку. Лука не дотримується тієї ж послідовності, але він згадує одну деталь, яку інші опускають, – суперечку між учнями. Іван нічого не говорить про саму Вечерю Господню, зате подає докладний опис того, чого не згадує жоден з інших євангелістів. Порівняння чотирьох розповідей показує, що опис Івана є найповнішим у деталях; тому ми використовуємо його як основу. Розділивши його на частини, отримуємо таку послідовність:

1. Вечеря. «Під час же вечері» (Івана 13:2). («**І коли вечеря** закінчилася», пер. КJV).

2. Ісус встає й умиває ноги. «Устає від вечері і здимає одягу, бере рушника й підперізується. Потому налив Він води до вмивальниці, та й зачав обмивати ноги учням, і витирати рушником, що ним був підперезаний. І підходить до

Симона Петра, а той каже Йому: Ти, Господи, митимеш ноги мені? Ісус відказав і промовив йому: Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш. Говорить до Нього Петро: Ти повік мені ніг не обмиєш! Ісус відповів йому: Коли Я не вмю тебе, ти не матимеш частки зо Мною. До Нього проказує Симон Петро: Господи, не самі мої ноги, а й руки та голову! Ісус каже йому: Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь. І ви чисті, та не всі. Бо Він знав Свого зрадника, тому то сказав: Ви чисті не всі» (вірші 4–11).

3. Він знову одягає Свій одяг. «Коли ж пообмивав їхні ноги, і одягу Свою Він надів» (вірш 12).

4. Він пояснює Свій учинок і закликає їх наслідувати Його приклад. «Чи знаєте ви, що Я зробив вам? Ви Мене називаєте: Учитель і Господь, і добре ви кажете, бо Я є. А коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинні й ви один одному ноги вмивати. Бо то Я вам приклада дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив. Поправді, поправді кажу вам: Раб не більший за пана свого, посланець же не більший від того, хто вислав його. Коли знаєте це, то блаженні ви, якщо таке чините!» (вірші 12–17).

5. Він говорить, що один із тих, хто сидить із Ним за столом, зрадить Його. «Не про всіх вас кажу. Знаю Я, кого вибрав, але щоб збулося Писання: Хто хліб споживає зо Мною, підняв той на Мене п'яту свою!» (вірш 18).

6. Він пояснює, як можна впізнати зрадника. «При столі, при Ісусовім лоні, був один з Його учнів, якого любив Ісус. От цьому кивнув Симон Петро та й шепнув: Запитай, хто б то був, що про нього Він каже? І, пригорнувшись до лоня Ісусового, той говорить до Нього: Хто це, Господи? Ісус же відказує: Це той, кому, умочивши, подам Я куска. І, вмочивши куска, подав синові Симона, Юді Іскаріотському!» (вірші 23–26).

7. Він подає Юді шматок хліба. «Ісус же відказує: Це той, кому, умочивши, подам Я куска. І, вмочивши куска, подав синові Симона, Юді Іскаріотському!» (вірш 26).

8. Юда негайно виходить. «А той, узявши кусок хліба, зараз вийшов. Була ж ніч» (вірш 30).

Перш ніж іти далі, ми повинні узгодити одну уявну суперечність у розповіді Івана. У віршах 2 і 4 ми читаємо: «І коли вечеря закінчилася... [Він] устає від вечері» (*пер. KJV, але в перекладі І. Огієнка сказано: «Під час же вечері... [Він] устає від вечері»*), – після чого йде опис обмивання ніг. Через це зазвичай складається враження, що пасхальна вечеря була повністю завершена перед тим, як було здійснене обмивання ніг. Але у віршах 12, 23–30 ми знову бачимо їх за вечерею. Тому постає запитання: «Яке місце в часі займає обмивання ніг щодо пасхальної вечері?» Ми відповідаємо: воно відбулося на початку вечері, і пропонуємо такі докази. Оригінальний вислів: «і коли вечеря закінчилася» – грецькою звучить: «καὶ δεῖπνον γενομένου», що може бути перекладено як «коли вечеря була приготовлена» («Під час же вечері» *переклад І. Огієнка*). У переглянутій версії перекладу KJV це передано так: «під час вечері».

У лексиконі Грінфілда подано: «під час вечері». Лексикон Робінсона щодо самого дієслова говорить: «щодо трапези чи подібної події: бути приготовленою, готовою». У «Емфатичному Діаглоті»: «коли вечеря готувалася». У «Коментарі Спікера»: «під час вечері». У «Коментарі Кларка»: «коли вечеря готувалася». Кемпбелл: «коли вони були за вечерею». Барнс говорить про цей текст: «Такий переклад передає занадто багато. Оригінал означає: “коли вони були за вечерею”; і це підтверджується тим, що вони все ще їдять після цього. Арабський і перський переклади передають це саме так». Таке ж значення подають й інші авторитетні джерела. Отже, можна вважати встановленим, що розповідь Івана узгоджується сама з собою і що обмивання ніг відбулося під час вечері або близько до її початку. Якщо вечеря була приготована і вони вже сиділи за столом, то цілком природно сказати, що це відбулося під час вечері.

Тепер розглянемо обставину, згадану тільки Лукою – суперечку між учнями. Вона записана в Луки 22:24 після розповіді про вечерю та вказівки на зрадника: «І сталося між ними й змагання, котрий з них уважатися має за більшого». Але є вагомим підстави вважати, що виклад Луки не є суворо хронологічним. Слід зауважити, що, хоча Лука дуже докладно описує багато подій, він, мабуть, загалом не прагнув дотримуватися суворої послідовності. Його розповідь про спокуси Ісуса в пустелі є яскравим прикладом цього.

По-перше, ми помічаємо, що мова Луки 22:27 схожа на Івана 13:16. «Бо хто більший: чи той, хто сидить при столі, чи хто прислужує? Чи не той, хто сидить при столі? А Я серед вас, як службовець». «Поправді, поправді кажу вам: Раб не більший за пана свого, посланець же не більший від того, хто вислав його». Докір і настанова Христа в Луки 22:25–27, очевидно, відповідають Його словам, сказаним під час обмивання ніг. Цілком природно зробити висновок, що це смиренне служіння було встановлене безпосередньо у відповідь на суперечку учнів про те, кого слід вважати більшим. Неможливо уявити, щоб така суперечка могла виникнути після такого уроку смирення. Але ми вже побачили, що обмивання ніг відбулося на початку вечері. Отже, суперечка (Луки 22:24) мала передувати вечері й записана Лукою не в хронологічному порядку.

Далі, про що учні найімовірніше могли сперечатися в той час? Ми відповідаємо: природно, вони могли сперечатися про те, хто повинен займати почесніше місце за столом. **У стародавніх народів відмінності за віком і становищем суворо дотримувалися, і за столом старші або почесніші особи мали відведені їм місця.** Приклад цього знаходимо в Бут. 43:33: «І вони посідали перед ним, перворідний за перворідством своїм, а молодший за молодістю своєю. І здивувалися ці люди один перед одним». Серед усіх народів, навіть у наш час, існує різниця щодо почесності місць за столом, і етикет суворо дотримується. Цю ж думку знаходимо в Матв. 23:6; Марка 12:38, 39; Луки 14:7–11, де Христос докоряв тим, хто вибирав найпочесніші місця. Безперечно, у них не було іншої причини сперечатися про першість у цій ситуації. І саме ця суперечка дала Христові нагоду дати їм найяскравіший урок смирення. Але це знову показує, що обряд обмивання ніг відбувся на початку вечері.

Хтось може заперечити й сказати, що їхня суперечка стосувалася того, хто буде більшим у Царстві Небесному, а не місця за столом. Так, учні все ще очікували земного царства, яке, на їхню думку, Христос незабаром мав встановити; але **вони природно могли вважати, що їхнє становище в цьому царстві визначатиметься тим місцем, яке вони займали ще до його встановлення. З цієї точки зору місце за столом мало для них велике значення.**

Щоб нам було легше зорієнтуватися в цьому питанні, викладемо по порядку події, що відбулися до цього моменту:

1. Коли вечеря була приготована, Ісус сів за стіл. Як господар, Він зайняв перше місце.

2. Між учнями виникла суперечка про те, хто має зайняти почесне місце, очевидно, найближче до Ісуса.

3. **Щоб докорити їм за цю негідну суперечку, Він встав від вечері й почав мити їм ноги**, навчаючи словом і прикладом, що смирення – єдина основа для вищого становища в Його царстві.

4. Завершивши це служіння, Він знову одягнув Свій верхній одяг і знову сів до вечері. (Present Truth. 15 листопада 1883 р.)

Остання Пасха нашого Господа. Частина 2

(Івана 13:2–30)

Тепер нам слід розглянути решту подій пасхальної вечері та встановлення Вечері Господньої. Хоча в 12-му розділі книги Вихід, де записані настанови щодо Пасхи, нічого не сказано про вино, з рабинських писань ми дізнаємося, що під час трапези випивали чотири чаші. Матвій і Марк згадують лише ту чашу, яку Христос благословив як символ Своєї крові. Лука ж говорить про дві чаші (див. Луки 22:17, 20). Перша згадана чаша була однією з тих, які пили під час пасхальної вечері; про другу ж, у вірші 20, прямо сказано, що вона є символом крові Христа. **І цей вірш служить доказом того, що Вечеря Господня була встановлена наприкінці пасхальної трапези;** бо Лука каже: «По вечері так само ж і чашу, говорячи: Оця чаша Новий Заповіт у Моїй крові, що за вас проливається».

Мета Вечері Господньої виражена так: «Бо кожного разу, як будете їсти цей хліб та чашу цю пити, смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде» (1 Кор. 11:26). Цю істину, за словами Павла, він «прийняв від Господа». Отже, Вечеря була встановлена як пам'ятне служіння – не просто щоб зберігати сам факт смерті Христа у пам'яті, але як вираз віри того, хто причащається, у цю смерть.

Але **простої віри в те, що Христос помер, недостатньо, щоб це було біблійною вірою в цю велику жертву**. Більшість віруючих, але їхня віра не приносить їм жодної користі. Є багато невіруючих у християнство, які погодяться, що була така Людина, як Христос, і що Він помер; **і все ж їхня віра не приносить їм ніякої користі, тому що вони не розрізняють Божественної природи Христа й не розуміють мети, заради якої Він помер**. Ми повинні розуміти, що Він помер, щоб утвердити вимоги справедливості; що Божий закон був порушений і смерть грішника була неминучою; що Христос помер замість людини, аби через віру в Нього ми могли бути спасенні від смерті. Але «віра без діл мертва», і тому **наша віра в Христа нічого не означає, якщо не супроводжується послухом. Щоб отримати користь від жертви Христа, ми повинні відвернутися від своїх гріхів і дотримуватися всього Божого закону** (див. Ісаї 1:16–18; 55:7; Римл. 6:1–6; Матв. 7:21–23; Луки 6:46). Отже, ніхто, яким би «толерантним» він не був, не стане стверджувати, що **людину, яка не має віри в Христа, можна допустити до Вечері Господньої**. Ніхто не подумає запросити до цього обряду язичника чи нечестиву світську людину.

Але, як ми вже побачили, віра в Христа передбачає щире бажання дотримуватися Божого закону; отже, **ніхто, хто порушує Божий закон, навіть якщо він і сповідує віру в Христа, не має права приходити до Господнього столу**. Ми вважаємо, що це положення неможливо спростувати. Ми не говоримо,

що людина повинна бути бездоганною, перш ніж може брати участь у Вечері Господній; але вона повинна мати покаяння за свої гріхи й щире бажання залишити їх. Покладаючи довіру на Бога, що Він заради Христа пробачить гріх, людина повинна смиренно прагнути ходити у світлі настільки, наскільки Бог відкриває їй це світло.

А як було з Юдою? Ми бачимо, що він плекав свої егоїстичні й корисливі почуття, і зрештою цілковито піддався їм і крав із спільної скриньки, яку мали наш Господь та Його учні (див. Івана 12:6). Він постійно жив у обмані. Навіть під впливом величних повчань і серйозних застережень Христа він настільки закам'янів, що погодився зрадити свого Господа. Він свідомо продав себе дияволу за двадцять доларів. Він був злодієм, брехуном, убивцею і зрадником; лиходієм найгіршого гатунку; зятим і нерозкаяним грішником. **І його гріх стає ще тяжчим через те, що він грішив проти найбільшого світла, яке тільки може мати людина. Для такої людини було б святотатством їсти Вечерю Господню, брати участь у тілі та крові Христа.** Ми читаємо: «Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха» (1 Івана 1:7). Але Юда ходив у темряві й не міг мати спільності з Христом та Його вірними учнями. У нього не було нічого спільного з ними. Він був серед них, але не належав до них.

З самої природи Вечері Господньої, як вона пояснена Святим Духом, ми бачимо, що для Юди було б морально неможливо залишитися там у той момент. Христос навмисно вказав на зрадника саме тоді, коли почало відбуватися це таїнство. Цю думку ще більше підсилюють слова нашого Господа до Юди: «Що ти робиш роби швидше». Хоча жоден із учнів повністю не зрозумів, що Юда мав намір зрадити Христа (або що він зробить це негайно) – Івана 13:28, – однак той факт, що Христос знав про його наміри і що подальше приховування вже нічого не дасть, природно мав спонукати його негайно виконати наказ Христа й піти. (Present Truth. 22 листопада 1883 р.)

Остання Пасха нашого Господа. Частина 3

(Івана 13:2–30)

На твердження, що лише ті, хто виявляє свою віру в Христа послухом Божому закону, можуть по праву брати участь у Вечері Господній, можуть заперечити так: хоча Христос, як Засновник цієї Вечері, мав право не допустити будь-кого, кого вважав за потрібне, Його послідовники не є компетентними судьями щодо того, хто достойний, а хто ні; отже, вони не мають права позбавляти когось цього привілею. Стверджується, що такий вчинок має присмак фанатизму і є ознакою нетерпимості.

На це ми відповіли б наступним чином.

(1) Сам Господь встановлює мірило; Його послідовники не сміють виходити за межі того, що визначив Він.

(2) Питання терпимості чи нетерпимості тут зовсім не стосується справи. Людина може бути щедрою в тому, що належить їй, і розпоряджатися цим, як забажає; але чинити так само з тим, що належить іншому, було б гріхом. Але ця вечеря є «Господньою Вечерею»; отже, ніхто, крім Нього, не може розпоряджатися правом участі в ній. Слово «нетерпимість», коли його застосовують до тих, хто не вважає правильним допускати до причастя порушників Закону, уживається абсолютно недоречно.

(3) Тих, хто так чинить, не можна звинувачувати в тому, що вони позбавляють когось привілею участі у Вечері. Вони лише відмовляються мати з ними спільність з цілком очевидної причини, що справжня єдність із ними неможлива. Немає повної єдності та гармонії. І не може бути, поки один дотримується закону, а інший продовжує його порушувати. «Бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою?»

(4) Ніхто не вирішує питання про придатність чи непридатність іншого; кожна людина вирішує це сама для себе. Якщо вона сповідує віру в Христа й любов до Божого закону, ніхто не має ні права, ані бажання відстороняти її. Вона може в серці бути порушником Закону, навіть якщо її сповідання правильне; але про це ніхто судити не може. Лише Бог читає серце. Якщо людина наважується грати роль лицеміра, відповідальність лежить на ній самій.

(5) І, що стосується «позбавлення привілею» участі у Вечері Господній, то ми відповімо, що для негідної людини це зовсім не привілей. Павло каже в 1 Кор. 11:29, що «хто їсть і п'є негідно, не розважаючи про тіло», той причащається негідно. Вираз «не розважаючи про тіло» означає, що людина не усвідомлює природи й мети цього обряду. **Так буде в тому випадку, якщо людина не усвідомлює, що кров Христа була пролита для «відпущення давніше вчинених гріхів» і що, приймаючи її, ми фактично зобов'язуємося утримуватися від гріха в майбутньому, «поводитись так, як поведився Він».**

Інакше кажучи, якщо людина зловживає Божою милістю й думає, що жертва Христа робить будь-які зусилля з її боку непотрібними, то вона, безперечно, буде негідним учасником. І Павло каже, що той, хто їсть і п'є негідно, їсть і п'є осуд самому собі.

Євангельські обряди – це обов'язки, які належить виконувати, а не лише привілеї, якими можна користуватися. Але це не такі обов'язки, які покладаються на всіх без винятку, незалежно від їхнього духовного стану. **Існують два види обов'язків – первинні та вторинні; і саме невиконання перших робить необхідним виконання других.** **Обов'язок кожної людини – дотримуватися Божого закону. Немає жодної людини, вільної від цього обов'язку.** Якби людина ніколи ніколи не згрішила, дотримання Божого закону становило б весь її обов'язок. Але всі люди згрішили, і тепер Бог наказує всім людям усюди покаятися. Христос помер, щоб ми через покаєння та віру в Нього могли отримати прощення наших гріхів, і від нас вимагається проявити свою віру виконанням певних обов'язків. Проте нас не закликають виконувати ці обов'язки без попереднього покаєння. Христос навчав: «Покайтеся, і віруйте в Євангелію». Павло проповідував, щоб люди «покаялись, та вірували в Господа нашого Ісуса Христа». Це і є правильний порядок. І покаєння має бути повним. **Ми повинні дотримуватися всього закону.** Недостатньо дотримуватися восьми десятих або дев'яти десятих закону.

Отже, як ми вже зауважували раніше, тут немає жодної винятковості. Деякі люди, які не виявляють послуху всьому Божому закону, можуть сказати: «Прийдіть, будемо звершувати причастя разом». Ми були б раді це зробити, але як може бути справжнє спілкування там, де існує незгода? Коли люди кажуть: «Будьмо в причасті разом», це рівнозначно тому, щоб сказати: «Нехай буде виявлена наша єдність і згода; нехай між нами буде досконала гармонія», – і в той же час вони самі відмовляються бути в згоді. Іноді кажуть: «Ми не будемо зважати на цю різницю; не дозволимо нашим поглядам нас розділяти; погодьмося не погоджуватися». Але дзгода на незгоду все одно залишається незгодою і не створює єдності. До того ж нас розділяє не наша особиста думка, а Божа заповідь.

А що, якщо людина, яка просить допустити її до Вечері Господньої, ще не розуміє всього закону, але живе згідно з усім світлом, яке має? Тоді дайте їй подальше наставлення, якого вона потребує. **Якщо вона сумлінно ходила у всьому світлі, яке мала, то подякує Богові за більше світло й одразу прийме його.** Але що, коли вона не може побачити так, як бачите ви, і все ж щиро прагне чинити правильно? Тоді моліться, щоб її очі відкрилися. Якщо вона справді щира, Бог не дозволить їй блукати в темряві. Але чи людина щира, чи ні; чи ходить вона у світлі, чи обманує сама себе, – справжнього спілкування не може бути там, де існує суттєва незгода. Спаситель так молився за Своїх учнів: «Святий Отче, захочай в Ім'я Своє їх, яких дав Ти Мені, щоб як Ми, єдине були!» (Івана 17:11). І в цю молитву Він включив усю Свою церкву, бо сказав: «Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова вірують у Мене, щоб були всі одно:

як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав» (вірші 20, 21). Отже, Христос мав на увазі не безліч церков або одну церкву з окремими гілками, де «кожен служить Богові по-своєму», а одну єдину церкву, між членами якої єдність має бути настільки ж тісною, як між Ним і Отцем.

І ця єдність та гармонія не повинні були досягатися шляхом домовленості ігнорувати певні вчення Божого Слова, бо така єдність була б лише назвою. Молитва Господа Ісуса була такою: «Освяти Ти їх правдою! Твоє слово то правда». Отже, християнська єдність може існувати лише там, де всі вірять і говорять одне й те саме. Апостоли постійно закликали до такого стану тих, кому писали (див. Римл. 12:16; 15:5; 1 Кор. 1:10; 2 Кор. 13:11; Филп. 2:2; 3:16; 1 Петра 3:8 та ін.). **Стверджувати, що неможливо, аби всі бачили однаково, – означає ставити під сумнів мудрість Христа і Його натхненних апостолів.** Особливо примітним є застереження Павла в 1 Кор. 1:10: «Гож благаю вас, браття, Ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме, і щоб не було поміж вами поділення, але щоб були ви поєднані в однім розумінні та в думці одній!» Ніщо не може свідчити про досконалішу єдність, ніж це. Усі повинні мати один розум і одні думки. І такий стан існував у ранній церкві, як ми дізнаємося з Дії 4:32: «А люди, що ввірували, мали серце одне й одну душу». Що вже було досягнуто, те може бути досягнуто знову; і такий стан неодмінно має існувати серед істинних послідовників Христа.

Є ще один урок, якого ми можемо навчитися з прикладу Христа в цій події, – Христос, все ж таки, омив ноги Юді (причому першому). Який дивовижний приклад смирення! Цар слави схиляється, щоб умити ноги Своему зрадникові, нікчемній людині, з якою у Нього не могло бути нічого спільного. Жодного слова суворості чи докору за його віроломство, лише прояв ніжності, ніби той був Його найкращим другом. І після того, як Христос дав Юді цей доказ Своєї лагідності та смирення, Він дає йому зрозуміти, що всі його злодіяння відомі, і делікатно просить його негайно виконати свій задум, щоб його присутність не затьмарила атмосферу гармонії та любові, яка мала настати далі. (Present Truth. 29 листопада 1883 р.)

Прояв любові через прийняття служіння

(Івана 13:8)

Коли в ту ніч, коли Його було видано, Ісус омивав ноги Своїм учням, Петро сказав Йому: «Ти повік мені ніг не обмиєш!» (Івана 13:8).

Він охоче вмив би ноги Учителю або виконав би для Нього будь-яке інше служіння і вважав би за честь мати змогу зробити навіть найпринизливішу працю для свого Господа; але він відсахнувся від думки, що Сам Ісус буде служити йому. Ісус відповів: «Коли Я не вмию тебе, ти не матимеш частки зо Мною», – і тоді Петро більш ніж охоче прийняв це служіння.

У цьому полягає урок, який ми дуже схильні випускати з уваги. Люди часто забувають, що **любов проявляється не тільки в тому, щоб давати, але й у тому, щоб приймати**. Багато хто бажає все робити сам, але надто гордий, щоб приймати служіння від інших. Петро, звичайно, думав, що він надто смиренний, щоб прийняти таке служіння від свого Вчителя і Господа; однак існує така «смиренність», яка насправді є гордістю, і вона не має нічого спільного з любов'ю.

Той, хто по-справжньому любить іншого, готовий приймати благодіяння від того, кого любить. Це особливо яскраво видно в наших стосунках із Господом. **У цьому світі немає нічого, що ми могли б зробити для Нього.** «Або хто давніш Йому дав, і йому буде віддано? Бо все з Нього, через Нього і для Нього! Йому слава навіки. Амінь» (Римл. 11:35, 36).

Єдиний спосіб, у який ми можемо виявити свою любов до Нього, – це приймати Його дари так само вільно й радісно, як Він їх дарує. «Чим я відплачу Господеві за всі добродійства Його на мені? Я чашу спасіння прийму, і прикличу Господнє ім'я!» (Псал. 116:12, 13).

Триматися від Нього на відстані й приймати Його дари, без яких ми не можемо жити, ніби з протестом, не бажаючи визнати себе зобов'язаними Йому, – це свідчення відсутності любові до Нього.

Коли ми навчимося любити Його так, як повинні, тоді дізнаємося, як любити і наших ближніх на землі. (Present Truth. 22 листопада 1900 р.)

Те, чого слід дотримуватися

(Івана 13:14, 15)

У відповідь на деякі запитання одне з видань розмістило колонку відповідей, серед яких є такий категоричний висновок: «Нам не слід наслідувати приклад Христа в обмиванні ніг один одному».

І це сказано – незважаючи на чіткі слова Христа: «А коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинні й ви один одному ноги вмивати. Бо то Я вам приклада дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив» (Івана 13:14, 15). «Приклад» – це щось «призначене для наслідування або дотримання»; і Христос сказав, що бажав, аби Його учні наслідували Його приклад. Він хотів, щоб вони чинили так, як Він вчинив їм. Більше того, слово «повинні» означає обов'язок; це стара форма минулого часу дієслова «повинен», і тому вказує на обов'язок. Коли ми кажемо, що людина повинна щось зробити, ми тим самим стверджуємо, що це є обов'язком, який вона зобов'язана виконати. Тож коли Христос говорить: «То повинні й ви один одному ноги вмивати», Він має на увазі, що це є обов'язком; це обов'язок, який християни мають виконувати.

Далі Христос каже: «Коли знаєте це, то блаженні ви, якщо такє чините!» (Івана 13:17). Слово «блаженні» означає «щасливі». Благословення обіцяно тим, в цьому наслідує приклад Христа. А якщо, знаючи це, ми не будемо цього виконувати? Безперечно, тоді благословення будуть утримані.

Це питання є зрозумілим настільки, наскільки слова можуть його виразити. Правда, що в Біблії про це згадується лише один раз; але чи ті, хто посилається на цей факт як на аргумент проти прийняття цього обряду, хочуть сказати цим, що Христос ніколи не робив і не говорив того, що записано в 13-му розділі Євангелія від Івана? Думаємо, що ні, бо нам не доводилося чути сумнівів щодо правдивості цієї розповіді. Отже, якщо є фактом, що Христос умив ноги Своїм учням і сказав: «То повинні й ви один одному ноги вмивати. Бо то Я вам приклада дав», – то хіба це не має такої ж сили, ніби ця розповідь була повторена п'ятдесят разів? Безумовно, має.

Ми майже певні, що якби подібне свідчення можна було знайти на користь святкування неділі або «хрещення немовлят», ті, хто дотримується цих практик, не вимагали б сильнішого доказу на їхню підтримку. Ми також знаємо, що сотні людей вигукували б від захоплення, якби могли знайти для святкування неділі такий самий вагомий аргумент, який 13-й розділ Євангелія від Івана містить на користь обмивання ніг. Але проблема в тому, що це надто смиренний обряд, щоб його охоче приймали; і в наш час існує сильна тенденція відкидати все в Біблії, окрім власних слів Христа, а з Його слів – відкидати все те, що здається неприємним або незручним. (Present Truth. 15 липня 1886 р.)

20 грудня

Велич служіння

(Луки 22:25–27)

Служіння – це не ознака приниження, а ознака величі. Ми звикли вважати становище слуги низьким, тому що в більшості випадків таким його зробили людські звичаї й традиції; але з погляду євангельської істини це не так. Спаситель сказав Своїм учням: «Царі народів панують над ними, а ті, що ними володіють, добродійцями зуться. Але не так ви: хто найбільший між вами, нехай буде, як менший, а начальник як службовець. Бо хто більший: чи той, хто сидить при столі, чи хто прислуговує? Чи не той, хто сидить при столі? А Я серед вас, як службовець» (Луки 22:25–27).

З погляду світу той, хто сидить за столом, більший за того, хто служить; однак Христос, Однороджений Син вічного Бога, прийшов на землю і прийняв становище слуги. І цим Він не принизив Себе, а наділив Своєю власною славою та величчю всяке служіння на благо наших ближніх.

І хіба Сам Бог не є найбільшим Слугою у всесвіті? Хто робить більше для підтримки добробуту й щастя всіх створінь, ніж Він? Він служить не лише у великих і піднесених справах, але й у всіх дрібницях щоденного життя – як для високих і багатих, так і для бідних і непомітних. Навіть найбіднішого волоцюгу на вулиці Він не минає. Йому, так само як і князеві, даровано «жити, рухатися й існувати» у Господі (див. Дії 17:28). Він дає йому «і життя, і дихання, і все» так само вільно, як і будь-кому іншому. «[Він] наказує сходити сонцю Своему над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних» (Матв. 5:45). **Шлях до величі – це шлях служіння; і якою мірою ми служили нашим ближнім тут, і яку здатність розвинули бути благословенням для інших, такою буде й висота становища а, призначеного нам у майбутньому світі.** (Present Truth. 28 червня 1894 р.)

Вечеря Господня

(Матв. 26:18–30)

У Євангелії Христа немає місця порожній формі. Кожен учинок, який Ісус здійснив під час Свого перебування на землі, і кожен обряд, який Він установив, сповнений змісту. Цей зміст не завжди лежить на поверхні, і слова, звернені Господом до Петра під час встановлення обряду обмивання ніг, часто можуть стосуватися й нас: «Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш» (Івана 13:7). **Але все життя Ісуса було лише одкровенням Євангелія, і кожен Його учинок мав своє місце та своє значення.**

З іншого місця Писання, де описано встановлення Вечері Господньої, ми дізнаємося про її значення: «Бо кожного разу, як будете їсти цей хліб та чашу цю пити, смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде» (1 Кор. 11:26). Іншими словами, **все, що звершено працею Христа, яка зосереджується в Його смерті на хресті, має бути виражено у Вечері Господній.** Це надає їй таку повноту значення, яку неможливо досягнути одразу або належно розглянути в межах однієї теми. Проте ми сподіваємося звернути увагу на деякі великі принципи, що містяться в ній, з яких кожен зможе винести й інші уроки відповідно до міри власного досвіду в Євангелії.

Розповідь говорить нам, «як вони ж споживали, Ісус узяв хліб, і поблагословив, поламав, і давав Своїм учням, і сказав: Прийміть, споживайте, це тіло Моє». У попередніх віршах йдеться про приготування пасхальної вечері, яку вони й споживали. Отже, хліб, який Ісус взяв зі столу, був хлібом, приготовленим для пасхальної вечері. І ми знаємо, що це був прісний хліб. «Не будеш їсти при тому квашеного, сім день будеш їсти при тому опрісноки» (П. Зак. 16:3). Коли Ісус узяв хліб зі столу, той самий хліб, який вони вже їли, **Він не зробив нічого, що могло б хоча б натякнути на вчення про перестествлення**, а просто благословив його (тобто віддав подяку), як і тоді, коли нагодував натовп (див. Марка 6:41), і сказав: «Це є Тіло Моє». *(ред.: Перестествлення – богословське поняття, що позначає в католицькому Таїнстві Євхаристії перетворення хліба і вина на буквальне Тіло і Кров Христа).*

Сила цього твердження стане зрозумілішою, якщо ми коротко розглянемо справжню мету праці Христа для людини. Він знайшов увесь людський рід «відчуженим від життя Божого», «мертвим через злочини та гріхи», і визначив мету Своєї місії словами: «Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали» (Івана 10:10). Усе життя – від Бога Отця, відмінною рисою Якого є те, що Він є «Бог живий». Це життя було об'явлене в Його Однородженому Сині. «Бо як має Отець життя Сам у Собі, так і Синові дав життя мати в Самому Собі» (Івана 5:26).

Бог незалежний і самосуций. Його ім'я – «Я Той, що є». Але людина не є ні незалежною, ні самосущою. Бог через Ісуса Христа є джерелом і підтримкою її життя. «Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо». Це було так само правдою до того, як гріх увійшов у світ, як і після цього. **«Ще до того, як гріх увійшов у прекрасний Божий всесвіт, коли між Ним і будь-яким із Його створінь ще не було відчуження і тому ще не існувало потреби в примиренні чи викупленні, усе ж була потреба в Тому, Хто стояв би між Несотвореним Життям і створеним життям».** Початковий гріх людини полягав саме у відмові визнати цей факт. «Це була жага незалежності за будь-яку ціну; прагнення до власного окремого царства, утвердження себе і самодостатності, усунення Бога і обожнення власного “я”». Стимул, який сатана запропонував для непокори, був: «І станете ви, немов Боги».

Але Єгова – «єдиний Бог правдивий», і крім Нього немає іншого. Тому звеличення, обіцяне сатаною першій парі за умови їхньої непокори та відступлення від Бога, виявилось падінням, і людина, залежна від Бога, в ту ж мить перестала б існувати, якби не Євангеліє Ісуса Христа, «що Самого Себе дав за нас». Той, через Кого все було створене й підтримувалося ще до появи гріха, **прийняв на Себе додатковий тягар гріха і все ж продовжив дарувати життя людському роду. Але це означало, що Він мав прийняти нашу плоть і понести в ній покарання за гріх, і таким чином з'єднатися з нами як Син Людський у переживанні смерті, щоб ми могли з'єднатися з Ним у переживанні життя.** «Бо коли ми з'єдналися подобою смерті Його, то з'єднаємось і подобою воскресення, знаючи те, що наш давній чоловік розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріховне, щоб не бути нам більше рабами гріха, бо хто вмер, той звільнився від гріха! А коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо, знаючи, що Христос, воскреснувши з мертвих, уже більш не вмирає, смерть над Ним не панує вже більше! Бо що вмер Він, то один раз умер для гріха, а що живе, то для Бога живе. Так само ж і ви вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі Ісусі, Господі нашім» (Римл. 6:5–11).

Божий план полягав у тому, щоб людина навіть у стані невинності отримувала життя, через споживання тієї їжі, яку Господь дав їй. «І сказав Бог: Оце дав Я вам усю ярину, що розсіває насіння, що на всій землі, і кожне дерево, що на ньому плід деревний, що воно розсіває насіння, нехай буде на їжу це вам!» (Бут. 1:29). І урок, якого потрібно було навчити людину після її гріха і який необхідно засвоїти нам сьогодні, полягає в тому, що в хлібі, який ми їмо щодня, ми отримуємо життя від Бога через Ісуса Христа, Який сказав: «Мій Отець дає вам хліб правдивий із неба. Бо хліб Божий є Той, Хто сходить із неба й дає життя світові... То є хліб, Який сходить із неба, щоб не вмер, хто Його споживає. Я хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за життя світові дам» (Івана 6:32–51).

Життя Боже, від якого людина сама себе відділила своїм гріхом, було повернене їй у дарі Ісуса, Який є «наше життя». Прокляття, яким є смерть,

прийшло на все, але «Христос відкупив нас від прокляття Закону, ставши прокляттям за нас» (Гал. 3:13). **Своєю смертю на хресті Він зберіг відкритим для всіх канал життя від Бога до людини, і через прийняття Христа вірою цей дар життя може тривати для нас упродовж усієї вічності.**

Твердження, що будь-яка людина може своїми словами перетворити хліб на Тіло Господнє, є просто виявом того духа, «що противиться та несеться над усе, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде, як Бог, і за Бога себе видаватиме» (2 Сол. 2:4). Це є відмовою визнати те, що Бог уже зробив у Хресті, бо «Бог йому тіло дає, як захоче» (1 Кор. 15:38), і привласненням собі прерогатив Бога-Творця. Це те саме заперечення залежності людини від Бога, яке спочатку й відділило її від Божого життя. Людина – лише творіння, а не Творець, і її єдина надія – визнати цей факт і приймати життя від Бога згідно з Його задумом, не претендуючи на силу, яка зробила б її незалежною від Бога й зробила б Спасителя непотрібним. «Прийміть, споживайте, це тіло Моє» (Матв. 26:26).

«А взявши чашу, і подяку вчинивши, Він подав їм і сказав: Пийте з неї всі, бо це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів!» (Матв. 26:27, 28). Ті самі принципи застосовні й до слів Ісуса про вино. Кров є життям. «Тільки м'яса з душею його, цебто з кров'ю його, не будете ви споживати» (Бут. 4:4). Ісус сказав: «Я правдива Виноградина». У чистому, неперебродженому виноградному сокові, плоді виноградної лози, ми маємо найближчий образ і наближення до життя таким, яким його приготував Бог. Але, як і у випадку з хлібом, цей дар життя приходиться до нас через Ісуса і Його працю задля нас і є в найсправжнішому значенні Його життям, Його кров'ю. На весіллі в Кані Галілейській Ісус перетворив воду на вино Своєю власною життєдайною силою і таким чином дав людям пити символ Свого власного життя, так само як Він дав натовпу людей символ Свого власного життя, щоб вони наситилися, коли тією ж силою помножив хліби. Удавана влада людини перетворити вино на Вечері Господній на Його кров – це заперечення факту повної залежності людини від Бога щодо життя, спроба поставити себе на місце Бога і утвердження власної здатності спасти самого себе.

Таким чином Господня Вечеря звіщає Його смерть і той факт, що ми отримуємо життя через Його смерть; вона підносить прийом їжі та пиття вище простого задоволення апетиту, навчаючи нас їсти та пити на славу Божу. Вона покликана показати нам, що існує лише одне життя – життя Боже, і що тільки через Євангеліє смерті й воскресіння Ісуса ми маємо життя тепер, і що через нашу віру в це саме Євангеліє те саме життя триватиме для нас стільки, скільки житиме Сам Бог. Яким славним буде пережити це на «новій землі, що правда на ній пробуває»! «І почув я гучний голос із престолу, який кликав: Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними» (Об'явл. 21:3). «І жадного прокляття більше не буде» (Об'явл. 22:3). «Бо кожного разу, як будете їсти цей хліб та чашу цю пити, смерть Господню звіщасте, аж доки Він прийде» (1 Кор. 11:26). (Present Truth. 19 травня 1898 р.)

Незаквашений хліб під час Господньої Вечері

(Матв. 26:17–30)

Нам поставили запитання: «Який хліб слід використовувати під час звершення Вечері Господньої? Одні кажуть, що слід уживати тільки прісний хліб; інші виступають за квасний хліб; а ще інші стверджують, що це не має значення. Хто правий?»

Щоб відповісти прямо, ми скажемо, що під час звершення Господньої Вечері слід використовувати лише прісний хліб. Причини такої відповіді такі:

Вживаючи хліб, ми наслідуємо приклад Христа. Вечеря Господня була встановлена Христом у зв'язку з останньою Пасхою (Матв. 26:17–30), і безсумнівно, що тоді використовувався лише прісний хліб, тому що протягом усього пасхального тижня юдейському домі не дозволялося мати жодної крихти закваски. Закон щодо цього був дуже суворий: «Першого місяця, чотирнадцятого дня місяця будете їсти опрісноки аж до вечора дня двадцять першого того ж місяця. Сім день квашене не буде знаходитися в ваших домах, бо кожен, хто їстиме квашене, то буде витята душа та з Ізраїльської громади, чи то серед приходьків, чи то тих, хто народився у краї. Жодного квашеного не будете їсти в усіх ваших оселях, будете їсти опрісноки!» (Вихід 12:18–20). Можна сказати, що це лише непрямий доказ; але це все ж більше, ніж можна навести на користь квасного хліба. Якщо за відсутності прямої заповіді ми наслідуємо приклад Христа, о, безперечно, не помилимося. Але це ще не все, що ми маємо.

Господня Вечеря призначена представляти смерть Христа: «Бо кожного разу, як будете їсти цей хліб та чашу цю пити, смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде» (1 Кор. 11:26). Вона є пам'яткою того, що було прообразно представлене Пасхою та всіма жертвами старозавітного церемоніального закону. Тому існує та сама причина вживати прісний хліб у Вечері Господній, що й у святкуванні Пасхи. Коли Христос ламав хліб, Він сказав: «Це тіло Моє, що за вас ломається» (1 Кор. 11:24). Оскільки хліб причастя представляє тіло Христа, він має бути без вади, інакше він не є належним символом; бо Петро говорить: «І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти» (1 Петра 1:18, 19). Закваска ж є бродінням, а бродіння є розкладом і тлінням. Отже, хліб на заквасці не може належним чином уособлювати непорочне тіло Христа (*ред.: Він ніколи не згрішив у тілі, був безгрішним*), так само як квашене або переброджене вино не може належно уособлювати Його дорогоцінну кров. Тому ми вважаємо, що використання прісного хліба під час установа Вечері Господньої не було випадковістю.

Цей висновок підтверджується текстом із Вих. 23:18, де сказано: «Не будеш приносити крові жертви Моєї на квашенім». Це пряма заповідь, яка не залишає

нам вибору в цьому питанні. Не можна сказати, що це стосується лише жертв старозавітного церемоніального закону; бо вони не були кров'ю жертви Господньої більшою мірою, ніж чаша Вечері Господньої. Більше того, Біблія говорить про це ясніше, ніж про ті жертви; бо Сам Христос сказав, взявши чашу: «Бо це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів!» (Матв. 26:28). Цілком очевидно, що Вих. 23:18 не стосується буквальної крові Христа, бо жодна людина ніколи не приносила й не могла приносити її з чимось; і так само очевидно, що це стосується всього, що було або використовується для представлення (символізує) крові Христа – як до Його смерті, так і після неї.

З огляду на наведені тут причини, а особливо на чітку заповідь у Вих. 23:18, ми вважаємо, що маємо підстави говорити не лише про те, що правильно вживати прісний хліб під час Вечері Господньої, але й про те, що використовувати будь-який інший хліб – неправильно. Комуś це може здатися дрібницею, але ніщо не може бути дрібницею, якщо Господь вважав за потрібне дати щодо цього Своє повеління. (Signs of the Times. 25 березня 1886 р.)

Господня Вечеря

(Матв. 26:17–30)

У цьому уривку Писання, відведеному для нашого уроку, є кілька цікавих моментів, окрім самої Господньої Вечері; але якщо ми витратимо час на те, як двох учнів, Петра та Івана, було послано до міста, щоб знайти місце для пасхальної вечері, і на дивовижному виконанні того, що все сталося саме так, як передбачив Ісус, у нас не залишиться часу на те, що має для нас найбільше значення.

Однак одну річ можемо відзначити мимохідь: учні, здається, зовсім не були здивовані тим, що Ісус точно знав, що вони знайдуть у місті і що скаже їм чоловік, якого вони зустринуть. Вони сприймали як цілком природне те, що Вчитель знає все. Чи не можемо й ми бути настільки ж довірливими?

Є одна річ, тісно пов'язана з Господньою Вечерею, яку зазвичай оминають або ігнорують. Це обмивання ніг учням, яке відбулося саме тоді, коли пасхальна вечеря була готова і учні вже сідали до столу. Переклад «вечеря закінчилася» в Івана 13:2 у традиційній версії Біблії KJV є помилковим. Слід було б правильно читати так: «вечеря була приготована» або «під час вечері», як у Переглянутій версії Біблії перекладу KJV.

«І сталось між ними й змагання, котрий з них уважатися має за більшого» (Луки 22:24). Ця суперечка цілком природно могла виявитися у прагненні зайняти почесне місце за столом, особливо в цей час, коли вони думали, що Христос ось-ось прийме царство. Ми знаємо, що для мирських людей це питання зовсім не дріб'язкове. Тому Ісус сказав їм, що почесне місце в Його царстві – це місце найбільшого і найсмирненнішого служіння; і Він дав їм наочний приклад цього, вставши з-за столу та вмивши їм ноги. Потім Він сказав: «Ви Мене називаєте: Учитель і Господь, і добре ви кажете, бо Я є. А коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинні й ви один одному ноги вмивати. Бо то Я вам приклада дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив» (Івана 13:13–15).

Жодна заповідь Господа Ісуса не висловлена більш наполегливо, ніж ця, якій передує Його власний приклад. Чому ж тоді її не виконують усі, хто називає себе Його послідовниками?

Якби щось у світі могло зворушити серце Юди й утримати його від жахливого злочину, який він збирався вчинити, то це було б видовище Ісуса, що схилився біля його ніг і вмивав їх. Проте Христос був тоді таким самим, Яким Він є тепер і буде завжди. І тоді, як і завжди: «Бог у Христі примирив світ із Собою Самим» (2 Кор. 5:19). Саме таке служіння Господь постійно здійснює для нас і для всього людства. Христос є найбільший, бо звершує найбільше служіння; і усвідомлення Його постійного, сповненого любові служіння для нас буде безперестанку вести нас до покаяння й прив'яже нас до Нього.

Цілком доречно, що обряд обмивання ніг супроводжує Господню Вечерю, оскільки і те, і інше свідчить про спільність із Христом. Його слово є Дух, і ми очищаємося через слово, яке Він говорить нам. «Як Отець полюбив Мене, так і Я полюбив вас. Перебувайте в любові Моїй!» (Івана 15:9). «Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водяним купелем у слові» (Ефес. 5:25, 26). І «хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь» (Івана 13:10). «Отже, як ви прийняли були Христа Ісуса Господа, так і в Ньому ходіть» (Колос. 2:6). «Коли духом живемо, то й духом ходімо!» (Гал. 5:25).

Вода, в якій омиваються ноги, символізує воду життя, Духа Божого, в Якому ми повинні постійно ходити. Лише так ми маємо спільність з Христом; бо Він говорить: «Коли Я не вмию тебе, ти не матимеш частки зо Мною» (Івана 13:8).

Усе, що робив Христос, було Божою працею в Ньому: «Чи не віруєш ти, що Я в Отці, а Отець у Мені? Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе, а Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті» (Івана 14:10). І «все, що Бог робить, воно застається навіки» (Екл. 3:14).

Тому жоден учинок Христа не стосується лише однієї миті чи одного дня, а стосується вічності. І справа не лише в тому, що наслідки Його діл тривають вічно, а й у тому, що кожен учинок Христа на цій землі, у тілі, є для нас об'явленням Його постійної праці, навіть тоді, коли Він невидимий для смертних очей. Так і Господня Вечеря з Його учнями тієї самої ночі, коли Він був зраджений, показує нам, що Він робить щодня. Він каже: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об'явл. 3:20).

Господня Вечеря – це постійна реальність для всіх, хто воістину знає Його. Його тіло є правдивою поживою, а Його кров – правдивим напоєм, тому кожен, хто споживає Його, житиме Ним, а хто не споживає Його, не має життя. «Бо тіло Моє то правдиво пожива, Моя ж кров то правдиво пиття. Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той в Мені перебуває, а Я в ньому. Як Живий Отець послав Мене, і живу Я Отцем, так і той, хто Мене споживає, і він житиме Мною» (Івана 6:55–57). (Present Truth. 7 лютого 1901 р.)

Хліб і вино

(Матв. 26:26–29)

Ці два елементи, що складають досконалу їжу для людини, неодноразово згадуються в Писанні як те, що Бог дав людині для поживи. Мелхиседек, священник Всевишнього Бога, прообраз Христа, «виніс хліб та вино» (Бут. 14:18), – для підкріплення патріарха Авраама. У 104-му Псалмі ми читаємо, що Бог дав для служіння людині «вино, що серце людині воно звеселяє, щоб більш від оливи блищало обличчя, і хліб, що серце людині зміцняє» (Псал. 104:15).

У ніч Своєї зради Ісус узяв хліб і вино, щоб представити Своє ламане тіло та пролиту кров, якими ми можемо житися вірою й таким чином мати Його життя в собі. «Як вони ж споживали, Ісус узяв хліб, і поблагословив, поламав, і давав Своім учням, і сказав: Прийміть, споживайте, це тіло Моє. А взявши чашу, і подяку вчинивши, Він подав їм і сказав: Пийте з неї всі, бо це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів!» (Матв. 26:26–28).

У різний час і хліб, і вино були дані Христом Його народові в їхній досконалості. У звичайному ході природи хліб, який зміцнює серце людини, проходячи через землю, тією чи іншою мірою зазнає впливу прокляття, під яким страждає все творіння. Тому він не передає цілком чистого життя і не може давати досконалої сили.

Але коли Ісус годував ізраїльтян хлібом із неба, не доторкнутим прокляттям, вони їли «Хліб ангольський» (Псал. 78:25).

Також, коли на весіллі Він явив Свою славу, давши вино безпосередньо від Своєї особистої присутності, а не через звичайний природний процес, люди визнали, що це «добре вино» і відмінне від того, до якого вони звикли. **Насправді це було таке вино, якого не куштували на землі відтоді, як Адам був вигнаний із раю і змушений був обробляти землю, яка вже не мала давати йому своєї колишньої сили.**

І про хліб, і про вино нам сказано, що ми будемо споживати їх у небесному царстві, у відновленому Едемі. Хліб, що сходить з неба, називається «...хлібом ангольським», – і Христос обіцяв переможцеві, що дасть йому «...їсти приховану манну» (Об'явл. 2:17).

Також Він сказав Своім учням, коли вони пили вино за Його столом напередодні Його розп'яття: «Не питиму Я від оцього плоду виноградного аж до дня, коли з вами його новим питиму в Царстві Мого Отця» (Матв. 26:29).

Тому, коли ми періодично приходимо до «столу Господнього» на землі й споживасмо непереброджені хліб і вино, через які яких Він обрав об'являти Себе нам, ми дивимося вперед до «того дня», коли через причастя до Нього тут, на землі, будемо вічно бенкетувати з Ним у раю, де «...жодного прокляття більше не буде» (Об'явл. 22:3). (Present Truth. 5 лютого 1903 р.)

Обіцянка Його приходу

(Івана 13:33)

Наш Господь кілька років перебував на землі серед людей. Він зібрав навколо Себе невелику групу учнів, які любили Його. Їхні очі бачили Його, їхні руки торкалися Його, і вони ходили та розмовляли з Ним, як із другом. Його доброта й любов прив'язали їх до Нього. І ось тепер Він каже їм, що відходить. Раніше Він уже говорив невіруючим юдеям, що відходить, і що вони помруть у своїх гріхах і не можуть піти за Ним. **Це не тривожило учнів, бо вони вірили в Нього і були впевнені, що Він візьме їх із Собою, куди б не пішов.** Але ні; і їм Він сказав: «Мої дітоньки, не довго вже бути Мені з вами! Ви шукати Мене будете, але як сказав Я юдеям: Куди Я йду, туди ви прибути не можете, те й вам говорю Я тепер» (Івана 13:33).

Не дивно, що ця звістка глибоко засмутила учнів. Але в серці люблячого Спасителя немає бажання завдавати Своїм дітям болю. «Бо хоч Він і засмутить кого, проте змилюється за Своєю великою милістю» (Пл. Єрем. 3:32). Тому Він сказав їм: «Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте! Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для вас? А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви» (Івана 14:1–3). Ця обітниця така ж певна, як Слово Боже; а Слово Боже таке ж непохитне, як Його престол. Ми знаємо, що Христос одного разу вже був тут, на землі; отже, можемо бути впевнені, що настільки ж безсумнівно Він прийде знову.

«Я знову прийду». Це означає: «ще раз», «знову». Коли Він був тут раніше, був Його Перший прихід. Тому, коли Він прийде знову, це буде Його Другий прихід. Про це ясно говорить апостол словами, майже тотожними словам Спасителя: «Так і Христос один раз був у жертву принесений, щоб понести гріхи багатьох, і не в справі гріха другий раз з'явитися тим, хто чекає Його на спасіння» (Євр. 9:28).

І тисяча текстів не могла б зробити ясним той факт, що Христос неодмінно прийде знову. Отже, оскільки ніхто не може бути віруючим у Христа, якщо він не вірить у всі слова Христа, то не може бути ні найменшого сумніву в тому, що кожен, хто вірить у Христа, повинен вірити і в Його другий прихід. І кожен, хто любить Господа, буде чекати й любити Його явлення. Таким обіцяний вінець слави при Його приході (див. 2 Тим. 4:8; 1 Петра 5:4).

Отже, вчення про прихід Господа і думка про те, що він дуже близький, не є чимось, чим слід лякати людей. Звичайно, ті, хто не любить присутності Представника Христа, будуть тривожитися при думці про Його явлення. Але справа в тому, що Святий Дух є лише «Втішитель інший», а Христос – Утішитель. **Тому думка про Його прихід є потіхою для Його послідовників.** «З'явлення слави великого Бога й Спаса нашого Христа Ісуса» є «блаженною надією», яка підбадьорює Його учнів у цьому теперішньому злому світі. (Present Truth. 14 червня 1894 р.)

Роздуми над Івана 14

14-й розділ Євангелія від Івана – один з найбільш втішних розділів у Біблії. Він був призначений втішити тих, до кого він був звернений, і не тільки їх, але й усіх учнів Христа аж до кінця часу. На це вказують уже перші слова: «Нехай серце вам не тривожиться!» Христос сказав їм, що залишає їх, і їхні серця засмутилися. Вони любили Ісуса; вони хотіли бути з Ним. Тому Він почав утішати їх словами, які стали радістю й потіхою для багатьох стомлених і засмучених сердець: «Багато осель у домі Мого Отця... йду приготувати місце для вас». **Місце достатньо, але Христові було необхідно приготувати місце для кожного через Свою смерть і подальше служіння в небесному святилищі.** Але й це ще не все. «А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви». І ця обітниця така ж певна, як Слово Боже. Багато разів ця обітниця повторюється. «Другий раз з'явиться тим, хто чекає Його». Коли настав час Йому відійти й засмучені учні побачили, як Він підноситься на небо, їм було дано таке запевнення: «Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо!» (Дії 1:11). Розлучені з Тим, Кого люблять, мандрівники в чужій землі, діти Божі мають блаженну надію, що одного дня Сам Господь прийде, щоб забрати їх додому.

Дехто з тих, хто називає себе послідовниками Христа, каже: «Не лякайте людей думкою про прихід Господа; Він може не прийти ще тисячу років. Немає жодної причини для тривоги». Яка ж причина для страху в Божої дитини? Павло говорить, що ми повинні втішати одне одного обітницею про те, що Господь прийде, щоб прийняти нас до Себе. Христос каже, що коли ми бачимо ознаки Його близького приходу, ми повинні підняти голови, бо наближається наше визволення. **Слухняне і любляче дитя не тікає і не ховається, коли повертається її батько.** Нечестиві можуть тремтіти й кликати до гір і скель, щоб вони впали на них і сховали їх від гніву Агнця; але праведні скажуть: «Це наш Бог, що на Нього ми мали надію і Він спас нас! Це Господь, що на Нього ми мали надію, тішмося ж ми та радіймо спасінням Його!» (Ісаї 25:9).

На прохання Пилипа: «Господи, покажи нам Отця», Христос висловлює ще одну втішну думку: «Стільки часу Я з вами, ти ж не знаєш, Пилипе, Мене?» Адже вони знали Христа. Вони бачили Його діла любові та самозречення. Він ніколи не нехтував бідними та нужденними. Вони бачили, як Він, змилюсердившись, чудесно нагодував виснажений голодом натовп. Вони бачили, як Він зупинявся, щоб уздоровити хворих, **коли надмірна праця майже виснажила Його сили.** Вони бачили, як Він плакав біля гробу Лазаря. Вони чули Його лагідні слова докору й підбадьорення до тих, хто помилявся. І коли Він бачив турботу та страждання, спричинені гріхом, вони чули, як Він говорив голосом любові й

співчуття: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!» Вони знали Його як ніжного, люблячого та співчутливого Друга. І тому Він каже: «Стільки часу Я з вами, ти ж не знаєш, Пилипе, Мене?» Можна було б відповісти: «Так, але як це відповідає на питання?» А ось як: «Хто бачив Мене, той бачив Отця». «Я й Отець Ми одне!». **Усе добре і прекрасне, уся ніжність і співчуття, виявлені в житті Христа, були лише вираженням природи Отця.** Як говорить Павло: «Бог у Христі примири́в світ із Собою Самим».

Багато людей уявляють Бога суворим Суддею, а Христа – люблячим Спасителем; але Отець і Син не розділяють Свої служіння таким чином. «Бог є любов» – така Його природа. «А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками». Яка потішна думка, що і Христос, і Бог однаково зацікавлені в нашому спасінні та прагнуть його. Чи хочемо ми пізнати міру Божої любові? «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16). Це була нескінченна жертва, і вона була результатом нескінченної любові.

Але відкинуті благословення перетворюються на прокляття, і той факт, що Бог є любов, не завадить тому, щоб Його гнів був звернений на тих, хто зневажає Його любов. І в цьому також Христос і Отець єдині. Саме «від лиця Того, Хто сидить на престолі, і від гніву Агнця!» нечестиві шукатимуть сховку. Але ніхто не мусить зазнати цього гніву, бо все Небо зацікавлене в нашому спасінні. Тих, хто за нас, більше, ніж тих, хто проти нас. Бог бажає, щоб ми називалися Його синами. «І кожен, хто має на Нього надію оцю, очищає себе так же само, як чистий і Він» (1 Івана 3:3). (Present Truth. 11 лютого 1889 р.)

Другий прихід Христа. Частина 1

(Івана 14:1–3)

«Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте! Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для вас? А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви» (Івана 14:1–3).

Ці слова були сказані Самим Спасителем у розмові з учнями ввечері того дня, коли Він був розп'ятий. Він перебував із ними в постійному спілкуванні понад три роки, і, крім уз особистої любові, які прив'язували їх до Нього, вони шанували Його як «Христа, Сина Бога Живого» і «сподівались були, що Це Той, що має Ізраїля визволити». Вони чекали швидкого визволення від римського ярма, і тому жах та смуток охопили їхні серця, коли вони почули Його слова: «Мої дітоньки, не довго вже бути Мені з вами! Ви шукати Мене будете, але як сказав Я юдеям: Куди Я йду, туди ви прибути не можете, те й вам говорю Я тепер» (Івана 13:33). Петро висловив спільне бажання всіх і запитав: «Куди, Господи, ідеш Ти?» На це Спаситель відповів: «Куди Я йду, туди ти тепер іти за Мною не можеш, але потім ти підеш за Мною». І потім Він почав втішати їхні стривожені серця, розповідаючи, як і коли вони зможуть піти за Ним і бути з Ним.

«З'явлення слави великого Бога й Спаса нашого Христа Ісуса» (Тита 2:13) є «блаженною надією», поставленою перед Церквою Христовою. Це було надією Церкви у всі віки. Стародавні пророки з айдрібнішими подробицями пророкували «Христов істраждання», і при Його Першому приході «слово пророче певніше» сповнилося буквально. Але «слава, що прийде по них», також була предметом натхненних письменників. Послідовників Христа спрямовували думками до того часу, коли відкриється Його слава, бо тоді й вони «з'являться з Ним у славі» і «зрадіють й звеселяться» (Колос. 3:4; 1 Петра 4:13). Цією надією Спаситель втішав Своїх засмучених учнів.

«Я знову прийду». Це означає «ще раз», «ще один раз». Не тисячі разів, як стверджують ті, хто каже, що на виконання цієї обітниці Він приходив щоразу, коли помирає святий, але лише ще один раз Він прийде знову, щоб завершити великий план спасіння. Про це апостол свідчить особливо виразно такими словами: «І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд, так і Христос один раз був у жертву принесений, щоб понести гріхи багатьох, і не в справі гріха другий раз з'явитися тим, хто чекає Його на спасіння» (Євр. 9:27, 28). **Людяма належить одного разу померти; а щоб люди могли мати життя,** Христос одного разу був принесений у жертву за гріх, «тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево»; і тому, коли Його праця для грішників буде завершена, Він прийде ще раз – «вдруге» – не як Той, Хто несе гріх, але для спасіння тих, хто через Його жертву та заступницьке служіння «відклав гріх» (Євр. 9:26, пер. КJV).

Коли учні стояли й дивилися в небо услід Господу, Який возносився, дві сяючі істоти – посланці із небесних осель – з'явилися їм і сказали: «Галілейські мужі, чого стоїте й задивляєтесь на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо!» (Дії 1:11). А як Він вознісся на небо? «Як дивились вони, Він угору возноситься став, а хмара забрала Його перед їхніх очей» (вірш 9). Отже, Його прихід буде особистим і видимим. Ангели сказали: «Той Ісус... прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо!» Павло каже: «Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба» (1 Сол. 4:16). Це буде той самий Христос, Який був хрещений Іваном у Йордані і Який від того часу «ходив... добро чинячи й усіх уздоровлюючи, кого поневолив диявол»; Той самий, Хто, втомлений, сидів біля Якового колодязя й знаходив радість у тому, щоб відкрити бідній грішниці джерело живої води.

Саме знання того, що Христос особисто прийде знову, надихало патріарха в його глибокій вірі, коли він сказав: «Та я знаю, що мій Викупитель живий, і останнього дня Він підійме із пороку цю шкіру мою, яка розпадається, і з тіла свого я Бога побачу, сам я побачу Його, й мої очі побачать, а не очі чужі... Тануть нирки мої в моїм нутрі!» (Йова 19:25–27). «Якого побачу сам, а не чужий», – так читається цей текст згідно з приміткою на полі Біблії KJV. Це поєднує надію патріарха з обітницею Христа. **Учні сумували через майбутній відхід Спасителя як через розлуку з дорогим Другом й Супутником, а патріарх навіть серед своїх тяжких страждань радів думці, що коли його Викупитель останнього дня зійде на землю, він побачить у Ньому Друга, а не чужинця.** Щаслива людина, чия близькість із Христом така, що вона може чекати Його повернення з такою ж любов'ю.

Ісус «прийде так, як бачили ви», як Він вознісся на небо. А як Він вознісся? Коли вони дивилися, Він був піднесений угору, і хмара забрала Його з їхніх очей. Отже, коли Він прийде, Його також супроводжуватиме хмара, і Його буде видно. Улюблений учень свідчить: «Ото Він із хмарами йде, і побачить Його кожне око» (Об'явл. 1:7). І ще: «І я глянув, і ото біла хмара, а на хмарі сидить подібний до Людського Сина. Він мав на своїй голові золотого вінця, а в руці його гострий серп» (Об'явл. 14:14). Христос, говорячи про події, пов'язані з Його приходом, сказав: «І того часу на небі з'явиться знак Сина Людського, і тоді заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних із великою потугою й славою» (Матв. 24:30).

Він прийде так само, як відійшов. Але якщо Його відхід бачили лише небагато людей, то при поверненні «побачить Його кожне око». Він прийде «у славі Свого Отця» (Матв. 16:27), у супроводі «всіх Анголів» (Матв. 25:31). «Тоді Він засяде на престолі слави Своєї», і «палючий огонь перед Ним, а круг Нього все буриться сильно!» (Псал. 50:3). Він зійде «із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі», і «небо й земля затремтять» (1 Сол. 4:16; Йоїла 3:16). Ніхто не зможе схватися від «з'явлення приходу Його»; «бо як блискавка, блиснувши, світить із одного краю під небом до другого краю під небом, так буде Свого дня

й Син Людський» (Луки 17:24). Отже, питання: «Як Він прийде?» – отримує цілком чітку відповідь.

Навіщо Він прийде? Тому що **якби Він не прийшов удруге, Його Перший прихід був би марним**. Він сказав: «А коли відйду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви». **Він приходить, щоб забрати до Себе тих, кого викупив Своєю кров'ю**. Він пішов приготувати місце для тих, хто справді став Його друзями, і повернеться, щоб узяти їх туди. **Його прихід буде великим завершенням плану спасіння. Усі Його страждання заради людей були б марними, якби Він не повернувся, щоб завершити розпочате**.

Слова Христа мають на увазі, що якби Він не прийшов, Його учні не могли б бути з Ним. Зверніть увагу: Він сказав, що прийде, щоб прийняти їх до Себе, щоб там, де Він є, були й вони. **Мета Його приходу – взяти Свій народ до Себе**. Очевидно, Христос не робить нічого зайвого. Але Йому не було б потреби приходити за Своім народом, якби вони могли бути з Ним і без Його приходу. Більше того, було б безглуздо приходити за Своїми учнями, якби вони вже переходили до Нього в момент смерті, сотні років тому. Отже, сам факт того, що Христос прийде за Своім народом, свідчить про те, що вони не можуть бути з Ним до Його приходу.

А якщо послідовники Христа не можуть бути з Ним до Його приходу, то всі вони отримають нагороду одночасно. Про це свідчить апостол, коли, говорячи про вірних минулих поколінь, каже: «І всі вони, одержавши засвідчення вірою, обітниці не прийняли, бо Бог передбачив щось краще про нас, щоб вони не без нас досконалість одержали» (Євр. 11:39, 40). І знову апостол Павло каже: «Бо це ми вам кажемо словом Господнім, що ми, хто живе, хто полишений до приходу Господнього, ми не попередимо покійних. Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом» (1 Сол. 4:15–17). «Так», тобто через воскресіння мертвих і переміну живих під час приходу Христа, буде виконана обітниця Спасителя – прийняти Свій народ до Себе, щоб бути з Ним.

Але прийняття Його народу до Себе передбачає ще дещо. Земля є тим царством, яке Бог приготував для Свого народу «від створення світу». (Порівняйте Матв. 25:34 і Бут. 1:26; Псал. 8:6, 7). Лагідним обіцяно, що вони успадкують землю (див. Матв. 5:5). «Покірні впадуть землю, і зарозкошують миром великим!» (Псал. 37:11). Але це не може здійснитися, доки на землі залишаються нечестиві, бо «для безбожних спокою немає, говорить Господь». **Тому перш ніж праведні зможуть насолоджуватися миром, нечестиві мають бути усунені**. І тому, коли Іван у пророчому видінні побачив, як царства цього світу стали царством Господа нашого та Його Христа, він почув, як старці навколо небесного престолу говорили: «Дяку складаємо Тобі, Господи, Боже Вседержителю, що Ти є й що Ти був, що прийняв Свою силу велику та й

зацарював! А погани розлютилися, та гнів Твій прийшов, і час настав мертвих судити, і дати заплату рабам Твоїм, пророкам і святим, і тим, хто Ймення Твого боїться малим і великим, і знищити тих, хто нищить землю» (Об'явл. 11:17, 18). Сам Христос сказав, що коли Він прийде, то «віддасть кожному з ділами його» (Матв. 16:27). Отже, Його прихід означає спасіння праведних і знищення нечестивих. (Present Truth. 8 серпня 1895 р.)

Другий прихід Христа. Частина 2

(Івана 14:1–3)

Буде доречно сказати кілька слів про те, яким чином буде звершене остаточне викуплення праведних. Апостол Павло говорить нам, що це станеться через воскресіння мертвих і переміну живих. Церкві в Коринті він писав: «Ось кажу я вам тасмницю: не всі ми заснемо, та всі перемінимось, раптом, як оком змигнути, при останній сурмі: бо засурмить вона і мертві воскреснуть, а ми перемінимось!... Мусить бо тлінне оце зодягнутись в нетління, а смертне оце зодягтися в безсмертя. А коли оце тлінне в нетління зодягнеться, і оце смертне в безсмертя зодягнеться, тоді збудеться слово написане: Поглинута смерть перемогою!» (1 Кор. 15:51–54).

Так праведні увійдуть у свою вічну нагороду; але не відразу вони житимуть на землі. Земля ще має бути приготовлена як місце їхнього проживання через знищення тих, хто її зіпсував. Коли Христос з'явиться на хмарах небесних у силі та великій славі, праведні, тому що вони праведні, будуть зміцнені, щоб споглядати Його славу; але нечестиві не зможуть її витримати. Ісая каже: «І вдарить Він землю жезлом Своїх уст, а віддыхом губ Своїх смерть заподіє безбожному» (Ісаї 11:4). І апостол Павло, говорячи про «беззаконника», каже, що це той, «що його Господь Ісус заб'є Духом уст Своїх і знищить з'явленням приходу Свого» (2 Сол. 2:8).

Однак це ще не є остаточним знищенням нечестивих і очищенням землі, бо мільйони тих, хто помер у гріхах, увесь цей час лежать у своїх могилах, не усвідомлюючи дивовижних подій, які відбуваються на землі. Не тоді вони отримують відплату за свої злі діла. Так само і нечестиві, які житимуть під час з'явлення Христа і будуть убиті сяйвом Його приходу, не отримують свого остаточного покарання в той момент. Вони просто падають мертвими, не маючи сили витримати осліплюючої слави присутності Христа. «І будуть побиті від Господа в день той лежати від краю землі й аж до краю землі: не будуть оплакувані, і не будуть позбирані, і не будуть поховані, гноєм стануть вони на поверхні землі!...» (Єрем. 25:33).

Стан землі в той час пророки описують так: «Біда на біду прикликається, вся бо земля поруйнована буде, спустошені будуть зненацька намети мої, вмиє завіси мої... Аж доки я бачити прапора буду, буду чути голос сурми? Тому, що народ мій безглуздий, він не знає Мене: вони нерозумні сини й нерозважні вони, мудрі вони, щоб чинити лихе, та не вміють чинити добра! Дивлюся на землю, аж ось порожнеча та пустка, і на небо й нема його світла! Дивлюся на гори, аж ось вони трусяться, і всі згір'я хитаються! Дивлюся, аж ось вже немає людини, і порозліталось все птаство небесне. Дивлюся, аж ось край родючий пустиною став, а міста його знищені всі від обличчя Господнього, від полум'я гніву Його...

Бо Господь так прорік: Спустошенням стане весь край, та кінця йому ще не вчиню!» (Єрем. 4:20–27).

«Страх і яма та пастка на тебе, мешканче землі! І станеться, той, хто втікатиме від крику жаху, до ями впаде, хто ж із ями виходить, буде схоплений в пастку, бо відкриті розтвори згори, а підстави землі затремтіли... Земля поруйнована зовсім, земля поторошена, вся земля захиталась... Захиталась земля, немов п'яний, і рухається, мов нічліжний курінь, і вчинився над нею тяжким її гріх, і впала вона, й більш не встане! І станеться в день той, Господь навістить військо висоти на висоті, і земних царів на землі, і будуть зібрані разом, мов в'язні до ями, й у в'язницю вони будуть замкнені, а по днях багатьох будуть навіщені!» (Ісаї 24:17–22).

Тоді земля повернеться до свого первісного хаотичного стану – до стану, який описується як «безодня», «глибина» або «криниця безодні». На цій темній, похмурій і спустошеній землі сатана буде залишений на тисячу років. Про це говорить пророк: «І бачив я Ангола, що сходив із неба, що мав ключа від безодні, і кайдани великі в руці своїй. І схопив він змія, вужа стародавнього, що диявол він і сатана, і зв'язав його на тисячу років, та й кинув його до безодні, і замкнув його, і печатку над ним поклав, щоб народи не зводив уже, аж поки не скінчиться тисяча років. А по цьому він розв'язаний буде на короткий час» (Об'явл. 20:1–3).

Не маючи можливості здійснювати свої пекельні спокуси над людьми, тому що на землі не залишиться жодної живої людини, він буде зв'язаний найдієвішим чином. Жоден в'язень, що перебуває в одиночній камері в темній в'язниці, ніколи не був так надійно позбавлений свободи, як буде її позбавлений сатана в той час.

Протягом цієї тисячі років праведні перебуватимуть на небі разом із Христом, беручи участь у суді над занепалими ангелами та нечестивими людьми (див. Об'явл. 20:4; 1 Кор. 6:1–3). Цей тисячолітній період становить ті «багато днів», після закінчення яких нечестиві мають бути «покарані». Наприкінці цього часу сатана буде звільнений зі своєї в'язниці, тому що нечестиві тоді воскреснуть (Об'явл. 20:5), і у нього знову з'явиться можливість на короткий час застосувати свої оманливі хитрощі, які становлять саму сутність його життя. Святе місто, Новий Єрусалим, зійде від Бога з неба, і сатана збере навколо нього полчища нечестивих, навіюючи їм, що вони можуть заволодіти ним: «І вийшли вони на ширину землі, і оточили табір святих та улюблене місто» (Об'явл. 20:9). І тоді вогонь зійде від Бога з неба і пожере сатану та все його військо. Про цей вогонь сказано: «Бо ось наступає той день, що палає, як піч, і стануть всі пишні та кожен, хто чинить безбожне, соломою, і спалить їх день той, який наступає, говорить Господь Саваот, Який не позоставить їм кореня, ані галузки» (Мал. 4:1).

Той самий вогонь, який спричинить «загибель безбожних людей», також розтопить землю й очистить її від прокляття, так що з неї постане оновлена земля, придатна для оселі праведності (див. 2 Петра 3:7, 9, 12, 13). Праведні, перебуваючи в безпеці в Божому місті й завдяки цьому маючи змогу «мешкатиме при жерущім огні» (Ісаї 33:14, 15), будуть «згадувати про жах», який вже не

наблизиться до них; бо тільки своїми очима вони побачать відплату нечестивим. Тоді, коли нечестиві будуть винищені «мов солома суха» і вогонь згасне через брак палива, праведні вийдуть, щоб успадкувати землю навіки; вони «забудують руїни відвічні, відбудують спустошення давні і відновлять міста поруйновані, з роду в рід попустошені». Так, «побудують міста попустошені, і осядуть вони, і засадять вони виноградники, й питимуть їхнє вино, і порозводять садки, і будуть їсти їхній овоч»; і тоді вони «зарозкошують миром великим». «Тоді пробуватиме право в пустині, на ниві ж родючій сидітиме правда. І буде роботою істини мир, а працею правди спокійність й безпека навіки. І осяде народ мій у мешканні спокійнім, і в безпечних місцях, і в спокійних місцях відпочинку» (Ісаї 32:16–18). «Бо Сіона Господь потішає, всі руїни його потішає, й обертає пустині його на Еден, його ж степ на Господній садок! Пробуватимуть в ньому утіха та радість, хвала й піснопіви» (Ісаї 51:3). «Це спадщина Господніх рабів, а їхнє оправдання від Мене, говорить Господь!» (Ісаї 54:17). (Present Truth. 8 серпня 1895 р.)

Блаженна надія

(Івана 14:1–3)

Коли Ісус збирався залишити Своїх учнів, Він сказав: «Нехай серце вам не тривожиться... Я знову прийду». Тому, коли думка про близький прихід Христа тривожить людей, це свідчить про те, що щось негаразд. Багато хто закриває очі на доказитого, що кінець близький, і приходять у сум'яття, коли їм представляють учення про Другий прихід. **Потрібне цілковите підкорення серця Богові й таке навернення до Нього в послусі віри, щоб думка про прихід Спасителя в силі та славі стала для нас дорогоцінною.** Саме тим, хто «прихід Його полюбив», Він дасть вінець життя «того дня». (Present Truth. 1 квітня 1897 р.)

«То сказав би Я вам»

(Івана 14:2)

«Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для вас?» (Івана 14:2). Ці слова Спасителя, сказані Його учням незадовго до зради, свідчать про Його незмінну турботу про їхнє благо та благо Його церкви. Він не хотів приховати від них нічого з того, що їм було важливо знати. Він не залишив їх у невіданні та здогадах щодо жодної істини, яка стосується їхнього спасіння.

Його твердження, що Він не залишив би учнів у незнанні щодо природи дому Свого Отця, є запевненням у тому, що Він не залишив їх у невзнанні й щодо шляху, який веде до цього дому. Бо, як сказано в іншому місці Писання: «Усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божа сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою» (2 Петра 1:3).

Тому немає місця для здогадок щодо того, що стосується спасіння. Ніщо з цього не було приховане від нас; усе відкрито в Божому Слові. Там ми знаходимо пізнання Бога. Там ми знаходимо пізнання Божої волі, яка є Його законом. Там ми чуємо, як Ісус каже: «Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді», – і наводить закон, який говорить: «Не вбивай, не чини перелюбу, не кради» тощо (Матв. 19:17, 18). Якби цей закон був змінений, Він сказав би нам про це. Якби заповідь, яка говорить: «А день сьомий субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці», мала б у цей час стосуватися першого дня тижня, Він сказав би нам. Але замість цього Він прямо заявив, що жодна йота чи риска не зникне із Закону, доки не виконається все (див. Матв. 5:18).

Не припущення і міркування, а пізнання Христа є джерелом, з якого ми дізнаємося те, що стосується життя і благочестя. Припущення не є знанням, і духовне знання не виводиться людським розумом. Воно відкривається в Слові Господньому. І той, хто відчуває себе змушеним домислювати, робити висновки й міркувати понад написане, щоб знайти істину, може зрозуміти з цього, що йому бракує глибшого пізнання Христа. Коли ми достатньо добре пізнаємо Спасителя, то зрозуміємо, що Він Сам відкрив нам весь шлях від землі до того місця, куди Він пішов. Він повідомив нам усе, що необхідне для спасенного пізнання істини. (Present Truth. 3 січня 1895 р.)

Особисте, видиме пришестя

(Івана 14:2)

Ми маємо обітницю Спасителя, що Він прийде знову, вдруге. Тепер виникає запитання: «Як Він прийде?» Відтоді як Христос був тут уперше, минуло так багато часу, що багато хто почав вважати, ніби прихід Христа – це те саме, що смерть Його святих. Вони думають, що Він приходить щоразу, коли помирає праведник. Але досить лише трохи замислитися, щоб зрозуміти, що це не може бути правдою. Адже в такому разі було б багато приходів Господа, тоді як Писання говорить лише про Його другий прихід. Можна навести й інші докази того, що другий прихід Христа не має жодного стосунку до смерті праведних людей; нам буде достатньо звернутися до прямого опису того, яким буде Його прихід.

Звернімося до опису вознесіння Христа й побачимо, що Він вивів Своїх учнів до Віфанії, «і, знявши руки Свої, поблагословив їх. І сталося, як Він благословляв їх, то зачав відступати від них, і на небо возноситись» (Луки 24:50, 51). «І, прорікши оце, як дивились вони, Він угору возноситись став, а хмара забрала Його сперед їхніх очей... А коли вони пильно дивились на небо, як Він віддалявся, то два мужі у білій одежі ось стали при них, та й сказали: Галілейські мужі, чого стоїте й задивляєтесь на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо!» (Дії 1:9–11).

Вони бачили, як Він тілесно вознісся на небо; Він прийде так само, як вони бачили Його вознесіння; отже, Він прийде особисто, так що Його можна буде бачити. Саме про це ми читаємо в Об'явл. 1:7: «Ото Він із хмарами йде, і побачить Його кожне око, і ті, що Його прокололи були, і всі племена землі будуть плакати за Ним. Так, амінь!» Коли Він прийде, не буде жодного сумніву чи невизначеності щодо цієї події.

Знову звернімося до слів апостола Павла, який передав те, що отримав від Самого Господа: «Бо це ми вам кажемо словом Господнім, що ми, хто живе, хто полишений до приходу Господнього, ми не попередимо покійних. Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі» (1 Сол. 4:15, 16). Цю подію неможливо буде не помітити. Порівняймо цей текст зі словами 50-го Псалма, вірш 3: «Приходить наш Бог, і не буде мовчати: палючий огонь перед Ним, а круг Нього все буриться сильно!» Це те саме свідчення.

І ще Сам Господь говорить, наскільки ясно буде видно Його прихід усім, хто живе на землі. Якщо хтось скаже, що Христос уже прийшов і знову відійшов, або що Він перебуває в якомусь таємному місці, – не вірте цьому. «Бо як блискавка та вибігає зо сходу, і з'являється аж до заходу, так буде і прихід Сина Людського» (Матв. 24:27). Ніхто на землі не зможе не помітити цієї величної події, коли вона станеться. Тому ми впевнені, що прихід Христа ще не відбувся, але залишається в майбутньому і є предметом надії для всіх, хто любить Його. (Present Truth. 14 червня 1894 р.)

Релігійне видання

Вагонер Еллет Джозеф

ЖИТТЯ ТА УРОКИ ІСУСА ХРИСТА

Том 3

Формат 70x100/16. Ум. друк. арк. 21,39. Наклад 150 прим.

Зам. №04-06_26.

Контактні дані та інформація:

Адреса ел. пошти: an.bokertov@gmail.com

Сайт: <https://zhazhda-cerkov.com>

Видавництво «Факт»

Україна, 61166, м. Харків, вул. Євгена Єніна (Бакуліна), 11.

+38(050) 323-22-01, publish_fakt@ukr.net

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 3172 від 22.04.2008 р

Виготовлено у ФОП В. Є. Гудзинський

Україна, 61072, м. Харків, вул. 23-го Серпня, 27.

+38(057) 340-52-26, fop_veg@ukr.net

Свідоцтво про держреєстрацію: серія ХК № 269 від 23.11.2010 р.